

Den Braun

DIGITALNA TVRĐAVA

Mojim roditeljima...
mojim mentorima i herojima

Dugujem zahvalnost: urednicima u izdavačkoj kući Sent Martins Pres, Tomasu Danu i izuzetno talentovanoj Melisi Džejkobs; agentima u Njujorku, Džordžu Vizeru, Olgi Vizer i Džejku Elvelu. Svima onima koji su pročitali ovaj rukopis i koji su doprineli njegovom nastajanju. Posebno sam zahvalan supruzi Blajd, na njenom entuzijazmu i strpljenju.

Takođe... bez izgovorene reci, upućujem zahvalnost dvoma neznanim bivšim kriptografima čija mi je pomoć, upućena preko anonimne elektronske pošte, bila od neprocenjivog značaja. Bez njih, ova knjiga ne bi bila napisana.

PROLOG

Plaža de Espana Sevilja, Španija 11:00

Kažu da u smrti sve postaje jasno; Ensei Tankado je sada znao da je to istina. Dok je grčevito stezao grudi i padao na zemlju, ophrvan bolom, shvatio je koliko je užasna bila njegova greška.

Ljudi su se pojavljivali, nadnosili nad njim, pokušavajući da mu pomognu.

Međutim, Tankado nije želeo pomoć - bilo je suviše kasno za to.

Drhteći, on podiže levu ruku i ispruži prste. Pogledajte mi ruku! Lica oko njega su zurila, ali znao je da nisu shvatili.

Na ruci mu se nalazio zlatni prsten sa gravurom. Za trenutak, oznake na njemu zasvetlucaše na andaluzijskom suncu. Ensei Tankado je znao daje to poslednja svetlost koju će ikada videti.

Bili su u Smoki planinama, u njihovom omiljenom prenoćištu. Dejvid joj se osmehivao. "Šta kažeš, lepotice? Udaćeš se za mene?"

Dok ga je posmatrala, ležeći na njihovom krevetu sa baldahinom, znala je daje on onaj pravi. Zauvek. Netremice je gledala u njegove tamnozelene oči. Negde u daljini zaglušujuće zvono počeo da zveni. Odvlačilo ga je od nje. Pokušala je da ga zadrži, ali ruke joj se obaviše samo oko vazduha.

Zvuk telefona sasvim je razbudio Suzan Flečer. Prenula se, uspravila i pipajući posegnula za slušalicom. "Da?"

"Suzan, Dejvid je. Jesam li te probudio?"

Nasmešila se, prevrnuvši se u krevetu.

"Baš sam te sanjala. Dođi da se igramo."

On se nasmeja. "Napolju je još mrak."

"Mmm", rekla je izazovno. "U tom slučaju, obavezno dođi da se igramo. Možemo da se izležavamo u krevetu pre nego što pođemo na sever."

Dejvid iznervirano uzdahnu. "Upravo zato i zovem. Radi se o našem putovanju.

Moram da ga odložim."

Suzan odjednom bi sasvim budna. "Molim!"

"Žao mi je. Moram na put, izvan grada. Vraćam se do sutra. Možemo da krenemo odmah ujutro. I dalje ćemo imati dva dana."

"Ali rezervisala sam", reče Suzan povređeno. "Dobila sam našu staru sobu u Stoun Menoru."

"Znam, ali..."

"Večeras je trebalo da bude nešto posebno - da proslavimo šest meseci. Sećaš se da smo vereni, zar ne?"

"Suzan", uzdahnuo je. "Sada stvarno ne mogu da ulazim u to, poslali su kola da me sačekaju. Nazvaću te iz aviona i sve ću ti objasniti."

"Iz aviona!" ponovi ona. "Šta se dešava? Zašto bi univerzitet?..."

"Nije u pitanju univerzitet. Nazvaću te kasnije, da ti objasnim. Stvarno moram da idem; zovu me. Čujemo se. Obećavam."

"Dejvide!" povika ona. "Šta..."

Ali bilo je suviše kasno. Dejvid je spustio slušalicu.

Suzan Flečer je satima ležala budna i čekala poziv. Uzalud.

Tog poslepodneva Suzan je potišteno sedela u kadi. Uronila je u penušavu vodu i pokušala da zaboravi Stoun Menor i Smoki planine. Gde lije mogao bili? pitala se. Zašto se ne javlja?

Voda u kadi se hladila. Spremala se da izađe kada je zazvonio bežični telefon. Suzan se munjevito uspravi, a voda pljusnu dok se naginjala da dohvati slušalicu koju je ostavila na umivaoniku.

"Dejvide?"

"Stratmor je", odgovori glas.

Raspoloženje joj splasnu. "On." Nije mogla da sakrije razočaranje. "Dobar dan, gospodine načelnice."

"Nadali ste se nekome mlađem?" zakikotao se glas.

"Ne, gospodine", sa nelagodom reče Suzan. "Nije tako kao stoje..."

"Naravno da jeste." Nasmejao se. "Dejvid Beker je dobar momak. Nemojte ga izgubiti."

"Hvala vam, gospodine."

Načelnikov glas iznenada postade ozbiljan. "Suzan, zovem vas jer ste mi potrebni ovde. Odmah."

Pokušavala je da se usredsredi. "Subota je, gospodine. Obično ne..."

"Znam", reče on mirno. "U pitanju je hitan slučaj."

Ona se uspravi. Hitan slučaj? Nikada nije čula da ta reč prelazi preko usana načelnika Stratmora. Hitan slučaj? U Kriptografskom odeljenju? Nije to mogla ni da zamisli. "D-da, gospodine." Zastala je. "Dolazim odmah."

"Neka bude i ranije od toga." Stratmor prekide vezu.

Suzan Flečer je stajala umotana u peškir dok je voda kapala sa nje na uredno složenu odeću koju je prethodne večeri spremila - šorts za pešačenje, džemper za hladne planinske večeri i nov veš koji je kupila za noći. Utučena, ona ode do ormara, po čistu bluzu i suknju. Hitan slučaj? U Kriptografskom odeljenju? Dok je silazila, Suzan se pitala kako bi taj dan uopšte mogao biti gori.

Uskoro će to otkriti.

Devet hiljada metara iznad nepomičnog okeana, Dejvid Beker je sumorno zurio kroz mali, ovalni prozor lirdžeta 60. Rečeno mu je daje telefon u avionu u kvaru, pa nije ni imao prilike da se javi Suzan.

"Staja radim ovde?" pomisli. Odgovor je bio jednostavan - postojali su ljudi kojima niste mogli da kažete "ne".

"Gospodine Beker", zapucketalo je iz zvučnika. "Stići ćemo za pola sata." Beker sumorno klimnu u pravcu nevidljivog glasa. Divno. Spustio je zastor i pokušao da zaspi. Međutim, mogao je jedino da misli na nju.

Suzanin volvo sedan se zaustavio u senci nazupčene ciklon kapije visoke tri metra. Mladi stražar je spustio ruku na krov kola.

"Identifikaciju, molim."

Suzan ga posluša i usledi uobičajeno poluminutno čekanje. Službenik je provukao njenu karticu kroz kompjuterizovani skener. Najzad podiže pogled. "Hvala vam, gospođice Flečer." Dao je neprimetni znak i kapija se otvori.

Nakon osamsto metara, Suzan je ponovila čitavu proceduru ispred jednako nametljive elektrificirane kapije. Dajte, momci... Prošla sam ovuda milion puta. Dok se približavala poslednjem mestu proveriti, zdepast čuvar sa dva borbena psa i mašinkom pogleda njenu registarsku tablicu i mahnu joj da prođe. Išla je prilaznim putem još nekih 230 metara, da bi se zaustavila na par-kingu C za zaposlene. Da ne poveruješ, mislila je. Dvadeset i šest hiljada zaposlenih i

budžet od dvanaest milijardi dolara; čovek bi pomislio da mogu da prežive vikend i bez mene. Suzan se zaputi ka svom rezervisanom mestu i ugasi motor. Nakon što je prešla preko uređene terase i ušla u glavnu zgradu, prošla je kroz još dva unutrašnja kontrolna mesta i stigla do tunela bez prozora koji je vodio u novo krilo. Na putu joj je stajala kabina za proveru glasa.

AGENCIJA ZA NACIONALNU SIGURNOST NSA

KRIPTOGRAFSKO ODJELJENJE ULAZ DOZVOLJEN SAMO OVLAŠĆENIM RADNICIMA

Naoružani stražar podiže pogled. "Dobar dan, gospođice Flečer."

Suzan se umorno osmehnu. "Zdravo, Džone."

"Nisam vas očekivao danas."

"Da, nisam ni ja." Nagnula se ka paraboličnom mikrofону. "Suzan Flečer", rekla je razgovetno. Kompjuter istog trenutka potvrdi frekvenciju njenog glasa i kapija se otvori. Ona prođe kroz nju.

Čuvar se divio Suzan, koja se zaputila niz betonski prolaz. Primetio je clii njene prodorne oči boje lešnika danas izgledaju tako odsutne; međutim, obrazi su joj imali nekakvu rumenu svežinu, a njena crvenkastosmeđa kosa do nimenaa izgledala je sveže isfenirano. Iza nje je ostao blagi miris Džonsonovog bejbi pudera. Pogled mu se spuštao niz njeno vitko telo - do bele bluze ispod koje se jedva nazirao grudnjak, do kaki suknje srednje dužine, i napo-sletku do njenih nogu... Do nogu Suzan Flečer.

Teško je zamisliti da one nose IQ 170, mislio je.

Dugo je zurio za njom. Čim nestade u daljini, on odmahnu glavom.

Kada je stigla do kraja tunela, kružna vrata sa ogromnim natpisom KRIPTOGRAFIJA, nalik sefu, isprečiše joj se na putu.

Uzdahnuvši, gurnula je raku u uvučenu nišu sa tastaturom i ukucala pe-tocifreni PIN broj. Nekoliko sekundi kasnije taj komad čelika od dvanaest tona počeo da se okreće. Pokušavala je da se skoncentriše, ali misli su joj se vraćale ka njemu. Dejvid Beker. Jedini čovek koga je ikada volela. Kao najmlađi redovni profesor na Univerzitetu Džordžtaun i genijalni stručnjak za strane jezike, bio je gotovo slavna ličnost u akademskom svetu. Sa urođenim fotografskim pamćenjem i ljubavlju prema jezicima, savladao je šest azijskih dijalekata, a pored toga i španski, francuski i italijanski. Na predavanjima iz etimologije i lingvistike koja je držao na univerzitetu bilo je mesta samo za stajanje, a uvek bi se zadržao i posle predavanja da odgovori na bujicu pitanja. Predavao je sa autoritetom i entuzijazmom, nesvestan, kako se činilo, pogleda ispunjenih obožavanjem koje su mu upućivale omadijane studentkinje.

Beker je bio tamnokos, krepak tridesetpetogodišnjak mladalačkog izgleda, oštarih zelenih očiju i jednako oštrog uma. Njegova snažna vilica i jasne crte lica podsećale su Suzan na isklesan mermer. Budući visok preko metar i osamdeset, Beker se kretao po terenu za skvoš brže nego što je bilo ko od njegovih kolega mogao da pojmi. Nakon što bi teško porazio svog protivnika, rashladio bi se tako što bi zagnjurio glavu u fontanu i natopio svoju gustu, crnu kosu. Potom bi, dok bi sa njega i dalje kapala voda, častio svog protivnika voćnim šejkom i devrekom.

Kao što je to bio slučaj sa svim mladim profesorima, i Dejvidova univerzitetska primanja su bila skromna. S vremena na vreme, kada bi trebalo da obnovi svoju članarinu u skvoš klubu ili promeni žice na svom starom danlopu, dopunjavao je zaradu tako što bi prevodio za vladine agencije u Vašingtonu i okolini. Najednom od tih poslova upoznao je Suzan.

Bilo je sveže jutro za vreme jesenjeg raspusta kada se Beker vratio sa trčanja u svoj trosobni univerzitetski stan i video da dugme na telefonskoj sekretarici trepće. Žedno je ispio litru soka od narandže dok je preslušavao snimak. Poruka je bila nalik mnogima koje je primao - izvesnoj vladinoj agenciji su potrebne njegove prevodilačke usluge na nekoliko sati tog pre-podneva. Neobično je samo što Beker nikada nije čuo za tu organizaciju.

"Zovu se Agencija za nacionalnu SIGURNOST", rekao je Beker kada je pozvao nekoliko svojih kolega da se raspita.

Odgovor je uvek bio isti. "Misliš Savet za nacionalnu bezbednost?"

Beker je proverio na poruci. - Ne. Rekli su agencija. Agencija za nacionalnu SIGURNOST.

"Nikad čuo za njih."

Beker je proverio u imeniku vladinih organizacija, ali ni tamo ih nije bilo.

Zbunjen, pozvao je jednog od svojih starih drugara sa skvoša, bivšeg političkog

analitičara koji se prebacio na posao istraživača u Kongresnoj biblioteci. Zaprepastilo ga je objašnjenje koje je od njega dobio. Kako se činilo, ne samo daje Agencija za nacionalnu SIGURNOST postojala, nego se i smatrala jednom od najuticajnijih vladinih organizacija na svetu. Bavila se prikupljanjem elektronskih obaveštajnih podataka širom sveta i zaštitom poverljivih informacija Sjedinjenih Država već duže od pola veka. Samo je tri posto Amerikanaca uopšte znalo za nju.

"NSA", našalio se njegov drugar, "znači Nema Slične Agencije." Oprezno koliko i radoznalo, Beker je prihvatio ponudu te tajanstvene agencije. Vozio se šezdeset kilometara do njihovog štaba od osamdeset i šest ari, diskretno skrivenog u šumovitim brdima Fort Mida, u Merilendu. Nakon što je prošao kroz beskonačni niz provera i nakon što mu je izdata še-stočasovna propusnica za posetioce, otpratili su ga u luksuzno opremljeno istraživačko ODJELJENJE gde mu je rečeno da će provesti poslepodne pružajući "šlepu podršku" Kriptografskom odeljenju - elitnoj grupi matematičkih genija poznatih pod imenom šifranti.

U toku prvog sata se činilo da kriptografi nisu ni svesni Bekerovog prisustva. Vrteli su se oko ogromnog stola i govorili jezikom koji Beker nikada ne bese čuo. Govorili su o protočnim šiframa, samouništavajućim generatorima, varijantama "problema ranca", protokolima nultog znanja, tačkama uniciteta. Beker ih je, izgubljen, posmatrao. Švrljali su simbole po papiru verovatnoće, nadnosili se nad kompjuterskim ispisima, i neprestano se vraćali zbrkanom tekstu koji je stajao na grafoskopu.

5JHALSFNHHKHHHFAF0HHDFGAFFJ37UE

Naposletku, jedan od njih objasnio ono što je Beker već pretpostavljao. "j hi" kuni tekst bio je šifra". "Sifrat" - skupina brojeva i slova koji predstavljaju kriptovane reci. Zadatak kriptografa bio je da prouče šifru i iz nje izvade originalnu poruku, ili "polazni tekst". Agencija za nacionalnu bez-bednost je pozvala Bekera jer su sumnjali da je originalna poruka napisana na mandarinskom kineskom; trebalo je da on prevede simbole nakon što ih kriptografi dešifruju. Dva sata je Beker prevodio beskonačni niz mandarinskih simbola. Međutim, svaki put kada bi im rekao prevod, kriptografi su odmahivali glavama u očajanju. Šifra, kako se činilo, nije imala nikakvog smisla. Željan da pomogne, Beker im je napomenuo da svi karakteri koje su mu pokazali imaju jednu zajedničku osobinu - istovremeno su bili i deo jezika kanji. Istog trenutka, žamor u prostoriji utihnu. Čovek koji je bio glavni, izvesni dugonogi opsesivni pušač po imenu Morante, sa nevericom se okrenu ka Bekeru.

"Hoćete da kažete da ovi simboli imaju višestruko značenje?"

Beker klimnu glavom. Objasnio je daje kanji bio japanski sistem pisanja zasnovan na modifikovanim kineskim simbolima. Beker im je objašnjavao njihovo značenje na mandarinskom kineskom, kako su tražili od njega.

"Isuse Hriste." Morante se nakašlja. "Hajde da probamo kanji."

I kao nekom čarolijom, sve je došlo na svoje mesto.

Kriptografi su s razlogom bili zadivljeni, ali bez obzira na to tražili su od Bekera da na simbolima radi ne znajući njihov istinski poredak. "To je radi vaše SIGURNOSTi", rekao je Morante. "Ovako nećete znati šta prevodite."

Beker se nasmeja. Zatim primeti da se niko drugi, ne smeje.

;" Kada je šifra konačno rastumačena, Beker nije imao pojma kakva je to mračna tajna čijem je otkrivanju doprineo; međutim, jedno je bilo sigurno - Agencija za nacionalnu SIGURNOST je dešifrovanje shvatala ozbiljno; ček u Bekerovom džepu iznosio je više od čitave jedne mesečne univerzitetske plate. Dok se vraćao kroz niz sigurnosnih provera u glavnom hodniku, na izlazu mu se isprečio čuvar koji je upravo spuštao slušalicu. "Gospodine Beker, sačekajte ovde, molim vas."

"U čemu je problem?" Beker nije očekivao da će sastanak toliko dugo trajati, i kasnio je na svoju uobičajenu utakmicu skvoša subotom poslepodne.

Čuvar slegnu ramenima. "Šef kriptografije želi da porazgovara sa vama. Ona je upravo na putu ovamo."

"Ona?" Beker se nasmeja. To bi bila prva žena unutar Agencije za nacionalnu SIGURNOST.

"Da li vam to predstavlja problem?" upitao je ženski glas iza njega.

Beker se okrenu i istog trenutka oseti kako crveni. Bacio je pogled na identifikacionu karticu im Zemnoj bluzi. Glavni kriptograf Kriptografskog

odeljenja Agencije za nacionalnu SIGURNOST ne samo da je bila žena, već pri tome i privlačna,

"Nisam", petljao je Ik-ker, "samo sam..."

"Sumi riečvt " Nasmesi se, pružajući mu svoju tanku ruku.

Beker je prihvati. "Dejvid Beker."

"Čestitam, gospodine Beker. Čujem da ste danas obavili dobar posao. Mogu li da porazgovaram sa vama o tome?"

Beker je oklevao. "Zapravo, trenutno samu popriličnoj žurbi." Nadao se da to što će otkačiti najmoćniju obaveštajnu agenciju na svetu nije nepromišljen čin, ali njegova utakmica skvoša je počinjala za četrdeset i pet minuta, a on je morao da sačuva svoju reputaciju: Dejvid Beker nikada nije kasnio na skvoš... Na čas možda, ali na skvoš nikada.

"Biću kratka." Suzan Flečer se nasmeši. "Ovuda, molim vas."

Deset minuta kasnije, Beker je sedeo u kantini Agencije za nacionalnu SIGURNOST, uživajući u nabujku i soku od brusnica sa ljupkim glavnim krip-tografom, Suzan Flečer. Dejvidu je brzo postalo jasno da nije slučajnost što je ova tridesetosmogodišnja žena zauzimala tako visok položaj u Agenciji za nacionalnu SIGURNOST - Suzan Flečer je jedna od najpametnijih žena koje je ikada upoznao. Dok su razgovarali o šiframa i dešifrovanju, Beker otkri da se svim silama trudi da je prati - što je za njega bilo novo i uzbudljivo iskustvo.

Sat vremena kasnije, nakon što je Beker očigledno propustio svoju utakmicu skvoša a Suzan glatko zanemarila tri poziva preko razglasa, oboje su morali da se nasmeju. Eto ih tamo, dva izuzetno analitična uma, imuna na iracionalne zanose - ali nekako, dok su tako sedeli i raspravljali o lingvističkoj morfologiji i generatorima pseudoslučajnih brojeva, osećali su se poput dvoje tinejdžera - sve im je bilo uzbudljivo.

Suzan se još nije usudila da Dejvidu Bekeru ponudi probno mesto u njihovom Azijskom odeljenju kriptografije. Strast sa kojom je mladi profesor pristupao svom pozivu bila je tolika da nikada ne bi napustio univerzitet. Suzan je odlučila da ne kvari atmosferu razgovorom o poslu. Ponovo se osećala poput šiparice; takvo osećanje ništa nije smelo da pokvari. I ništa ga nije pokvarilo. Njihovo je zabavljanje bilo sporo i romantično - ukradeni trenuci za beg kad god su to rasporedi obaveza dopuštali, duge šetnje kroz studentski grad Džordžtauna, kasnovečernji kapučino kod Merlutija, s vremena na vreme predavanja i koncerti. Suzan je otkrila da se smeje više nego što je ikada mislila daje moguće. Činilo se da nema ničega što Dejvid nije mogao da preokrene u šalu. Bilo je to dobrodošlo opuštanje od napornog posla u Agenciji.

.lednog svežeg, jesenjeg poslepodneva sedeli su na tribinama i gledali kako fudbaleri Džordžtauna gube od Ratgersa.

"Kojim sportom si ono rekao da se baviš?" Suzan gaje zadirkivala. "Tikvicamal?" Igra reci - eng. zucchini i squasli vrste tikvicu, prim. prev,

Beker promrmlja. "Zove se skvoš."

Ona ga pogleda kao da ne shvata.

"To je poput tikvica, samo je teren manji."

Suzan ga gurnu.

Levo krilo Džordžtauna posla loptu iz kornera pravo napolje, van terena, i uzvici negodovanja začuše se iz publike. Odbrambeni igrači potrčaše natrag preko terena.

"A staje sa tobom?" upita Beker. "Baviš li se nekim sportom?"

"Imam crni pojas u vežbanju na step-mašini."

Beker ustuknu. "Draži su mi sportovi u kojima možeš da pobediš."

Suzan se nasmeši. "Opsednut pobedom, zar ne?"

Glavni odbrambeni igrač Džordžtauna je blokirao pas, i na tribinama se začuo združeni uzvik podrške. Suzan se nagnu i prošapta Dejvidu u uho: "Doktor." On se okrenu i pogleda je zbunjeno.

"Doktor", ponovi ona. "Kaži prvu stvar koja ti padne na pamet."

Beker je gledao nepoverljivo. "Igra asocijacija?"

"Standardna procedura u Agenciji za nacionalnu SIGURNOST. Moram da znam sa kim sam." Ozbiljno ga je posmatrala. "Doktor."

Beker slegnu ramenima. "Sjus?"

Suzan se namršti. "U redu, hajde da probamo ovu... "kuhinja"."

Nije oklevao. "Spavaća soba."

Suzan snebivljivo izvi obrve. "U redu, a staje sa ovim... "mačka"."

"Žice", odvrati Beker kao iz topa.

"Žice?"

"Da. Žice od creva. Žice na reketima za skvoš koje koriste šampioni."

"Baš prijatno." reče ona.

"I, koja je dijagnoza?" upita Beker.

Suzan se za trenutak zamisli. "Ti si detinjasti, seksualno frustriran zavisnik od skvoša."

Beker slegnu ramenima. "Zvuči sasvim tačno."

I tako su proticale nedelje. Za vreme deserta pri večerama koje su trajale čitavo veče, Beker je postavljao sva moguća pitanja.

Gde je učila matematiku?

Kako to da je dospela u Agenciju za nacionalnu SIGURNOST1

Kako je postala lako očaravajuća?

Suzan je pocrvencila i priznala daje kasno procvetala. Tokom svojih kasnih tinejdžerskih godina bila je vižljasta i smešna, i nosila je protezu; tetka Klara joj je jednom rekla da je Bog želeo da se iskupi zbog njene neuglednosti tako Sto joj je dao pamet, prerano se iskupio, mislio je Beker.

Objasnila mu je daje njeno interesovanje za kriptografiju počelo krajem osnovne škole. Predsednik kompjuterskog kluba, štrkljasti učenik osmog razreda po imenu Frenk Gatman, otkucao joj je ljubavnu pesmu i šifrovao je po šemi brojčane supstitucije. Suzan gaje molila da joj kaže šta piše. Frenk je, flertujući, odbio. Suzan je ponela šifru kući i ostala budna čitave noći, sa baterijskom lampom ispod pokrivača, sve dok nije razotkrila tajnu - svaki broj je predstavljao jedno slovo. Pažljivo je dešifrovala tekst i zadivljeno posmatrala kako se naizgled nasumično odabrane brojke kao čarolijom pretvaraju u prekrasnu poeziju. Tog trenutka je znala da se zaljubila - šifre i kriptografija će postati njen život.

Gotovo dvadeset godina kasnije, nakon što je magistrirala matematiku na univerzitetu Džons Hopkins i proučavala teoriju brojeva pod punom stipendijom na MIT-u, napisala je doktorsku tezu pod naslovom Kriptografske metode, protokoli i algoritmi za ručnu primenu. Ispostavilo se da njen profesor nije bio jedini koji ju je pročitao; nedugo potom, Suzan je primila telefonski poziv i avionsku kartu od Agencije za nacionalnu SIGURNOST.

Svi koji su se bavili kriptografijom znali su za Agenciju; bilo je to sedište najboljih kriptografskih umova na planeti. Svakog proleća, kada bi se kompanije iz privatnog sektora obrušile na najbritkije nove umove među radnom snagom nudeći im više nego privlačna primanja i mogućnost posedova-nja deonica, Agencija bi pažljivo posmatrala, odabirala svoje mete, i potom jednostavno uletala sa dvostrukom vrednošću najbolje ponude koju bi kandidati dobili. Ono stoje želela, Agencija je kupovala. Drhteći od iščekivanja, Suzan je doietela na međunarodni aerodrom Dalas u Vašingtonu gde ju je sačekao vozač Agencije za nacionalnu SIGURNOST, koji ju je brzo prebacio do Fort Mida.

Još četrdeset i jedna osoba je te godine primila isti telefonski poziv. Sa svojim dvadeset i osam godina, Suzan je bila najmlađa. Takođe je bila i jedina žena. Ispostavilo se da je ta poseta podrazumevala pre niz testova inteligencije nego neformalni sastanak. U sedmici koja je usledila, Suzan i još šestoro kandidata pozvani su ponovo. Iako je oklevala, Suzan je došla. Grupu su istog trenutka razdvojili. Prošli su kroz individualne testove na poligrafu, istraživanja porekla, analize rukopisa i beskonačne sate razgovora, koji su uključivali i pitanja o njihovim seksualnim sklonostima. Razgovori su snimani. Kada su je upitali da li je nekada imala seksualni odnos sa životinjama, malo je nedostajalo da ustane i ode; međutim, nekako zbog sve te tajanstvenosti, ipak je istrajala - bila je to šansa da radi u samom centru teorije šifro-vanja, da ude u "Palatu zagonetki" i da postane član najtajanstvenijeg kluba na svetu - Agencije za nacionalnu SIGURNOST.

Beker je sedeo kao prikovan njenim pričama. "Stvarno su te pitali da li si imala seksualni odnos sa životinjama?"

Suzan je slegnula ramenima. "I" jecli"o mlinske provere prošlosti."

"Pa..." Beker je pokušavao da se osmehne. "Sta si im odgovorila?" Šutnula gaje ispod stola. "Rekla sam da nisam!" Potom je dodala: "I sve do sinoć, to je bila istina."

U Suzaninim očima, Dejvid je bio onoliko blizu savršenog koliko je mogla da zamisli. Imao je samo jednu nepovoljnu osobinu: svaki put kada bi izašli, insistirao je da on plati. Bilo joj je mrsko da ga gleda kako troši čitavu dnevnu zaradu na večeru za dvoje, ali Beker je bio neumoljiv. Suzan je naučila da se ne buni, ali to joj je i dalje smetalo. Ja zarađujem više novca nego što mogu da potrošim, mislila je. Trebalo bi da ja plaćam.

Ipak, Suzan je zaključila daje Dejvid bio idealan - sa izuzetkom njegovog staromodnog osećaja viteštva. Bio je saosećajan, pametan, duhovit, i što je najbolje od svega, iskreno se zanimao za njen posao. Tokom izleta do Smitsonijana, vožnji biciklom ili pripremanja špageta u Suzaninoj kuhinji, Dejvid je neprekidno ispoljavao radoznalost. Suzan je odgovarala na sva pitanja na koja je mogla da odgovori; pružila mu je uopšteni pregled onih informacija o Agenciji koje nisu bile poverljive. Dejvida je oduševilo ono što je čuo.

Agencija za nacionalnu SIGURNOST koju je osnovao predsednik Truman u 12:01, 4. novembra 1952. godine, gotovo pedeset godina bila je najtajanstvenija obavешtajna agencija na svetu. Osnivačka doktrina Agencije izložena na sedam strana podrazumevala je veoma precizan zadatak: da se štiti prepiska unutar vlade Sjedinjenih Američkih Država i da se presretne prepiska stranih sila. Krov glavnog štaba Agencije bio je zakrčen sa preko pet stotina antena, uključujući i dve velike radarske kupole koje su ličile na ogromne loptice za golf. Sama zgrada je bila mamutska - preko osamnaest hektara, što je dva puta više od štaba CIA-e. Unutar nje se nalazilo dve i po hiljade kilometara telefonskih žica i sedamdeset i četiri ara trajno zatvorenih prozora. Suzan je ispričala Dejvidu o KOMINT-u, odeljenju za globalno prikupljanje informacija - zapanjujućoj zbirci stanica za prisluškivanje, satelita, špijuna i prislušnih uređaja širom sveta. Na hiljade zvaničnih saopštenja i razgovora se svakog dana prisluškuje i svi se oni šalju analitičarima Agencije radi dešifrovanja. FBI, CIA i savetnici za spoljnu politiku Sjedinjenih Država oslanjali su se na Agencijina obavешtenja pri donošenju odluka.

Beker je bio fasciniran. "A dešifrovanje? Gde se ti uklapaš?"

Suzan mu je objasnila kako razgovori i prepiska koji su uhvaćeni često vodo poreklo od opasnih vlada, neprijateljskih frakcija i terorističkih grupa, od kojih se mnoge nalaze unutar granica Sjedinjenih Država. Njihova komunikacija je obično šitrovana radi tajnovitosti za slučaj da dospe u pogrešne ruke - Sto se, zahvaljujući KOMINT-u, obično i dešavalo. Suzan je rekla Dejvidu da je njen posao da prouči šifre, ručno ih resi i snabde Agenciju porukama. To nije, bilo sasvim tačno.

Suzan je osetila grizu savesti zbog toga što je slagala svoju novu ljubav, ali nije imala izbora. Nekoliko godina ranije to bi i bilo tačno, ali stvari u Agenciji su se promenile. Čitav svet kriptografije se promenio. Suzanine nove dužnosti su bile poverljive, Čak i za mnoge u najvišim redovima moći.

"Šifre", fascinirano je rekao Beker. "Kako znaš odakle da počneš? Odnosno... kako ih dešifruješ?"

Suzan se nasmešila. "Ti bi trebalo to da znaš. To je kao da učiš neki strani jezik. Isprva tekst izgleda kao nepovezani niz, ali kako učiš pravila koja određuju njegovu strukturu, možeš da počneš da otkrivaš značenje."

Beker je impresionirano klimnuo glavom. Želeo je da zna više.

Uz pomoć Merlutijevih salveta i programa koncerata koji su im služili umesto table, Suzan je počela svom novom šarmantnom pedagogu da drži mini-kurs iz kriptografije. Počela je sa "savršenim kvadratom", kutijom za šifrovanje Julija Cezara.

Cezar je, objasnila je, bio prvi pisac šifrovanog teksta u istoriji. Kada su njegovi glasnici-pešaci počeli da upadaju u zasede i kada su počeli da krađu njegove tajne poruke, osmislio je jednostavan način šifrovanja poruka koje je slao. Presložio je tekst svojih poruka tako da su se one činile besmislenima. Svaka se poruka uvek sastojala od slova čiji je broj bio savršen kvadrat - šesnaest, dvadeset i pet, sto - u zavisnosti od toga koliko je Cezar morao da kaže. U tajnosti je obavestio svoje oficire da, kada tajna poruka stigne, treba da prepišu tekst u kvadratnu strukturu. Ako bi to uradili, i ako bi čitali slova od vrha ka dnu, tajna poruka bi se volšebno pojavila.

Vremenom su Cezarov koncept preslaganja teksta usvojili i dru, koji su ga modifikovali tako da postane teži za dešifrovanje. Vrhunac nekompjuter-skog šifrovanja pojavio se za vreme Drugog svetskog rata. Nacisti su izgradili zbnunjuću mašinu za šifrovanje po imenu Enigma. Naprava je nalikovala

staromodnoj pisačkoj mašini sa mesingananim međusobno povezanim rotorima koji su se okretali na komplikovane načine i premeštali osnovni tekst u zbu-njujuće nizove naizgled besmislenih skupina slova. Primalac je mogao da de-šifruje tekst samo ukoliko je imao drugu Enigma mašinu, podešenu na isto-vetan način.

Beker je slušao kao začaran. Učitelj je postao učenik.

Jedne večeri, na univerzitetskoj predstavi Krčko oraščić, Suzan je Dejvi-du zadala prvu jednostavnu šifra. Sedeo je za vreme čitave pauze, sa olovkom u ruci, i mučio se nad porukom od dvadeset i jednog slova:

ČPŽFNj LjH ID ČŽ RLjNj RĐ RPĐKH

Niipnslctku, baš dok su se svetla gasila spremajući se za drugu polovinu, slivulm ji Da bi šifrovala poruku, Suzan je jednostavno zarnenila svako slovo dvoje | ion i kil slovom koje mu je prethodilo u abecedi. Da bi dešifrovao

K

Digitalna tvrđava poruku, sve što je Beker trebalo da uradi bilo je da pomeri svako slovo za jedno mesto unapred u abecedi - A je postajalo B, B je postajalo C, i tako dalje. Brzo je pomerio preostala slova. Nikada nije mogao ni da zamisli da bi ga sedam reci moglo učiniti toliko srećnim:

DRAGO MI JE DA SMO SE SRELI Brzo je naškrabao svoj odgovor i pružio joj ga:

HLjĐMH Suzan ga pročita i toplo se osmehnu.

Beker je morao da se nasmeje; bilo mu je trideset i pet godina, a srce mu je poskakivalo. Nikada ga u čitavom životu nije toliko privlačila neka žena. Njene nežne evropske crte lica i tople smeđe oči podsećale su ga na reklamu za Este Loder. Čak i ako je telo Suzan Flečer bilo mršavo i nezgrapno dok je bila tinejdžerka, sasvim sigurno to više nije bilo. Negde uz put je razvila nežnu otmenost - bila je vitka i visoka sa punim, čvrstim grudima i savršeno ravnim stomakom. Dejvid ju je često zadirkivao, govoreći joj daje prva manekenka za kupaće kostime sa doktoratom iz primenjene matematike i teorije brojeva koju je upoznao. Kako su meseci prolazili, oboje su počeli da predosećaju da su pronašli nešto što bi moglo trajati čitav život.

Bili su zajedno gotovo dve godine kada ju je, sasvim iznenada, Dejvid zaprosio. Bilo je to na vikend putovanju u Smoki planine. Ležali su na velikom krevetu sa baldahinom u Stoun Menoru. Nije imao prsten -jednostavno mu je izletelo. To je bilo ono što je volela kod njega - bio je toliko spontan. Njen poljubac bio je dug i strastan. Uzeo ju je u naručje i skinuo joj spavaćicu.

"Shvatiću to kao "da"", rekao je, i čitavu noć su vodili ljubav uz toplinu... vatre.

Od te čarobne večeri proteklo je šest meseci - bilo je to pre Dejvidovog neočekivanog unapređenja u šefa Katedre za savremene jezike. Od tog tre-nutka, njihova veza je išla nizbrdicom.

Vrata kriptografije su se oglasila piskom, probudivši Suzan iz depresivnog sanjarenja. Vrata su se okretala do pozicije u kojoj su bila sasvim otvorena, da bi se ponovo zatvorila u roku od pet sekundi - nakon što pređu svih 360 stepeni svoje rotacione putanje. Suzan se sabere i zakorači kroz otvor. Njen ulazak zabeležio je kompjuter.

Iako je praktično živela u Kriptografskom odeljenju otkako je ono dovršeno tri godine ranije, pogled na njega ju je i dalje ostavljao bez daha. Glavna odaja je bila ogromna kružna prostorija koja se dizala pet spratova uvis. Njena providna, kupolasta tavanica izdizala se 36 metara u svom najvišem delu. U kupolu od pleksiglasa bila je usađena rešetka od polikarbonata - zaštitna mreža koja je mogla da izdrži udar od dve megatone. Zastor je propuštao sunčevu svetlost koja se u vidu nežne čipke rasipala po zidovima. Sićušne čestice prašine lebdele su naviše u širokim neočekivanim spiralama - bili su to zatočenici moćnog dejonizujućeg sistema kupole.

Padajući zidovi prostorije pri vrhu su se lučno spajali, da bi potom, približavanjem ravni oka, prešli gotovo u vertikalnu. Nakon toga, zidovi su postajali napola providni, sa težnjom da pređu u neprozirnu crnu boju kada se približe podu - svetlucavom prostranstvu uglačanih crnih pločica koje su sijale sablasnim sjajem, zbog kojih je posmatrač imao nelagodni osećaj da je pod bio providan. Crni led.

Kroz središte poda izranjala je, poput vrha ogromnog torpeda, mašina zbog koje je kupola podignuta. Njeni elegantni crni obrisi lučno su se izdizali sedam

metara u vazduh pre nego što bi ponovo uronili u pod. Izvijenih i glatkih ivica, bilo je to kao daje ogromni kit ubica zamrznut usred skoka u ledenom mora. To je bio TRANSLTR - najskuplji komad kompjuterske opreme na svetu - mašina za koju je Agencija za nacionalnu SIGURNOST tvrdila da ne postoji. Poput ledenog brega, mašina je skrivala 90 posto svoje mase i moći duboko ispod površine. Njena tajna je bila zaključana u keramičkom silosu koji se spuštao šest spratova ispod površine - kućište nalik raketi okruženo krivudavim lavirintom mostova, kablova i šuštanja freonskog sistema rashlađivanja. Generatori struje na dnu neprekidno su bružali tonom niske frekvencije koji je akustici u Kriptografskom odeljenju davao nekakvu mrtvu, sablasnu atmosferu. TRANSLTR je, poput svih velikih tehnoloških izuma, bio rezultat nužde. Tokom osamdesetih godina dvadesetog veka, NSA je bila svedok evoluci-

je u telekomunikaciji koja će zauvek izmeniti svet prikupljanja informacija - radilo se o javnom pristupu Internetu. Tačnije, o pojavi elektronske pošte. Kako je kriminalcima, teroristima i špijunima dosadilo da im prisluškuju telefone, istog trenutka su prihvatili ovaj novi način globalne komunikacije. Elektronska pošta je bila bezbedna poput konvencionalne pošte, a brza poput telefona. Budući da se prenos podataka odvija preko podzemnih optičkih linija, i nikada ne ide kroz vazdušne talase, elektronska pošta je bila sasvim otporna na presretanje i prisluškivanje - barem je tako izgledalo. U stvarnosti, za tehnogurue Agencije za nacionalnu SIGURNOST presretanje elektronske pošte dok ona juri preko Interneta bila je dečja igra. Internet nije bio nikakvo novo kućno kompjutersko otkriće, kao što je to većina verovala. Njega je stvorilo Ministarstvo odbrane tri decenije ranije - bila je to ogromna mreža kompjutera osmišljenih tako da omoguće bezbednu komunikaciju vlade u slučaju nuklearnog rata. Oči i uši Agencije su bili stari profesionalci Interneta. Ljudi koji su obavljali nelegalne poslove putem elektronske pošte brzo su otkrili da njihove tajne nisu bile onoliko poverljive koliko su oni mislili. FBI, DEA Agencija za borbu protiv droge, IRS Po-reska uprava i druge agencije koje su sprovodile zakon u Sjedinjenim Državama - uz pomoć osoblja Agencije, sastavljenog od spretnih hakera - uživali su u talasu hapšenja i osuda. Naravno, kada su korisnici kompjutera širom sveta otkrili da vlada Sjedinjenih Država ima slobodan pristup njihovoj komunikaciji putem elektronske pošte, usledili su gnevni protesti. Čak su i prijatelji koji su se dopisivali preko elektronske pošte iz čiste razonode doživeli nedostatak privatnosti kao pretnju. Sirom sveta su preduzetnički programeri počeli da rade na tome da otkriju način na koji će elektronska pošta biti sigurnija. Brzo su jedan i otkrili - i tako je rođeno šifrovanje pomoću javnog ključa. Šifrovanje pomoću javnog ključa predstavljalo je koncept koji je bio jednostavan koliko i genijalan. Sastojao se od softvera za kućne kompjutere, jednostavnog za upotrebu, koji je šifrovao privatne elektronske poruke tako da su one bile potpuno nečitljive. Korisnik je mogao da napiše pismo i pusti ga kroz softver za šifrovanje, i tekst bi se pojavio na drugoj strani nalik nasu-mičnim besmislicama - sasvim nečitljivim - odnosno kao šifra. Svaki ko bi presreo slanje takve poruke, na monitoru bi video samo nečitljiv uzorak teksta. ,j Jedini način da se poruka dešifruje bio je da se unese "ključ" pošiljaoca "- tajni niz brojeva ili slova koji su funkcionisali poput PIN broja na banko-mulu. Ključevi su po pravilu bili prilično dugački i složeni; sadržali su sve informacije koje su bile neophodne da bi kriptografski algoritam znao koje tačno matematičke operacije treba da sledi kako bi došao do originalne poruke. Korisnik je sada mogao bebedno da šalje elektronsku poštu. Čak i ukoliko bi se slanje pošte presreli, samo bi oni koji su imali ključ mogli da je dešifruju.

NSA je odmah osetila posledice. Šifre na koje su nailazili više nisu bile jednostavne šifre brojčane supstitucije koje su se mogle resiti pomoću olovke i papira verovatnoće - sada su to bile kompjuterski generisane funkcije sažetaka koje su koristile teoriju haosa i višeznačne simboličke abecede kako bi šifrovale poruke u ono što je izgledalo kao beznadežni slučajni niz. Isprva su ključevi koji su se koristili bile dovoljno kratki da bi ih kompjuteri Agencije za nacionalnu SIGURNOST mogli "pogoditi". Ukoliko je željeni ključ imao

deset cifara, kompjuter je bio programiran da isproba svaku moguću kombinaciju između 0000000000 i 9999999999. Pre ili kasnije, kompjuter bi pogodio tačan sled cifara. Ova metoda pokušaja i pogrešaka bila je poznata pod nazivom "napad grubom silom". Oduzimala je dosta vremena, ali je matematički garantovano radila.

Budući da je čitav svet saznao za mogućnost dešifrovanja putem grube sile, ključevi su postajali sve duži i duži. Vreme koje je kompjuteru bilo potrebno da "pogodi" tačan ključ počelo je da se meri nedeljama, potom mese-cima i naposljetku godinama.

Do devedesetih godina, ključevi su bili preko pedeset karaktera dugi i koristili su čitavu ASCII abecedu od 256 karaktera, koja se sastojala od slova, brojeva i simbola. Broj mogućih kombinacija bio je oko 10 na 120 - jedan sa 120 nula iza. Pogoditi tačan ključ bilo je matematički nemoguće kao i odabrati tačno zrno peska na plaži dugoj pet kilometara. Procenjivalo se da bi za uspešan napad grubom silom na standardni šezdesetčetvorobitni ključ najbržem kompjuteru Agencije za nacionalnu SIGURNOST - supertajnom Krej-Jo-sefsonu II - trebalo preko devetnaest godina. Kada kompjuter bude pogodio ključ i resio šifru, sadržaj poruke neće biti ni od kakvog značaja.

Našavši se u pravom obaveštajnom mraku, Agencija je izdala supertajnu direktivu koju je podržao predsednik Sjedinjenih Država. Potpomognuti federalnim sredstvima i sa odrešenim rukama da učine sve što je neophodno da bi se problem resio, Agencija je krenula u izgradnju nemogućeg: prve univerzalne mašine za dešifrovanje na svetu.

Uprkos mišljenju mnogih inženjera da je novopredloženi kompjuter za dešifrovanje nemoguće napraviti, Agencija se držala svoje maksime: Sve je moguće. Za ono "nemoguće" samo treba više vremena.

Pet godina, pola miliona radnih sati i 1,9 milijardi dolara kasnije, Agencija je to još jednom dokazala. Poslednji od tri miliona procesora veličine poštanske marke bio je ručno zalemljen na svoje mesto, poslednje unutrašnje programiranje bilo je završeno, i keramičko kućište je zavareno. TRANSLTR je rođen.

Iako je tajno unutrašnje delovanje TRANSLTR-a bilo proizvod mnogih umova i iako ga nijedan pojedinac nije mogao u potpunosti shvatiti, njegov osnovni princip bio je jednostavan: Mnogo ruku olakšava posao.

Njegovih tri miliona procesora trebalo je da radi paralelno - da računa neverovatnom brzinom, isprobavajući svaku novu permutaciju kako ona naiđe. Nadali su se da čak ni šifre sa nezamislivo dugačkim ključevima neće biti bezbedne pred istrajnošću TRANSLTR-a. Ovo multimilijardersko remek--delo će koristiti snagu paralelnog procesiranja kao i neke visokopoverljive napredne izume u analizi jasnog, nešifrovanog teksta, kako bi otkrilo ključeve i dešifrovalo šifre. Svoju će moć crpeti ne samo iz svog nezamislivog broja procesora nego i iz novih, naprednih tehnika u kvantnom programiranju - tehnologiji u usponu zahvaljujući kojoj su informacije mogle biti pohranjene kao kvantno-mehanička stanja umesto samo kao binarni podaci.

Trenutak istine nastupio je jednog bučnog oktobarskog četvrtka ujutro. Prva proba uživo. Uprkos neizvesnosti po pitanju brzine mašine, postojala je jedna stvar oko koje su se slagali svi inženjeri - ako su svi procesori radili paralelno, TRANSLTR će biti moćan. Pitanje je bilo koliko moćan.

Odgovor je stigao dvanaest minuta kasnije. Šačica okupljenih čekala je u zapanjujućoj tišini kada se pojavio kompjuterski ispis, isporučujući prvobitni, početni tekst - rešenu šifru. TRANSLTR je upravo bio odredio ključ od šezdeset i četiri karaktera za nešto malo više od deset minuta, što je gotovo milion puta brže od vremena koje bi bilo potrebno drugom po brzini kompjuteru Agencije za nacionalnu SIGURNOST - a to vreme je iznosilo dve decenije.

Pod vodstvom zamenika direktora operative, načelnika Trevora Dž. Strat-mora, proizvodno ODJELJENJE Agencije je trijumfovalo. TRANSLTR je bio pun pogodak. Kako bi njihov uspeh bio sačuvan kao tajna, načelnik Strat-mor je istog trenutka pustio informaciju da je projekat bio čisti promašaj. Sve aktivnosti Kriptografskog krila navodno su bile motivisane pokušajem da se ublaži šteta izazvana fijaskom od 2 milijarde dolara. Samo je vrh Agencije za nacionalnu SIGURNOST znao istinu - TRANSLTR je dešifrovao na stotine kodova svakog dana. Kada se pročulo da se kompjuterski kodirani šifratik nikako ne mogu dešifrovati - čak ni od strane svemogućeg Agencije za nacionalnu SIGURNOST - počela je da pristiže bujica tajni. Narko-gazde, teroristi i proneverioći - kojima je

dosadilo da im prisluškuju razgovore mobilnim telefonima - okrenuli su se uzbudivom novom mediju šifrovane elektronske pošte radi trenutne globalne komunikacije. Više nikada neće morati da se nađu pred porotom Vrhovnog suda i da čuju kako njihov sopstveni glas progovara sa trake, kao dokaz nekog davno zaboravljenog razgovora preko mobilnog telefona koji je satelit Agencije bukvalno ubrao iz vazduha.

Prikupljanje informacija nikada nije bilo jednostavnije. Šifre koje je prikupila Agencija ulazile su u TRANSLTR kao potpunu nečitljivi kodovi, da li nekoliko minula kasnije bile izbačene kao savršeni e-mail prvobitni tekst. Tajne više nisu postojale.

Kako bi šarada nemoći i neveznosti bila potpuna, Agencija je oštro lobirala protiv novog softvera za kompjutersko kodiranje, tvrdeći da to osujećuje njihovu delatnost i daje zahvaljujući tome advokatima nemoguće da uhvate i osude kriminalce. Grupe za zaštitu građanskih prava su se radovale, tvrdeći da Agencija ionako ne treba da čita njihovu poštu. Softveri za kompjutersko šifrovanje su nicali kao iz vode. Agencija za nacionalnu SIGURNOST je izgubila bitku - baš kao što je i planirala. Čitava elektronska svetska zajednica je bila zavarana... ili se bar tako činilo.

gde su svi?" pitala se Suzan dok je prelazila preko prizemlja napušteneog kriptografskog odeljenja. Baš je hitno.

Iako su se u većini odeljenja Agencije svi zaposleni mogli videti svih sedam dana u nedelji, u Kriptografskom odeljenju je subotom obično bilo sasvim mirno. Kriptografi-matematičari su po prirodi bili napeti radoholici i stoga je napisano pravilo bilo da subotom uzimaju slobodan dan - osim u hitnim slučajevima. Dešifranti su bili suviše vredna roba da bi Agencija za nacionalnu SIGURNOST rizikovala da ih izgubi zbog sagorevanja od posla.

Dok je Suzan prelazila preko prizemlja, TRANSLTR se ukazao sa njene leve strane. Zvuk generatora koji su se nalazili osam spratova ispod nje danas je zvučao začudivo zloslutno. Suzan nikada nije volela da se zatekne u Kriptografskom odeljenju nakon radnog vremena. Osećala se kao da je zatočena sama u kavezu sa nekom ogromnom, futurističkom zveri. Brzo se zaputila ka načelnikovoj kancelariji.

Stratmorova radna stanica sa zidovima od stakla, koja bese dobila nadimak "akvarijum" zbog izgleda koji je imala kada su zastori bili razmaknuti, nalazila se visoko na vrhu niza mostova i stepenica, prislonjenih uz stražnji zid Kriptografskog odeljenja. Dok se penjala rešetkastim stepenicama, Suzan baci pogled naviše, ka Stratmorovim debelim hrastovim vratima. Na njima je stajao grb Agencije za nacionalnu SIGURNOST - ćelavi orao koji je čvrsto držao starinski ključ. Iza tih vrata boravio je jedan od najveličanstvenijih ljudi koje je ikada upoznala.

Načelnik Stratmor, pedesetšestogodišnji zamenik direktora operative, bio joj je poput oca. On je bio taj koji joj je dao posao i koji je Agenciju za nacionalnu SIGURNOST pretvorio u njen dom. Kada se Suzan pridružila Agenciji pre više od jedne decenije, Stratmor je bio na čelu Odeljenja za razvoj kripto-grafje - vežbališta i obučavališta novih kriptografa - novih muškaraca kripto-, "i;il"a. Iako Stratmor nikada nije tolerisao nikakvo maltretiranje među svojim uposlenima, prema jedinoj ženi u svom odeljenju bio je posebno zaštitnički nastrojen. Kada bi ga optužili za pristrasnost, jednostavno bi rekao istinu: Suzan Flečer je bila jedan od najoštromnijih mladih stručnjaka koje je ikada video i nije imao nameru da je izgubi zbog seksualnog uznemiravanja. Jedan od starijih kriptografa budalasto je odlučio da iskuša Stratmorovu odlučnost. Jednog jutra u toku njene prve godine u Agenciji, Suzan je svratila u salon u kojem su boravili novi kriptografi da uzme ličnu izveštaj. Dok je

odlazila, primetila je svoju sliku na oglasnoj tabli. Gotovo da se onesvestila od sramote. Visila je tamo, leškareći na krevetu, samo u gaćicama.

Kako se ispostavilo, jedan od kriptografa je digitalno skenirao fotografiju iz pornografskog časopisa i prikačio Suzaninu glavu na telo neke druge devojke. Efekat je bio prilično ubedljiv.

Na nesreću po kriptografa koji je za to bio odgovoran, načelnik Stratmor nije smatrao tu majstoriju ni najmanje zanimljivom. Dva sata kasnije, pojavilo se obaveštenje:

SLUŽBENIK KARL OSTIN OTPUŠTEN ZBOG NEDOLIČNOG PONAŠANJA

Od tog dana niko joj se više nije zamerao; Suzan Flečer je bila pulen načelnika Stratmora.

Međutim, mladi kriptografi načelnika Stratmora nisu bili jedini koji su naučili da ga poštuju; rano u toku svoje karijere Stratmor se istakao pred svojim pretpostavljenima tako stoje predložio čitav niz neuobičajenih i izuzetno uspešnih obaveštajnih operacija. Kako je napredovao na hijerarhijskoj lestvici, Trevor Stratmor je postao poznat po svojim ubedljivim, sažetim analizama izuzetno složenih situacija. Činilo se da poseduje nekakvu neshvatljivu sposobnost da vidi dalje od moralne složenosti koja je okruživala teške odluke Agencije, kao i da deluje bez kajanja u interesu opšteg dobra.

Niko nije ni najmanje sumnjao daje Stratmor voleo svoju zemlju. Među kolegama je bio poznat kao patriota i vizionar... pristojan čoveku svetu laži.

U godinama koje su usledile po dolasku Suzan u Agenciju, Stratmor je munjevitio napredovao od šefa Odeljenja razvoja kriptografije do drugog čoveka čitave Agencije. Sada se samo jedan čovek nalazio ispred načelnika Stratmora - direktor Liland Fontejn, mitski vladar Palate zagonetki - nikada ga nisu viđali, povremeno su ga čuli, a stalno ga se plašili. On i Stratmor su retko imali iste poglede na stvari, a kada bi se sreli, bilo je to poput borbe titana. Fontejn je bio div nad divovima, ali činilo se da Stratmor ne haje za to. Zastupao je svoje ideje pred direktorom sa svom uzdržanošću strasnog boksera. Čak ni predsednik Sjedinjenih Država se nije usuđivao da izazove Fontejna onako kako je to činio Stratmor. Čoveku je bio potreban politički imunitet da bi to uradio - ili, u Stratmorovom slučaju, politička ravnodušnost.

Suzan je dospela do vrha stepenica. Pre nego što je stigla da pokuca, Stratmorova elektronska vrata zazujaše. Vrata se širom otvoriše i načelnik je pokretom ruke pozva da uđe.

"hvala šio ste došli, Suzan. Dužan sam vam uslugu."

"Nema na čemu." Nasmešila se dok je sedala sa druge strane njegovog stola.

Stratmor je bio vitak ali nabijen čovek čiji je blag izgled skrivao njegovu tvrdokornu efikasnost i perfekcionizam. Njegove sive oči obično su zračile poverenjem i smotrenošću rođenim iz iskustva; međutim, danas su izgledale uznemireno i zabrinuto.

"Izgledate umorno", reče Suzan.

"Bio sam i bolje." Stratmor uzdahnu.

Baš tako, pomisli ona.

Stratmor je izgledao lošije nego što ga je Suzan ikada videla. Njegova proređena seda kosa bila je razbarušena, a čelo mu je, i pored toga što je soba imala osvežavajući klima-uređaj, bilo orošeno znojem. Izgledao je kao daje spavao u odelu. Sedeo je iza modernog radnog stola sa dve uvučene tastature i kompjuterskim monitorom na jednom kraju. Sto zatrpan kompjuterskim ispisima izgledao je poput nekakve vanzemaljske pilotske kabine postavljene posred njegove kancelarije.

"Teška nedelja?" upitala je ona.

Stratmor slegnu ramenima. "Uobičajena. EFF me je ponovo napala zbog građanskog prava na privatnost."

Suzan se nasmeja. EFF, ili Fondacija za elektronske granice je svetsko udruženje korisnika kompjutera koji su osnovali moćnu koaliciju za zaštitu građanske slobode, a cilj joj je podržavanje slobode govora na Internetu i in-formisanje drugih o činjenicama i opasnostima vezanim za življenje u elektronskom svetu. Neprekidno su lobirali protiv onoga što nazivaju "orvelovskim prisluškivanjem od strane vladinih agencija" - posebno Agencije za nacionalnu SIGURNOST. EFF je bila stalno prisutan trn u Stratmorovom oku.

"zvuči uobičajeno", reče ona. "Dakle, staje to toliko hitno da ste morali da me ivučete iz kade?"

Nlatmor je za trenutak sedeo, odsutno se poigravajući Trackball mišem ugrađenim u površinu njegovog radnog stola. Nakon duge tišine, pogledao je Suzan pravo u oči.

"Koje je najduže vreme koje je bilo potrebno TRANSLTR-u da otkrije ključ a dešifrovanje teksta?"

Ovo pitanje zateče Suzan potpuno nespremnom. Činilo se besmislenim.

..... okleviilii je. "Naišli smo na nešto stoje KOMINT presreo pre nekoliko mcscci, y,u Stu inu je bilo potrebno oko sat vremena, ali

taj dokument ji; imao besmisleno dugačak ključ - deset hiljada bita ili tako nešto."

Stratmor zagunda. "Sat vremena, dakle? A staje sa nekom od onih graničnih provera koje smo izveli?"

Suzim slegnu ramenima, "Pa, ako uključite i dijagnosticiranje, to je onda očigledno duže,"

"Koliko duže?"

Suzan nije mogla ni da pretpostavi na šta je Stratmor ciljao. "Pa, gospodine, prošlog marta sam testirala algoritam sa segmentiranim milion-bitskim ključem - nezakonite funkcije petlji, stanični automati - sve. TRANSLTR gaje ipak resio.

"Koliko dugo?"

"Tri sata."

Stratmor upitno izvi obrve. "Tri sata? Toliko dugo?"

Suzan se namršti, blago uvređena. Njen je posao, u poslednje tri godine, bio da podesi najtajanstveniji kompjuter na svetu; većina programskih kodova zahvaljujući kojima je TRANSLTR bio toliko brz bila je njeno delo. Milion-bitski ključ teško daje predstavljao mogući scenario.

"U redu", reče Stratmor. "Dakle, čak i u ekstremnim slučajevima, najduže što je neka šifra ikada preživela u TRANSLTR-u iznosi oko tri sata?"

Suzan klimnu glavom. "Da. Više ili manje."

Stratmor zastade kao da se plaši da kaže nešto zbog čega bi mogao zažaliti.

Naposletku podiže pogled. "TRANSLTR je naišao na nešto..." On zastade.

Suzan je čekala. "Više od tri sata?"

Stratmor klimnu glavom.

Suzan nije izgledala zabrinuto. "Nova dijagnostika? Nešto iz odeljenja SIGURNOSTi sistema?"

Stratmor odmahnu glavom. "U pitanju je spoljašnji fajl."

Suzan je čekala na ono glavno, ali to se ne desi. "Spoljašnji fajl? Šalite se, zar ne?"

"Voleo bih daje tako. Ubacio sam ga sinoć oko pola dvanaest. Još ga nije resio."

Suzan zinu. Pogledala je na sat, potom natrag u Stratmora. "Još traje? Preko petnaest sati?"

Stratmor se nagnu i okrenu svoj monitor ka njoj. Ekran je bio crn, sa izuzetkom malog, žutog prozora sa tekstom koji je treptao u sredini.

PROTEKLO VREME: 15:09:33

TRAŽENI KLJUČ:

Suzan je zapanjeno zurila u ekran. Izgledalo je da TRANSLTR radi na jednoj šifri preko petnaest sati. Znala je da procesori tog kompjutera pregledaju trideset miliona ključeva u sekundi - stotinu milijardi na sat. Ako TRANSLTR i dalje računa, znači da ključ mora da je ogroman - dugačak preko deset miliona cifara. To je bila potpuna ludost.

"To je nemoguće!" odlučno je rekla. "Jeste li provirili izveštaje o gre-Skama?"

Možda je TRANSLTR imao neku grešku i..."

"Izvešljaj je čist."

Digitalna tvrđava

"Ali taj ključ mora da je ogroman!"

Stratmor odmahnu glavom. "Standardni komercijalni algoritam. Rekao bih daje u pitanju šezdesetčetvorobitni ključ."

Zbunjena, Suzan je pogledala kroz prozor, ka TRANSLTR-u koji se nalazio u prizemlju. Iz iskustva je znala daje mogao da otkrije šezdesetčetvorobitni ključ za manje od deset minuta. "Mora da postoji nekakvo objašnjenje."

Stratmor klimnu glavom. "Postoji. Neće vam se svideti."

Suzan se osećala nelagodno. "Da li je TRANSLTR u kvaru?"

"S TRANSLTR-om je sve u redu."

"Da li imamo nekakav virus?"

Stratmor odmahnu glavom. "Nema virusa. Samo me saslušajte."

Suzan je bila zapanjena. TRANSLTR nikada nije naišao na šifru koju nije mogao da resi za manje od sat vremena. Obično bi originalni tekst stigao do Stratmorovog štampača u roku od nekoliko minuta. Bacila je pogled na brzi štampač iza njegovog stola. Bio je prazan.

"Suzan", reče Stratmor tiše, "ovo će isprva biti teško prihvatiti, ali samo me saslušajte za trenutak." Grizao je usnu. "Ova šifra na kojoj TRANSLTR radi - ona

je jedinstvena. Nije nalik bilo čemu što smo do sada videli." Stratmor zastade, kao da mu je teško da izgovori te reci. "Ovu šifru je nemoguće resiti." Suzan je zurila u njega, umalo se ne nasmejaviši. Nemoguće resiti? Šta li je TO trebalo da znači? Nije postojala šifra koju nije bilo moguće resiti - za neke je trebalo više vremena nego za druge, ali svaku šifru je bilo moguće resiti. Bilo je matematički zagarantovano da će pre ili kasnije TRANSLTR naići na pravi ključ.

"Molim?"

"Ovu šifru je nemoguće resiti", odsečno je ponovio.

Nemoguće? Suzan nije mogla da veruje daje tu reč izgovorio čovek koji je imao dvadeset i sedam godina iskustva u analiziranju šifara.

"Nemoguće, gospodine?" rekla je sa nelagodom. "A šta je sa principom Bngofski?"

Suzan je čula za princip Bergofski još na početku svoje karijere. Bio je lo kamen temeljac tehnologije grube sile. Takođe, bilo je to ono stoje inspi-risalo Slrilmora da izgradi TRANSLTR. Taj princip je jasno govorio daje, ukoliko kompjuter pokuša sa dovoljnim brojem ključeva, matematički bilo garantovano da će pronaći onu pravu. Sigurnost jedne šifre nije ležala u lome Sin je njen ključ nemoguće naći, već pre u tome šio većina ljudi nije in tu I u dovoljno vremena ili opreme da to pokuša.

Slnilmor odmahnu glavom. "Ova šifra je drugačija."

Suzan ga je popreko posmatrala. NcrcSiva šifra je matematički nemoguća! On to zna!

Stratmor prevuče rukom preko svog oznojanog čela. "Ova šifra je rezultat jednog potpuno novog kriptografskog algoritma - kakav nikada ranije nismo videli."

Suzan je postala još sumnjičavija. Kriptografski algoritmi su bili samo matematičke formule, recepti za kodiranje teksta u šifrat. Matematičari i programeri su svakog dana stvarali nove algoritme. Na stotine njih su se nalazile na tržištu - PGP, Difi-Helman, ZIP, IDEA, El Gamal. TRANSLTR je svakog dana rešavao sve njihove šifre, bez problema. Za TRANSLTR su sve šifre izgledale jednako, bez obzira na to koji ih je algoritam napisao.

"Ne razumem", rekla je. "Ne govorimo ovde o reverznom inženjerstvu neke kompleksne funkcije, govorimo o gruboj sili. PGP, Lucifer, DSA - nije važno. Algoritam generiše ključ za koji misli da je bezbedan, a TRANSLTR isprobava mogućnosti sve dok ga ne otkrije."

U Stratmorovom odgovoru se naziralo kontrolisano strpljenje dobrog učitelja.

"Da, Suzan, TRANSLTR će uvek pronaći ključ - čak i ukoliko je on ogroman."

Zastao je. "Osim ako..."

Suzan je želela da nešto kaže, ali bilo je jasno da se Stratmor sprema da ispusti svoju bombu. Osim ako šta?

"Osim ako kompjuter ne zna kada je resio šifru."

Suzan zamalo pade sa stolice. "Molim!"

"Osim ako kompjuter ne pogodi tačan ključ, ali samo nastavi dalje jer nije shvatio daje pronašao pravi ključ." Stratmor je izgledao smrknuto. "Mislím da ovaj algoritam ima u svojoj osnovi rotirajuću poruku."

Suzan je ostala bez teksta.

Pojam rotirajuće osnovne poruke se prvi put pojavio 1987. godine u ne sasvim razumljivom radu mađarskog matematičara, Jozefa Harnea. Budući da su kompjuteri koji su radili na principu grube sile rešavali šifre tako što bi pretraživali osnovnu poruku u potrazi za obrascima reci koji su se mogli identifikovati, Harne je predložio kriptografski algoritam koji je, pored toga što je vršio šifrovanje, pomerao dešifrovani osnovni tekst u određenom vremenskom intervalu. Teoretski, neprekidna mutacija bi obezbedila da kompjuter koji napada nikada ne locira prepoznatljive obrasce reci i tako nikada ne zna kada je pronašao odgovarajući ključ. Taj je koncept bio ponešto nalik ideji o naseljavanju Marsa - zainisliv na intelektualnom nivou, ali, trenutno, izvan ljudskih mogućnosti.

"Odakle ste dobili to?" pitala je.

Načelnikov odgovor je usledio nakon poduže pauze. "Napisao ga je jedan programer iz javnog sektora."

"Molim?" Suzan se sruči na naslon stolice. "Mi dole imamo najbolje programere na svetu! Ni kada bismo svi radili zajedno, ne bismo bili ni blizu da stvorimo rotirajuću osnovnu poruku. Da li pokušavate du mi kažete daje neki klinac sa PC-jem smislio kako to da uradi?"

Digitalna tvrđava

Stratmor snizi glas u očiglednom nastojanju da je umiri. "Ne bih ovog momka nazvao klinkem."

Suzan ga nije slušala. Bila je ubeđena da mora da postoji neko drugo objašnjenje: greška; virus; sve je bilo verovatnije od šifre koju nije bilo moguće resiti.

Stratmor ju je ozbiljno posmatrao. "Ovaj algoritam je napisao jedan od najgenijalnijih kriptografskih umova svih vremena."

Suzan je bila sumnjičavija nego ikad; najgenijalniji kriptografski umovi svih vremena nalazili su se u njenom odeljenju, a ona bi sasvim sigurno čula za takav algoritam.

"Ko?" pitala je.

"Sigiran sam da možete da pogodite", reče Stratmor. "Ne ljubi baš Agenciju za nacionalnu SIGURNOST."

"Pa, to nam sužava izbor!" prasnu ona sarkastično.

"Radio je na projektu izgradnje TRANSLTR-a. Prekršio je pravila. Umalo da izazove obaveštajnu noćnu moru. Deportovao sam ga."

Izraz na Suzaninom licu samo na trenutak govorio je da ne shvata, a potom prebleda.

"Oh, moj bože..."

Stratmor klimnu glavom. "Čitave godine se hvalio kako radi na algoritmu koji će biti otporan na grubu silu."

"A-ali..." Suzan je zamuckivala. "Mislila sam da blefira. Stvarno je to itveoT

"Jeste. Tvorac vrhunske nerešive šifre."

Suzan je jedan dug trenutak ćutala. "Ali... to znači..."

Stratmor je pogleda ravno u oči. "Da. Zahvaljujući Enseiju Tankadu, TR ANSLTR je upravo postao beskoristan."

I

ako Ensei Tankado nije živeo za vreme Dragog svetskog rata, pažljivo je izučio sve što je bilo u vezi sa njim - a naročito sve što je bilo u vezi sa njegovim vrhuncem, eksplozijom u kojoj je 100.000 njegovih sunarodnika spržila atomska bomba.

Hirošima, 8:15 ujutro, 6. avgust 1945. godine - odvratni čin uništenja. Bezumna parada moći zemlje koja je već dobila rat. Tankado je sve to prihvatio. Međutim, ono što nikada nije mogao da prihvati bilo je to što gaje ta bomba lišila prilike da ikada upozna svoju majku. Umrta je dok ga je rađala - zbog komplikacija koje su nastale usled radioaktivnog trovanja koje je osetila toliko godina ranije.

Godine 1945, pre nego stoje Ensei rođen, njegova majka je, poput mnogih svojih prijatelja, otputovala u Hirošimu da volontira u centrima za pomoć žrtvama. Upravo tamo je postala jedna od hihakusha - ozračenih ljudi. Devetnaest godina kasnije, kada joj je bilo trideset i šest godina, dok je ležala u sali za porođaje sa unutrašnjim krvarenjem, znala je da će konačno umreti. Ono što nije znala bilo je to da će je smrt poštediti vrhunskog užasa - njeno jedino dete rodice se sa deformitetom.

Ensei je otac nikada čak nije ni video svog sina. Obeznanjen od bola zbog gubitka supruge i osramoćen rođenjem, kako mu je medicinska sestra rekla, defektnog deteta koje verovatno neće doživeti jutro, iščezao je iz bolnice da se nikada više ne vrati. Ensei Tankado je dat na usvajanje.

Svake je noći mladi Tankado zurio u izobličene prste kojima je držao svoju daruma lutku želja i kleo se da će se osvetiti - da će se osvetiti zemlji koja mu je ukrala majku i koja je toliko posramila njegovog oca da ga ovaj napusti. Međutim, nije znao da se sudbina spremala da se tu umeša.

U februara njegove dvanaeste godine, jedan proizvođač kompjutera iz Tokija pozvao je njegove usvojitelje sa pitanjem da li bi njihovo ubogaljeno dete učestvovalo u eksperimentalnoj grupi koja je testirala novu tastatura namenjenu hendikepiranoj deci. Njegova porodica je pristala.

Iako Ensei Tankado nikada nije video kompjuter, činilo se da instinktivno na kako da ga koristi. Kompjuter mu je otvorio svetove za koje nikada nije ni slutio da postoje. Nedugo potom, kompjuter je postao čitav njegov život. Kud je

odrastao, držao je časove, zarađivao i naposljetku dobio stipendiju za I Iniverzitct PoKiša. Uskoro su Hnseija Tankada Sirom Tokija znali kao fugusha kisai genijalnog bogalja.

Digitalna tvrđava

Tankado je naposljetku došao i do tekstova o Perl Harbora i japanskim ratnim zločinima. Mržnja koju je gajio prema Americi postepeno je izble-dela. Postao je predani budista. Zaboravio je svoj detinji zavet osvete; opraštanje je bilo jedini put do prosvetljenja.

Kada mu je bilo dvadeset, Ensei Tankado je već bio nešto nalik kultnoj figuri među programerima. IBM mu je ponudio radnu vizu i posao u Teksa-su. Tankado je ponudu oberučke prihvatio. Tri godine kasnije, napustio je IBM, nastanio se u Njujorku i počeo samostalno da programira. Jahao je na novom talasu enkripcije javnim ključem. Pisao je algoritme i zaradio čitavo bogatstvo. Poput mnogih autora kriptografskih algoritama, Tankado je na sebe skrenuo pažnju Agencije za nacionalnu SIGURNOST. Nije mu promakla ironija koja je u tome ležala - ironija što mu se pružila prilika da radi u srcu vlade zemlje koju se jednom zakleo da će mrzeti. Odlučio je da ode na razgovor za posao. Kakve god sumnje daje imao, nestale su kada je upoznao načelnika Stratmora. Otvoreno su razgovarali o Tankadovom poreklu, eventualnoj netrpeljivosti koju bi mogao osećati prema Sjedinjenim Državama, njegovim planovi ma. Tankado je podvrgnut poligrafu i rigoroznom psihološkom po-smalrnju u trajanju od pet nedelja. Sve to je prošao. Njegovu mržnju je za-mi"iila predanost Budi. Četiri meseca kasnije, Ensei Tankado je počeo da radi u Kriptografskom odeljenju Agencije za nacionalnu SIGURNOST.

I uprkos velikim primanjima, Tankado je na posao dolazio starim mopedom i nosio sa sobom spakovan ručak koji je sam jeo za svojim radnim stolom, umesto da se pridruži ostatku Odeljenja na rebarcima i krem čorbi od krompira u kantini. Ostali kriptografi su mu se divili. Bio je genijalan - naj-kulturniji programer kojeg su ikada videli. Bio je ljubazan i pošten, povučen i tih.spirtske etike. Moralni integritet je za njega bio od neprocenjivog zna-čaja Upravo zbog toga su njegovo otpuštanje iz Agencije i deportacija koja je usledila predstavljali takav šok.

I nit udu je, poput ostalih zaposlenih u Kriptografskom odeljenju, radio na Itgtiulnje TRANSLTR-a znajući da će, ukoliko projekat bude uspešan. mašina služiti za dešifrovanje elektronske pošte samo u

svrhe odobrenim od strane Ministarstva pravde. Korišćenje

I " " i ti od Miline Agencije trebalo je da bude regulisano tako da funk-i i"iM .. kilo postavljanje prislušnih uređaja od strane Federalnog istraž-

nog biroa im je potreban nalog saveznog suda. TRANSLTR je trebalo

Irt hi i Miniran ako da li ai lozinke koje su bile pohranjene u Fede-Ralnion istraznom birou i Ministarstvu pravde kako bi se dešifrovao neki fajl. To bi sprecilo Agenciju da bez, razlike prisluškuje ličnu komunikaciju poštenih sirom sveta koji se pridržavaju zakona.

38 "L" Den Braun

Međutim, kada je došlo vreme da se uređaj tako programira, osoblju koje je radilo na TRANSLTR-u rečeno je daje plan promenjen. Zbog kratkog vremenskog roka koji je često pratio antiterorističku borbu Agencije, TRANSLTR je trebalo da bude samostalan uređaj za dešifrovanje čije će svakodnevno delovanje regulisati isključivo sama Agencija.

Ensei Tankado je bio van sebe. To je značilo da će Agencija, zapravo, biti u stanju da otvori svačiju elektronsku poštu i ponovo je zapečati, bez ičijeg znanja. Bilo je to kao da imate prislušni uređaj u svakom telefonskom aparatu na svetu. Stratmor je pokušao da natera Tankada da shvati da je TRANSLTR uređaj koji omogućava sprovođenje zakona, ali nije bilo vajde; Tankado je odlučno tvrdio da se radi o nečuvenom kršenju ljudskih prava. Na licu mesta je dao otkaz i u roku od nekoliko sati prekršio zavet ćutanja dat Agenciji, pokušavši da stupi u kontakt sa Fondacijom za elektronske granice. Tankado je bio spreman da sablazni svet pričom o tajnoj mašini koja je bila u stanju da kompjuterske korisnike širom sveta izloži nezamislivoj izdaji od strane vlade. Agencija za nacionalnu SIGURNOST je imala samo jedan izbor - da ga zaustavi.

Na nesreću, hapšenje i deportacija Tankada, koji su na sva zvona bili oglašeni na Internetu, pretvorili su se u njegovo javno blaćenje. Suprotno Stratmo-rovim željama, specijalisti Agencije za kontrolu štete - u strahu da bi Tankado pokušao da ubedi ljude u postojanje TRANSLTR-a - pustili su glasine koje su uništile njegov kredibilitet. Enseija Tankada je odbacila čitava kompjuterska zajednica - niko nije verovao bogalju optuženom za špijuniranje, naročito kada je pokušao da kupi svoju slobodu apsurdnim optužbama o postojanju mašine za dešifrovanje, upućenim na račun Sjedinjenih Država. Međutim, najčudnije od svega bilo je to što se činilo da je Tankado pun razumevanja; sve je to bilo deo obaveštajne igre. U njemu kao da nije bilo gneva, samo odlučnosti. Dok gaje odvodilo obezbeđenje, sa jezivim mirom je izgovorio svoje poslednje reci upućene Stratmoru. "Svi mi imamo pravo da čuvamo svoje tajne", rekao je. "Jednog dana ću se postarati da to i bude moguće."

Suzanin um je grozničavo radio - Ensei Tankado je napisao program koji piše nerešive šifre! Jedva daje mogla da pojmi tu misao, "Digitalna tvrđava", rekao je Stratmor. "Tako ga on zove. To je vrhunsko protivobaveštajno oružje. Ako ovaj program dospe na tržište, svaki učenik trećeg razreda koji ima modem moći će da šalje šifre koje Agencija ne može da dešifruje. Naša obaveštajna služba će biti gotova." Međutim, Suzanine misli su bile daleko od uticaja koji je Digitalna tvrđava mogla da ima na politiku. I dalje se mučila da shvati kako je moguće da takav program postoji. Čitavog svog života se bavila dešifrovanjem, čvrsto poričući postojanje nekakve vrhunske, konačne šifre. Svaka šifra se može resiti - princip Bergofski! Osećala se poput ateiste koji se našao licem u lice sa Bogom. "Ako se pročuje da ova šifra postoji", prošaputala je, "kriptografija će postati mrtva nauka." Stratmor je klimnuo glavom. "To nam je najmanji problem." "Možemo li da isplatimo Tankada? Znam da nas mrzi, ali zar ne možemo da mu ponudimo nekoliko miliona dolara? Da ga ubedimo da ne distribuirati?" Slmlmor se nasmeja. "Nekoliko miliona? Zna li koliko ova stvar vredi? Svaka vlada na svetu će ponuditi najviše što može. Možete li da zamislite da kazemo predsedniku da i dalje špijuniramo Iračane ali da ne možemo više da pročitamo ono što uhvatimo? Ne radi se ovde samo o Agenciji za nacionalnu bezbednost - radi se o čitavoj obaveštajnoj zajednici. Ova ustanova pruža podršku svima - FBI, CIA, DEA; svi će oni loviti nasumice ako nam bude nemoguće ući u trag isporukama narko-kartela, velike korporaciji da prebacuju novac bez ikakvog pisanog traga o tome a da |l" i "Kn uluJbu ne može ništa, teroristi će moći da časkaju u potpunoj |IM" "Kriminalci ce se provodili kao nikada u životu", reče Suzan, prebledevši. i pitace se šta mi ovde radimo", odvrati Stratmor sa že- |stinom. "Kad bi znali koliko smo terorističkih napada sprečili za- hvaljujuci tome sto mozemo da dešifrujemo poruke, promenili bi pesmu." Suzan je i pored toga bila svesna kako stvari stoje; EFF ni-I udu mu-e Nitnuli koliko je TUANSLTR bio važan. TRANSLTR je pomogao da se osujeti na desetine napada. ali te su informacije bile strogo poverljive i nikada neće biti puStene n javnost. Rezon koji je ležao iza sve te tajnovito-

Den Braun

sti bio je jednostavan: vlada nije mogla da dozvoli masovnu histeriju koju bi objavljivanje istine izazvalo; niko nije znao kako bi javnost reagovala na vesti o tome da fundamentalističke grupe prošle godine umalo da dva puta nisu lansirale nuklearno oružje na teritoriju Sjedinjenih Država. Nuklearni napad, međutim, nije predstavljao jedinu pretnju. Prošlog je meseca TRANSLTR sprečio jedan od najgenijalnije osmišljenih terorističkih napada koje je Agencija ikada videla. Jedna antivladina organizacija je smislila plan, poznat pod šifrom Šervudska šuma. Na njegovoj meti se nalazila njujorška Berza, a namera je bila da se "preraspodeli bogatstvo". U toku šest dana, članovi grupe su postavili dvadeset i sedam neeksplozivnih elektro-magnetnih čaura u zgrade koje su okruživale Berzu. Ove naprave, kada se aktiviraju, dovode do snažnog magnetnog udara. Istovremenim aktiviranjem svih smišljeno postavljenih uređaja stvorilo bi se magnetno polje toliko snažno da bi svi magnetni mediji na Berzi bili izbrisani - kompjuterski hard diskovi, ogromne ROM banke za pohranjivanje

podataka, rezervni snimci na trakama, pa čak i flopi diskovi. Svi podaci koji su govorili o tome ko šta poseduje trajno bi se raspali.

Budući da je, zbog istovremenog aktiviranja ovih uređaja, vremenska usklađenost morala biti savršena, elektromagnetne čaure su međusobno bile povezane preko Internet telefonskih linija. Za vreme dvodnevno odbrojanja, unutrašnji satni mehanizmi u uređajima razmenjivali su beskonačne nizove šifrovanih podataka o sinhronizaciji. Agencija za nacionalnu bezbednost je uhvatila kretanje podataka kao nekakvu anomaliju na mreži, ali ih je zanemarila smatrajući ih za naizgled bezopasnu razmenu nebitnih stvari. Međutim, nakon što je TRANSLTR dešifrovao nizove podataka, analitičari su istog trena shvatili daje sekvenca u stvari odbrojanje sinhronizovano preko mreže. Uređaji su locirani i uklonjeni svega tri sata pre nego stoje trebalo da budu aktivirani.

Suzan je znala daje bez TRANSLTR-a Agencija bila bespomoćna u borbi protiv naprednog elektronskog terorizma. Posmatrala je monitor sa podacima o vremenskom toku. I dalje je očitavao preko petnaest sati. Čak i kada bi Tankadov fajl ovog trenutka bio dešifrovan, Agencija bi bila gotova. Kripto-grafsko ODJELJENJE bi bilo osuđeno na to da dešifruje manje od dve šifre u toku dana. Čak i pri trenutnoj stopi od 150 na dan, i dalje bi postojao zaostatak fajlova koji bi čekali da budu desifrovani.

"Tankado me je nazvao prošlog, meseca", rekao je Stratmor, prekidajući Suzanine misli.

Suzan podiže pogled. "Tankiido je nazvao vas?" On klimnu glavom. "Da me upozori." "Da vas upozori

Digitalna tvrđava 4? 41

"Nazvao je da mi kaže da usavršava algoritam koji piše nerešive šifre. Nisam mu poverovao."

"Ali zašto bi vam on to rekao?" pitala je Suzan. "Da li je želeo da ga vi kupite?"

"Ne. Bila je to ucena."

Stvari su iznenada počele da dolaze na svoje mesto. "Naravno", reče ona zadivljeno. "Želeo je da sperete ljagu sa njegovog imena."

"Ne", namrštio se Stratmor. "Tankado je želeo TRANSLTR."

"TRANSLTR?"

"Da. Naredio mi je da se obratim javnosti i da čitavom svetu saopštim da imamo TRANSLTR. Rekao je da će, ako priznamo da možemo da čitamo javnu elektronsku poštu, on uništiti Digitalnu tvrđavu."

Suzan je delovala nepoverljivo.

Stratmor slegnu ramenima. "U svakom slučaju, sada je suviše kasno. Postavio je besplatnu kopiju Digitalne tvrđave na svoj Internet sajt. Svako na svetu može daje skine."

Suzan preblede. "Šta je uradio!"

"To je samo radi publiciteta. Ne treba brinuti oko toga. Kopija koju je postavio je kodirana. Ljudi mogu daje skinu, ali niko ne može daje otvori. Stvarno, to je genijalno. Izvorni kod za Digitalnu tvrđavu je šifrovan, zaključan."

Suzan je bila bez reci. "Naravno! Dakle svako može da ima kopiju, ali niko ne može daje otvori."

"Upravo tako. Tankado maše šargarepom."

"Jeste li videli taj algoritam?"

Načelnik je delovao zbunjeno. "Nisam, rekao sam vam daje šifrovan."

Činilo se daje Suzan jednako zbunjena. "Ali mi imamo TRANSLTR; zašto ga jednostavno ne dešifrujemo?" Ali kada je videla izraz na Stratmoro-vom licu, shvatila je da su se pravila promenila. "Oh, moj bože." Ostala je bez daha, iznenada shvativši. "Digitalna tvrđava je kodirana unutar sebe same Stratmor klimnu glavom. "Pogodak."

Suzan je bila zapanjena. Formula za Digitalnu tvrđavu je bila šifrovana pomoću Digitalne tvrđave. Tankado je objavio matematički recept od ne-procenjive vrednosti, ali tekst recepta je bio kodiran - i upotrebio je samog .sebe da izvede to kodiranje.

"To je Biglmanov sef, promuca Suzan sa strahopoštovanjem.

Stratmor klimnu glavom. Biglmanov sef je bio hipotetički kriptografski scenario po kojem je graditelj sefova radio nacрте za sef koji se nije mogao provaliti, Želeo je da nacrti ostanu tajna, pa je stoga napravio sef i zaključao nacрте unutar njega. Tankado je učinio istu stvar su Digitalnom tvrđavom. Za-

42 ? Den Braun

štitio je svoje nacрте tako što ih je kodirao formulom koja je izneta u njegovim nacртima.

"A staje sa onim fajlom koji je u TRANSLTR-u?" upita Suzan.

"Preuzeo sam ga sa Tankadovog Internet .sajta, kao i svi drugi. Agencija za nacionalnu SIGURNOST je sada ponosni vlasnik algoritma Digitalne tvrđave; samo što ne možemo da ga otvorimo."

Suzan se divila Tankadovoj genijalnosti. Dokazao je Agenciji daje njegov algoritam nerešiv, a da ga nije otkrio.

Stratmor joj pruži isečak iz novina. Bila je to prevedena vest iz Nikkei Shimbuna, japanskog ekvivalenta Vol Strit Džornalu, koja je javljala da je japanski programer Ensei Tankado završio pisanje matematičke formule za koju je tvrdio da može da piše šifre koje nije moguće resiti. Formula se zvala Digitalna tvrđava i mogla se pogledati na Internetu. Programer će je ponuditi na aukciji. U tekstu se dalje govorilo da je, iako za algoritam u Japanu vlada ogromno interesovanje, nekoliko američkih softverskih kompanija pro-gramerovu tvrdnju proglasilo za besmislenу, sličnu tvrdnji da se olovo može pretvoriti u zlato. Formula je, tvrdili su oni, prevara koju ne treba shvatati ozbiljno.

Suzan podiže pogled. "Na aukciji?"

Stratmor klimnu glavom. "Do sada je već svaka softverska kompanija u Japanu preuzela kodirani primerak Digitalne tvrđave i pokušava da ga dekodira. Sa svakom sekundom u kojoj im to ne polazi za rukom, ponuđena cena raste."

"To je besmislica", odvrati brzo Suzan. "Svi novi kodirani fajlovi su ne-rešivi, osim ako imate TRANSLTR. Digitalna tvrđava ne može biti ništa više od generičkog algoritma javnog domena, i nijedna od tih kompanija ga ne može dešifrovati."

"Ali, to je genijalna marketinška zamisao", reče Stratmor. "Razmislite o tome - svaka vrsta neprobojnog stakla zaustavlja metke, ali ako vas kompanija izazove da prostrelite njeno staklo, odjednom će to svi pokušavati."

"I Japanci zaista veruju da je Digitalna tvrđava drugačija? Bolja od bilo čega drugoga na tržištu?"

"Tankado je možda bio odbačen, ali svi znaju daje genije. On je gotovo kultna ikona među hakerima. Ako Tankado kaže da je algoritam nerešiv, onda je nerešiv."

"Ali svi su oni nerešivi, što se javnosti tiče!"

"Da..." Stratmor je razmišljao. "Trenutno."

"Sta bi to trebalo da znači?"

Stratmor uzdahnu. "Pre dvadeset godinu, niko nije mogao ni da zamisli da ćemo moći da dešifrujemo dvnniestobitne nizove cifara. Ali tehnologija je napredovala. Tehnologija uvek napreduje. Proizvođači softvera pretpostav-ljaju da će u neko doba postojati kompjuteri poput TRANSLTU ;i. Tehnolo-

Digitalna tvrđava 43

gija eksponencijalno napreduje, i naposljetku će sadašnji kriptografski algoritmi koji koriste javni ključ prestati da budu bezbedni. Javiće se potreba za boljim algoritmima, kako bi se zadržala prednost nad kompjuterima sutrašnjice."

"A to je Digitalna tvrđava?"

"Upravo tako. Algoritam koji odoleva gruboj sili nikada neće zastareti, bez obzira na to koliko moćni postanu kompjuteri za dešifrovanje. To bi preko noći mogao postati svetski standard."

Suzan duboko uzdahnu. "Neka nam je bog u pomoći", prošaputala je. "Možemo li mi da damo ponudu?"

Stratmor odmahnu glavom. "Tankado nam je pružio šansu. To mi je jasno stavio na znanje. I ovako je suviše riskantno; ako nas uhvate, time u suštini priznajemo da se plašimo njegovog algoritma. Na taj ćemo način javno priznati ne samo da imamo TRANSLTR, već i daje Digitalna tvrđava imuna mi njega."

"Koliko imamo vremena?"

Stratmor se namršti. "Tankado je nameravao da objavi ko je ponudio najviše sutra u podne."

Suzan oseti kako joj se stomak prevrće. "A potom?"

"Dogovor je bio da će pobedniku dati ključ."

" KIJUČr

"To je deo igre. Svi već imaju algoritam, tako da Tankado na aukciji nudi ključ po kojem se taj algoritam rešava."

Suzan zaječa. "Naravno." Bilo je to savršeno. Čisto i jednostavno. Tan-kiido je kodirao Digitalnu tvrđavu, i samo on ima ključ koji je otključava. Bilo joj je

teško da pojmi da tamo negde - verovatno našvrljan na parčetu pa-pira u Tunkndovom džepu - leži ključ od šezdeset i četiri karaktera koji bi Ulovim ZaUivek slaviti tačku na prikupljanje informacija od strane obaveštaj-nih agencija u Americi.

, dok je zamišljala taj scenario, Suzan oseti da joj je loše. Tan-k tuli i Oe svoj ključ dati onome ko ponudi najviše - i ta će kompanija otklju-cati vrata Digitalne Ivrdave. Potom će verovatno ubaciti algoritam u otporan 6lp 1 m ptM godinu svaki kompjuter koji će biti proizveden unapred će biti opremljen Digitalnom tvrđavom. Nijedan komercijalni proizvođač nikada Ht|t ni sluliii iliii proizvede čip za kodiranje jer svi normalni algoritmi za ko-diranje itnpnulrlkii zastarevaju. Ali Digitalna tvrđava nikada neće zastareti; W hinkiljii ioliiiiiiiici" g osnovnog teksta, nijedan napad grubom silom nikada neto otkriti odgovarajući ključ. Bio je to novi standard digitalnog kodiranja. Od smln pti uuvrk, Svaku šifra nerešiva. Bankari, brokeri, teroristi, špijuni. Jednom reci jedna anarhija

Den Braun

"Koje su nam opcije?" usudi se da pita Suzan. Bila je veoma svesna da vremena očaja zahtevaju očajničke mere, čak i u Agenciji.

"Ne možemo ga ukloniti, ako na to mislite."

Upravo na to je Suzan mislila. Tokom godina koje je provela u Agenciji, Suzan je čula glasine o njenim nezvaničnim vezama sa najveštijim plaćenim ubicama na svetu - unajmljenicima koji su imali da obave prljave poslove obaveštajne organizacije.

Stratmor odmahnu glavom. "Tankado je suviše pametan da bi nam ostavio tu mogućnost."

Suzan oseti da joj je laknulo. "Zaštićen je?"

"Ne baš."

"Krije se?"

Stratmor slegnu ramenima. "Tankado je napustio Japan. Planirao je da ponude proverava preko telefona. Ali mi znamo gde se nalazi."

"I ne nameravate da nešto učinite?"

"Ne. Osigurao se. Tankado je dao kopiju ključa nepoznatom trećem licu... za slučaj da mu se nešto desi."

Naravno, mislila je Suzan. Andeo čuvar. "I pretpostavljam da će, ukoliko se nešto desi Tankadu, misteriozni čovek prodati ključ?"

"Još gore. Ako bilo ko napadne Tankada, njegov partner će objaviti ključ."

Suzan je bila zbunjena. "Njegov partner će objaviti ključ?"

Stratmor klimnu glavom. "Postaviće ga na Internet, staviti u novine, na bilborde. Zapravo, poklonice ga."

Suzanine oči se razrogačiše. "Besplatno preuzimanje?"

"Upravo tako. Tankado je shvatio da mu, ako bude mrtav, novac neće ni trebati - zašto onda da svetu ne da mali oproštajni poklon?"

Nastade duga pauza. Suzan je duboko disala, kao da pokušava da upije užasnu istinu. Ensej Tankado je stvorio nerešivi algoritam. Drži nas kao taoce.

Iznenada ustade. Glas joj je bio odlučan. "Moramo stupiti u kontakt sa njim! Mora da postoji način da ga ubedimo da ključ ne pusti u prodaju! Možemo mu ponuditi tri puta više od najbolje ponude! Možemo sprati ljagu sa njegovog imena! Bilo šta!"

"Suviše je kasno", reče Slraimor, Duboko je uzdahnua. "Ensej Tankado je jutros nađen mrtav n Sevilji, u Spaniji."

tame

Lirdžet 60 sa dva motora sleteo je na vrelu pistu koja je isijavala toplotu. Napolju, ogoleli prizor španske donje Ekstremadure proletao je pored aviona u vidu mrlje, da bi se potom usporio.

"Gospodine Beker?" zapucketao je glas. "Stigli smo."

Beker ustade i protegnu se. Nakon što je otvorio pregradu iznad sedišta, setio se da nema prtljag. Nije imao vremena da se spakuje. Nije ni bilo važno - obećali su mu da će putovanje biti kratko - doleti i odleti.

Dok su se motori zaustavljali, avion skliznu sa sunca u prazan hangar naspram glavnog terminala. Trenutak kasnije, pojavio se pilot i spustio stepenice. Beker proguta ostatak soka od brusnica, spusti čašu na šank i iskopa sako.

Pilot izvuče debeli koverat od manil-papira iz svoje letačke uniforme. "Dobio sam uputstva da vam predam ovo." Pružio ga je Bekeru. Na prednjoj strani, napisane plavim penkalom, stajale su reci:

ZADRŽITE KUSUR

Beker je palcem prešao po ivici debelog snopa crvenkastih novčanica. "Šta..." "Lokalna moneta", glatko odseče pilot.

"Znam staje to", promuca Beker. "Ali to je... to je previše. Sve što mi je potrebno jeste novac za taksi." Beker je napamet računao. "Ovo ovde vredi na hiljade dolara!"

"Ja sam dobio svoja naređenja, gospodine." Pilot se okrenu i pope natrag u kabinu. Vrata se zatvoriše za njim.

Beker je zurio naviše, u avion, a potom naniže, u novac koji je držao u ruci. Nakon što je za trenutak stajao u praznom hangaru, on gurnu koverat u gornji džep, ogrnu sako i zaputi se napolje, preko piste. Bio je to čudan početak. Beker prestade da misli o tome. Uz malo sreće, vratiće se na vreme da spasi nešto od svog putovanja u Stoun Menor sa Suzan. Doleti i odleti, rekao je sam sebi. Doleti i odleti. Nipošto nije mogao da zna.

Tehničar SIGURNOSTi sistema Fil Čartrukijan je nameravao da se u Krip-tografskom odeljenju zadrži samo minut - taman dovoljno dugo da uzme neke papire koje je zaboravio prethodnog dana. Ali nije mu se dalo.

Nakon što je prešao preko prizemlja Kriptografskog odeljenja i zakoračio u laboratoriju SIGURNOSTi sistema, odmah je znao da nešto nije bilo u redu. Za kompjuterskim terminalom koji je neprekidno nadzirao rad TRANSLTR-a nije bilo nikoga. Monitor je bio isključen.

Čartrukijan pozva naglas: "Ima li koga?"

Nije bilo odgovora. Laboratorija je bila čista kao suza - kao da u njoj nikoga nije bilo već satima.

Iako je Čartrukijanu bilo samo dvadeset i tri godine, i iako je relativno nov među osobljem SIGURNOSTi sistema, bio je dobro obučan i znao je proceduru: Uvek je neko iz SIGURNOSTi sistema na dužnosti u Kriptografskom odeljenju... naročito subotom kada tu nije bilo kriptografa.

Istog trenutka je uključio monitor i okrenuo se ka rasporedu dužnosti na oglasnoj tabli. "Ko je dežuran?" naglas je zapitao, prelazeći pogledom preko spiska imena. Prema rasporedu, mladi početnik po imenu Sajdenberg je trebalo da započne svoju duplu smenu u ponoć prethodne noći. Čartrukijan pogleda oko sebe po praznoj laboratoriji i namršti se. "Pa, gde je onda, do đavola?"

Dok je posmatrao kako se monitor uključuje, Čartrukijan se pitao da li Stratmor zna da je laboratorija SIGURNOSTi sistema bez nadzora. Dok je ulazio, primetio je da su zastori na Stratmorovoj kancelariji navučeni. To je značilo da je gazda unutra - što uopšte nije bilo neuobičajeno za subotu; Stratmor je, kako se činilo, uprkos tome što je zahtevao da njegovu kriptografsku subotu uzmu slobodan dan, radio 365 dana u godini.

Jednu stvar je Čartrukijan znao zasigurno - ako Stratmor otkrije daje laboratorija SIGURNOSTi sistema bez nadzora, to će odsutnog početnika stajati posla. Čartrukijan baci pogled na telefon, pitajući se da li da pozove mladog tehničara i da ga izvadi; među osobljem SIGURNOSTi sistema vladalo je nepisano pravilo da će jedan drugom čuvati leđa. U Kriptografskom odeljenju, zaposleni u SIGURNOSTi sistema su bili građani drugog reda, u neprekidnom sukobu sa gazdama imanja. Nije bila nikakva tajna da kriptografi vladaju ovim gnezdnom od više milijardi dolara; osoblje SIGURNOSTi sistema MI lolcrisali samo zato što su zahvaljujući njima igračke besprekorno funk- uuiisule.

Digitalna tvrđava

Čartrukijan donese odluku. Zgrabio je telefon. Međutim, slušalica nikada nije stigla do njegovog uha. Ukopao se u mestu, pogleda prikovanog na monitor koji se sada pojavio osvetljen pred njim. Kao u usporenim snimku, spustio je telefon i otvorenih usta se, zapanjen, zagledao u prizor pred sobom.

Za osam meseci koliko je bio u SIGURNOSTi sistema, Fil Čartrukijan nikada nije video da monitor TRANSLTR-a pokazuje išta osim dvostruke nule u polju koje je označavalo sate. Danas je to video prvi put.

PROTEKLO VREME: 15:17:21

"Petnaest sati i sedamnaest minuta?" zagrcnuo se. "Nemoguće!"

Resetovao je monitor, moleći se da se nije osvežio kako treba. Međutim, kada se monitor ponovo uključio, izgledao je isto.

Čartrukijan oseti kako ga podilaze žmarci. Tehničari SIGURNOSTi sistema u Kriptografskom odeljenju su imali samo jedan zadatak: da se pobrinu da TRANSLTR bude "čist" - bez virusa.

Čartrukijan je znao da vreme od petnaest sati može da znači samo jedno - zaraženost virusom. Nekakav nečisti fajl je dospeo u TRANSLTR i upravo je uništavao programski kod. Istog trenutka na scenu stupi njegova obuka; više nije bilo važno što je laboratorija SIGURNOSTi sistema bila bez nadzora ili što su monitori bili isključeni. Usredsredio se na problem koji je bio pred njim - TRANSLTR. Odmah je zatražio spisak svih fajlova koji su dospeli u TRANSLTR u poslednjih 48 sati. Počeo je da proučava spisak.

Da U je neki zaraženi fajl uspeo da se provuče? pitao se. Da li je moguće daje sigurnosnim filterima nešto promaklo?

Kao meru predostrožnosti, svaki fajl koji je ulazio u TRANSLTR je morao da prođe kroz ono što je bilo poznato pod nazivom Oklopna rukavica - niz moćnih sigurnosnih kapija, paket filtera i antivirus programa koji su pretraživali ulazne fajlove u potrazi za kompjuterskim virusima i potencijalno opasnim subrutinama. Fajlovi koji sadrže programe koji su bili "nepoznati" Oklopnoj rukavici smesta su bili odbacivani. Morali su biti ručno provereni. Povremeno bi Oklopna rukavica odbacivala potpuno bezopasne fajlove ukoliko bi sadržali programski kod koje filteri nikada ranije nisu videli. U tom slučaju, tehničari SIGURNOSTi sistema su vršili detaljne ručne provere, i tek tada bi, nakon što bi dobili potvrdu da je fajl čist, zaobišli filtere Oklopne rukavice i poslali fajl u TRANSLTR.

Kompjuterski virusi su bili raznovrsni poput bakterijskih. Poput njihovih fizioloških srodnika, kompjuterski virusi su imali samo jedan cilj - da se zakače za domaćinski sistem i umnože. U ovom slučaju, domaćin je bio TRANSLTR. Čartrukijan se divio Sto Agencija nije još ranije imala problema sa virusima. Oklopna rukavica je bila moćan čuvar, ali Anemija je ipak predstavljala prvi nivo ulaa - mesto na koje su se slivalc ogromne količini;; digitalnih in-

formacija iz sistema širom sveta. Njuškanje za informacijama ličilo je na seks sa kim god stignete - sa zaštitom ili bez nje, pre ili kasnije zakačite nešto. Čartrakijan je završio sa proučavanjem spiska fajlova koji se nalazio pred njim. Bio je još zbunjeniji nego pre. Svaki fajl je bio u redu. Oklopna rukavica nije videla ništa što bi odstupalo od uobičajenog, što je značilo da je fajl koji se nalazio u TRANSLTR-u bio sasvim čist.

"Pa, zašto onda, do đavola, toliko traje?" upitao je praznu prostoriju.

Čartrakijan oseti kako ga obi iva znoj. Pitao se da li bi trebalo da ode i uznemiri Stratmora ovim vestima.

"Test na viruse", odlučno reče Čartrakijan, pokušavajući da se smiri. "Trebalo bi da pokrenem test na viruse."

Čartrukijan je znao da bi, u svakom slučaju, test na viruse bio prva stvar koju bi Stratmor zahtevao. Bacivši pogled na napušteno prizemlje Kripto-grafskog odeljenja, Čartrakijan donese odluku. Ubacio je i pokrenuo test na viruse. Trebaće mu oko petnaest minuta.

"Vrati se čist", prošaputao je. "Savršeno čist. Reci tatici da nije ništa."

Ali Čartrakijan je osećao da nije bilo ništa. Instinkt mu je govorio da se nešto veoma neobično dešavalo u toj velikoj dešifrantskoj zveri.

tavu 10

9 "Ensei Tankado je mrtav?" Suzan oseti kako je zahvata talas mučnine.

i "Ubili ste ga? Mislila sam da ste rekli..."

"Mi ga nismo ni pipnuli", razuveri je Stratmor. "Umro je od srčanog udara.

KOMINT nas je nazvao rano jutros. Njihov kompjuter je primetio Tan-kadovo ime u izveštajima seviljske policije preko Interpolu."

"Od srčanog udara?" Suzan nije delovala ubeđeno. "Imao je trideset godina."

"Trideset i dve", ispravi je Stratmor. "Imao je urođenu srčanu manu."

"Ja to nikada nisam čula."

"Otkrilo se pri lekarskom pregledu prilikom zapošljavanja u Agenciji. Nije to bilo nešto čime se hvalio."

Suzan je bilo teško da prihvati daje prst sudbine delovao baš sada. "Bolesno srce gaje ubilo - samo tako?" Stratmor slegnu ramenima. "Slabo srce... dodajte tome vrućinu u Španiji. Ubacite i stres zbog ucenjivanja Agencije..." Suzan je ćutala. Čak i ukoliko uzme u obzir sve okolnosti, bilo joj je teško zbog smrti jednog tako genijalnog kriptografa. Stratmorov promukli glas prekide njene misli. "Jedina svetla tačka u čitavoj ovoj katastrofi jeste to što je Tankado putovao sam. Dobro su šanse da njegov partner još ne zna daje on mrtav. Špan-ske vlasti su obećale da će sačuvati tu informaciju koliko god bude moguće. Mi smo primili poziv samo zato što je KOMINT držao oči širom otvorene." Stratmor je pomno posmatrao Suzan. "Moram da pronađem tog partnera pre nego što on sazna da je Tankado mrtav. Zato sam vas pozvao. Potrebna mi je vaša pomoć." Suzan je bila zbunjena. Njoj se činilo daje Tankadova smrt došla u pravi čas da resi čitav njihov problem. "Gospodine načelnice", upitala je, "ako vlasti kažu daje on umro od srčanog udara, mi smo van opasnosti; njegov partner će znati da Agencija nije odgovorna." "Nije odgovorna?" Stratmorove oči se razrogačiše od neverice. "Neko ucenjuje Agenciju i nekoliko dana kasnije završi mrtav - i mi nismo odgo-vornil Kladim se u debele pare da Tankadov misteriozni prijatelj to neće videti na taj način. Sta god da se desilo, mi izgledamo krivi kao sam vrug. Mogao je lako biti otrovan, autopsija je mogla biti nameštena, ili bilo šta drugo." Stralmor zastade. "Koja je bila vaša prva reakcija kada sam vam rekao da je Tankado mrtav?"

50 h Den Braun

Ona se namršti. "Pomislila sam da ga je Agencija ubila."

"Upravo tako. Ako Agencija može da postavi pet Riolit satelita u geo-sinhronu orbitu iznad Bliskog istoka, mislim da se lako može pretpostaviti da imamo dovoljno sredstava da potplatimo nekoliko španskih policajaca." Načelnik je dokazao sta je hteo.

Suzan uzdahnu. Ensei Tankado je mrtav. Agencija će biti okrivljena. "Možemo li da na vreme pronađemo njegovog partnera?"

"Mislim da možemo. U dobroj smo prednosti. Tankado je mnogo puta javno objavio da radi sa partnerom. Mislim da se nadao da će to obeshrabriti softverske kompanije i odvratiti ih od pokušaja da mu nekako naude ili da ukradu njegov ključ. Pretio je da će, ukoliko bude bilo kakve nepoštene igre, njegov partner objaviti ključ; ukoliko bi takav softver bio besplatan, sve firme bi se iznenada našle u takmičarskom položaju."

"Pametno." Potvrdi Suzan.

Stratmor nastavi. "Nekoliko puta je, u javnosti, Tankado pomenuo svog partnera po imenu. Zvao ga je Nort Dakota2."

"Nort Dakota? Očigledno nekakav pseudonim."

"Da, ali kao meru predostrožnosti pokrenuo sam Internet pretraživač koristeći termin Nort Dakota kao parametar pretrage. Nisam mislio da ću nešto pronaći, ali otkrio sam nalog elektronske pošte." Stratmor zastade. "Naravno da sam pretpostavio da to nije taj Nort Dakota kojeg smo mi tražili, ali prove-rio sam nalog za svaki slučaj. Zamislite koliko sam bio zapanjen kada sam otkrio daje nalog pun poruka od Ensei Tankada." Stratmor izvi obrve. "A u porukama se mnogo puta pominju Digitalna tvrđava i Tankadovi planovi da učeni Agenciju."

Suzan skeptično pogleda Stratmora. Bila je zapanjena što je načelnik dopustio da ga tako lako zavaraju. "Gospodine načelnice", rekla je, "Tankado vrlo dobro zna da Agencija može da čita elektronsku poštu na Internetu; nikada ne bi koristio elektronsku poštu za slanje tajnih informacija. To je zamka. Ensei Tankado vam je dao Nort Dakotu. Znao je da ćete pokrenuti pretraživanje. Kakve god informacije daje slao, želeo je da ih nađete - to je lažni trag."

"Dobar instinkt", odvrati Stratmor, "ali postoji tu nekoliko stvari. Nisam mogao da pronađem ništa pod "Nort Dakota", tako da sam uneo varijacije u parametre pretraživanja. Nalog koji sam pronašao bio je pod varijacijom -NDAKOTA."

Suzan odmahnu glavom. "Pokretanje permutacija je standardna procedura. Tankado je znao da ćete pokušavati sa varijacijama sve dok ne naletite MM nešto. NDAKOTA je suviše laka i.inena."

1 eng, Nuiili I iikoiiii Novcnin I "akotu, Prini

"Možda", reče Stratmor, napisa nekoliko reci na parče papira i pruži ga Suzan. "Ali pogledajte ovo."

Suzan pročitao ono što je pisalo na papiru. Iznenada je shvatila na šta je načelnik mislio. Na papiru se nalazila elektronska adresa Nort Dakote. ND AKOT A@ ARA.ANON.ORG

Suzaninu pažnju privukla su slova ARA u adresi. ARA je značilo American Remailers Anonymous, poznati anonimni server.

Anonimni serveri su bili popularni među korisnicima Interneta koji su želeli da sačuvaju tajnost svog identiteta. Uz novčanu naknadu, ove kompanije su štatile privatnost svojih korisnika tako što su delovale kao posrednik u razmeni elektronske pošte. Bilo je to kao da imate poštanski fah obeležen brojem - korisnik je mogao slati i primiti poštu a da nikada ne otkrije svoju pravu adresu ili ime. Kompanija je primala elektronsku poštu naslovljenu na pseudonime i potom ih prosleđivala do pravih naloga svojih klijenata. Ovakve kompanije su ugovorom bile obavezane da nikada ne otkriju identitet ili lokaciju svojih pravih korisnika.

"To nije dokaz", reče Stratmor, "ali jeste prilično sumnjivo."

Suzan klimnu glavom, iznenada ubeđenija. "Dakle, hoćete da kažete da Tankado nije mario da li će neko tragati za Nort Dakotom zato što njegov identitet i lokaciju štiti ARA."

"Tačno."

Suzan je razmišljala za trenutak. "ARA opslužuje uglavnom američke naloge.

Mislite li da bi Nort Dakota mogao biti ovde negde?"

Stratmor slegnu ramenima. "Moguće je. Uz pomoć američkog partnera, Tankado je mogao da obezbedi geografsku razdvojenost dva ključa. To bi mogao biti pametan potez."

Suzan razmisli o tome. Sumnjala je da bi Tankado podelio svoj ključ sa bilo kim osim sa veoma bliskim prijateljem, a koliko se ona sećala, Ensej Tankado nije imao mnogo prijatelja u Sjedinjenim Državama.

"Nort Dakota", razmišljala je, dok je njen kriptografski um mozgao o mogućim značenjima tog pseudonima. "Kako zvuče njegove poruke upućene Tankadu?"

"Nemam pojma. KOMINT je uhvatio samo Tankadove izlazne poruke. Trenutno je sve što znamo o Nort Dakoti jedna anonimna adresa."

Suzan je kratko razmišljala. "Ima li šanse daje to mamac?"

Stratmor izvi obrvu. "Kako?"

"Moguće je daje Tankado slao lažnu elektronsku poštu na neki neaktivan nalog u nadi da ćemo ga mi otkriti. Mi bismo mislili daje on zaštićen, u on nikada ne bi morao da i i.ikuje da sa nekim podeli svoj ključ. Moguće je da je radio sam."

52

Den Braun

Stratmor se zadivljeno nasmeja. "To bi bilo problematično da nema jedne stvari. Tankado nije koristio nijedan od svojih uobičajenih kućnih ili poslovnih Internet naloga. Svrćao je do Univerziteta Došiša i pristupao njihovom centralnom kompjuteru. Izgleda da tamo ima nalog koji je uspeo da sačuva kao tajnu. To je veoma dobro skriven nalog, i ja sam ga pronašao isključivo slučajno." Stratmor zastade. "Dakle... ako je Tankado želeo da otkrijemo njegovu poštu, zašto bi koristio tajni nalog?"

Suzan je razmišljala. "Možda je koristio tajni nalog kako ne biste posumnjali da se radi o mamcu? Možda je Tankado sakrio nalog taman toliko duboko da vi nabasate na njega i pomislite da ste ga slučajno otkrili. To daje kredibilitet njegovoj elektronskoj pošti."

Stratmor se zakikota. "Trebalo je da budete terenski agent. To je dobra ideja. Na žalost, svako pismo koje Tankado šalje dobija odgovor. Tankado piše, njegov partner odgovara."

Suzan se namršti. "U redu. Dakle, hoćete da kažete da Nort Dakota postoji."

"Plašim se daje tako. A mi moramo da ga pronađemo. I to u potaji. Ako nasluti da smo mu na tragu, sve je gotovo."

Suzan je sada tačno znala zašto ju je Stratmor pozvao. "Da pogodim", rekla je.

"Želite da ja pretražim tajne baze podataka tog anonimnog servera i da pronađem pravi identitet Nort Dakote?"

Stratmor joj uputi brz osmeh. "Gospođice Flečer, čitate mi misli."

Kada je reč o diskretnim pretraživanjima Interneta, Suzan Flečer je prava žena za taj posao. Pre godinu dana, jedan viši zvaničnik Bele kuće dobijao je pretnje putem elektronske pošte od nekoga sa anonimne elektronske adrese. Zatražili su od Agencije da otkrije ko je u pitanju. Iako je Agencija bila ovlašćena da zahteva da kompanija koja je pružala uslugu anonimnog servera otkrije identitet korisnika, opredelila se za taktičniji metod: "tragač".

Suzan je programirala indikator lokacije prerušen u elektronsku poruku. Mogla je da ga pošalje na lažnu adresu korisnika, a kompanija bi tu poruku, izvršavajući dužnost po ugovoru, prosledila na pravu adresu korisnika. Kada bi se poruka našla tamo, program bi zabeležio njenu Internet lokaciju i poslao je Agenciji. Potom bi se programski izbrisao, ne ostavljajući nikakvog traga. Od tog dana pa nadalje, što se tiče Agencije, anonimni serveri nisu bili ništa drugo do manja smetnja.

"Možete li da ga pronađete?" upita je Stratmor.

"Naravno. Zašto ste toliko čekali da me pozovete?"

"Zapravo" - on se namršti... "uopšte nisam nameravao da vas pozovem. Nisam želeo da upletem nikoga. Pokušao sam sam da pošaljem kopiju vašeg tragača, ali napisali ste tu prokletu stvar u jednom od onih novih hibridnih jezika; nisam mogao da ga naestim da radi. Stalno je slao besmislene podatke. Naposljetku sam morao da progutam ponos i da vas pozovem."

Digitalna tvrđava 4? 53

Suzan se zakikota. Stratmor je bio sjajan kriptografski programer, ali njegov repertoar je bio ograničen prvenstveno na algoritme; praktični, osnovni elementi manje uzvišenog "svetovnog" programiranja često su mu izmicali. Štaviše, Suzan je napisala svoj program za traganje u novom, hibridnom programskom jeziku zvanom LIMBO; bilo je razumljivo što je Stratmor naišao na probleme. "Postaraću se za to." Ona se nasmeši, okrenuvši se da pođe. "Biću za svojim terminalom."

"Imate li neku predstavu koliko bi to moglo da traje?"

Suzan zastade. "Pa... zavisi od toga koliko efikasno ARA prosleđuje poštu. Ako je on ovde u Sjedinjenim Državama i ako koristi nešto poput AOL-a ili Compuservea, pronaći ću njegovu kreditnu karticu i poštansku adresu za sat vremena. Ako je na nekom univerzitetu ili u nekoj kompaniji, potrajaće malo duže." Kiselo se nasmešila. "Nakon toga, ostalo je sve na vama."

Suzan je znala da se to "ostalo" odnosi na interventnu ekipu Agencije, isključenje struje u kući tog partnera, i upadanje kroz prozore sa električnim puškama. Interventna ekipa će verovatno misliti da se radi o hapšenju dilera. Stratmor će bez sumnje lično prošetati kroz krš na mestu hapšenja i pronaći ključ od šezdeset i četiri karaktera. Potom će ga uništiti. Digitalna tvrđava će zauvek zaključana tavoriti na Internetu.

"Pažljivo pošaljite "tragača", upozori je Stratmor. "Ako Nort Dakota vidi da smo ga otkrili, uspaničiće se i neću stići da tamo pošaljem ekipu pre nego što nestane zajedno sa ključem."

"Udari i beži", uveri ga ona. "Čim ova stvarčica pronađe taj nalog, izbri-saće se. Neće ni znati da smo bili tamo."

Načelnik umorno klimnu glavom. "Hvala vam."

Suzan mu se blago nasmeši. Uvek se divila kako je, čak i kada je bio suočen sa katastrofom, Stratmor uspevao da se sabere i bude miran. Bila je ubeđena daje upravo ta osobina obeležila njegovu karijeru i uzdigla ga do najviših redova moći.

Dok je išla ka vratima, bacila je dug pogled naniže, na TRANSLTR. Postojanje nerešivog algoritma bio je koncept koji se još upinjala da pojmi. Molila se da pronađu Nort Dakotu na vreme.

"Požurite", doviknu joj Stratmor, "i do večeri ćete biti u Smoki planinama."

Suzan se ukopa u mestu. Znala je da nikada nije pomenula svoje putovanje Stratmoru. Okrenula se. Da li mi Agencija prisluškuje telefon?

Stratmor se vragolasto osmehnu. "Dejvid mi je jutros rekao za vaše putovanje.

Rekao je da ćete biti prilično ljuti zbog odlaganja."

Suzan se izgubi. "Razgovarali ste sa Dejvidom jutros!"

"Naravno." Stratmora kao daje zbunila Suzanina reakcija. "Morao sam da ga uputim."

"Da ga uputite?" ponovi ona. "U šta"

"U ovo putovanje. Ja sam poslao Dejvida u Spaniju."

Spanija. Ja sam poslao Dejvida u Spaniju. Načelnikove su reci bile poput uboda. "Dejvid je u Španiji?" Suzan nije mogla da veruje. "Vi ste ga poslali u Španiju?" Ton joj postade gnevan. "Zašto?" Stratmor je bio zapanjen. Očigledno nije bio navikao da neko na njega viče, pa čak ni njegov glavni kriptograf. Zbunjeno ju je pogledao. Bila je napeta poput tigrice koja brani svoje mlade. "Suzan", reče on. "Razgovarali ste sa njim, zar ne? Dejvid vam je obja- snio?" Bila je suviše šokirana da bi progovorila. Španija? Zbog toga je Dejvid odložio naše putovanje u Stoun Menor? "Poslao sam kola po njega jutros. Rekao je da će vas nazvati pre nego što krene. Žao mi je. Mislio sam..." "Zašto biste vi poslali Dejvida u Spaniju?" Stratmor zastade i pogleda je kao da se to samo po sebi podrazumeva. "Da uzme drugi ključ." "Kakav drugi ključ?" "Tankadov primerak." Suzan je bila izgubljena. "O čemu vi to pričate?" Stratmor uzdahnu. "Tankado je sigurno kod sebe imao svoj primerak ključa kada je umro. Naravno da ne želim da taj primerak luta po seviljskoj mrtvačnici." "Pa ste poslali Dejvida Bekera?" Suzan je bila više nego šokirana. Ništa nije imalo smisla. "Ali Dejvid čak ni ne radi za vas!" Stratmor je bio zapanjen. Niko nikada nije tako pričao sa zamenikom direktora Agencije za nacionalnu SIGURNOST. "Suzan", rekao je, zadržavajući pribranost, "u tome i jeste stvar. Bio mi je potreban..." Tigrica napade. "Imate dvadeset hiljada zaposlenih na raspolaganju! Odakle vam pravo da pošaljete mog verenika?" "Bio mi je potreban civilni kurir, neko ko uopšte nema veze sa vladom. Da sam koristio redovne kanale i da je neko doznao za to..." "A Dejvid Beker je jedini civil kojeg poznajete?" "Ne! Dejvid Beker nije. jedini civil kojeg poznajem! Ali u šest sati jutros, stvari su se dešavale brzo! Dejvid govori jezik, pametan je, imam poverenja n njega i mislio sam da ću mu učinili uslugu!" "I lshi.", u?" jedva igovori Suzan to sto stoa poslali u Spaniju je usluga?"

Digitalna tvrđava r 55

"Da! Plaćam mu deset hiljada dolara za jedan dan posla. Preuzeće Tan-kadove stvari i doleteće kući. To je usluga!"

Suzan je ćutala. Razumela je. Radilo se o novcu.

U mislima se vratila pet meseci unatrag, do one večeri kada je predsed-nik Univerziteta Džordžtaun ponudio Dejvidu unapređenje - mesto šefa Katedre za jezike. Predsednik ga je upozorio da će mu broj predavanja biti smanjen i da će se povećati obim kancelarijskog posla, ali bila je tu i znatna povišica plate. Suzan je želela da vikne: Dejvide, nemoj to da radiš! Bićeš nesretan. Imamo dovoljno novca - koga je briga ko od nas dvoje zarađuje? Ali nije bilo na njoj da preseče. Najzad, podržala je njegovu odluku da prihvati unapređenje. Dok su odlazili na počinak te večeri, Suzan se trudila da bude srećna zbog njega, ali nešto joj je govorilo da će to biti prava propast. Bila je u pravu - ali nikada nije računala da će toliko biti u pravu.

"Platili ste mu deset hiljada dolara?" pitala je. "To je prljavi trik!"

Stratmor se sada pušio. "Trik? Nije to bio nikakav prokleti trik! Nisam mu čak ni rekao za novac. Zamolio sam ga za ličnu uslugu. Pristao je da ode."

"Naravno daje pristao! Vi ste moj šef! Vi ste zamenik direktora Agencije za nacionalnu SIGURNOST! Nije mogao da vas odbije!"

"U pravu ste", odseče Stratmor. "Upravo zato sam ga i pozvao. Nisam mogao sebi da dopustim taj luksuz da..."

"Da li direktor zna da ste poslali civila?"

"Suzan", reče Stratmor, očigledno gubeći strpljenje, "direktor nije ume-šan u ovo. Ne zna ništa o ovome."

Suzan je u neverici zurila u Stratmora. Osećala se kao da više ne poznaje čoveka sa kojim je razgovarala. Poslao je njenog verenika - profesora -na zadatak u ime Agencije, a potom nije obavestio direktora o najvećoj krizi u istoriji organizacije.

"Liland Fontejn nije obavešten?"

Stratmorovo strpljenje je dostiglo krajnje granice. Eksplodirao je. "Suzan, sada me slušajte! Pozvao sam vas jer mi je potreban saveznik, a ne sudija! Imao sam pakleno jutro. Sinoć sam preuzeo Tankadov fajl i satima sedeo ovde, pored štampača, moleći se da će ga TRANSLTR dešifrovati. U zoru sam progutao ponos i pozvao direktora - i, da vam kažem, to je bio razgovor kojem sam se zaista radovao. Dobro jutro, gospodine. Izvinjavam se što vas Inidim. Zašto vas zovem? Upravo sam otkrio da je TRANSLTR zastareo i nepotreban. I sve to zbog jednog algoritma koji čitava moja skupo plaćena t-kipa kriptografa nije ni izbliza mogla da napiše!" Stratmor tresnu pesnicom o sto. Suzan je stajala kao ukopana. Nije ni zvuk ispustila. Za deset godina, vi-ilrla je Stratmora kako gubi prisebnost samo nekoliko puta - i to nikada nije imalo veze sa njom.

56

Den Braun

Ni deset sekundi kasnije niko od njih nije progovorio. Naposletku Strat-mor sede; Suzan je mogla da čuje kako mu se disanje vraća u normalu. Kada je progovorio, glas mu je bio jezivo miran i pribran. "Na nesreću", tiho reče Stratmor, "ispostavilo se da je direktor u Južnoj Americi, gde se sastaje sa predsednikom Kolumbije. Budući da nije bilo apsolutno ničega što je on mogao odande da uradi, imao sam dve mogućnosti - da zahtevam da skрати boravak i da se vrati, ili da se sam pozabavim ovim problemom." Nastade duga stanka. Stratmor konačno podiže pogled; umorne oči mu se susretoše sa Suzaninim. Izraz na licu mu istog trenutka postade blaži. "Suzan, izvinjavam se. Iscrpljen sam. Ovo je noćna mora koja se obistinila. Znam da ste uznemireni zbog Dejvida. Nisam želeo da saznate na ovaj način. Mislio sam da znate." Suzan oseti kako je preliiva talas krivice. "Prenaglila sam. Žao mi je. To što ste poslali Dejvida je dobar izbor." Stratmor odsutno klimnu glavom. "Vратиće se večeras." Suzan pomisli na sve što je načelnik preživljavao - pritisak nadgledanja TRANSLTR-a, beskonačni sati radnog vremena i sastanaka. Kružile su glasine da ga napušta supruga sa kojom je u braku trideset godina. Potom, povrх svega, Digitalna tvrđava - najveća pretnja po obaveštajnu službu u isto-riji Agencije - a jadnik je morao sam da se nosi s tim. Nije ni čudo što je izgledao kao da će se raspasti. "S obrzirom na okolnosti", reče Suzan, "mislim da bi verovatno trebalo da nazovete direktora." Stratmor odmahnu glavom, a kap znoja pade na njegov radni sto. "Nemam nameru da ugrozim direktorovu SIGURNOST, niti da rizikujem da pro-cure informacije tako što ću ga nazvati zbog velike krize oko koje on ništa ne može da učini." Suzan je znala daje u pravu. Čak i u trenucima poput ovog, Stratmor je bio bistrog uma. "Jeste li razmislili o tome da pozovete predsednika?" Stratmor potvrdno klimnu glavom. "Jesam. I odlučio sam da ga ne pozovem." Suzan je tako i mislila. Viši zvaničnici Agencije za nacionalnu SIGURNOST imali su pravo da se postaraju za opravdane hitne obaveštajne slučajeve bez znanja nadređenih. Agencija je bila jedina američka obaveštajna organizacija koja je imala potpuni imunitet u odnosu na federalnu nadležnost bilo koje vrste. Stratmor se često koristio ovim pravom; najviše je voleo da posao obavi sam. "Gospodine načelnice", rekla je, "ovo je suviše krupno da biste se sami nosili s tim. Morate da uputili" još nekog u to." "Suzan, postojanje Digitalne tvrdjave ima velike posledice po budućnost ovi-iiy.iini,nacije. Nniiiiini iikukvu iiiimmi da obavestim predsednika Sjedinjenih Americkih Drzava direktorovih lrl;i lliiiiiiui kriznu situaciju, i ja ću se po

Digitalna tvrđava

4? 57

zabaviti njome." Zamišljeno ju je posmatrao. "Ja jesam zamenik direktora operative." Umoran osmejak mu se razli licem. "A pored toga, nisam sam. Imam Suzan Flečer u svojoj ekipi."

Tog trenutka, Suzan Flečer je shvatila staje to što je toliko poštovala kod Trevora Stratmora. U toku deset godina, u dobru i u zlu, uvek joj je pokazivao kuda i kako treba - neumorno je insistirao na svojim principima, svojoj zemlji, svojim idealima. Šta god da se desi, načelnik Trevor Stratmor je bio zvezda vodilja u svetu nemogućih odluka.

"Vi jeste u mojoj ekipi, zar ne?" upita on.

Suzan se nasmeši. "Da, gospodine, jesam. Stopostotno."

"Dobro. A sada, možemo li da se vratimo poslu?"

Dejvid Beker je i ranije viđao mrtvace, ali bilo je nečeg posebno neprijatnog u vezi sa ovim. Nije to bilo besprekorno uređeno telo položeno u svilom obloženi kovčeg. Ovo telo je skinuto do gole kože i bez ikakvih ceremonija tresnuto na aluminijumski sto. Oči još ne behu poprimile onaj prazni, beživotni pogled. Umesto toga, bile su okrenute ka tavanici u jezivom ukočenom izrazu užasa i žaljenja.

"Donde estan sus efectos?" upitao je Beker na tečnom kastiljskom dijalektu. "Gde su njegove stvari?"

"Alli", odgovorio je poručnik žutih zuba. Pokazao je na pult sa odećom i ostalim ličnim predmetima.

"Es todo? Da li je to sve?"

"Si."

Beker je zatražio kartonsku kutiju. Poručnik je požurio daje nađe.

Bila je subota uveče i seviljska mrtvačnica zvanično nije radila. Mladi poručnik je pustio Bekera da uđe po direktnom naređenju šefa seviljske Gvar-dije - činilo se da Amerikanac koji je bio u poseti ima moćne prijatelje.

Beker je posmatrao hrpu odeće. Bili su tu pasoš, novčanik i naočari gurnuti u jednu od cipela. Takođe, bila je tu i mala putna torba koju je Gvardija uzela iz čovekovog hotela. Naređenja koje je Beker dobio bila su jasna: Ne dirati ništa. Ne čitati ništa. Samo sve to doneti natrag. Sve. Da ništa ne promakne.

Beker je pogledom pretraživao stvari. Potom se namršti. Zašto bi Agenciji bilo potrebno ovo smeće?

Poručnik se vratio sa malom kutijom i Beker počeo da stavlja stvari u nju.

Poručnik taknu prstom nogu mrtvacu. "Quien es? Koje on?"

"Nemam pojma."

"Izgleda kao Kinez."

Japanac, pomislio je Beker.

"Jadnik. Srčani udar, a?"

Beker odsutno klimnu glavom. "Tako su mi rekli."

Poručnik uzdahnu i saosećajno zavrte glavom. "Seviljsko sunce ume da bude okrutno. Budite pažljivi stilra."

"Hvala", reče Beker, "ali ja idem kući."

Poručnik je bio zapanjen. "Ali tek Sto ste stigli!"

"Znam, ali čovek koji mi je platio avionsku kartu čeka ove stvari."

Digitalna tvrđava 59

Poručnik je izgledao uvređen onako kako samo Spanci to mogu biti. "Hoćete da kažete da nećete probati Sevilju?"

"Bio sam ovde pre mnogo godina. Divan grad. Voleo bih da mogu da ostanem."

"Dakle, videli ste Giraldu?"

Beker klimnu glavom. Nikada se zapravo nije popeo na tu drevnu mavar-sku kulu, ali video ju je.

"A Alkazar?"

Beker ponovo klimnu glavom, sećajući se večeri kada je čuo kako Pako de Lusija svira gitaru u dvorištu - flamenko pod zvezdama na tvrđavi iz petnaestog veka. Žalio je što tada nije poznao Suzan.

"Naravno, tu je i Kristofor Kolumbo." Poručnik ga pogleda. "On je sahranjen u našoj katedrali."

Beker podiže pogled. "Zaista? Mislio sam da je Kolumbo sahranjen u Dominikanskoj republici."

"Vraga! Ko širi te glasine? Kolumbovo telo je ovde, u Španiji! Mislio sam da ste rekli da ste studirali."

Beker zastade. "Mora da tog dana nisam bio na predavanjima."

"Španska crkva je veoma ponosna što poseduje njegove ostatke."

Španska crkva. Beker je znao daje u Španiji postojala samo jedna crkva - Rimokatolička crkva. Katoličanstvo je ovde bilo rasprostranjenije i važnije nego u Vatikanu.

"Naravno, nemamo čitavo njegovo telo", dodade poručnik. "Solo el escroto." Beker prestade sa pakovanjem i zagleda se u poručnika. Solo el escroto? Sa naporom ostade ozbiljan. "Samo njegove mošnice?"

Poručnik ponosno klimnu glavom. "Da. Kada crkva dođe do ostataka nekog velikog čoveka, proglase ga za sveca i rasporede njegove ostatke u različite katedrale kako bi svi mogli da uživaju u njihovoj veličanstvenosti."

"I vi ste dobili..." Beker suspregnu smeh.

"Oye! To je prilično bitan deo!" braneći se reče poručnik. "Nije to isto kao da smo dobili jedno rebro ili zglob, kao one crkve u Galiciji! Stvarno bi trebalo da ostanete i da to vidite."

Beker iz pristojnosti klimnu glavom. "Možda ću svratiti kada budem kretao iz grada."

"Mala suerte." Poručnik uzdahnu. "Loša sreća. Katedrala je zatvorena do jutarnje mise."

"U tom slučaju, neki drugi put." Beker se nasmeši, podižući kutiju. "Trebalo bi da krenem. Čeka me avion." Bacio je još jedan pogled po prostoriji.

"Želite li prevoz do aerodroma?" upita poručnik. "Ispred mi je parkiran Moto Guzzi."

60 !k Den Braun

"Ne, hvala. Uhvatiću taksi." Beker je vozio motorcikl jednom na fakultetu i gotovo poginuo. Nije imao nameru da se ponovo popne na njega, bez obzira na to ko vozi.

"Kako vi kažete", reče poručnik, zaputivši se ka vratima. "Ja ću ugasiti svetla."

Beker stavi kutiju pod mišku. Jesam li poneo sve? Bacio je poslednji pogled na telo koje je ležalo na stolu. Figura je bila sasvim naga, ispružena na leđima pod fluorescentnim svetlom, očigledno ništa ne skrivajući. Beker otkri da mu pogled ponovo privlače neobično deformisane šake. Za trenutak ih je posmatrao, pažljivije se zagledavši.

Poručnik ugasi svetla i prostorija utonu u mrak.

"Čekajte", reče Beker. "Upalite ih ponovo."

Svetla ponovo zatreperiše.

Beker spusti kutiju na pod i priđe lesu. Nagnuo se nad njega i zagledao u njegovu levu ruku.

Poručnik je pratio njegov pogled. "Prilično gadno?"

Ali deformitet nije bilo ono što je privuklo Bekerov pogled. Video je nešto drugo. Okrenuo se ka poručniku. "Sigurni ste daje sve u kutiji?"

Poručnik klimnu glavom. "Da. To je to."

Beker je za trenutak stajao sa rukama na kukovima. Potom podiže kutiju, odnese je natrag do pulta i istrese sve iz nje. Pažljivo, komad po komad, istresao je odeću. Potom je ispraznio cipele i lupnuo ih kao da pokušava da istrese kamenčić. Nakon što je po drugi put sve pregledao, zakoračio je unatrag i namrštio se.

"Problem?" upitao je poručnik.

"Da", rekao je Beker. "Nešto nam nedostaje."

toni

Tokugen Numataka je stajao u svojoj luksuznoj kancelariji na posled-njem spratu i posmatrao obrise Tokija. Njegovi zaposleni i konkurenti znali su ga kao akuta same - smrtonosnu ajkulu. Tokom tri decenije je u procenama, aukcijama i marketingu nadmašio svu konkurenciju u Japanu; sada je bio na ivici da postane div i na svetskom tržištu.

Spremao se da privede kraju najveći posao svog života - posao koji će njegovu Numatek korporaciju pretvoriti u Majkrosoft budućnosti. Krvotok mu je oživeo pod svežim naletom adrenalina. Posao je bio rat - a rat je bio uzbudljiv.

Iako je Tokugen Numataka bio sumnjičav kada je primio taj poziv pre tri dana, sada je znao istinu. Bio je blagosloven myouri - srećom. Bogovi su odabrali njega.

"Imam primerak ključa za Digitalnu tvrđavu", rekao je glas sa američkim akcentom. "Da li biste želeli da ga kupite?"

Numataka se skoro naglas nasmejao. Znao je da je u pitanju nekakva igra. Numatek korporacija je dala pozamašnu ponudu za novi algoritam En-seija Tankada, a sada se neko od njihovih suparnika poigravao, pokušavajući da sazna iznos ponude. "Vi imate ključ?" pretvarao se Numataka daje zainteresovan.

"Imam. Zovem se Nort Dakota."

Numataka se jedva uzdrža od smeha. Svi su znali za Nort Dakotu. Tan-kado je novinarima ispričao da ima tajnog partnera. Bio je to mudar potez; čak su i u Japanu poslovni odnosi postali nečasni. Ensej Tankado nije bio bezbedan. Bio je dovoljan samo jedan potez neke preterano nestrpljive kompanije i ključ bi bio objavljen; svaka softverska kompanija na tržištu bi ispaštala zbog toga. Numataka duboko udahnu dim svoje umami cigare i upusti se u bednu šaradu koju je započeo njegov sagovornik. "Dakle, vi prodajete vaš ključ? Zanimljivo. Šta Ensej Tankado misli o tome?"

"Ja nisam ni u kakvoj obavezi prema gospodinu Tankadu. Gospodin Tankado je bio lud što mi je verovao. Ključ вреди na stotine puta više od onoga koliko mi on plaća da ga čuvam za njega."

"Žao mi je", rekao je Numataka. "Sam vaš ključ za mene ne вреди ništa. Kada Tankado otkrije šta ste učinili, jednostavno će objaviti svoju kopiju i tržište će biti preplavljeno."

62

Den Braun

"Dobićete oba ključa", rekao je glas. "Ključ gospodina Tankada i moj."

Numataka pokri rukom slušalicu i naglas se nasmeja. Nije mogao a da ne upita:

"Koliko tražite za oba ključa?"

"Dvadeset miliona američkih dolara."

Dvadeset miliona je bilo gotovo tačno onoliko koliko je Numataka ponudio na aukciji. "Dvadeset miliona?" Udahnio je zvučno, glumeći užasnutost. "To je nečuveno!"

"Video sam algoritam. Uveravam vas da i te kako вреди toliko."

Ma nemoj, pomisli Numataka. Vredi deset puta toliko. "Na žalost", reče on, umoran od te igre, "obojica znamo da se gospodin Tankado nikada neće pomiriti sa tim. Pomislite na zakonske posledice."

Njegov sagovornik je zlosutno ćutao. "A šta ako gospodin Tankado više nije u igri?"

Numataka je želeo da se nasmeje, ali zapazio je neobičnu odlučnost u glasu sa druge strane. "Ako Tankado više nije u igri?" Numataka je razmišljao o tome. "U tom ćemo slučaju vi i ja sklopiti posao."

"Čućemo se", rekao je glas. Potom se veza prekide.

taUE 14

Beker je zurio u les. Čak i satima nakon smrti, lice Azijata je zračilo ružičastim sjajem nedavno zadobijenih opekotina od sunca. Ostatak njegovog tela bio je svetložut - sa izuzetkom male površine u vidu ljubičaste masnice baš preko srca.

Verovatno od reanimacije, mislio je Beker. Šteta što nije uspelo. Vratio se proučavanju mrtvačevih šaka. Nisu bile nalik ničemu što je Beker ranije video. Na svakoj su se šaci nalazila samo tri prsta, iskrivljena i izobličena. Međutim, Beker nije gledao u tu izobličenost.

"Neka sam proklet." Zagundao je poručnik na drugom kraju prostorije. "On je Japanac, ne Kinez."

Beker podiže pogled. Poručnik je listao mrtvačev pasoš. "Voleo bih kada ne biste to gledali", zahtevao je Beker. Ne dodiruj ništa. Ne čitaj ništa.

"Ensei Tankado... Rođen u januaru..."

"Molim vas", ljubazno je rekao Beker. "Vratite to."

Poručnik je još trenutak zurio u pasoš, a potom ga baci natrag na gomilu. "Ovaj tip ima vizu treće klase. Mogao je ostati ovde godinama." , Beker penkalom bočnu ruku žrtve. "Možda je živio ovde."

"Nije. Datum ulaska je prošlonedeljni."

"Možda se selio ovamo", odsečno reče Beker.

"Da, možda. Grozna prva nedelja. Sunčanica i srčani udar. Jadnik."

Beker se nije obazirao na poručnika. I dalje je proučavao ruku. "Sigurni ste da nije nosio nikakav nakit kada je umro?"
Poručnik zapanjeno podiže pogled. "Nakit?"
"Da. Pogledajte ovo."
Poručnik mu priđe.
Koža na Tankadovoj levoj ruci pokazivala je tragove opekotina od sunca, svuda osim na uskom pojasu kože oko najmanjeg prsta.
Beker pokaza na pojas blede kože. "Vidite kako ovde nije izgoreo? Izgleda da je nosio prsten."
Poručnik je izgledao iznenađeno. "Prsten?" Glas mu je iznenada zvučao zabrinuto. Proučavao je kožu na prstu. Potom pocrvene od neprijatnosti. "Bože moj."
Zakikotao se. "Ta priča je bila istinita!"
Beker se iznenada oseti nelagodno. "Molim?"
Poručnik je u neverici odmahivao glavom. "Pomenuo bih to ranije... ali mislio sam daje čovek potpuno lud."
Beker se nije smejao. "Koji čovek?"

64 ? Den Braun

"Čovek koji je prijavio nesrećan slučaj. Neki kanadski turista. Stalno je pričao o prstenu. Brbljao je na najgorem prokletom španskom koji sam ikada čuo."
"Rekao je daje gospodin Tankado nosio prsten?"
Poručnik klimnu glavom. Izvadio je dukado cigaretu, bacio pogled na znak koji je govorio NO FUMAR, i svejedno je zapalio. "Pretpostavljam da je trebalo nešto da kažem, ali čovek je zvučao sasvim loco."
Beker se namršti. Stratmorove reci su mu odjekivale u ušima. Želim sve što je Ensej Tankado imao kod sebe. Sve. Ništa nemojte ostaviti. Čak ni najsitniji komadić papira.
"Gde je sada taj prsten?" upita Beker.
Poručnik povuče dim. "Duga priča."
Nešto je Bekeru govorilo da će biti problema. "Ipak mi je ispričajte."

toni 15

Suzan Flečer je sedela za svojim terminalom u Čvoru 3. Čvor 3 je bila privatna prostorija kriptografa, zvučno izolovana, smeštena tik pored glavnog dela prizemlja. Sloj izvijenog jednosmerno prozirnog stakla debelog pet centimetara pružao je kriptografima pogled na prizemlje Kriptografskog odeljenja, istovremeno sprečavajući bilo koga da gleda unutra.
U stražnjem delu prostrane prostorije Čvora 3, dvanaest terminala je bilo poredano u pravilnom krugu. Kružni raspored je odabran sa namerom da se podstakne intelektualna razmena među kriptografima, da se podsete da su deo većeg tima - bili su nešto nalik dešifrantima-vitezovima Okruglog stola.
Ironično, unutar Čvora 3 se na tajne gledalo sa prezirom.
U Čvoru 3, koji je bio poznat pod nadimkom Ogradica, nije vladala ona sterilna atmosfera prisutna u ostatku Kriptografskog odeljenja. Čvor 3 je bio zamišljen tako da se u njemu ljudi osećaju kao kod kuće - luksuzni tepisi, muzički uređaj visoke tehnologije, napunjen frižider, čajna kuhinja, koš za košarku. Kada je Kritpografsko ODJELJENJE u pitanju, Agencija se rukovodila sledećom filozofijom: nemojte utuci nekoliko milijardi dolara u kompjuter za dešifrovanje a da ne podstaknete najbolje od najboljih da budu tu i da ga koriste.
Suzan je izula svoje Salvatore Feragamo ravne cipele i uronila prste u svilenim čarapama u debeli mekani tepih. Dobro plaćene vladine službenike su često upućivali da se uzdrže od preteranog isticanja ličnog bogatstva. To za Suzan obično nije predstavljalo nikakav problem - bila je savršeno zadovoljna svojim skromnim dupleksom, volvo sedanom i konzervativnom garderobom. Međutim, cipele su bile nešto drugo. Čak i kao student, kupovala je samo najbolje.
Ne možeš skočiti do zvezda ako te stopala bole, jednom joj je rekla tetka. A kada stigneš kuda si se zaputila, bolje bi ti bilo da izgledaš sjajno!
Suzan sebi dozvoli da se dobro protegne, a potom se usredsredi na posao.
Pronašla je svog "tragača" i spremila se da ga konfiguriše. Bacila je pogled na elektronsku adresu koju joj je dao Stratmor.
NDAKOTA@ARA.ANON.ORG
covek koji je sebe nazivao Nort Dakota imao je anonimni nalog, ali Su-Min je znala da lo neće još zadugo biti. "Tragač" će proći kroz server, biti pro-

sledjen Nort Dakoti, a potom će poslati povratnu informaciju sa njegovom novom Internet adresom.

66 fa Den Braun

Ako sve dobro prođe, uskoro će otkriti gde se nalazi Nort Dakota i Strat-mor će moći da zapleni ključ. U tom slučaju, ostaje samo Dejvid. Kada on pronađe Tankadov ključ, oba primerka mogu biti uništena; Tankadova mala tempirana bomba će biti bezopasna, smrtonosni eksploziv bez detonatora.

Suzan još jednom proverila adresu na papiru koji se nalazio ispred nje i unese informaciju u određeno polje. Zakikotala se kada se setila daje Strat-mor naišao na poteškoće pri pokušaju da sam pošalje "tragača". Kako se činilo, poslao ga je dva puta, i oba puta je kao povratnu informaciju dobio Tan-kadovu adresu, umesto adrese Nort Dakote. Bila je to jednostavna greška, mislila je Suzan; Stratmor je verovatno zamenio polja za unos podataka, i "tragač" je tragao za pogrešnim nalogom.

Suzan je završila sa konfigurisanjem "tragača", spremivši ga za slanje. Potom je pritisnula tipku. Kompjuter je zapištao jednom.

TRAGAČ POSLAT.

A sada je na redu bila igra čekanja.

Suzan uzdahnu. Osećala se krivom što je napala načelnika. Ako je iko bio kvalifikovan da se sam uhvati u koštac sa ovom pretnjom, bio je to Trevor Stratmor. Na neki neshvatljiv način, on je umeo da porazi sve one koji su mu se suprotstavljali.

Pre šest meseci, kada je Fondacija za elektronske granice pustila priču da je podmornica Agencije za nacionalnu SIGURNOST nadzirala podvodne telefonske kablove, Stratmor je mirno lansirao suprotnu priču po kojoj je podmornica zapravo nelegalno odlagala toksični otpad. Fondacija i društva za zaštitu okeana su toliko vremena proveli svađajući se oko toga koja je verzija tačna da su se mediji umorili od čitave priče i prešli na druge teme.

Svaki Stratmorov potez bio je brižljivo isplaniran. Kada je pravio i menjao svoje planove, umnogome se oslanjao na svoj kompjuter. Poput mnogih zaposlenih u Agenciji, Stratmor je koristio softver napravljen u samoj Agenciji, zvani BrainStorm - što je bio bezbedan način da se isprobaju "šta ako" scenariji a da kompjuter ostane siguran.

BrainStorm je bio eksperiment sa veštačkom inteligencijom koji su njegovi tvorci opisali kao simulator uzroka i posledica. Prvobitno je bio name-njen za upotrebu u političkim kampanjama kao način da se stvore stvarni modeli datih "političkih okruženja". Ako se u njega ubace ogromne količine podataka, program stvara mrežu odnosa - hipotetički model odnosa između političkih varijabli, uključujući trenutne istaknute figure, njihovo osoblje, njihove lične međusobne veze, osetljiva aktuelna pitanja, motivacije pojedinaca određene varijablama poput pola, etničke pripadnosti, novcu i moći. Korisnik bi potoni mogao uneti bilo koji hipotetički događaj i BrainStorm bi predviđen pn.lidjco po "okruženje".

Digitalna tvrđava 4 67

Načelnik Stratmor je predano radio na BrainStormu - ne u političke svrhe, nego na BrainStormu kao na uređaju koji je omogućavao vremensko, nacrtano i strategijsko planiranje. Bio je to softver koji je predstavljao moćno sredstvo za izradu nacрта složenih strategija i predviđanje slabih tačaka. Suzan je pretpostavljala da u Stratmorovom kompjuteru postoje skrivene šeme koje će jednog dana promeniti svet.

Da, mislila je Suzan, bila sam suviše oštra prema njemu.

Misli joj je prekinulo zujanje vrata na Čvoru 3.

Stratmor ulete unutra. "Suzan", rekao je, "Dejvid se upravo javio. Ne ide sve po planu."

tolUE16

9 prsten?" Suzan je bila sumnjičava. "Nedostaje Tankadov prsten?"

"Da. Imamo sreće što je Dejvid to primetio. Bio je izuzetno pažljiv."

"Ali vi tražite ključ, ne nakit."

"Znam", rekao je Stratmor, "ali mislim da bi to moglo biti isto."

Suzan je bila izgubljena.

"Duga je to priča."

Pokazala je na "tragač" na ekranu. "Ja nikuda ne idem."

Stratmor duboko uzdahnu i počeo da seta prostorijom. "Navodno, bilo je svedoka koji su videli kako Tankado umire. Kako je rekao poručnik u mrtvačnici, jedan kanadski turista je nazvao Gvardiju jutros, u panici - rekao je da jedan Japanac ima srčani udar u parku. Kada je poručnik stigao, zatekao je Tankada mrtvog i uz njega Kanađanina, tako da je preko radija pozvao hitnu pomoć. Dok je hitna pomoć odnosila Tankadovo telo u mrtvačnicu, poručnik je pokušao da navede Kanađanina da mu ispriča šta se dogodilo. Starac je samo brbljao o nekakvom prstenu koji mu je Tankado dao tik pre nego što je umro."

Suzan gaje skeptično posmatrala. "Tankado je prsten dao"

"Da. Navodno, gurnuo ga je starcu u lice - kao da ga preklinje da ga uzme. Zvuči kao da ga je starac dobro pogledao." Stratmor je zastaovio i okrenuo se. "Rekao je da je prsten bio graviran - nekakvim slovima."

"Slovima?"

"Da, i prema njemu, to nije bio engleski." Stratmor izvi obrve u očekivanju.

"Japanski?"

Stratmor odmahnu glavom. "To sam i ja prvo pomislio. Ali čujte ovo - Kanađanin se žalio da slova nisu ništa ispisivala. Japanska slova niko ne bi mogao pomešati sa našim, rimskim slovima. Rekao je daje ugravirani tekst izgledao kao daje neko pustio mačku da slobodno seta po pisačkoj mašini."

Suzan se nasmeja. "Gospodine načelnice, ne mislite valjda stvarno..."

Stratmor je prekide. "Suzan, kristalno je jasno. Tankado je ugravirao ključ Digitalne tvrđave na svom prstenu. Zlato je izdržljivo. Bilo da spava, tušira se ili jede - ključ bi uvek bio uz njega, spreman da svakog trenutka bude objavljen."

Suzan je bila sumnjičava. "Na prstu? Tako otvoreno?"

Digitalna tvrđava

69

"Zašto da ne? Španija baš i nije svetski centar kodiranja. Niko ne bi imao pojma šta ta slova predstavljaju. Osim toga, ako je u pitanju standardni šezdesetčetvorobitni ključ - čak i usred bela dana niko ne bi mogao pročitati i zapamtiti svih šezdeset i četiri karaktera."

Suzan je izgledala zbunjeno. "I Tankado je taj prsten dao potpunom strancu nekoliko trenutaka pre nego što je umro? Zašto?"

Stratmorove oči se suziše do proreza. "Šta mislite?"

Bio joj je potreban samo trenutak da shvati. Oči joj se razrogučiše.

Stratmor klimnu glavom. "Tankado je pokušavao da ga se otarasi. Mislio je da smo ga mi ubili. Osetio je da umire i logično pretpostavio da je to naša krivica. Bilo je suviše podudarnosti. Pomislio je da smo mu dali nekakav otrov ili nešto slično, što polako zaustavlja rad srca. Znao je da bismo se usudili da ga ubijemo samo ako smo pronašli Nort Dakotu."

Suzan oseti kako je podilaze žmarci. "Naravno", prošaputala je. "Tankado je pomislio da smo neutralisali njegovu politiku osiguranja kako bismo mogli i njega da uklonimo."

Sad joj je sve postajalo jasno. Trenutak kada se desio srčani udar toliko je išao naruku Agenciji da je Tankado pomislio da je ona odgovorna za to. Poslednji instinkt govorio mu je da treba da se osveti. Ensei je dao prsten u poslednjem pokušaju da objavi svoj ključ. Bilo je neverovatno, ali sada je nekakav kanadski turista, koji nije ništa sumnjao, posedovao ključ najmoćnijeg kriptografskog algoritma u istoriji.

Suzan duboko udahnu i postavi neizbežno pitanje. "Dakle, gde je sada taj Kanađanin?"

Stratmor se namršti. "U tome i jeste problem."

"Poručnik ne zna gde je on?"

"Ne. Kanađaninova priča je bila toliko besmislena daje poručnik mislio da je ili u šoku ili senilan. Stoga je ukrcao starca na svoj motorcikl da bi ga vratio u hotel. Međutim, Kanađanin nije znao da treba da se drži; pao je pre nego što su prešli jedan metar - razbio je glavu i slomio članak."

"Molim!" Suzan jedva prozbori.

"Poručnik je hteo da ga odveze u bolnicu, ali Kanađanin je bio van sebe od gneva - rekao je da će se radije vratiti peške u Kanadu nego što će se ponovo popeti

na taj motorcikl. Stoga je sve sto je poručnik mogao da uradi bilo da ga peške otprati do male javne klinike blizu parka. Ostavio ga je tamo da ga pregledaju." Suzan se namršti. "Pretpostavljam da nema potrebe da pitam kuda se zaputio."

rkflVLIE 17

Dejvid Beker je stupio na vreli popločani trg Plaža de Espana. Pred njim se El Avuntamienlo - skupštinski dom drevnog grada - izdizao nad drvećem, smešten na tri ara plavih i belih azulejo ploča. Njegovi arapski tornjevi i isklesana fasada stvarali su utisak da je zgrada zamišljena pre kao palata nego kao javna ustanova. Uprkos njenoj istoriji ispunjenoj vojnim pučevima, požarima i javnim vešanjima, većina turista je dolazila jer se u lokalnim brošurama pominjala kao engleski vojni štab iz filma Lorens od Arabije. Za Kolumbiju pikčers je bilo daleko jeftinije da snima u Spaniji nego u Egiptu, a mavarski uticaj na arhitekturu Sevilje bio je dovoljan da ubedi gledaoce filma da gledaju Kairo. Beker podesi svoj Seiko sat na lokalno vreme: 9:10 poslepodne - po lokalnim merilima, još uvek poslepodne; pravi Spanac nikada nije večerao pre zalaska sunca, a lenjo andaluijsko sunce se retko odricalo neba pre deset.

Čak i po ranovečernjoj vrućini, Beker je koračao preko parka ostrim, brzim korakom. Stratmor je ovog puta zvučao zabrinutije nego jutros. Nova naređenja koja je dobio nisu ostavljala nedoumice: trebalo je pronaći Kanađanina i uzeti prsten. Uradili šta god je potrebno, samo da se dođe do prstena.

Beker se pitao sta je to moglo biti tako važno u vezi s prstenom sa ugraviranim slovima. Stratmor nije rekao, a Beker nije pitao. Agencija za nacionalnu SIGURNOST, mislio je. Nikad ništa ne govori.

Na drugoj strani Avenida Isabela Catolica, jasno se videla klinika - univerzalni simbol crvenog kista u belom krugu bio je naslikan na krovu. Poručnik Gvardije je tu ostavio Kanađanina pre nekoliko sati. Slomljeni zglob, udarac u glavu - nije bilo sumnje da je pacijent zbrinut i otpušten do sada. Beker se samo nadao da klinika poseduje informacije o otpuštanju - naziv lokalnog hotela ili broj telefona na kojem se mogao pronaći taj čovek. Beker je mislio da će uz malo sreće pronaći Kanađanina, uzeti prsten i biti na putu kući bez daljih komplikacija.

Stratmor mu je rekao: "Iskoristite onih deset hiljada da kupite taj prsten, ako budete morali. Ja ću vam to nadoknaditi."

"To nije neophodno", odgovorio je Beker. Ionako je nameravao da vrati taj novac. Nije otišao u Spaniju zbog novca, otišao je zbog Suzan. Načelnik Trevor Stratmor je bio njen mentor i zaštitnik. Suzan mu je mnogo toga dugovala; jednodnevna usluga je bila najmanje što je on mogao da učini.

Digitalna tvrđava r|" 71

Nažalost, stvari ovog jutra nisu išle baš onako kako je Beker planirao. Nadao se da će moći da nazove Suzan iz aviona i sve joj objasni. Razmišljao je da traži od pilota da preko radio-veze kontaktira Stratmora kako bi joj on mogao proslediti poruku, ali oklevao je da umeša zamenika direktora u svoje ljubavne probleme.

Tri puta je Beker lično pokušao da nazove Suzan - prvo sa neispravnog mobilnog telefona u avionu, zatim iz govornice na aerodromu, a potom iz mrtvačnice. Suzan nije bila kod kuće. Dejvid se pitao gde je mogla biti. Dobio je njenu telefonsku sekretaricu, ali nije ostavio poruku; ono što je želeo da joj kaže nije bila poruka koja se ostavlja na telefonskoj sekretarici.

Dok se približavao putu, primetio je telefonsku govornicu pored ulaza u park. Pritrčao joj je, zgrabio slušalicu i upotrebio svoju karticu za telefon da pozove broj. Nastade duga pauza dok je čekao da se uspostavi veza. Napo-sletku, telefon počeo da zvoniti.

Hajde. Budi kod kuće.

Nakon petog zvona, poziv je prosleđen.

"Zdravo, dobili ste Suzan Flečer. Trenutno nisam kod kuće, ali ako ostavite ime..."

Beker je slušao poruku. Gde je ona? Do sada se Suzan sigurno uspaniči-la. Pitao se da li je otišla u Stoun Menor bez njega. Začuo se zvučni signal.

"Zdravo. Dejvid je." Zastao je, ne znajući šta da kaže. Jedna od stvari koje je kod telefonskih sekretarica mrzeo bilo je to što te prekinu ako zasta-neš da razmisliš. "Izvini što nisam zvao", izlete mu baš na vreme. Pitao se da li bi trebalo da joj kaže šta se dešava. Smislio je nešto bolje. "Nazovi načelnika

Stratmora. On će ti sve objasniti." Srce mu je tuklo. Ovo je besmisleno, mislio je. "Volim te", dodao je brzo i spustio slušalicu. Beker je sačekao da se umiri saobraćaj na Avenida Borbolla. Mislio je kako je, bez sumnje, Suzan pretpostavila ono najgore; nije ličilo na njega da ne nazove onda kada je obećao. Beker zakorači na bulevar sa četiri trake. "Doleti i odleti", prošaputao je za sebe. "Doleti i odleti." Bio je suviše zaokupljen mislima da bi primetio čoveka sa naočarima sa žicanim okvirom koji gaje posmatrao sa druge strane ulice.

poglavlje 18

Stojeći ispred ogromnog prozora od debelog stakla u svom tokijskom neboderu, Numataka povuče dobar dim iz svoje cigare i nasmeši se za sebe. Jedva daje mogao da poveruje u svoju sreću. Ponovo je razgovarao sa Amerikancem i, ukoliko je sve teklo po planu, Ensei Tankado je do sada već eliminisan, a njegov primerak ključa zaplenjen.

Bilo je ironično, mislio je Numataka, što će baš njemu pripasti ključ En-seija Tankada. Tokngen Numataka je sreo Tankada jednom, pre mnogo godina. Mladi programer je došao u Numatek korporaciju pravo sa fakulteta, u potrazi za poslom. Numaiaka gaje odbio. Nije bilo sumnje daje Tankado genijalan - međutim, u to su vreme bile bitne neke druge stvari. Iako se Japan menjao, Numataka je bio čak stare generacije; živeo je po menboko kodeksu - čast i obraz.

Nesavršenost nije trebalo tolerisati. Ako bi zaposlio bogalja, navukao bi sram na svoju kompaniju. Odbacio je Tankadovu biografiju a daje nije ni pogledao. Numataka ponovo pogleda na sat. Onaj Amerikanac, Nort Dakota, trebalo je već da nazove. Numaiaka oseti kako ga obuzima nervoza. Nadao se da ništa nije pošlo po zlu.

Ako su ključevi bili valjani, kao što mu je obećano, otključaće najtraženiji proizvod kompjuterskog doba - sasvim neranjivi algoritam za digitalno kodiranje. Numataka je algoritam mogao umetnuti u otporne, zaštićene VSLI čipove i masovno opskrbiti proizvođače kompjutera, vlade, industrije, a možda čak i mračnija nišla... crno tržište svetskih terorista.

Numataka se nasmeši. Činilo se, kao i obično, daje bio miljenik shiehi-gosanu - sedam božanstava sreće. Numatek korporacija se spremala da preuzme kontrolu nad jedinim primerkom Digitalne tvrđave koji će ikada postojati. Dvadeset miliona dolara je bilo mnogo novca - ali, s obzirom na proizvod, bila je to krađa veku.

tolue"19

"A šta ako još neko traži taj prsten?" upita Suzan, iznenada uznemirena. "Da li bi Dejvid mogao biti u opasnosti?"

Stratmor odmahnu glavom. "Niko drugi ne zna da prsten posloji. Upravo .zato sam i poslao Dejvida. Želeo sam da tako i ostane. Radonuli špijuni obično ne prate nastavnike španskog."

"On je profesor", ispravi ga Suzan, istog trenutka zažalivši zbog tog razjašnjavanja. S vremena na vreme bi Suzan obuzeo osećaj da Dejvid nije bio dovoljno dobar za načelnika, da je on mislio da bi ona nekako mogla da pronade i boljeg nego što je bio jedan nastavnik.

"Gospodine načelnice", reče ona, promeniivši temu, "ako ste Dejvida jutros uputili u zadatak preko telefona u kolima, neko je mogao da prisluškuje..."

"Šansa za to je jedan prema milion", prekide je Stratmor, razuveravajućeg tona. "Svako ko bi prisluškivao morao je biti u neposrednoj blizini i tačno znati šta očekuje da čuje." Položio joj je ruku na rame. "Nikada ne bih poslao Dejvida da sam mislio daje opasno." Nasmešio se. "Verujte mi. Na bilo koji znak nevolje, poslaću profesionalce."

Stratmorove reci su se slile sa iznenadnim zvukom nečijeg kucanja na staklo Čvora 3. Suzan i Stratmor se okrenuše.

Tehničar SIGURNOSTi sistema Fil Čartrukijan je stajao lica čvrsto priljubljenog uz okno, mahnito lupajući, upinjući se da vidi unutrašnjost prostorije. Šta god daje tako uzbuđeno govorio, nisu mogli da ga čuju kroz staklo sa zvučnom izolacijom. Izgledao je kao daje video duha.

"Šta, do đavola, Čartrukijan radi ovde?" zareza Stratmor. "Danas nije na dužnosti."

"Izgleda da je u nevolji", reče Suzan. "Verovatno je video vreme rada TRANSLTR-a na monitoru."

"Bestraga!" prosikta načelnik. "Lično sam sinoć pozvao tehničara SIGURNOSTi sistema koji je trebalo da bude na dužnosti i rekao mu da ne dolazi!" Suzan nije bila iznenađena. Otkazati dolazak tehničara SIGURNOSTi sistema jeste bilo neregularno, ali Stratmor je bez sumnje želeo privatnost u svojoj kupoli. Poslednja stvar koja mu je bila potrebna je da nekakav paranoični tehničar SIGURNOSTi sistema otkrije Digitalnu tvrđavu. "Bolje da prekinemo rad TRANSLTR-a", rekla je Suzan. "Možemo rese-tovati monitor i reći Filu da mu se učinilo."

74 " Den Braun

Činilo se da Stratmor razmišlja o tome, a potom odmahnu glavom. "Ne još. TRANSLTR je petnaest sati u ovom napadu. Želim da bude punih dva-dest i četiri - za svaki slučaj."

Njoj se činilo da to ima smisla. Digitalna tvrđava je bila prvi slučaj upotrebe funkcije rotirajućeg osnovnog teksta. Možda je Tankado nešto previ-deo; možda će TRANSLTR pronaći ključ nakon dvadeset i četiri sata. Nekako je sumnjala u to.

"TRANSLTR ostaje da radi", odluči Stratmor. "Moram da znam zasigurno daje ovaj algoritam nedodirljiv."

Čartrukijan je i dalje lupao po oknu.

"Nastupamo", zagunđa Stratmor. "Podržite me."

Načelnik duboko uzdahnu, a potom ode do pokretnih staklenih vrata. Pločica na podu koja je reagovala na pritisak se aktivirala i vrata se otvoriše uz zujanje.

Čartrukijan gotovo upade u prostoriju. "Gospodine načelnice. Ja... Izvinja-vam se što vas uznemiravam, ali monitor... Pokrenuo sam test na viruse i..."

"File, File, File", zacvrkula načelnik prijatno dok je polagao umirujuću ruku na Čartrukijanovo rame. "Usporite. U čemu je problem?"

Sudeći po ležernom tonu u Stratmorovom glasu, niko ne bi pogodio da se njegov svet raspada. Zakoračio je u stranu i uveo Čartrukijana među svete zidove Čvora 3. Tehničar hezbednosti sistema oklevajući zakorači preko praga, poput dobro vaspitanog psa koji zna da to ne sme da uradi.

Po zbunjenom izrazu na Čartrukijanovom licu, bilo je očigledno da nikada ranije nije video unutrašnjost ovog mesta. Šta god daje bilo uzrok njegove panike, za trenutak je zaboravljeno. Preletao je pogledom po luksuznom en-terijeru, nizu privatnih terminala, sofama, policama za knjige, prigušenom osvetljenju. Kada mu pogled pade na kraljicu Kriptografskog odeljenja, Suzan Flečer, on brzo odvrati pogled. Suzan ga je plašila do srži. Njen mozak je radio na nekom drugom nivou. Bila je uznemirujuće lepa, i u njenoj blizini uvek bi se zbunio. Ona to nije primećivala, ali to je stvari činilo još gorim.

"U čemu je problem, Fil?" reče Stratmor, otvarajući frižider. "Piće?"

"Ne, ah - ne, hvala vam, gospodine." Činilo se da mu se jezik zavezao; nije bio siguran daje zaista dobrodošao. "Gospodine... mislim da imamo problem sa TRANSLTR-om."

Stratmor zatvori frižider i opušteno pogleda Čartrukijana. "Mislite sa monitorom?"

Čartrukijan je delovao šokirano. "Hoćete reći da ste ga videlil"

"Naravno. Pokazuje već oko šesnaest sati, ako se ne varam."

Izgledalo je daje Čartrukijan zbunjen. "Da, gospodine, šesnaest sati. Ali to nije sve, gospodine. Pokrenuo sam test na viruse, i pokazao je neke prilično čudne stvari."

"Stvarno?" Stratmor je delovao nezainteresovano. "Kakve stvari?"

Digitalna tvrđava

"" 75

Suzan ih je posmatrala, impresionirana načelnikovom predstavom.

Čartrukijan nastavi mucajući. "TRANSLTR obrađuje nešto veoma napredno. Filteri nikada nisu videli ništa nalik tome. Plašim se da TRANSLTR možda ima nekakav virus."

"Virus?" Stratmor se zakikota sa samo blagim nagoveštajem snisholji-vosti. "Fil, cenim vašu brigu, zaista. Ali gospodica Flečer i ja vršimo novu dijagnostiku, neke veoma napredne stvari. Upozorio bih vas na to, ali nisam znao da ste danas na dužnosti."

Tehničar SIGURNOSTi sistema je dao sve od sebe da elegantno pokrije kolegu. "Zamenio sam se sa novim momkom. Preuzeo sam njegovu vikend--smenu." Stratmorove se oči suziše. "To je čudno. Razgovarao sam sa njim sinoć. Rekao sam mu da ne dolazi. Ništa mi nije rekao o zameni smena." Čartrukijan oseti kako mu se čvor penje u grlo. Nastade napeta tišina. "Dakle." Stratmor konačno uzdahnu. "Zvuči kao daje, nažalost, došlo do zbrke." Položio je ruku na rame sistemskog tehničara i poveo ga ka vratima. "Dobra vest je to što ne morate da ostajete. Gospođica Flečer i ja ćemo biti ovde čitavog dana. Mi ćemo čuvati utvrđenje. Vi samo lepo uživajte u vikendu." Čartrukijan je oklevao. "Gospodine načelnice, zaista mislim da bi trebalo da proverimo..." "Fil", ponovi Stratmor nešto tvrđe, "TRANSLTR je dobro. Ako je vaš test primetio nešto neobično, to je zato što smo mi to tamo postavili. A sada, ako nemate ništa protiv..." Stratmor je zastao, a tehničar SIGURNOSTi sistema je razumeo. Njegovo vreme je isteklo. "Dijagnostika, malo sutra!" mrmljao je Čartrukijan dok se ljutitim korakom vraćao u laboratoriju SIGURNOSTi sistema. "Kakva to funkcija petlje može da zaokupi tri miliona procesora na šesnaest sati?" Čartrukijan se pitao da li bi trebalo da pozove nadzornika SIGURNOSTi sistema. Prokleti kriptografi, mislio je. Jednostavno ne shvataju SIGURNOSTi Zavet koji je Čartrukijan dao kada je stupio u sistemsku SIGURNOST počeo da mu se vrti u mislima. Zakleo se da će upotrebljavati svoju stručnost, obuku i instinkt da zaštiti investicije Agencije vredne više milijardi dolara. "Instinkt", rekao je izazivački. Ne treba biti vidovit da bi se znalo da ovo nije nikakva prokleta dijagnostika! Čartrukijan je izazivački prišao terminalu i pokrenuo TRANSLTR-ovu kompletnu lepezu softvera za procenu sistema. "Vaše čedo je u nevolji, načelnice", progundao je. "Ne verujete instinktu? Nabaviću vam dokaze!"

talUE 20

La Clinica de Salud Piiblica zapravo je bila preuređena osnovna škola i uopšte nije ličila na bolnicu. Bila je to dugačka, jednospratna zgrada od cigala sa ogromnim prozorima i zardalom ljuljaškom u stražnjem dvorištu. Beker se zaputi uz stepenice koje su se urušavale. Unutra je bilo mračno i bučno. Čekaonica se sastojala od niza metalnih stolica na rasklapanje koje su se pružale čitavom dužinom dugog uskog hodnika. Natpis na kartonu okačenom o stalak za rezanje drva glasio je OFICINA, a uzana strelica je pokazivala niz hodnik. Beker se zaputio slabo osvetljenim hodnikom. Sve ga je podsećalo na nekakvu jezivu scenu postavljenu za holivudski horor film. U vazduhu se osećao zadah urina. Svetla na udaljenom kraju hodnika su bila ugašena, i u poslednjih petnaestak metara nije video ništa osim prigušenih obrisa. Žena koja krvari... mladi par koji je plakao... mala devojčica koja se molila... Beker stiže do kraja mračnog hodnika. Vrata sa njegove leve strane su bila otškri-nuta i on ih otvori. Prostorija bi bila sasvim prazna da na bolničkom krevetu nije ležala stara, smežurana naga žena, koja se mučila sa noćnom posudom. Divno. Beker zagunda. Zatvorio je vrata. Gde lije, do đavola, kancelarija? Iza malog skretanja u hodniku Beker je čuo glasove. Pošao je za zvukom i našao se pred providnim staklenim vratima. Zvučalo je kao da se iza njih odvija žučna svađa. Oklevajući, Beker otvori vrata. Kancelarija. Pokolj. Baš kao što se pribojavao. U redu je stajalo desetak ljudi, gurajući se i vičući. Španija nije bila poznata po efikasnosti, i Beker je znao da bi tu mogao provesti čitavu noć, čekajući na informacije o otpuštanju Kanađanina iz bolnice. Iza radnog stola je sedela samo jedna službenica, zauzeta borbom sa razgnevljenim pacijentima. Beker za trenutak zastade na pragu, razmišljajući šta da čini. "Con permiso!" povikao je medicinski tehničar. Bolnički krevet brzo projedri pored njega. Beker se brzo skloni s puta i povika za tehničarem: "Donde esta el telefono?" Ne zaustavljajući se, čovek pokaza na dvostruka vrata i nestade iza ugla. Beker pođe ka vratima. Prostorija u kojoj se našao bila je ogromna - stara sala za fizičko. Pod je bio bledezelen i kao daje plutao pod šumom koji su ispuštala fluorescentna svetla.

Na zidu je jedan koš mlitavo visio sa table na koju je bio prikačen. Po pođu je bilo razbacano nekoliko pacijenata, smeštenih na niskim krevetima.

Digitalna tvrđava 4fr 77

U suprotnom uglu, baš ispod spaljene table za rezultate, nalazila se stara telefonska govornica. Beker se nadao da radi.

Dok je prelazio preko prostorije, u džepu je tragao za novčićem. Pronašao je 75 pezeta u cinco-duros novčićima, kusur od vožnje taksijem - taman dovoljno za dva lokalna poziva. Ljubazno se osmehnuo medicinskoj sestri koja je izlazila i zaputio se ka telefonu. Zgrabivši slušalicu, Beker je pozvao informacije. Trideset sekundi kasnije je imao broj telefona glavne kancelarije klinike. Niko ne podnosi zvuk telefona koji neprekidno zvoni. Svaki službenik će prekinuti bilo koji posao da bi se javio.

Beker ukuca šestocifreni broj. Za koji trenutak će dobiti kancelariju klinike. Bez sumnje će se ispostaviti daje danas primljen samo jedan Kanađanin sa slomljenim zglobom i potresom mozga; biće lako pronaći njegov medicinski karton. Beker je znao da će kancelarija oklevati da potpunom strancu da ime i adresu pacijenta; međutim, imao je plan.

Telefon je počeo da zvoni. Beker je pretpostavljao da će biti dovoljno da zazvoni pet puta. Tek posle devetnaestog, podiže se slušalica.

"Clinica de Salud Publica", zarezala uzrujana sekretarica.

Beker je govorio španski sa snažnim franko-američkim akcentom. "Ovde je Dejvid Beker, iz Kanadske ambasade. Jedan naš državljanin je danas primljen kod vas. Potrebni su mi njegovi podaci kako bi ambasada mogla da se pobrine za plaćanje njegovog računa."

"U redu", rekla je žena. "Poslaću ih u ambasadu u ponedeljak."

"Zapravo", insistirao je Beker, "važno je da ih dobijem odmah."

"Nemoguće", odseče žena. "Veoma smo zauzeti."

Beker je zvučao onoliko zvanično koliko je mogao. "U pitanju je hitna stvar. Covek je slomio zglob i imao je povredu glave. Lečen je u neko doba jutros. Trebalo bi daje njegov karton odmah na vrhu."

Beker pojača akcenat kojim je govorio španski - taman dovoljno da iskaže ono što mu je bilo potrebno, a ipak dovoljno zbunjujuće da dovede slušaoca do očajja. Ljudi su pronalazili način da zaobiđu pravila kada su bili očajni.

Međutim, umesto da zaobiđe pravila, žena je opsovala prepotentne stanovnike severnoameričkog kontinenta i zalupila slušalicu.

Beker se namršti i spusti slušalicu. Jedan - nula. Pomisao da će satima morati da čeka u redu nije ga oduševljavala; sat je otkucavao - stari Kanađanin je do sada mogao otići bilo kuda. Možda je odlučio da se vrati u Kanadu. Možda će prodati prsten. Beker nije imao na raspolaganju sate za čekanje u redu. Sa obnovljenom odlučnošću, Beker zgrabi slušalicu i ponovo okrenu broj. Pritisnuo je slušalicu uz uho i naslonio se na zid. Počelo je da zvoni. Beker je pogledao po prostoriji. Jedno zvono... dva... tri...

liK"iailan nalet adrenalina jurnu njegovim telom.

78 ti?

Den Braun

Beker se okrenu i tresnu slušalicu natrag o držač. Potom se okrenu i zagleda u prostoriju, zapanjen i bez reci. Tamo na krevetu, baš ispred njega, naslonjen ha hrpu starih jastuka, ležao je stariji čovek sa čistim belim gipsom na desnom ručnom zglobu.

MfltJE Z1

Amerikanac koji je nazvao Tokugena Numataku preko njegove privatne telefonske linije zvučao je zabrinuto.

"Gospodine Numataka - imam samo minut."

"U redu. Verujem da imate oba ključa."

"Doći će do malog odlaganja", odgovorio je Amerikanac.

"Neprihvatljivo", prosiktao je Nukamata. "Rekli ste da ću ih dobiti do kraja dana!"

"Postoji jedan nerešen problem."

"Da li je Tankado mrtav?"

"Da", odgovorio je čovek. "Moj čovek je ubio gospodina Tankada, ali nije uspeo da uzme ključ. Tankado ga je nekome dao pre nego što je umro. Jednom turisti." "Nečuveno!" zaurao je Numataka. "Kako onda možete da mi obećate da ću imati ekskluzivna prava..."

"Opustite se", umirivao gaje Amerikanac. "Imaćete ekskluzivna prava. To vam garantujem. Čim nestali ključ bude pronađen, Digitalna tvrđava će biti vaša." "Ali ključ će možda biti umnožen!"

"Svako ko je video ključ biće uklonjen."

Nastala je duga pauza. Naposljetku Numataka progovori. "Gde je ključ sada?" "Sve što je potrebno da znate jeste da će biti pronađen."

"Kako možete biti tako sigurni?"

"Jer nisam jedini koji ga traži. Američka obaveštajna služba je saznala za ključ koji je nestao. Iz očiglednih razloga, želeće da spreče objavljivanje Digitalne tvrđave. Poslali su čoveka da pronađe ključ. Zove se Dejvid Beker."

"Kako znate to?"

"Nije važno."

Numataka je ćutao. "A ako gospodin Beker pronađe ključ?"

"Moj čovek će ga uzeti od njega."

"A posle toga?"

"Ne treba da brinete", hladno reče Amerikanac. "Kada gospodin Beker pronađe ključ, biće adekvatno nagrađen."

Digitalna tvrđava 4? 81

"Čujte, znam ja zašto ste vi ovde", starac se upirao da se uspravi. "Neće-me zaplašiti! Rekao sam vam sto puta - Pjer Klušar piše o svetu onako iko ga doživljava. Neki vaši društveni turistički vodiči bi ovo mogli zaba-riti za jednu besplatnu noć u gradu, ali Montreal Tajms nije na prodaju!

LL
odbijam!"

D

. ... "Izvinjavam se, gospodine. Mislim da me niste..."

Dejvid Beker priđe i zagleda se u starijeg čoveka koji je spavao u bolnici "Merde aiorsi Razumeo sam vas ja savršeno!" Košćatim prstom je bolničkom krevetu. Zglob mu je bio pokriven gipsom. Imao je između Seetio Bekeru a glas mu je odzvanjao kroz dvoranu. "Niste vi prvi! Istu stvar deset i sedamdeset godinji. Snežnobela kosa mu je uredno začesljana, u str"1 pokusali u Mulen Ružu, Braunovoj palati i Golfinju u Lagosu! Ali staje nu, a na sredini čela je imao tamnomodru masnicu koja mu se spuštala ntiglo u novine? Istina! Najgori Velington biftek koji sam ikada jeo! Najprlja-

. sam ikada video, j najkamenitija plaža na koju sam ikada bio

Mah udarac? pomislio je Dejvid, sećajući se poračnikovih reči. Moji čitaoci ne očekuju ništa manje od mene!"

je pogledom preko čovekovih prstiju. Nigde nije bilo zlatnog prstena. Ik-kn Pacijenti na okolnim krevetima su počeli da se uspravljaju ne bi li videli se nagnu i dotače mu rame. "Gospodine?" Lagano gaje zadrmsao. "Izvi se događa. Beker se nervozno osvrtao da vidi dolazi li neka od medicin- ih sestara Poslednje što mu je trebalo bilo je da ga izbace.

Covek se nije pomerao. Klušar . besneo -Taj bedni izgovor za policajca koji radi za vaš grad!

Beker pokuša ponovo, malo glasnije. "Gospodine?" on me je natera0 da se popnem na njegov motorcicl! Pogledajte!" Pokušao

Covek se promeškolji. "Qu'est ce... quelle heure est..." Polako je otvoril podigne članak. "Ko će sada pisati moju kolumnu?"

oči i zagledao se u Bekera. Namrštio se što ga uznemiravaju. "Qu'est-ce-c|in-

"Gospodine ja "

vous voulez?" "Nikada mi,"za četrdeset i tri godine putovanja, nije bilo toliko neudobno!

Da, pomisli Beker, Kanađanin francuskog porekla! Beker mu se osmehnu gledajte ovo mesto! Znae, moja kolumna se prešampava u preko..."

"Mogu li da porazgovaram sa vama za trenutak?" "Gospodine!" Beker podiže obe ruke u vis, panično pokazujući da se pre-daje

Premda je Beker savršeno govorio francuski, pričao je onim jezikom u "Ne zanjma me vaša kolumna; ja sam iz kanadskog konzulata. Ovde koji se nadao da ga

čovjek slabije zna - engleskim. Urediti potpunog w im dabi se uverio da ste dobro!"

znanca da vam da zlatni prsten moglo bi se pokazati kao pomalo nezgodno, iznenada nastade mrtva tišina u sali. Starac podiže pogled sa kreveta i Beker je smatrao da ima pravo na svaku prednost koju je mogao steći.

sumnjičavo osmotri uzurpatora.

Nastade duga pauza tokom koje je čovek pokušavao da se pribere, Beker se usudi da nastavi, gotovo šapatom: "Ovde sam da vidim da li mogu šao je pogledom oko sebe i podigao dugačak prst da zagladi svoje opuštm. ,kako da pomognem." Kao, naprimer, da vam donesem dva valijuma! bele brkove. Naposljetku progovori. "Šta želite?" Govorio je engleski sa akcentom " Nakon duge stanke, Kanađanin progovori. "Iz konzulata?" Ton mu je bim, latno smeksao.

Gospodine , reče Beker, izgovarajući reci preterano glasno Beker klimnu glavom, kao da razgovara sa gluvom osobom. "Moram da vam postavim pitanje "Dakle niste ovde zbog moje kolumne?"

Pita?ja-"T A." , , . "Ne, gospodine."

Lovak podiže pogled ka njemu, čudnog izraza na licu. "Sa vama ncšin Za Pjera Klušara je to predstavljalo ogromno razočaranje. Polako se spu- stio natrag na svQju gomi,u jastuka. izgledao je kao da mu je srce slomljeno. Beker se namršti; engleski mu je bio besprekora. Istog trenutka odustu sViQ sam da ste iz grada... da pokušavate da me nagovorite da..." Glas mu de od snishodljivog tona. "Izvinjavam se što vas uznemiravam, ali ela li str ihnu potom podiže pogled. "Ako niste ovde zbog moje kolumne, onda vi, kojim slučajem, danas bili na Plaža de Esparia?" , Starčeve oči se suziše. "Vi ste iz gradske skupštine?" Bilo je to dobro pitanje, pomislio je Beker, zamišljajući Smoki planine.

"Ne, ja sam, zapravo..." Samo mala neformalna diplomatska ljubaznost", slagao je.

turistički biro?" čovck izgleda0 iznenađeno. "Diplomatska ljubaznost?"

"Ne, ja sam..."

4 83

sakoa, ste mi sti." a citi-
ino sa

lo srus

radi. |mu je

konj |u mu

Poti-tao je

?"

vao u priča

pra-linom

talno h za-

POGUVUE II

Dejvid Beker priđe i zagleda se u starijeg čoveka koji je spavao u bolničkom krevetu. Zglob mu je bio pokriven gipsom. Imao je između šezdeset i sedamdeset godina. Snežnobela kosa mu je uredno začešljana u stranu, a na sredini čela je imao tamnomodru masnicu koja mu se spuštala na desno oko.

Mali udarac? pomislio je Dejvid, sećajući se poručnikovih reci. Prešao je pogledom preko čovekovih prstiju. Nigde nije bilo zlatnog prstena. Beker se nagnu i dotače mu rame. "Gospodine?" Lagano ga je zadrmusao. "Izvinite... gospodine?"

Čovek se nije pomerao.

Beker pokuša ponovo, malo glasnije. "Gospodine?"

Čovek se promeškolji. "Qu"est ce... quelle heure est..." Polako je otvorio oči i zagledao se u Bokora. Namrštio se što ga uznemiravaju. "Qu"est-ce-que vous voulez?"

Da, pomisli Beker, Kanađanin francuskog porekla! Beker mu se osmeh-nu. "Mogu li da pora.go varam sa vama za trenutak?"

Premda je Beker savršeno govorio francuski, pričao je onim jezikom za koji se nadao da ga čovek slabije zna - engleskim. Urediti potpunog neznanca da vam da zlatni prsten moglo bi se pokazati kao pomalo nezgodno; Beker je smatrao da ima pravo na svaku prednost koju je mogao steći.

Nastade duga pauza tokom koje je čovek pokušavao da se pribere. Prešao je pogledom oko sebe i podigao dugačak prst da zagladi svoje opuštene bele brkove. Naposljetku progovori. "Sta želite?" Govorio je engleski sa slabim, nazalnim akcentom.

"Gospodine", reče Beker, izgovarajući reci preterano glasno i razgovetno, kao da razgovara sa gluvom osobom. "Moram da vam postavim nekoliko pitanja."

Čovek podiže pogled ka njemu, čudnog izraza na licu. "Sa vama nešto nije u redu?"

Beker se namršti; engleski mu je bio besprekoran. Istog trenutka odustade od snishodljivog tona. "Izvinjavam se što vas uznemiravam, ali da li ste :!"

vi, kojim slučajem, danas bili na Plaža de Espana?" fi

Starčeve oči se suziše. "Vi ste iz gradske skupštine?"

"Ne, ja sam, zapravo..."

"Turistički biro?"

"No, ja sam..."

Digitalna tvrđava r|" 83

"Na onom njegovom vražjem motoru? Ne, hvala!" . "Šta se to tačno desilo jutros?"

"Sve sam ispričao poručniku."

"Razgovarao sam sa njim i..."

"Nadam se da ste ga ukorili!" ubaci se Klušar.

Beker klimnu glavom. "Najstrože. Javiće mu se iz moje kancelarije."

"To i očekujem."

"Gospodine Klušar." Beker se nasmeši, izvlačeći penkalo iz džepa sakoa. "Želeo bih da sastavim jednu formalnu žalbu upućenu gradu. Da li biste mi pomogli?"

Čovek vašeg položaja bi bio svedok od neprocenjive vrednosti."

Klušar je porastao od zadovoljstva pri pomisli na mogućnost da ga citiraju.

Uspravio se. "Pa, da... naravno. Biće mi zadovoljstvo."

Beker izvadi malu beležnicu i podiže pogled. "U redu, da počnemo sa onim što se desilo jutros. Ispričajte mi o tom nesrećnom slučaju."

Starac uzdahnu. "Zapravo, bilo je to tužno. Taj jadan Azijat se samo sručio.

Pokušao sam da mu pomognem - ali nije bilo vajde."

"Dali ste mu veštačko disanje?"

Klušar je izgledao posramljeno. "Plašim se da ne znam kako se to radi. Pozvao sam hitnu pomoć."

Beker se seti plavičastih modrica na Tankadovim grudima. "Da li mu je hitna pomoć dala veštačko disanje?"

"Zaboga, ne!" Klušar se nasmeja. "Nema razloga da se biču je mrtav konj - momak je umro mnogo pre nego stoje hitna pomoć stigla. Pmverili su mu puls i odneli ga, ostavivši mene tamo sa onim užasnim policajcem."

To je čudno, pomisli Beker, pitajući se odakle potiču one modrice. Potisnuo je to iz misli i usredsredio se na posao. "Staje sa prstenom?" upitao je najležernije što je mogao.

Klušar je izgledao iznenađeno. "Poručnik vam je ispričao za prsten?"

"Da, jeste."

Klušar je delovao zapanjeno. "Stvarno? Nisam mislio daje poverovao u moju priču. Bio je toliko drzak - kao da je mislio da lažem. Ali moja priča je istinita, naravno. Dičim se istinitošću i tačnošću."

"Gde je prsten?" nastavi Beker.

Činilo se da ga Klušar nije čuo. Pogled mu je bio staklast, uperen u prazan prostor. "Čudan komad, zaista. Sa svim onim slovima - ni nalik ijednom jeziku koji sam ja ikada video."

"Možda je japanski?" natuknu Beker.

"Sasvim sigurno nije."

"Dakle, dobro ste ga pogledali?"

"Zaboga, jesam! Kada sam kleknuo da mu pomognem, čovek mi je stalno gurao ruke u lice. Želeo je da mi da taj prsten. Bilo je to izrazito čudno - zapravo, užasno ruke su mu bilo baš strašne."

84 "ijt" Den Braun

"I tada ste uzeli prsten?"

Klušar razrogači oči. "To vam je poručnik rekao! Da sam ja uzeo prsten?"

Beker se nelagodno promeškolji.

Klušar prasnu. "Znao sam da me nije slušao! Eto kako kreću glasine! Rekao sam mu da je taj Japanac dao prsten - ali ne menil Nema šanse da bih ja uzeo nešto od čoveka koji umire! Zaboga! Kad samo pomislim na tako nešto!"

Beker je osećao da se sprema nevolja. "Dakle, taj prsten nije kod vas?"

"Zaboga, nije!"

Tup bol mu se širio stomakom. "Pa, kod koga je onda?"

Klušar je prezrivo gledao u Bekera. "Kod Nemca! Nema ga ima!"

Beker se osećao kao da mu je neko izmakao tlo pod nogama. "Nema? Koji Nema?"

"Nema koji je bio u parku! Ispričao sam policajcu za njega! Ja sam odbio prsten, ali gaje ta fašistička svinja uzela!"

Beker je spustio penkalo i beležnicu. Predstava je bila gotova. Ovo je bila nevolja. "Dakle, prsten je kod Nemca!"

"Upravo tako."

"Gde je on otišao?"

"Nemam pojma. Ja sam otrčao da pozovem policiju. Kada sam se vratio, njega nije bilo."

"Znate li koje on?"

"Neki turista." ,!"

"Jeste li sigurni?" M,.

"Moj život su turisti", prasnu Klušar. "Prepoznajem turistu kada ga vidim. On i njegova prijateljica su bili u šetnji parkom."

Beker je svakim trenutkom bio sve zbunjeniji. "Prijateljica? Nekoje bio sa njim!"

Klušar klimnu glavom. "Pratilja. Prekrasna riđokosa žena. Mon Dieu! Lepotica."

"Pratilja?" Beker je bio zapanjen. "Hoćete da kažete... prostitutka?"

Klušar se namršti. "Da, ako morate da koristite taj vulgarni izraz."

"Ali... policajac nije ni pomenuo..."

"Naravno da nije! Nikada mu nisam pomenuo pratilju." Klušar snishodljivo odmahnu zdravom rukom. "One nisu kriminalci - besmisleno je da ih proganjaju kao obične lopove."

Beker je i dalje bio u blagom šoku. "Dali je bilo još nekoga tamo?"

"Ne, samo nas troje. Bila je vrućina."

"I sigurni ste daje žena bila prostitutka?"

"Sasvim. Nijedna toliko lepa žena ne bi bila sa onakvim muškarcem, osim ako je dobro plaćena! Mon Dieu! On je debeo, debeo, debeo! Glasan, ".oja-.an, nepodnošljiv Nema!" Klušar se trgao dok se okivlao na kivilu, ali.

Digitalna tvrđava 85

ne obraćajući pažnju na bol, nastavi. "Taj čovek je prava zver - najmanje 135 kilograma. Držao se te sirotice kao da će mu pobeći - mada joj ne bih zamerio zbog toga. Zaista! Nije skidao ruke sa nje. Hvalio se da je njegova preko čitavog vikenda za tri stotine dolara! On je trebalo da padne mrtav, a ne onaj siroti Azijat." Klušar zastade da uhvati vazduh i Beker se ubaci.

"Jeste li čuli kako se zove?"

Klušar razmisli za trenutak, potom odmahnu glavom. "Nemam pojma." Ponovo je ustuknuo od bola i polako ponovo utonu u jastuke.

Beker uzdahnu. Prsten mu je upravo ispario pred očima. Načelnik Strat-mor neće biti zadovoljan.

Klušar obrisa znoj sa čela. Napad entuzijazma je uzeo svoj danak. Odjednom je izgledao bolesno.

Beker pokuša iz drugog ugla. "Gospodine Klušar, želeo bih da uzmem i izjave tog Nemca i njegove pratilje. Imate li ikakvu predstavu o tome gde su odseli?"

Klušar zaklopi oči, dok gaje snaga napuštala. Uzdasi mu postadoše plitki.

"Bilo šta?" insistirao je Beker. "Ime pratilje?"

Nastade duga pauza.

Klušar je trljao desnu slepoočnicu. Odjednom je bio bled. "Pa... ah... ne. Ne verujem..." Glas mu je podrhtavao.

Beker se nagnuo ka njemu. "Jeste li dobro?"

Klušar slabašno klimnu glavom. "Da, dobro sam... samo malo... možda od uzbuđenja..." Glas mu zamre.

"Razmislite, gospodine Klušar", tiho ga je podsticao Beker. "Važno je."

Klušar se lećnu. "Ne znam... ta žena... čovek ju je zvao..." Zatvorio je oči i zastenjao.

"Kako se zvala?"

"Stvarno se ne sećam..." Klušar je brzo gubio snagu.

"Razmislite", podsticao ga je Beker. "Važno je da konzularni dosije bude Sto je moguće potpuniji. Moraću da potkrepim vašu priču izjavama ostalih svedoka. Bilo kakva informacija koju mi možete dati da bih mogao da ih pronađem..."

Ali Klušar ga nije slušao. Čaršavom je otirao znoj sa čela. "Žao mi je... možda sutra..." Činilo se da mu je muka.

"Gospodine Klušar, važno je da se toga setite sada." Beker odjednom postade svestan da govori suviše glasno. Ljudi na okolnim krevetima su i ilnlje sedeli uspravljeni, posmatrajući šta se dešava. Na drugom kraju prostorije jedna medicinska sestra se pojavi na dvokrilnim vratima i oštrim korakom se zaputi ka njima.

"Bilo šta", očajnički je navaljivao Beker.

"Taj Namac je ženu zvao..."

Mckcr lagano protrese KluSara, pokušavajući da ga prizove k svesti.

86

Den Braun

Klušarove oči za trenutak zatraperiše. "Ime joj je..."

Ostani sa mnom, stari...

"Rosa..." Klušar je ponovo sklopio oči. Sestra se približavala. Izgledala je ljutito.

"Rosa?" Beker ga protrese za ruku.

Starac zastenja. "Zvao ju je..." Klušar je sada jedva čujno mrmljao.

Sestra je bila na manje od tri metra, i ljutito je urlala na njega na brzom španskom. Beker ništa nije čuo. Pogled mu je bio usredsređen na starčeve usne. Poslednji put je prodrmao Klušara, dok se sestra ustremila na njega.

Zgrabila je Dejvida Bekera za rame. Povukla ga je na noge baš u trenutku dok su se starčeve usne micale. Jedna jedina reč koja mu je skliznula sa usana zapravo nije ni bila izgovorena. Bila je tiho uzdahnuta - poput udaljenog, čulnog sećanja. "Kap rose..."

Oštar, gnevni stisak trže i odvuče Bekera.

Kap rose? ponovio je u sebi Beker. Kakvo je to, do đavola, ime? Otrgnuo se od sestre i poslednji put se okrenuo ka Klušaru. "Kap rose? Jeste li sigurni!"

Ali Pjer Klušar je čvrsto spavao.

c .

MinUE U

Suzan je sedela, sama, u luksuznom okruženju Čvora 3. Srkutala je biljni čaj sa limunom i očekivala povratak "tragača".

Kao viši kriptograf, Suzan je imala pravo na terminal sa najboljim pogledom. Nalazio se na zadnjoj strani kruga kompjutera, naspram prizemlja krip-tografskog odeljenja. Suzan je sa tog mesta mogla da nadgleda čitav Čvor 3. Takođe je mogla da vidi, sa druge strane zatamnjenog stakla, TRANSLTR-koji je stajao u samom središtu prizemlja Kriptografskog odeljenja.

Suzan pogleda na sat. Čekala je već skoro sat vremena. ARA se očito nije žurila sa prosleđivanjem pošte Nort Dakoti. Duboko je uzdahnula. Uprkos naporima da zaboravi razgovor koji je tog jutra vodila sa Dejvidom, reci su se iznova i iznova ponavljale u njenoj glavi. Znala je daje bila oštra prema njemu. Molila se daje dobro, tamo u Španiji.

Misli joj prekide glasno zujanje staklenih vrata. Podigla je pogled i zaje-čala. Kriptograf Greg Hejl je stajao na vratima.

Greg Hejl je bio visok i mišićav, guste plave kose i rascepljene brade. Bio je glasan, nabijen i u svako doba preterano elegantno odeven. Kolege krip-to-grafi su ga zvali "Halit" - po mineralu. Hejl je uvek mislio da se to odnosilo na nekakav redak dragi kamen - koji je odgovarao njegovom nenadmašnom intelektu i telu čvrstom poput stene. Da mu je ego dozvolio da pogleda u enciklopediju, otkrio bi da se ne radi ni o čemu drugom do o slanom ostatku koji se dobija nakon isušivanja okeana.

Poput svih kriptografa Agencije za nacionalnu SIGURNOST, Hejl je dobro zarađivao. Međutim, bilo mu je teško da to zadrži za sebe. Vozio je beli lotus sa prozirnim krovom i zaglušujućim sabvufer-sistemom. Bio je zaludenik kada je tehnika u pitanju, a kola su mu bila primerak za izložbu; u njih je ugradio

kompjuterski sistem za globalno pozicioniranje, brave koje se aktiviraju na glas, ometač radara i mobilni telefon sa telefaksom, kako bi stalno bio u kontaktu sa servisnim centrima za poruke. Na tablici - oličenju sujete - pisalo je MEGABAJT; bila je uokvirena ljubičastim neonom. Grega Hejla je od detinjstva provedenog u bavljenju sitnim kriminalom spasila mornarica Sjedinjenih Država. Tamo je naučio da radi na kompjuteru. Bio je jedan od najboljih programera koje je mornarica ikada videla, na dobrom putu da stvori sebi uglednu vojnu karijeru. Ali dva dana pre okončanja trećeg turnusa dužnosti, budućnost mu se iznenada promenila. Hejl je nesrećnim slučajem ubio kolegu marinca u pijanoj čarki. Korejska veština

88 A" Den Braun

samoodbrane, tekvondo, pokazala se više ubilačkom nego odbrambenom. Smesta je razrešen dužnosti.

Nakon što je odslužio kratku zatvorsku kaznu, Halit je počeo da traži posao u privatnom sektoru, kao programer. Uvek je otvoreno govorio o incidentu u mornarici, a potencijalnim poslodavcima je podilazio tako što im je nudio besplatan probni rad u trajanju od mesec dana, kako bi se dokazao. Nije manjkalo onih koji su ovu ponudu prihvatili, a kada bi otkrili šta je umeo sa kompjuterom, nisu hteli da ga puste.

Kako je postajao sve veći stručnjak, Hejl je počeo da uspostavlja veze preko Interneta širom sveta. Bio je jedan od one nove vrste sajberčudaka koji su održavali prijateljstva putem elektronske pošte širom sveta, krećući se po seedy elektronskim oglasnim tablama i evropskim grupama za diskusiju. Dva puta su ga poslodavci otpustili zato što je koristio njihove poslovne naloge za slanje pornografskih fotografija nekim svojim prijateljima.

"Šta ti radiš ovde?" upitao je Hejl, zastavši na pragu i zagledavši se u Suzan. Očigledno je očekivao da će Čvor 3 tog dana biti samo njegov.

Suzan je uspela da sačuva prisebnost. "Subota je, Greg. Mogla bih ja tebi da postavim isto pitanje." Ali Suzan je znala zašto je on bio tamo. Bio je nepopravljivi kompjuterski zavisnik. Uprkos pravilu o slobodnoj suboti, često bi se uvukao u Kriptografsko ODJELJENJE preko vikenda kako bi koristio nenadmašne kompjuterske mogućnosti koje je pružala Agencija i kako bi testirao nove programe na kojima je radio.

"Samo sam hteo da izmenim nekoliko redova i da proverim poštu", rekao je Hejl. Radoznalo ju je posmatrao. "Šta si ono rekla, zašto si ti ovde?"

"Nisam rekla", odvrati Suzan.

Hejl iznenađeno izvi obrvu. "Nema razloga za stidljivost. Nemamo tajne ovde u Čvora 3, sećaš li se? Svi za jednog ijedan za sve."

Suzan uze gutljaj biljnog čaja, ne obraćajući pažnju na njega. Hejl slegnu ramenima i zaputi se ka ostavi. Ostava je uvek bila njegovo prvo odredište. Dok je prelazio preko prostorije, duboko je uzdahnio, praveći predstavu od toga stoje očigledno zurio u Suzanine noge, ispružene ispod njenog terminala. Suzan sakri noge ispod stolice i nastavi da radi, ne podižući pogled. Hejl se samozadovoljno naceri.

Suzan se navikla na Hejlovo udvaranje. Voleo je da priča o međusobnom povezivanju u cilju provere kompatibilnosti njihovih hardvera. Od toga joj se okretao želudac. Bila je suviše ponosna da bi se Stratmoru žalila na Hejla; daleko lakše joj je bilo da ne obraća pažnju na njega.

Hejl stiže do ostave Čvora 3 i povuče klizna vrata od letvica poput bika.

Izvukao je plastičnu posudu sa tofuom iz frižidera i ubacio nekoliko zalogaja Ki"lulinuste bele mase u usta. Potom se naslonio na mini -štednjak i zagladio svoje sive široke pantalone i dobro uštirkanu košulju. "I hoćeš li dugo?"

Digitalna tvrđava

4 89

"Čitavu noć", odseče Suzan.

"Hmmm..." Halit zaguguta punih usta. "Prijatna subota u Ogradici, sami nas dvoje."

"Sami nas troje", ubaci Suzan. "Načelnik Stratmor je gore. Možda bi bilo bolje da nestaneš pre nego što te vidi."

Hejl slegnu ramenima. "Čini se da mu ne smeta što si ti ovde. Mora da mu stvarno prija tvoje društvo."

Suzan pređe preko ovoga.

Hejl se zakikota i skloni tofu. Potom zgrabi litru devičanskog maslinovog ulja i uzme nekoliko gutljaja. Bio je zagriženik zdravog života i tvrdio je da mu maslinovo ulje pročišćava creva. Ukoliko nije terao ostatak osoblja da pije sok od šargarepe, propovedao je o blagodetima pročišćavanja creva.

Hejl spusti maslinovo ulje i ode do svog kompjutera, smeštenog direktno naspram Suzaninog. Suzan je mogla da oseti miris njegove kolonjske vode čak i na razdaljini širokog kruga terminala. Nabrala je nos.

"Fina kolonjska voda, Greg. Iskoristio si čitavu bočicu?"

Hejl uključi terminal. "Samo zbog tebe, dušo."

Dok je on sedeo i čekao da mu se terminal uključi, Suzan iznenada obuže uznemirujuća misao. Šta ako Hejl vidi TRANSLTR-ov monitor? Nije postojao nijedan logičan razlog da to uradi, ali ipak je Suzan znala da on nikada ne bi naseo na nekakvu nedorečenu priču o dijagnostičkom programu koji je zakočio TRANSLTR na čitavih šesnaest sati. Suzan nije imala nameru da mu kaže istinu. Nije verovala Gregu Hejlu. Nije bio materijal za Agenciju. Suzan nije ni bila za to da ga zaposle, ali Agencija nije imala izbora. Hejl je bio rezultat kontrole štete. Fijasko Skipjack.

Pre četiri godine, u pokušaju da se stvori jednostavan standard kodiranja pojavnog ključa, Kongres je zadužio najbolje matematičare koje je zemlja imala, one u Agenciji za nacionalnu SIGURNOST, da napisu novi superalgori-tam. Plan je bio da Kongres donese uredbu kojom se novi algoritam usvaja za nacionalni standard, čime bi se umanjile neusaglašenosti zbog kojih sada trpe korporacije koje koriste različite algoritme.

Naravno, tražiti od Agencije za nacionalnu SIGURNOST da pomogne u poboljšanju enkripcije pomoću javnog ključa bilo je pomalo nalik tome da se od osuđenog čoveka traži da napravi sopstveni kovčeg. Rad na TRANSLTR-u još nije bio počeo, a standard u kodiranju bi samo pomogao porastu upotrebe kriptografskih algoritama; usled toga bi ionako težak posao Agencije postao još mnogo teži.

EFF je razumela ovaj sukob interesa i žestoko je lobirala protiv toga, tvrdeći da bi Agencija mogla da napiše algoritam lošeg kvaliteta - nešto što bi mogla dekodirati. Kako bi utišao ove strahove, Kongres je objasnio da će, kada algoritam Agencije bude završen, formula biti objavljena i stavljena na razmatranje svetskim matematičarima, kako bi se osigurao njen kvalitet.

Ekipa kriptografa Agencije za nacionalnu SIGURNOST, na čelu sa načelnikom Stratmorom, u nuždi je napisala algoritam koji su nazvali Skipjack. Skipjack je iznet pred Kongres, kako bi bio odobren. Matematičari sa svih strana sveta su testirali Skipjack i svi do jednog su bili zadivljeni. Njihov izveštaj je glasio da se radi o moćnom, čistom algoritmu koji će biti vrhunski standard kodiranja. Međutim, tri dana pre nego što je Kongres trebalo da glasa o već sasvim izvesnom odobravanju algoritma, mladi programer iz Bel Laboratorija, Greg Hejl, zapanjio je svet objavivši daje pronašao tajni programski kod skriven u algoritmu.

Skriveni kod se sastojao od nekoliko redova lukavo osmišljenog programskog koda koje je načelnik Stratmor ubacio u algoritam. Redovi su bili dodati na tako domišljat način da ih niko, osim Grega Hejla, nije primetio. Stratmorov prikriveni dodatak je, zapravo, značio da bi svaka šifra koju bi ovaj algoritam napisao mogla biti dešifrovana preko tajnog ključa poznatog isključivo Agenciji. Stratmor je bio nadomak toga da uspe da pretvori nacionalni predloženi standard kodiranja u najveći obaveštajni udar koji je Agencija ikada videla; Agencija bi posedovala glavni ključ za svaku šifru napisanu u Americi.

Kompjuterska javnost je bila ogorčena. Fondacija za elektronske granice se na skandal obušila poput lešinara, rastrgnuvši Kongres zbog njihove naivnosti i proglasivši Agenciju za nacionalnu SIGURNOST najvećom pretnjom slobodnom svetu posle Hitlera. Standard kodiranja je bio mrtav.

Stoga nije bilo nikakvo iznenađenje kada je dva dana kasnije Agencija zaposlila Grega Hejla. Straimor je mislio daje bolje da bude u agenciji i da radi za nju, nego izvan i protiv nje.

Stratmor se spremno suočio sa skandalom povodom algoritma Skipjack. Žestoko je branio svoje postupke pred Kongresom. Tvrdio je da bi im se težnja građana za privatnošću osvetila. Insistirao je na tome da javnosti treba neko ko će je nadgledati; da je javnosti potrebna Agencija da dekodira šifre kako bi se

sačuvao mir. Grupe poput Fondacije za elektronske granice nisu mislile tako. I od tada se bore protiv njega.

Dejvid Beker je stajao u telefonskoj govornici na drugoj strani ulice, preko puta La Clinica de Salud Publica; upravo su ga izbacili zbog maltretiranja pacijenta broj 104, gospodina Klušara.

Stvari su odjednom bile komplikovanije nego što je mogao i da pretpostavi. Mala usluga koju je činio Stratmoru - preuzimanje ličnih stvari - pretvorila se u poteru za nekakvim čudnim prstenom.

Upravo je nazvao Stratmora i saopštio mu vesti vezane za nemačkog turistu. Vesti nisu bile dobro primljene. Nakon što je zatražio da mu ispriča detalje, Stratmor je dugo ćutao. "Dejvide", naposljetku je veoma ozbiljno rekao, "pronalaženje tog prstena je stvar nacionalne SIGURNOSTi. Ostavljam to u vašim rukama. Nemojte me izneveriti." Veza se prekinula.

Dejvid je stajao u telefonskoj govornici i duboko uzdahno. Podigao je raskupusani telefonski imenik i počeo da prelazi pogledom preko oglasa. "Evo nas", promrmljao je za sebe.

Postojala su samo tri oglasa za agencije za poslovnu pratnju u imeniku, a on nije imao mnogo toga odakle bi mogao da krene. Sve što je znao bilo je daje pratilja nemačkog turista imala crvenu kosu, što je, na sreću, u Špa-niji bilo retko. Klošar se, u delirijumu, setio da se zvala Kap rose. Beker se trže. Kap rose? Zvučalo je više kao ime za kravu nego prelepu devojk. To uopšte nije bilo fino katoličko ime; mora daje Klušar pogrešio.

Beker okrete prvi broj.

"Servicio Social de Sevilla", javio se prijatan ženski glas.

Beker se pretvarao da govori španski sa jakim nemačkim akcentom. "Hola, hablas Aleman?"

"Ne, ali govorim engleski", glasio je odgovor.

Beker nastavi nepravilnim engleskim. "Hvala vam. Pitam se možete li pomoći meni?"

"Kako vam možemo pomoći?" Žena je govorila polako, pokušavajući da pomogne svom potencijalnom klijentu. "Možda biste želeli pratilju?"

"Da, molim vas. Danas moj brat, Klaus, ima devojk, veoma lepu. Crvena kosa. Ja hoću istu. Za sutra, molim vas."

"Vaš brat Klaus dolazi ovamo?" Glas je odjednom postao živahan i prisan, kao da su stari drugari.

"Da. On jako debeo. Sećate ga se, ne?"

"Bio je danas ovde, kažete?"

92 ""

Den Braun

Beker je mogao da čuje kako proverava u knjigama. Neće biti nijednog Klause na spisku, ali Beker je pretpostavljao da klijenti retko koriste prava imena.

"Hmmm, žao mi je", izvinjavala se devojk. "Ne vidim ga ovde. Kako se zvala devojk sa kojom je bio vaš brat?"

"Imala crvenu kosu", reče Beker, izbegavajući da odgovori na pitanje.

"Crvenu kosu?" ponovi ona. Nastade stanka. "Ovo je Servicio Social de Sevilla. Jeste li sigurni da vaš brat dolazi ovde?"

"Siguran, da."

"Senor, mi nemamo crvenokose devojk. Imamo samo čiste andaluzijske lepotice."

"Crvena kosa", ponovi Beker, osećajući se glupo.

"Žao mi je, uopšte nemamo crvenokose, ali ako..."

"Ime Kap rose", reče Beker, osećajući se još gluplje.

To besmisleno ime dvojici očigledno ništa nije značilo. Izvinila se, rekla da ih je Beker verovatno pomešao sa nekom drugom agencijom, i spustila slušalicu. Jedna manje.

Beker se namršti i okrete sledeći broj. Odmah je dobio vezu.

"Buenas noches, Mujeres Espana. Izvolite?"

Beker se držao išle priče, o nemačkom turistu koji je bio spreman dobro da plati za crvenokosu devojk koja je tog dana izašla sa njegovim bratom.

Ovog puta je odgovor bio na ljubaznom nemačkom, ali ponovo nije bilo crvenokosih. "Keine Rolkopfe, žao mi je." Žena je spustila slušalicu.

Još jedna manje.

Beker spusti pogled na imenik. Ostao je još samo jedan broj. Već je stigao do kraja.

On ga okrenu.

"Escortes Belen", javio se čovek veoma ugrađenim glasom.

Beker ponovi svoju priču.

"Si, si, senor. Zovem se Senor Roldan. Biće mi drago da vam pomognem. Imamo dve crvenokose. Divne devojke."

Bekerovo srce poskoči. "Veoma lepe?" ponovio je sa nemačkim akcentom. "Crvena kosa?"

"Da, kako se zove vaš brat? Reći ću vam koja je bila njegova pratilja danas, i možemo vam je poslati sutra."

"Klaus Šmit." Beker izbacila prvo ime kojeg se setio iz starog udžbenika.

Naslade duga pauza. "Dakle, gospodine... Ne vidim Klauša Šmita u našim podacima, ali možda je vaš brat želeo da bude diskretan možda ima suprugu kod kuće?"

Kiselo se nasmejao.

"Da, Klaus oženjen. Ali on jako debeo. Njegova žena neće legne sa njim." Beker prevrnu očima na sopstveni odraz u kabini. Kad bi Suzan sad mogla da me čuje, pomislio je. "I ja debeo i usamljen. Ja želim da legnem sa njom. Plaćam mnogo novca."

Bekerove predstava je bila upečatljiva, ali je preterao. Prostitucija je u Španiji bila nelegalna, a Senor Roldan je bio oprezan čovek. Već je bio nasamaren od strane policajaca Gvardije koji su se pretvarali da su raspoloženi turistima. Ja želim da legnem sa njom. Roldan je znao daje u pitanju zamka. Ako bi odgovorio potvrdno, platio bi veliku kaznu i, kao i uvek, bio bi prisiljen da jednu od svojih najtalentovanijih devojaka stavi na raspolaganje policijskom komesaru, besplatno, tokom čitavog vikenda.

Kada je Roldan progovorio, glas mu nije bio onako prijateljski. "Gospodine, ovo je Escortes Belen. Mogu li da pitam ko zove?"

"Aah... Zigmund Šmit", neuverljivo izmisli Beker.

"Odakle vam naš broj?"

"La Guia Telefonica - oglasi."

"Da, gospodine, to je zato što smo mi agencija za poslovnu pratnju."

"Da. Meni treba pratnja." Beker je osećao da nešto nije u redu.

"Gospodine, Escortes Belen je firma koja pruža usluge poslovne pratnje poslovnim ljudima za vreme poslovnih ručkova ili večera. Zato se i nalazimo u imeniku. Ono čime se mi bavimo je legalno. Ono što vi tražite je prostitutka." Ta reč mu kliznu sa jezika poput opake bolesti.

"Ali moj brat..."

"Gospodine, ako je vaš brat proveo dan ljubeći neku devojku u parku, to nije bila neka od naših devojaka. Mi imamo oštre propise o kontaktu između naših pratilja i klijenata."

"Ali..."

"Pomešali ste nas sa nekim drugim. Mi imamo samo dve crvenokose de-vojke - Inmakulada i Rosio, i nijedna od njih ne bi dozvolila sebi sa spava sa klijentom za novac. To se zove prostitucija, i u Španiji je zabranjena. Laku noć, gospodine."

"Ali..."

KLIK.

Beker opsova sebi u bradu i spusti slušalicu. Još jedna manje. Bio je siguran daje Klušar rekao daje Nemač unajmio devojku na čitav vikend.

Beker izađe iz govornice na uglu Calle Salado i Avenida Asuncion. Uprkos saobraćaju, sladak miris seviljskih narandži lebdeo je svuda oko njega. Mio je sumrak - najromantičnije doba dana. Pomislio je na Suzan. Stratmo-inve reci su mu okupirale misli: Pronađite prsten. Beker sumorno klonu na klupu da razmisli o svom sledećem potezu.

Šta je slcileće?

POSUNUEII

U

Clinica de Salud Publica vreme za posete bilo je prošlo. Svetla u gimnastičkoj sali su pogašena. Pjer Klušar je spavao čvrstim snom. Nije video priliku koja se nagnula nad njim. Igla ukradenog šprica zasjala je u mraku. Potom je nestala u

intravenoznoj cevčici tik iznad Klušarovog zgloba. Injekcija je sadržala 30 kuhnih centimetara tečnosti za čišćenje ukradene sa kolica spremačice. Uz veliki napor, snažan palac pritisnu klip šprica nadole i istisnu plavičastu tečnost u starčevu venu.

Klušar je bio budan svega nekoliko sekundi. Možda bi i vrisnuo od bola da mu snažna ruka nije čvrsto slegnuta preko usta. Ležao je zarobljen na svom bolničkom krevetu, priklješten ispod, kako se činilo, nepomičnog tereta. Osećao je kako vatrena točnost prži put pred sobom, krećući se uz njegovu ruku. Neverovatno bol putovao mu je kroz pazuhe, grudni koš, a potom mu, poput milion delića razbijenog stakla, pogodi mozak. Klušar ugleda blistavu munju svetlosti... a potom ništa više.

Posetilac oslobodi stisak i u mraku pokuša da razazna ime napisano na medicinskom kartonu, potom se tiho iskrade napolje.

Na ulici je čovek sa naočarima sa žicanim okvirom posegao za majušnim uređajem koji mu je bio priklopan za pojas. Pravougaoni predmet je bio približno veličine kreditne kartice. Bio je to prototip novog Monokl kompjutera. Miniijturni kompjuter, koji je napravljen u američkoj mornarici kako bi pomogao tehničarima da izmere napon u akumulatorima u skučenom prostoru podmornica, raspolagao je bežičnim režimom rada i najnovijim dostignućima mikrotehnologije. Njegov monitor je imao ekran od providnog tečnog kristala, smešten u levom staklu naočara. Monokl je predstavljao čitavo jedno novo doba personalnih kompjutera; korisnik je sada mogao da gleda kroz svoje podatke i da i dalje komunicira sa svetom. Međutim, najveće dostignuće Monokla nije bio njegov miniijturni ekran, nego sistem za unos podataka. Korisnik je unosio informacije preko sićušnih kontakata prikačenih za vrhove prstiju; kada bi spajao kontakte jedan za drugim, bilo je to poput stenografije je slične onoj koja se koristila u sudu. Kompjuter bi potom prevodio tu stenografiju na engleski jezik.

Ubica pritisnu majušni prekidač i naočari mu zatreperiše i oživeše. Ruku neupadljivo opuštenih uz telo, počeo je da spaja vrhove različitih prstiju u brzom nizu, jedan za drugim. Poruka mu se pojavi pred očima.

PREDMET: I". KLUŠAR - uklonjen

Digitalna tvrđava

95

Nasmešio se. Prenošnje obaveštenja o ubistvima bilo je deo njegovog zadatka. Međutim, uključivanje imena žrtava u ta obaveštenja... to je, za čoveka koji je nosio naočare sa žicanim okvirom, bila elegancija. Prsti mu ponovo sevnuše i bežični modem se aktivirao.

PORUKA POSLATA

Sedeći na klupi preko puta javne klinike, Beker se pitao šta li bi sada trebalo da radi. Pozivi koje je uputio agencijama za poslovnu pratnju nisu mu ništa otkrili. Načelnik je, plašeći se komunikacije preko riskantnih javnih telefona, rekao Dejvidu da ne zove ponovo sve dok ne bude imao prsten. Beker je razmišljao o tome da se obrati lokalnoj policiji za pomoć - možda su oni imali podatke o crvenokosoj prostitutki - ali Stratmorova naredba je i po tom pitanju bila izričita. Vi ste nevidljivi. Niko ne treba da zna da prsten postoji.

Beker se pitao da li je trebalo da luta kroz problematičnu oblast Trijane u potrazi za tom tajanstvenom ženom. Ili je možda trebalo da pretraži sve restorane u potrazi za debelim Nemcem. Sve mu se činilo kao gubljenje vremena. Stratmorove reci su mu se neprestano vraćale: To je pitanje nacionalne SIGURNOSTi... morate, pronaći taj prsten.

Neki unutrašnji glas mu je govorio da mu je nešto promaklo - nešto od vrhunske važnosti - ali ni za šta na svetu nije mogao da smisli šta bi to moglo biti. Ja sam nastavnik, ne prokleti tajni agent! Počinjao je da se pita zašto Stratmor nije poslao nekog profesionalca.

Beker ustade i besciljno se zaputi niz Calle Delicias, pretresajući mogućnosti koje su stajale pred njim. Kaldrmisani trotoar mu se zamagljivao pred pogledom. Noć se brzo spuštala.

Kap rose.

U tom besmislenom imenu bilo je nečeg što mu je ključalo u mozgu. Kap rose.

Ugladeni glas Senora Roldana u Escortes Belen vrteo mu se u glavi. "Imamo samo

dve crvenokose... Dve crvenokose devojke, Inmakuladu i Ro-sio... Rosio... Rosio..."

Beker se ukopa u mostu. Odjednom mu je postalo jasno. I ja sebe nazivam stručnjakom za jezike? Nije mogao da veruje da mu je to promaklo.

Rosio je bilo jedno od najpopularnijih ženskih imena u Španiji. Nosilo je sve ispravne implikacije jedne mlade katolkinje - čistota, nevinost, prirodna lepota. Konotacije čistote su poticale od bukvalnog značenja imena -kap rose! Glas starog Kanađanina odzvanjao mu je u ušima. Kap rose. Rosio je prevela svoje ime na jedini jezik koji je njoj i njenom klijentu bio zajednički - engleski. Uzbuden, Beker pojuri da pronađe telefon.

Na drugoj strani ulice, čovek sa naočarima sa žicanim okvirom sledio ga je na dovoljnoj razdaljini da ne bude primećen.

U prizemlju Kriptografskog odeljenja, senke su postajale sve duže i bleđe. Na tavanici je, u znak odgovora, automatsko osvetljenje postajalo sve jače. Suzan je i dalje bila za svojim terminalom, nemo čekajući vesti od "tragača". Trajalo je duže nego stoje očekivala.

Misli su joj lutale - Dejvid joj je nedostajao, i želela je da Greg Hejl ode kući. Iako se Hejl nije micao iz Čvora 3, na sreću je ćutao, čime god da je bio zaokupljen za svojim terminalom. Suzan nije zanimalo čime se to Hejl bavi, dokle god nije pristupao monitoru TRANSLTR-a. Očigledno da se to nije desilo - vreme od šesnaest sati bi izazvalo sasvim čujan uzvik neverice.

Suzan je pijuckala treću solju čaja kada se ono što je očekivala naposljetku dogodilo - njen terminal se oglasio. Puls joj se ubrzao. Trepćuća ikonica koverta pojavila se na njenom ekranu, obaveštavajući je da joj je prispela elektronska pošta. Suzan baci jedan brz pogled na Hejla. Bio je zaokupljen svojim poslom. Zadržala je dah i dva puta kliknula na kovertu.

"Nort Dakota", prošaputala je za sebe. "Hajde da vidimo ko si."

Kada se poruka otvorila, videla je da sadrži samo jedan red. Suzan ga pročita. A potom ga pročita ponovo.

VEČERA KOD ALFREDA? U 8?

Na drugoj strani prostorije, Hejl se trudio da sakrije osmeh. Suzan pogleda zaglavlje poruke.

OD: GHEJL@KRIPTO.NSA.GOV

Suzan oseti kako kipti od besa, ali se potrudi da se savlada. Obrisala je poruku. "Veoma zrelo, Greg."

"Prave sjajan karpačo." Hejl se nasmeši. "Sta kažeš? Posle bismo mogli..."

"Zaboravi."

"Snobe." Hejl uzdahnu i okrenu se natrag ka svom terminalu. To mu je bio osamdeset i prvi pokušaj kod Suzan Flečer. Ta genijalna kriptografkinja bila je stalni izvor frustracije za njega. Hejl je često maštao da vodi ljubav sa njom - priklješti bi je uz zakrivljeno kućište TRANSLTR-a i uzeo bi je baš tamo, na toplim crnim pločicama. Ali Suzan nije htela da ima ništa sa njim. Hejlu su se stvari činile beznadežnim jer je znao da je zaljubljena u nekakvog univerzitetskog profesoru koji je dan i noć radio za siću. Bilo bi šteta AII nju da ravotlni svoj genetski potencijal mešanjem sa nekakvim štreberom

98 4f Den Braun

- naročito budući da je mogla da ima Grega. Imali bismo savršenu decu, mislio je.

"Na čemu radiš?" upitao je Hejl, pokušavajući sa drugačijim pristupom.

Suzan mu ne odgovori.

"Kakav si ti to timski igrač? Jesi li sigurna da ne smem da virnem?" Hejl ustade i zaputi se ka njoj, zaobilazeći krug terminala.

Suzan je osetila da bi Hejlova radoznalost danas mogla dovesti do ozbiljnih problema. Donela je brzu odluku. "U pitanju je dijagnostika", rekla je, posluživši se načelnikovom laži.

Hejl zastade na mestu. "Dijagnostika?" Nije zvučao kao da je ubeđen. "Provodiš subotu radeći na dijagnostici umesto da se zabavljaš sa profom?"

"Zove se Dejvid."

"Kako god."

Suzan ga pogleda. "Zar nemaš pametnija posla?"

"Pokušavaš li ti to da me se oslobodiš?" Hejl napući usne.

"Zapravo, da."

"Zaboga, Sju, pogođen sam."

Suzan Flečer se namršti. Mrzela je daje zovu Sju. Nije imala ništa protiv tog nadimka, ali jedino ju je Hejl tako zvao.

"Zašto ti ja ne bih pomogao?" ponudio se Hejl. Odjednom je ponovo koračao ka njoj. "Sjajno mi ide dijagnostika. Uz to, umirem od želje da vidim koja to dijagnostika može da natera svemoćnu Suzan Flečer da dođe na posao subotom." Suzan oseti nalet adrenalina. Bacila je pogled na "tragač" na svom monitoru. Znala je da nije smela da dozvoli da ga Hejl vidi - postavilo bi se suviše mnogo pitanja. "Sve je pod kontrolom, Greg", rekla je.

Ali Hejl se i dalje približavao. Dok je išao u krug ka njenom terminalu, Suzan je znala da mora brzo da reaguje. Hejl je bio svega nekoliko metara udaljen kada se pokrenula. Ustala je da se suoči sa njegovom visokom prilikom, skrivajući ekran. Zapahnuo ju je miris kolonjske vode.

Pogledala gaje pravo u oči. "Rekla sam "ne"."

Hejl nakrivi glavu, očigledno zainteresovan njenim neobičnim tajanstvenim ponašanjem. Šaljivo je koraknuo ka njoj. Greg Hejl nije bio spreman za ono što se potom desilo.

Nepokolebljivo i pribrano, Suzan je prislonila kažiprst na njegove kao kamen čvrste grudi, zaustavljajući njegov korak unapred.

Hejl stade i šokirano zakorači unatrag. Suzan Flečer je očigledno bila ozbiljna; ranije ga nikada nije dotakla. Nije to baš bilo onako kako je Hejl zamišljao njihov prvi dodir, ali to je početak. Uputio joj je dug, zbunjeni pogled, a potom se polako vratio do svog terminala. Dok je sedao, jedno mu je postalo savršeno jasno: prekrasna Suzan Flečer je radila na nečemu važnom a to sasvim sigurno nije bila nikakva dijagnostika.

PofiUUE

Senor Roldan je sedeo za svojim radnim stolom u Escortes Belen i čestitao sam sebi na tome što je vesto osujetio najnoviji patetični pokušaj pripadnika Gvardije da ga ulove. To što je policajac odglumio nemački akcenat i tražio devojkicu za jednu noć - bila je zamka; čega li će se sledećeg doseliti?

Telefon na njegovom stolu glasno zazuja. Senor Roldan podiže slušalicu sigurnim pokretom. "Buenas noches", rekao je muški glas na neverovalno brzom španskom. Zvučao je nazalno, kao daje malo prehladen. "Da li je to hotel?"

"Ne, gospodine. Koji broj tražite?" Senor Roldan te večeri nije namerao da nasedne ni na jedan trik.

"34-62-10", rekao je glas.

Roldan se namršti. Glas mu je zvučao neodređeno poznato. Pokušavao je da odredi akcenat - Burgos, možda? "Okrenuli ste taj broj", reče oprezno Roldan, "ali ovo je agencija za poslovnu pratnju."

Na drugoj strani niko nije progovarao. "Oh... shvatam. Izvinjavam se. Nekoje zapisao ovaj broj; mislio sam daje hotel. Došao sam ovde u posetu, iz Burgosa. Izvinjavam se što vas uznemiravam. Laku..."

"Espere! Čekajte!" Senor Roldan nije mogao da odoli; u srcu je bio trgovac. Da lije to bila preporuka? Novi klijent sa severa? Nije imao nameru da dopusti da mu mali nastup paranoje upropasti potencijalnu trgovinu.

"Priatelju moj", zaguguta Roldan u slušalicu. "I mislio sam da sam prepoznao slabašni burgoski akcenat. Ja sam iz Valensijske. Šta vas dovodi u Sevilju?"

"Prodajem nakit. Bisere sa Majorke."

"Bisere sa Majorke, stvaaaaaarno! Mora da dosta putujete."

Glas se bolesnički nakašlja. "Pa, da, dosta."

"U Sevilji ste poslovno?" pitao je dalje Roldan. Ovaj momak ni u kom slučaju nije mogao biti iz Gvardije; bila je to mušterija, i to mušterija sa velikim M. "Da pogodim - neki prijatelj vam je dao naš broj? Rekao vam je da nas nazovete. Jesam li u pravu?"

Čoveku je bilo očigledno neprijatno. "Pa, ne, zapravo, uopšte nije tako."

"Ne budite stidljivi, senor. Mi smo agencija za poslovnu pratnju, nema tu |nicega čega bi se trebalo stideti. Prelepe devojkice, večere, to je sve. Ko vam Je dao naš broj? Možda nam je lo redovna mušterija. Mogu vam dati pose-|ban popust."

glas je zvučao zbunjeno. "Ah... niko mi zapravo nije dao ovaj broj. Pro- sam ga, zajedno sa pasoSem. Pokušavam da pronađem vlasnika."

Roldan se razočarao. Ovaj čovek ipak nije bio mušterija. "Pronašli ste pasoš, kažete?"

"Da, pronašao sam pasoš nekog čoveka danas u parku. Vaš broj je bio na parčetu papira u njemu. Pomislio sam da je to možda broj njegovog hotela; nadao sam se da ću mu vratiti pasoš. Pogrešio sam. Jednostavno ću ga odneti u policiju na putu..."

"Perdon", prekide ga Roldan nervozno. "Mogu li da vam predložim bolju ideju?" Roldan se dičio diskrecijom, a posete Gvardiji su nekako uspevale da njegove mušterije pretvore u bivše mušterije. "Razmislite o ovome", ponudio je. "Budući da je taj čovek imao naš broj u svom pasošu, verovatno je naš klijent. Možda bih vam mogao uštedeti put do policijske stanice."

Glas je oklevao. "Ne znam. Verovatno bi trebalo samo da..."

"Nemojte da prenaglite, prijatelju. Stidim se da priznam da policija ovde u Sevilji nije uvek tako efikasna kao policija na severu. Mogli bi da prođu dani pre nego što tom čoveku vrate pasoš. Ako mi kažete njegovo ime, mogao bih se postarati da dobije svoj pasoš odmah."

"Pa, da... Pretpostavljam da ne može da škodi..." Nekakav papir je zašu-štao, a potom se ponovo začu glas. "To je neko nemačko ime. Ne umem baš da ga izgovorim... Gusta... Gustafson?"

Roldan nije prepoznao ime, ali imao je klijente iz čitavog sveta. Nikada mu nisu govorili prava imena. "Kako izgleda - na fotografiji? Možda ću ga prepoznati."

"Pa..." počeo je glas. "Lice mu je veoma, veoma debelo."

Roldan je znao istog trenutka. Dobro se sećao tog debelog lica. Bio je to čovek sa Rosio. Bilo je čudno, pomislio je, što je primio dva poziva u vezi sa debelim Nemcem zajedno veče.

"Gospodin Gustafson?" Roldan se na silu zakikota. "Naravno! Dobro ga poznajem. Ako mi donesete njegov pasoš, postaraću se da ga dobije."

"U centru sam i nemam kola", prekide ga glas. "Možda biste vi mogli doći do mene?"

"Zapravo", ograđivao se Roldan, "ne mogu da napustim centralu. Ali nije tako daleko ako..."

"Zao mi je, kasno je da sad lutam okolo. U blizini se nalazi stanica policije. Odneću pasoš tamo, a vi mu, kada ga vidite, možete sve ispričati."

"Ne, čekajte!" povika Roldan. "Zaista nema potrebe da se umeša policija. Rekli ste da ste u centru, je li tako? Zna li gde je hotel Alfonso XIII? To je jedan od najboljih hotela u gradu."

"Da", rekao je glas. "Znam gde je. U blizini je."

"Divno! Gospodin Gustafson je večeras tamo gost. Verovatno već sada."

Glas je oklevao. "Shvatam. i, u tom slučaju... Pretpostavljam da mi neće biti teško."

Digitalna tvrđava

101

"Sjajno! On je na večeri sa jednom od naših pratilja u hotelskom restoranu." Roldan je znao da su do sada već sigurno u krevetu, ali morao je paziti da ne uvredi osetljiva osećanja svog sagovornika. "Samo ostavite pasoš kod glavnog vratara, zove se Manuel. Recite mu da sam vas ja poslao. Recite mu da pasoš preda Rosio. Rosio je večerašnja pratilja gospodina Gustafsona. Ona će se postarati da mu pasoš bude vraćen. Mogli biste unutra ubaciti i svoje ime i adresu - možda će vam gospodin Gustafson poslati mali znak zahvalnosti."

"Dobra ideja. Hotel Alfonso XIII. U redu, odmah ću ga odneti. hvala vam na pomoći."

Dejvid Beker je spustio slušalicu. "Alfonso XIII." Zakikota se. "Samo treba znati pitati."

Nekoliko trenutaka kasnije nema figura pratila je Bekera uz Calle Delicias u andaluzijskoj noći koja se meko spuštala.

I dalje uznemirena nakon događaja sa Hejлом, Suzan je gledala kroz staklo Čvora 3. Kriptografsko ODJELJENJE bilo je prazno. Hejl je ponovo ćutao, zaokupljen poslom. Želela je da ode.

Pitala se da li bi trebalo da pozove Stratmora; načelnik je mogao jednostavno da izbací Hejla - naposljetku, jeste bila subota. Međutim, Suzan je znala da će

Hejl, ako ga izbace, odmah nešto posumnjati. Čim bi otišao odatle, verovatno bi počeo da zove ostale kriptografe, raspitujući se o tome šta oni misle da se dešava. Suzan je odlučila da je bolje jednostavno ga ostaviti na miru. Uskoro će sam otići.

Algoritam koji se ne može resiti. Uzdahnula je, a misli su joj se vratile Digitalnoj tvrđavi. Čudilo ju je stoje stvarno moguće napisati jedan takav algoritam - a ipak, dokaz je bio upravo tu, pred njom; činilo se daje TRANSLTR beskoristan u borbi protiv njega.

Suzan pomisli na Stratmora, koji je dostojanstveno nosio teret ove muke na svojim plećima, čineći ono što je bilo neophodno, ostajući pribran pred mogućom katastrofom.

Suzan je ponekad u Stratmoru videla Dejvida. Imali su mnogo zajedničkih osobina - upornost, predanost, inteligenciju. Ponekad je mislila da bi Stra-tmor bio izgubljen bez nje; činilo se da je čistota njene ljubavi prema kripto-grafiji bila ono što je držalo Stratmora, ono što gaje izvlačilo iz uzburkanih mora politike i podsećalo na dane kada je počinjao kao kriptograf.

Suzan se takođe oslanjala na Stratmora; on je bio njen branilac u svetu ljudi koji su bili žedni moći, brinuo je o njenoj karijeri, štutio je i, kako se često šalio, činio da joj se ostvare svi snovi. Bilo je neke istine u tome, mislila je. Koliko god to bilo nenamerno, načelnik je bio taj koji je nazvao Dejvida Bekera i doveo ga onog sudbonosnog poslepodneva u Agenciju. Misli joj se vratiše na Dejvida i pogled joj instinktivno pade na pomičnu ploču pored tastature. Tamo je bila zalepljena mala poruka poslata faksom.

Poruka je stajala tamo nekoliko meseci. Bila je to jedina šifra koju Suzan još nije resila - Dejvidova. Pročitala gaje po petstoti put.

MOLIM TE PRIMI VAJ SKROMNI FAKS MOJA LJUBAV PRI .MA TEBI JE BEZ VOSKA.

Poslao ju joj je nakon male čarke. Mesecima ga je molila da joj kaže Stu je la poruka ,n;u il.i, uh ni|c hk-o. Hc; voska. Miluje to Dejvidova

Digitalna tvrđava ? 103

osveta. Suzan ga je naučila mnogo toga o dešifrovanju, i da bi ga držala u kondiciji počela je sve svoje poruke da kodira pomoću neke jednostavne šeme za šifrovanje. Spiskovi za kupovinu, ljubavne poruke - sve je to bilo šifrovano. Bila je to igra, a Dejvid je postao prilično dobar kriptograf. A onda je odlučio da joj uzvрати uslugu. Počeo je da sva svoja pisma potpisuje sa "Bez voska, Dejvid." Suzan je dobila preko dva tuceta poruka od Dejvida. Na svima je stajao istovetni potpis. Bez voska.

Suzan gaje molila da joj otkrije skriveno začenje, ali nije hteo ni da zucne.

Kad god bi ga pitala, samo bi se nasmešio i rekao: "Ti si dešifrant."

Glavni kriptograf Agencije za nacionalnu SIGURNOST je probala sve -supstitucije, kutije za šifrovanje, čak i anagrame. Ubacila je slova "bez voska" u kompjuter i zatražila da izvrši preslaganje slova tako da se dobiju novi izrazi. Sve što je dobila bilo je: ZVEK O BAS. Izgledalo je da Hnsei Tan-kado nije jedini koji je bio u stanju da napiše nerešivu šifru.

Misli joj prekide zvuk pneumatskih vrata koja se uz zujanje otvoriše. Stratmor ušeta u prostoriju.

"Suzan, ima li nekih vesti?" Potom ugleda Grega Hejla i ukopa se na me-stu.

"Dobro večer, gospodine Hejl." Namršti se i upitno ga pogleda. "I to u subotu, ni manje ni više. Čemu dugujemo ovu čast?"

Hejl se šeretski nasmešio. "Samo malo akcije."

"Tako, dakle." Stratmor zagunda, očigledno razmatrajući šta može da uradi. Nakon trenutka razmišljanja, činilo se da je i on odlučio da ne pravi probleme. Ležerno se okrenuo ka Suzan. "Gospođice Flečer, možemo li da razgovaramo za trenutak? Napolju?"

Suzan je oklevala. "Ovaj... da, gospodine." Bacila je zabrinuti pogled prvo na monitor, a potom na Grega Hejla. "Samo trenutak."

U nekoliko brzih poteza na tastaturi pokrenula je ScreenLock, program za zaključavanje monitora. Bilo je to sredstvo za čuvanje privatnosti. Svaki terminal u Čvoru 3 gaje imao. Budući da su terminali ostajali uključeni dvadeset i četiri časa dnevno, ovaj program je omogućavao kriptografima da napuste svoja mesta znajući da im niko neće preturati po fajlovima. Suzan je ukucala svoju ličnu lozinku od pet karaktera, i ekran se zatamni. Trebalo je da ostane lakav sve dok se ona ne vrati i ne ukuca odgovarajući sled karaktera.

Potom je obula cipele i pošla napolje, za načelnikom.

"Šta, kog đavola, on radi ovde?" upitao je Stratmor čim su se našli van Čvora 3. "Ono što i obično", odgovorila je Suzan. "Ništa." Stratmor je delovao zabrinuto. "Da li je rekao nešto u vezi sa TRANS-I.TR-om?" "Nije. Ali ako pristupi radnom monitoru i vidi daje registrovao sedamnaest sali, bez sumnje će imali šta da kaže."

104

Den Braun

Stratmor je razmišljao. "Nema razloga da mu pristupi." Suzan pogleda načelnika. "Želite li da ga pošaljete kući?" "Ne. Ostavićemo ga na miru." Stratmor baci pogled ka kancelariji tehničara SIGURNOSTi sistema. "Da li je Čartrukijan otišao?" "Ne znam. Nisam ga videla." "Isuse." zagunđa Stratmor. "Ovo je pravi cirkus." Prešao je rukom kroz strnjiku od brade koja mu je u proteklih trideset i šest sati zatamnila deo lica.

"Ima li bilo kakve vesti o "tragaču"? Osećam se kao da gubim vreme sedeći tamo gore."

"Još ništa. Da li se Dejvid javio?"

Stratmor odmahnu glavom. "Rekao sam mu da me ne zove sve dok ne bude imao prsten."

Suzan je bila iznenađena. "Zašto? Šta ako mu bude potrebna pomoć?" Stratmor slegnu ramenima. "Ja mu ne mogu pomoći odavde - prepušten je sam sebi. Pored toga, radije ne bih razgovarao preko telefonskih linija koje nisu sigurne."

Suzanine oči se razrogačiše od zabrinutosti. "Šta bi to trebalo da znači?" Stratmor istog trenutka nabaci izraz kojim zatraži izvinjenje. Ohrabrujuće joj se osmehnuo. "Dejvid je dobro. Samo sam oprezan."

Devet metara udaljen od mesta na kojem su razgovarali, skriven iza zatam-njenog stakla Čvora 3, Greg Hejl je stajao za Suzaninim terminalom. Ekran je bio zatamnjen. Hejl baci pogled ka načelniku i Suzan. Potom posegnu za novčanikom. Izvadio je malu kartu i pročitao je.

Još jednom proverivši da Suzan i Stratmor i dalje razgovaraju, Hejl pažljivo otkuca pet karaktera na Suzaninoj tastaturi. Sekund kasnije njen monitor je oživeo.

"Pogodak." Zakikotao se.

Bilo je jednostavno ukrasti privatne lozinke osoblja u Čvoru 3. Svaki terminal je imao identičnu odvojivu tastaturu. Hejl je jednostavno svoju tastaturu odneo kući jedne večeri i u nju instalisao čip koji je beležio svaki potez na tastaturi. Potom je narednog dana stigao ranije na posao, zamenio svoju izmenjenu tastaturu tuđom, i čekao. Na kraju radnog vremena, zamenio bi tastature i pregledao podatke koje je čip zabeležio. Iako je trebalo pregledati milion poteza, bilo je lako pronaći lozinke; prva stvar koju je svaki kriptograf činio svakog jutra bilo je ukucavanje lozinke koja je otključavala terminal. Zahvaljujući tome je, razume se, Hejlov posao prošao bez po" muke - lozinku je uvek činilo prvih pet otkucanih slova ili brojeva na spisku. Bilo je to ironično, mislio je Hejl dok je zurio u Suzanin monitor. Ukrao je lične lozinke samo zabavo radi. Sada mu je bilo drago stoje to učinio; program na Su.aninoni ekranu činio se važnim.

Digitalna tvrđava

105

Hejl je za trenutak zbunjeno mozgao o njemu. Bio je napisan u LIMBO jeziku - koji mu nije bio jača strana. Međutim, pri samom pogledu na njega Hejl je jednu stvar dobro znao - ovo nije bila dijagnostika. Razumeo je samo dve reci - ali i one su mu bile dovoljne.

"TRAGAČ" TRAŽI...

""Tragač?" izgovorio je naglas. "Traži šta?" Hejl se iznenada oseti nelagodno. Za trenutak je sedeo, posmatrajući Suzanin ekran. Potom donese odluku.

Hejl je dovoljno poznao programski jezik LIMBO da zna da se oslanjao na dva draga jezika - C i Paskal - za koje je bio ekspert. Podigavši pogled da prover

da li Stratmor i Suzan i dalje napolju razgovaraju, Hejl se posluži improvizacijom. Uneo je nekoliko modifikovanih komandi iz Paskala i pritisnuo RETURN. Prozor za dijalog o statusu "tragača" ponašao se upravo onako kako se nadao.

OBUSTAVI"TRAGAČ"?

Brzo je ukucao: DA.

JESTE LI SIGURNI?

Ponovo je ukucao DA.

Trenutak kasnije, kompjuter se oglasio.

"TRAGAČ" OBUSTAVLJEN

Hejl se nasmešio. Terminal je upravo poslao poruku u kojoj je Suzaninom "tragaču" javljeno da se pre vremena samouništi. Šta god daje to tražila, morate da sačeka.

Pazeći da ne ostavi nikakve dokaze, Hejl je stručno uspeo da pronađe put do podataka o aktivnosti sistema i da obriše sve komande koje je upravo uneo. Potom ponovo unese Suzaninu ličnu lozinku.

Monitor se zatamneo.

Kada se Suzan Flečer vratila u Čvor 3, Greg Hejl je mirno sedeo za svo-|iin terminalom.

toUE 30

Alfonso XIII je bio mali hotel sa četiri zvezdice uvučen u odnosu na Pu-erta de Jerez i okružen debelom ogradom od kovanog gvožđa i ljiljanima. Dejvid se popeo uz mermerne stepenice. Dok je pružao ruku ka vratima, ona se kao nekakvom čarolijom otvoriše i nosač ga uvede unutra.

"Prtljag, senor? Mogu li da vam pomognem?"

"Ne, hvala. Želim da vidim glavnog vratara."

Nosač je izgledao povređeno, kao da nešto u njihovom susretu od svega dve sekunde nije bilo po njegovom ukusu. "Por aqui, senor." Uveo je Beke-ra u predvorje hotela, pokazao u pravcu glavnog vratara i žurno se udaljio.

Predvorje je bilo upečatljivo, malo i elegantno uređeno. Zlatno doba Špa-nije odavno je prošlo, ali jedno vreme, sredinom sedamnaestog veka, ova mala nacija je vladala svetom. Ova prostorija je ponosno podsećala na to doba - grbovi, bakrorezi sa ratnom tematikom i vitrina puna zlatnih ingota iz Novog sveta.

Iza pulta sa oznakom CONSERJE motao se čist i uredan čovek, toliko predusretljivo se osmehujući da se činilo daje čitavog života čekao da bude nekome na usluzi. "En que puedo servirle, senor? Kako vam mogu biti na usluzi?" Govorio je uz afektirano šuškanje, odmerivši Bekera od glave do pete.

Beker odgovori na španskom. "Želim da razgovaram sa Manuelom."

Osmeh na licu pocrnelom od sunca postade još širi. "Si, si, Senor. Ja sam Manuel. Izvolite?"

"Senor Roldan iz Escortes Belen mi je rekao da ćete vi..."

Pokretom ruke glavni vratar ućutka Bekera i uznemireno se obazre po predvorju.

"Zašto ne biste prišli ovamo?" Poveo je Bekera do kraja pulta. "A sada",

nastavio je, bukvalno šapatom, "kako vam mogu biti na usluzi?"

Beker poče ponovo, snizivši glas. "Moram da razgovaram sa jednom od njegovih devojaka, za koju verujem daje na večeri ovde. Zove se Rosio."

Concierge duboko uzdahnu, kao daje očaran. "Aaah, Rosio - prekrasno stvorenje."

"Moram odmah daje vidim."

"Ali, senor, ona je sa klijentom."

Beker klimnu glavom, izvinjavajući se. "Važno je." Pitanje nacionalne SIGURNOSTi.

Concierge odmahnu glavom. "Nemoguće. Možda da ostavite..."

"Treba mi samo na trenutak. Da li je u trpezariji?"

Digitalna tvrđava

107

Concierge odmahnu glavom. "Naša trpezarija se zatvorila pre pola sata. Plašim se da su se Rosio i njen gost povukli za večeras. Ako biste ostavili poruku, mogu joj je predati ujutro." Pokazao je na niz pregrada za poruke, obeleženih brojevima.

"Ako biste mogli da pozovete njenu sobi i..."

"Žao mi je", reče glavni vratar. Ljubaznost mu je bila na izdisaju. "Hotel Alfonso XIII se drži strogih pravila kada je u pitanju privatnost klijenata." Beker nije imao nameru da čeka deset sati da nekakav debeli čovek i prostitutka sidu na doručak.

"Shvatam", reče Beker. "Izvinjavam se što sam vas uznemiravao." Okrenuo se i zaputio natrag u predvorje. Prišao je pravo stolu od trešnjinog drveta koji mu je zapao za oko dok je ulazio. Na njemu se nalazila pozamašna zaliha hotelskih dopisnica i papira za pisanje, kao i penkala i koverata. Stavio je prazan list papira u jednu kovertu i na njoj napisao jednu reč.

ROSIO.

Potom se vratio do glavnog vrataru.

"Izvinjavam se što vas ponovo uznemiravam", rekao je kada se pokunjeno približio. "Znam da se ponašam budalasto, nadao sam se da ću lično njoj reći koliko sam uživao u vremenu koje smo zajedno proveli pre neki dan. Ali odlazim iz grada večeras. Možda je ipak bolje da joj ostavim poruku." Spustio je kovertu na pult.

Concierge spusti pogled na kovertu i tužno coku u sebi. Još jedan zaljubljeni heteroseksualac, pomislio je. Kakva šteta. Podigao je pogled i nasmešio se.

"Ali, naravno, gospodine...?"

"Buisan", reče Beker. "Miguel Buisan."

"Naravno. Postaraću se da Rosio dobije poruku ujutro."

"Hvala vam." Beker se nasmeši i okrenu da pođe.

Nakon što je diskretno odmerio Bekera s leđa, glavni vratar podiže kovertu sa pulta i okrenu se ka pregradama obeleženim brojevima na zidu iza njega. Baš dok je ubacivao kovertu u jednu od pregrada, Beker se okrenu uz poslednje pitanje.

"Odakle mogu pozvati taksi?"

Concierge se okrenu od zida sa pregradama i odgovori mu. Međutim, Beker nije čuo odgovor. Savršeno je procenio vreme. Conciergovu ruku se upravo povlačila iz pregratka obeleženog oznakom Apartman 301.

Beker zahvali glavnom vrataru i polako se udalji, pogledom tražeći lift.

Doleti i odleti, ponovio je u sebi.

Suzan se vratila u Čvor 3. Nakon razgovora sa Stratmorom, bila je još više zabrinuta za Dejvidovu SIGURNOST. Mašta joj je divljala.

"Dakle", jedva je dočekao Hejl koji je sedeo za svojim terminalom. "Šta je želeo Stratmor? Romantično veče provedeno nasamo sa svojom glavnom kriptografkinjom?" Suzan se ne obazre na tu primedbu. Sela je za svoj terminal, ukucala lozinku i ekran ožive. Pojavio se program "tragača"; još nije dobila nikakve povratne informacije o Nort Dakoti.

Bestraga, pomislila je Suzan. Šta to toliko dugo traje?

"Izgledaš napeto", nedužno primeti Hejl. "Imaš problema sa dijagnostikom?"

"Ništa ozbiljno", odvrtila je. Ali nije bila tako uverena u to. "Tragač" je suviše kasnio. Pitala se da nije napravila nekakvu grešku u programiranju.

Počela je da proverava dugačke redove LEVIBO programskog koda na svom ekranu, tragajući za bilo čime što bi moglo objasniti ovaj zastoje.

Hejl ju je samozadovoljno posmatrao. "Hej, baš sam hteo da te pitam", počeo je.

"Šta misliš o onom nerešivom algoritmu koji je Ensej Tankado rekao da piše?"

Suzani se okrenu želudac. Podigla je pogled. "Nerešivi algoritam?" Uzdržavala se. "Oh, da... Mislim da sam pročitala nešto o tome."

"Prilično neverovatna tvrdnja."

"Da", odgovorila je, pitajući se zašto je Hejl to iznenada pomenuo. "Mada, ne verujem u to. Svako zna daje nerešivi algoritam matematički nemoguć."

Hejl se nasmeja. "Oh, da... Princip Bergofski."

"I zdrav razum", odseče ona.

"Ko zna..." Hejl dramatično uzdahnu. "Mnogo je više stvari na nebu i zemlji, nego stoje zamišljeno u tvojoj filozofiji."

"Molim?"

"Šekspir", reče Hejl. "Hamlet."

"Mnogo si čitao dok si bio u zatvoru?"

Hejl se zakikota. "Ozbiljno, Suzan, jesi li ikada pomislila da to može biti moguće, daje možda Tankado zaista napisao nerešivi algoritam?"

Suzan je ovaj razgovor činio nervoznom. "Pa, mi to ne bismo mogli da i.vedemo."

"Možda je Tankado bolji od nas."

"Možda." Suzan slegnu ramenima, glumeći ravnodušnost.

Digitalna tvrđava

109

"Neko smo se vreme dopisivali", nastavi Hejl ležerno. "Tankado i ja. Jesi li to znala?"

Suzan podiže pogled, pokušavajući da sakrije svoje zaprepašćenje. "Stvarno?"

"Da. Nakon što sam razotkrio algoritam Skipjack, on mi je pisao - rekao je da smo braća u globalnoj borbi za digitalnu privatnost."

Suzan jedva da je uspevala da ne pokaže svoju nevericu. Hejl lično poznaje Tankada! Davala je sve od sebe da izgleda nezainteresovano.

Hejl je nastavio. "Čestitao mi je što sam dokazao da Skipjack ima skriveni kod - nazvao je to dobijenom bitkom za prava na privatnost građana širom sveta. Moraš da priznaš, Suzan, skriveni kod u tom algoritmu je bio prljavi potez. Čitanje elektronske pošte čitavog sveta? Ako mene pitaš, Stratmor je zaslužio da ga uhvate."

"Greg", planu Suzan, suzdržavajući gnev, "taj skriveni kod je služio Agenciji za dekodiranje elektronske pošte koja je predstavljala pretnju bez-bednosti ovog naroda."

"Oh, zaista?" uzdahnu Hejl. "A špijuniranje običnih građana je samo uzgredna neizbežna posledica?"

"Mi ne špijuniramo obične građane, i to ti dobro znaš. FBI može da ozvuči telefone, ali to ne znači da prisluškuju svaki telefonski poziv."

"Radili bi to kad bi imali dovoljno ljudi."

Suzan se nije obazirala na ovu primedbu. "Vlade bi trebalo da imaju pravo da prikupljaju informacije koje prete opštem dobru."

"Isuse Hriste", uzdahnuo je Hejl, "zvučiš kao da ti je Stratmor isprao mozak.

Prokleta dobro znaš da FBI ne može da prisluškuje nekoga kad god lo poželi - moraju da dobiju nalog. Ako bi se uneo skriveni programski kod n standard kodiranja, to bi značilo da Agencija može da prisluškuje svakoju, u svako doba, na svakom mestu."

"U pravu si - kao što bi i trebalo da možemo!" Glas joj iznenada postade oSlar.

"Da nisi razotkrio skriveni kod u Skipjacku, imali bismo pristup svakom kodu koji treba da dešifrujemo, umesto što možemo da pristupimo samo "mome što TRANSLTR može da resi."

"Da nisam pronašao skriveni kod", rekao je Hejl, "pronašao bi ga neko drugi. Ja sam vas spasao time što sam ga tada otkrio. Možeš li da zamisliš kakva bi zbrka nastala da se to desilo kada je Skipjack već bio u optičaju?"

"U svakom slučaju", odbrusi mu Suzan, "sada imamo paranoičnu Fondaciju i elektronske granice koja misli da stavljamo skrivene kodove u sve

HejlI samozadovoljno upita: "Pa, zar ne stavljamo?" Suzan a hladno pogleda.

no

Deri Braun

"Hej", reče on, povlačeći se, "ta rasprava je sada ionako bespredmetna.

Napravili ste TRANSLTR. Imate svoj instant izvor informacija. Možete da čitate šta god želite, kad god želite - bez ikakvih problema. Pobedili ste."

"A ne "pobedili smo"? Koliko ja znam, ti radiš za Agenciju."

"Ne zadugo", odvrati Hejl.

"Nemoj mi davati nadu."

"Ozbiljan sam. Jednog dana ću otići odavde."

"Slomićeš mi srce."

Tog trenutka, Suzan otkri da želi da prokune Hejla zbog svega što nije išlo kako treba. Želela je da ga prokune zbog Digitalne tvrđave, zbog problema koje je imala sa Dejvidom, zbog činjenice da nije bila u planinama - ali ni za šta od toga on nije bio kriv. Njegova jedina krivica je što je nepodnošljiv. Trebalo je da bude bolja osoba. Njena dužnost, kao glavnog kriptografa, bila je da očuva mir, da poduču druge. Hejl je bio mlad i naivan.

Suzan ga pogleda. Ono što ju je nerviralo, mislila je, bilo je to što je Hejl imao talenta zbog kojeg je bio potreban Kriptografskom odeljenju, ali i dalje nije shvatao važnost onoga što je Agencija radila.

"Greg", rekla je smirenim i tihim glasom, "danas sam pod velikim pritiskom. Jednostavno me iznervira kada pričaš o Agenciji kao da smo mi nekakav radoznali Toma sa visokotehnološkom opremom. Ova organizacija je osnovana sa jednim ciljem - da zaštititi SIGURNOST ovog naroda. Možda to uključuje i akciju kojom s vremena na vreme moramo da protresemo nekoliko stabala i potražimo trule jabuke. Mislim da bi se većina građana rado odrekla malo privatnosti da zlikovci ne bi mogli da rade šta god žele, bez kontrole."

Hejl nije odgovarao.

"Pre ili kasnije", nastavila je, "ljudi će morati da poklone svoje povere-nje nekome. Tamo napolju se dešavaju mnoge lepe stvari - ali, takođe, ima i mnogo zla izmešanog sa dobrim. Neko mora imati pristupa svemu tome, kako bi mogao da odvoji dobro od zla. To je naš zadatak. To je naša dužnost. Sviđalo se to nama ili ne, veoma krhka kapija razdvaja demokratiju od anarhije. Agencija čuva tu kapiju."

Hejl zamišljeno klimnu glavom. "Quis custodiet ipsos custodes?"

Suzan je bila zbunjena.

"To je latinski", reče Hejl. "Iz Juvenalovih Satira. Znači "Ko će čuvati čuvare?"

"Ne shvatam", reče Suzan. ""Ko će čuvati čuvare?"

"Da. Ako smo mi čuvari društva, ko će nadzirati nas i paziti da mi ne postanemo opasnost?"

Suzan klimnu glavom, ne znajući kako da odgovori.

Hejl se nasmehi. "Tako je Tnkačo potpisivao sva pisma koja mi je pisao. To mi je bila omiljena ireku,"

MLMJE 3Z

Dejvid Beker je stajao u hodniku ispred apartmana 301. Znao je da se negde iza tih kitnjasto izrezbarenih vrata nalazi prsten. Stvar nacionalne SIGURNOSTi. Beker je mogao da čuje da se neko kreće u sobi. Prigušeni glasovi. Pokucao je. Odgovorio mu je glas sa snažnim nemačkim akcentom.

"Ja?" , Beker je ćutao.

"Ja?"

Vrata se otškrinuše i okruglo germansko lice pogleda naniže, u njega.

Beker se ljubazno nasmešio. Nije znao kako se čovek zove. "Deutscher, jfl?" upitao je. "Nemac, zar ne?" , Čovek nesigurno klimnu glavom.

Beker nastavi na savršenom nemačkom. "Mogu li za trenutak da razgovaram sa vama?"

Čovek nije bio siguran. "Was wollen Sie? Šta želite?"

Beker je shvatio da je trebalo o ovome da razmisli pre nego što je iznebuha zakucao na vrata nepoznatog čoveka. Tragao je za pravim recima. "Vi imate nešto što mi je potrebno."

To očigledno nisu bile prave reci. Oči Nemca se zaiskriše.

"Ein ring", rekao je Beker. "Du hast einen Ring. Imate jedan prsten."

"Odlazite", zareza Nemac. Počeo je da zatvara vrata. Beker gurnu nogu u otvor i zaglavi vrata. Istog trenutka je požalio zbog toga.

Nemac razrogači oči. "Was tust du?" pitao je. "Šta to radite?"

Beker je znao da se zaglibio preko glave. Uznemireno je bacio pogled po hodniku. Već su ga izbacili iz klinike; nije imao nameru da mu se to i ovde desi.

"Nimm deinen FuB weg!" urlao je Nemac. "Sklanjajte nogu!"

Beker je gledao čovekove kratke, debele prste, tražeći prsten. Ništa. Tako sam blizu, mislio je. "Ein ring!" ponovio je Beker dok su se vrata sa treskom zatvarala pred njim.

Dejvid je za trenutak stajao u lepo uređenom hodniku. Kopija slike Salva-dora Dalija visila je u blizini. "Prikladno", zagundao je Beker. Nadrealizam. "Miocen sam u besmislenom snu. Tog jutra se probudio u svom krevetu, ali nekako je završio u Španiji, gde je provaljivao u sobu potpunog neznanca, u potrazi za nekakvim čarobnim prstenom."

112tfc"

DenBraun

Stratmorov oštar glas vratio gaje u realnost: Morate pronaći taj prsten.

Beker duboko uzdahnu i zatomi reci koje su mu se javile. Zeleo je da ide kući. Ponovo pogleda u vrata sa brojem 301. Njegova karta za put kući nalazila se sa druge strane tih vrata - zlatni prsten. Trebalo je samo da ga uzme. Odlučno je uzdahnuo; potom se zaputi natrag ka apartmanu 301 i glasno zalupa na vrata. Bilo je vreme da se zaigra oštro.

Nemac grubo otvori vrata. Taman se spremao da se pobuni, kada ga Beker preseče. Mahnuo je svojom članskom kartom skvoš kluba u Merilendu i zarežao: "Polizei!" Potom se progura u sobu i upali svetla.

Okrećući se, Nemac zatrepta od šoka. "Was machst..."

"Tišina!" Beker se prebacio na engleski. "Imate li prostitutku u ovoj sobi?" Beker je gledao oko sebe. Soba je bila luksuznija od bilo koje hotelske sobe koju je do tada video. Ruže, šampanjac, ogroman krevet sa baldahinom. Ni-gde nije video Rosfo. Vrata kupatila su bila zatvorena.

"Prostituiert?" Nemac usplahireno baci pogled ka zatvorenim vratima kupatila. Bio je krupniji nego što je Beker zamišljao. Dlakave grudi su mu počinjale tik ispod trostrukog podbratka i spuštale se do ogromnog stomaka. Pojas njegovog belog frotirskog bade-mantila sa oznakom hotela Alfonso XIII jedva da mu je sezao oko struka.

Beker je zurio u diva zastrašujućim pogledom. "Kako se zovete?"

Izraz panike minu Nemčevim debelim licem. "Was willst du? Šta želite?"

"Ja sam iz odeljenja za odnose sa turistima španske Gvardije ovde u Se-vilji. Da li se u ovoj sobi nalazi prostitutka?"

Nemac nervozno pogleda ga vratima kupatila. Oklevao je. "Ja", napo-sletku je priznao.

"Znate li da je to u Španiji protivzakonito?"

"Nein", slagao je Nemac. "Nisam znao. Poslaću je kući istog trenutka."

"Plašim se da je malo kasno za to", reče autoritativno Beker. Ležerno je šetkao po sobi. "Imam za vas jedan predlog."

"Ein Vorschlag?" upita Nemac. "Predlog?"

"Da. Mogu odmah da vas odvedem u stanicu..." Beker napravi dramski stanku i krenu zglobovima ruku.

"Ili šta?" upita Nemac, očiju razrogačenih od straha.

"Ili ćemo se nagoditi."

"Kako ćemo se nagodili?" Nemac je čuo priče o korumpiranosti u špan-skoj Gvardiji.

"Vi imate nešto što ja želim", reče Beker.

"Da, naravno!" požuri da kac Nemac, izveštačeno se osmehnuvši. Istog trenutka se zaputi ka novčaniku koji se nalazio na toaletnom siočiću. "Koliko?"

Beker .inu, glumeći zgroženost. "Pokušavate li vi to da podmitite policajcu?" rekao je.

Digitalna tvrđava 4 113

"Ne! Naravno da ne! Samo sam mislio..." Debeli čovek hitro spusti novčanik.

"Ja... Ja..." Bio je sasvim zbunjen. Sručio se na kraj kreveta i počeo da krši ruke. Krevet je cvileo pod njegovom težinom. "Žao mi je."

Beker izvadi ružu iz vaze koja se nalazila u sredini sobe i ležerno je pomirisa, pre nego što je pustioda padne na pod. Potom se naglo okrenuo. "Sta mi možete reći o ubistvu?"

Nemac je prebledeo. "Mord? O ubistvu?"

"Da. O ubistvu Azijata jutros? U parku? Bila je to likvidacija - Ermor-dung."

Beker je voleo nemačku reč za ubistvo. Ermordung. Bila je tako jeziva.

"Ermordung? On je... bio je...?"

"Da."

"Ali... ali to nije moguće", mucao je Nemac. "Bio sam tamo. Imao je srčani napad. Video sam. Nije bilo krvi. Nije bilo metaka."

Beker snishodljivo zavrte glavom. "Stvari nisu uvek onakve kakvima se čine."

Nemac još više preblede.

Beker se osmehnu u sebi. Laž je postigla svoj cilj. Jadni Nemac se obilato preznjavao.

"S-š-ta želite?" mucao je. "Ja ništa ne znam."

Beker počeo da korača po prostoriji. "Ubijeni čovek je nosio zlatni prsten. Potreban mi je."

"Ja - nije kod mene."

Beker snishodljivo uzdahnu i pokaza ka vratima kupatila. "A Rosio? Kap rose?"

Čovek je promenio boju iz bele u purpurnu. "Znate Kap rose?" Obrisao je znoj sa mesnatog čela, natopivši rukav frotirskog ogrtača. Spremao se da progovori kada se vrata kupatila otvoriše.

Oba čoveka podigoše pogled.

Rosio Eva Granada stajala je na pragu. Priviđenje. Duga talasasta crvena kosa, savršen iberijski ten, tamnosmeđe oči, visoko glatko čelo. Nosila je beli frotirski ogrtač, kao i Nemač. Pojas je bio čvrsto stegnut oko njenih širokih kukova, dok je izrez ogrtača dovoljno ležerno padao da otkrije njen osunčani dekolte. Samouvereno je zakoračila u spavaću sobu.

"Mogu li vam pomoći?" upitala je na grlenom engleskom.

Beker je netremice zurio u očaravajuću ženu koja se nalazila pred njim. "Treba mi prsten", hladno je rekao.

"Ko ste vi?" upitala je.

Mi-kcr se prebaci na španski sa andaluzijskim akcentom. "Guardia Civil."

Nasrne jala se. "Nemoguće", odgovorila je na španskom.

lUker oseti kako mu se steže čvor u grlu. Rosio je očigledno bila tvrdi onih oil njenog klijenta. "Nemoguće?" ponovio je, zadržavajući pribranost. "Da vas odvedeni u stanicu da bih vam dokazao?"

114 "" Den Braun

Rosio se prezrivo osmehnu. "Neću vas osramotiti prihvatanjem vaše ponude. A sada, ko ste vi?"

Beker se držao svoje priče. "Ja sam iz seviljske Gvardije."

Rosio preteći koraknu ka njemu. "Poznajem svakog policajca. Oni su mi najbolje mušterije."

Beker je osećao kako njen pogled prolazi pravo kroz njega. Promenio je priču.

"Ja sam iz specijalnog odeljenja za strance. Predajte mi prsten, ili ću morati da vas odvedem u stanicu i..."

"I šta?" upitala je, izvijajući obrve i glumeći očekivanje.

Beker učuta. Zaglibio se preko glave. Plan mu je omanuo. Zašto mu nije poverovala ?

Rosio mu se približi. "Ne znam ko ste niti šta želite, ali ukoliko odmah ne odete iz ovog apartmana pozvaću hotelsko obezbeđenje i prava Gvardija će vas uhapsiti zbog lažnog izdavanja za policajca."

Beker je znao da bi ga Stratmor mogao izvaditi iz zatvora za pet minuta, ali veoma jasno mu je bilo stavljeno na znanje da se čitava stvar mora voditi veoma diskretno. Hapšenje nije bilo deo tog plana.

Rosio se zaustavila na oko metar od Bekera, netremice ga posmatrajući.

"U redu." Beker uzdahnu, naglašavajući poraz koji mu se čuo u glasu. Izostavio je španski naglasak. "Nisam iz seviljske policije. Jedna američka vladina organizacija me je poslala da pronađem prsten. To je sve što smem da otkrijem. Ovlašćen sam da platim za njega."

Nastade duga stanka.

Rosio je za trenutak pustila da ono što je rekao visi u vazduhu, a potom izvi usne u nestašni osmeh. "Vidite da nije bilo tako strašno, zar ne?" Sela je na stolicu i prekrstila noge. "Koliko možete da platite?"

Beker zatomi uzdah olakšanja. Bacio se na posao, ne časeći ni časa. "Mogu da vam platim 750.000 pezeta. Pet hiljada američkih dolara." Bila je to polovina sume koju je imao kod sebe, ali verovatno deset puta više nego stoje prsten zapravo vredeo.

Rosio podiže obrve. "To je mnogo novca."

"Jeste. Jesmo li se dogovorili?"

Rosio odmahnu glavom. "Zelega bih da mogu da kažem da jesmo."

"Milion pezeta?" istrča se Beker. "To je sve što imam."

"Bože, bože." Nasmejala se. "Vi Amerikanci niste dobri u cenkanju. Ne biste izdržali ni dan na našim pijacama."

"U gotovom, istog trenutka", rekao je Beker, posegnuvši za kovertom u džepu. Samo želim da idem kući.

Rosio odmahnu glavom. "Ne mogu."

Beker se nakostreši. "Zašto?"

"Prsten više nije kod mene", reče ona, izvinjavajući se. "Već sam ga pro-dala

Tokugen Numataka je zurio kroz prozor i koračao poput životinje u kavezu. Još se nije čuo sa svojom vezom, Nort Dakotom. Prokleti Amerikanci! Nemaju osećaj za tačnost!

On bi sam nazvao Nort Dakotu, ali nije imao njegov broj. Numataka je mrzeo da posluje na ovaj način - kada je neko drugi kontrolisao stvari.

Od početka je Numataki palo na pamet da bi pozivi Nort Dakote mogli biti prevara - neki japanski konkurent gaje možda pravio budalom. Sada mu se vratiše stare sumnje. Numataka shvati da mu je potrebno više informacija.

Izleteo je iz kancelarije i skrenuo levo, zaputivši se niz glavni hodnik Numateka. Radnici su mu se pobožno klanjali kada bi projurio pored njih. Numataka nije bio toliko naivan da misli da ga zaista vole - klanjanje je bilo znak ljubaznosti koji su zaposleni u Japanu upućivali čak i najsirovijim gazdama. Numataka se zaputio pravo u glavnu telefonsku centralu kompanije. Sve pozive je prosledivala samo jedna telefonistkinja, preko Corenco 2000, telefonske centrale sa dvanaest linija. Žena je bila zauzeta, ali ustade i nakloni se kad je Numataka ušao.

"Sedite", osorno naredi.

Poslušala ga je.

"Danas u četiri i četrdeset pet sam primio poziv preko moje privatne liniji-.

Možete li mi reći odakle je stigao taj poziv?" Numataka je bio ljut na sebe što to nije ranije proverio.

Telefonistkinja nervozno proguta knedlu. "Nemamo identifikaciju poziva fi.i ovoj mašini, gospodine. Ali mogu da stupim u kontakt sa telefonskom kompanijom.

Sigurna sam da oni mogu da nam pomognu."

Numataka nije ni sumnjao da bi telefonska kompanija mogla da pomo-fjiii.". U ovo digitalno doba, privatnost je postala stvar prošlosti; postojali su podaci o svemu. Telefonske kompanije su vam tačno mogle reći ko vas je i koliko ste dugo razgovarali.

"Učinite tako", naredio je. "Javite mi šta ste saznali."

EOGUNUE 34

Suzan je sedela sama u Čvoru 3, čekajući povratak "tragača". Hejl je odlučio da izađe napolje, da udahne malo svežeg vazduha - na tome mu je bila zahvalna.

Međutim, usamljenost u Čvoru 3 začudo nije pružala utočište. Suzan uhvati sebe da se muči da shvati novu vezu između Tankada i Hejla.

"Ko će čuvati čuvare?" ponovila je za sebe. Quis custodiet ipsos custodes. Te reci su joj se vrtele po glavi. Prisilila se da ih potisne.

Misli joj se vratiše Dejvidu i nadi daje dobro. I dalje nije mogla da po-veruje da je bio u Španiji. Što pre pronađu taj ključ i okončaju sve ovo, to bolje.

Suzan je izgubila pojam o vremenu - nije znala koliko je dugo tako sedela, čekajući na povratak "tragača". Dva sata? Tri? Pogledala je kroz staklo, ka napuštenom odeljenju Kriptografije, i zaželela da se terminal oglasi. Ali vladala je tišina. Poznoletnje sunce bese zašlo. Automatsko fluorescentno svetlo na tavanici se uključilo. Suzan je osećala da vreme ističe.

Spustila je pogled ka "tragaču" i namrštila se. "Hajde", promrmljala je. "Imao si dovoljno vremena." Uzela je miša i kliknula da uđe u prozor koji je pokazivao status "tragača". "Uostalom, koliko dugo već tražiš?"

Suzan je otvorila prozor koji je pokazivao status - digitalni sat veoma nalik onom na TRANSLTR-u; pokazivao je sate i minute rada njenog "tragača". Suzan je pogledala u ekran, očekujući da vidi očitavanje u satima i minutima. Međutim, ugledala je nešto sasvim drugo. Ono stoje videla zaustavilo joj je krv u venama.

"TRAGAČ" OBUSTAVLJEN

""Tragač" obustavljen!" uspela je da izusti. "Zašto?"

U iznenadnom naletu panike, Suzan je mahnito pregledala podatke, pretražujući programski kod u potrazi za bilo kakvim komandama koje su mogle zaustaviti njenog "tragača". Međutim, pretraživanje je bilo uzalud. Činilo se da je "tragač" stao sam od sebe. Suzan je znala da to može da znači samo jednu stvar - u njenom "tragaču" se pojavio bag.

Suzan su najviše izluđivali bagovi u programiranju. Budući da su kompjuteri sledili izuzetno precizan sled operacija, i najsitnija greška u programira nju česlo je imala strašne posledice. Jednostavne sintaktičke greške - kao kada, na primer", programer slučajno unese .apelu umesto tačke - mogle su

I

Digitalna tvrđava 4? 117

da čitave sisteme bace na kolena. Suzan je znala za zanimljivo poreklo termina bag.

Potekao je od prvog kompjutera na svetu - Mark I - lavirinta elektromehaničkih kola veličine sobe napravljenog 1944. godine u laboratoriji na Univerzitetu Harvard. Jednog dana se u kompjuteru pojavila nekakva greška, čiji uzrok niko nije mogao da pronađe. Nakon sati provedenih u istraživanju, jedan asistent u laboratoriji je napokon uočio u čemu je problem. Ispostavilo se daje moljac sleteo na jednu od kompjuterskih ploča i doveo do kratkog spoja električnih kola. Od tada se kompjuterske greške nazivaju bagovi.

"Nemam vremena za ovo", opsovala je.

Pronalaženje бага u programu bio je proces koji je mogao trajati danima. Trebalo je pregledati na hiljade redova programa da bi se pronašla najmanja greška - bilo je to kao da pretražujete enciklopediju u potrazi za jednom jedinom tipografskom greškom.

Suzan je znala da ima samo jednu mogućnost - da ponovo pošalje "tragača". Takođe je znala da će "tragač" gotovo garantovano ponovo naleteti na isti bag i ponovo se obustaviti. Uklanjanje бага sa "tragača" je zahtevalo vreme, vreme koje ona i načelnik nisu imali.

Međutim, dok je zurila u "tragač" pitajući se kakvu je grešku napravila, shvatila je da nešto nije imalo smisla. Upravo taj isti "tragač" je koristila prošlog meseca bez ikakvih problema. Zašto bi se odjednom pojavila greška? Dok je tako razmišljala, raniji komentar načelnika Stratmora odjeknu joj u glavi. Suzan, pokušao sam sam da pošaljem "tragača", ali podaci koje sam dobio kao povratnu informaciju nisu imali smisla.

Suzan je ponovo čula te reci. Podaci koje sam dobio...

Nakrivila je glavu. Da li je bilo moguće? Podaci koje je dobio?

Ukoliko je Stratmor dobio povratnu informaciju od "tragača", onda je on Očigledno radio. Podaci nisu imali smisla, pretpostavljala je Suzan, jer je unco pogrešne parametre pretraživanja - ali svejedno, "tragač" je radio.

Suzan je istog trenutka shvatila daje postojalo samo jedno moguće obja-Snjenje za obustavljeno pretraživanje. Unutrašnje greške u programskom kodu nisu, doduše, bile jedini uzrok kompjuterskih grešaka; ponekad su postojale spoljašnje sile - variranje napona, čestice prašine na strujnim kolima, neispravni kablovi. Budući daje hardver u Čvoru 3 bio tako dobro podešen, nije to čak ni uzela u obzir.

Ustala je i oštrim korakom se zaputila preko Čvora 3 do velike police sa tehničkim priručnicima. Zgrabila je spiralni povez obeležen slovima SIS-OP I počela da ga prelistava. Pronašla je ono stoje tražila, odnela priručnik do "vnji kTininala i unela nekoliko komandi. Potom je sačekala dok je kompjuter jurio kroz listu komandi unetih i izvršenih u poslednja tri sata. Nadala se dfl će pretraživanje pokazali nekakav spoljašnji prekid - komandu za obustavu koju je i.a.vno neispravan napon struje ili neispravan čip.

118 4r Den Braun

Nekoliko trenutaka kasnije, Suzanin terminal se oglasio. Puls joj se ubrzao. Zadržala je dah i usredsredila pažnju na ekran.

KOD GREŠKE 22

Osetila je kako joj se budi nada. Bile su to dobre vesti. Činjenica da je upit pronašao kod greške značila je daje njen "tragač" dobro. Traganje je, kako se činilo, bilo prekinuto zbog spoljašnje anomalije koja se verovatno neće ponoviti.

KOD GREŠKE 22. Suzan je prebiralala po sećanju, pokušavajući da se seti šta označava šifra 22. Hardverske greške bile su toliko retke u Čvoru 22 da nije mogla da se seti numeričkih kodova.

Listala je SYS-OP priručnik, pogledom prelećući preko spiska kodova grešaka, 19: NEISPRAVNA PARTICIJA NA HARD-DISKU

20: PAD NAPONA

21: NEISPRAVAN MEDIJ

Kada je stigla do broja 22, zaustavila se, ne mogavši da odvoji pogled. Zbunjena, ponovo je proverila natpis na monitoru.

KOD GREŠKE 22

Suzan se namršti i ponovo vrati na SYS-OP priručnik. Ono što je videla nije imalo nikakvog smisla. Objašnjenje je jednostavno glasilo:

22: RUČNA OBUSTAVA

Beker je zapanjeno zurio u Rosio. "Prodali ste prsten?" Žena potvrdi klimanjem glave, a svilenkasta crvena kosa joj se rasu po ramenima.

Beker se nadao da to nije istina. "Pero... ali..."

Ona slegnu ramenima i odgovori na španskom, "Jednoj devojci u blizini parka."

Beker oseti kako ga noge ne drže. Nije moguće!

Rosio se pokunjeno nasmeši i pokaza na Nemca. "El querfa que lo guar-dara. On je želeo da ga zadrži, ali ja mu nisam dala. Ja imam ciganske krvi; mi Cigani smo, pored toga što imamo crvenu kosu, veoma sujeverni. Prsten koji vam pokloni čovek na samrti nije dobar znak."

"Jeste li poznavali tu devojkicu?" upita Beker.

Rosio izvi obrve. "Vaya. Zaista želite taj prsten, zar ne?"

Beker ozbiljno klimnu glavom. "Kome ste ga prodali?"

Ogromni Nemač je zbunjeno sedeo na krevetu. Romantično veče mu je bilo uništeno, a on očito nije imao predstavu zašto. "Was passiert?" nervozno je pitao. "Šta se događa?"

Beker se nije obazirao na njega.

"Nisam ga baš prodala", reče Rosio. "Pokušala sam, ali ona je bila samo dete i nije imala novca. Na kraju sam joj ga poklonila. Da sam znala da će doći do vaše velikodušne ponude, sačuvala bih ga za vas."

"Zašto ste otišli iz parka?" pitao je Beker. "Neko je umro. Zašto niste sačekali policiju? I zašto niste njima dali prsten?"

"Ja volim mnogo toga, gospodine Beker, ali ne i probleme. Pored toga, činilo se da onaj starac drži stvari pod kontrolom."

"Kanađanin?"

"Da, on je pozvao hitnu pomoć. Mi smo odlučili da odemo. Nisam vide-la nijedan razlog zašto bih sebe ili svog klijenta umešla u nešto što se tiče policije."

Beker odsutno klimnu glavom. Još je pokušavao da se pomiri sa ovim okrutnim poigravanjem sudbine. Poklonila je taj prokleti prsten!

"Pokušala sam da pomognem čoveku koji je umirao", objasnila je Rosio. "Ali izgledalo je da on to ne želi. Skinuo je prsten - stalno nam ga je gurao pod nos. Ona njegova tri ubogaljena prsta podizala su se naviše. Stalno je gurao ruku prema nama - kao daje trebalo da uzmemo prsten. Ja nisam že-lela, ali ovaj prijatelj je to učinio. Potom je čovek umro."

Den Braun

"I vi ste pokušali reanimaciju?" pretpostavio je Beker.

"Ne. Mi ga nismo ni pipnuli. Moj prijatelj se preplašio. On je krupan, ali je slabić." Zavodnički se osmehnula Bekeru. "Ne brinite - ne zna ni reč špan-skog."

Beker se namršti. Ponovo je razmišljao o modricama na Tankadovim grudima. "Dali je hitna pomoć pokušala sa reanimacijom?"

"Nemam pojma. Kao što sam vam rekla, otišli smo pre nego što su oni stigli."

"Mislite, nakon što ste ukrali prsten." Beker se preteći namršti.

Rosio ga pogleda. "Nismo ukrali prsten. Taj čovek je umirao. Njegove namere su bile jasne. Ispunili smo mu poslednju želju."

Beker smekša. Rosio je bila u pravu; i on bi verovatno uradio istu stvar. "A potom ste prsten dali nekoj devojci?"

"Rekla sam vam. Taj moje prsten činio nervoznom. Ta devojka je imala mnogo nakita na sebi. Mislila sam da bi joj se mogao svideti."

"I ona nije mislila da je to čudno? To što ste joj samo tako poklonili prsten?"

"Ne. Rekla sam joj da sam ga pronašla u parku. Mislila sam da će možda ponuditi nešto za njega, ali nije. Nije me bilo briga. Samo sam želela da ga se resim."

"Kada ste joj ga dali?"

Rosio slegnu ramenima. "Danas poslepodne. Otprilike sat vremena nakon što sam ga dobila."

Beker pogleda na sat: I 1:48 uveče. Trag je bio star osam časova. Sta ja, do đavola, radim ovde? Trebalo je da budem u planinama. Uzdahnuo je i postavio jedino pitanje koje je mogao da smisli. "Kako je ta devojka izgledala?"

"Era un punqui", odgovori Rosio.

Beker zbunjeno podiže pogled. "Un punqui?"

"Si. Punqui."

"Pankerka?"

"Da, pankerka", reče ona na grubom engleskom, a potom se odmah prebaci na španski. "Mucha joveria. Mnogo nakita. S nekom čudnom visećom mindušom u jednom uhu. Lobanja, mislim."

"U Sevilji postoje pankeri?"

Rosio se nasmeši. "Todo bajo el sol. Sve pod suncem." Bio je to slogan seviljskog turističkog biroa.

"Da li vam je rekla kako se zove?"

"Nije."

"Da li je rekla kuda ide?"

"Ne. Loše je govorila španski."

"Nije bila Španjolka?" upila Reker.

Digitalna tvrđava "A" 121

"Nije. Bila je Engleskinja, mislim. Imala je ludu kosu - crvenu, belu i plavu." Bekera iznenadi ovako čudan opis. "Možda je bila Amerikanka", reče on.

"Ne verujem", odvrati Rosio. "Nosila je majicu koja je izgledala kao britanska zastava."

Beker tupo klimnu glavom. "U redu. Crvena, bela i plava kosa, majica kao britanska zastava, viseća minduša sa priveskom u obliku lobanje. Šta još?"

"Ništa. Samo obična pankerka."

Obična pankerka? Beker je bio iz sveta fakultetskih košulja i konzervativnih frizura - nije mogao čak ni da zamisli o čemu je ova žena pričala. "Možete li bilo čega drugog da se setite?" insistirao je.

Rosio je za trenutak razmišljala. "Ne. To je sve."

Upravo tada krevet glasno zaškripa. Ženin klijent se nelagodno promeškolji.

Beker se okrenu ka njemu i progovori na tečnom nemačkom. "Noch etvvas? Još nešto? Bilo šta što bi mi pomoglo da pronađem tu pankerku sa prstenom?"

Nastade duga stanka. Ogromni čovek kao da je želeo nešto da kaže, ali nije bio siguran kako. Donja usna mu je za trenutak zadrhtala, nastade pauza, i on naposljetku progovori. Tri reci koje je izgovorio sasvim sigurno su bile na engleskom, ali jedva da su se mogle razaznati zbog njegovog snažnog nemačkog akcenta. "Fock off und die."

Beker je zinuo od čuda. "Molim?"

"Fock off und die", ponovi čovek, lupnuvši levim dlanom po mesnatoj desnoj podlaktici - sirova aproksimacija italijanskog gesta koji je značio "jebi se."

Beker je bio suviše iscrpljen da bi se našao uvređen. Fuck off and die? Uhi se desilo sa Das Wimp? Ponovo se okrenuo ka Rosio i progovorio na spnnskom. "Čini mi se da sam ostao duže nego što sam bio dobrodošao."

"Neka vas on ne brine." Nasmejala se. "Samo je malo frustriran. Dobiće ono što zaslužuje." Zabacila je kosu i namignula mu.

"Postoji li još nešto?" upita Beker. "Bilo šta što bi mi moglo pomoći?"

Rosio odmahnu glavom. "To je sve. Ali nikada je nećete pronaći. Sevilja je veliki grad - ume da vas zavara."

"Daću sve od sebe." To je pitanje nacionalne SIGURNOSTi...

"Ako ne budete imali sreće", reče Rosio, pogleda uperenog u debelu ko-NTIIU u Bekerovom džepu, "vratite se. Moj prijatelj će bez sumnje spavati. Tiho pokušajte. Pronaći ću nam neku sobu. Videćete onu stranu Španije koju nikuda nećete zaboraviti." Lascivno je napučila usta.

Hcker se osmehnu, usiljeno ljubazno. "Trebalo bi da krenem." Uputio je Mnjenje Nemcu što mu je poremetio planove.

Div se stidljivo osmehnu. "Keine Ursache."

Beker se zaputio ka vratima. Nema problema? Sta li se desilo sa "Fuck You

ručna obustava?" Suzan je zbunjeno zurila u ekran.

IV Znala je da nije ukucala nikakvu naredbu za ručnu obustavu -barem ne namerno. Pitala se da nije možda slučajno pogrešnim redosledom pritisnula tipke na tastaturi.

"Nemoguće", promrmljala je. Prema zaglavlju, komanda za obustavljanje bila je data pre manje od dvadeset minuta. Suzan je znala daje jedina stvar koju je ukucala u poslednjih dvadeset minuta bila njena privatna lozinka, koju je unela kada je izašla da razgovara sa načelnikom. Bilo je besmisleno pomisliti da bi privatna lozinka mogla biti pogrešno protumačena kao naredba o obustavljanju. Znajući da gubi vreme, Suzan zatraži podatke o zaključavanju monitora, kako bi proverila da li je ispravno ukucala lozinku. Naravno da jeste.

"Odakle mu onda naredba o ručnom obustavljanju?" ljutito se pitala.

Suzan se namršti i zatvori prozor sa podacima o monitoru. Međutim, neočekivano, u deliću sekunde, dok je prozor nestajao, nešto joj privuče pogled. Ponovo je otvorila prozor i počela da proučava podatke. Nisu imali smisla. Postojao je podatak o ispravnom unosu lozinke za zaključavanje, u vreme kada je napustila Čvor 3, ali vreme ponovnog unosa šifre za otključavanje joj se činilo čudnim. Dva unosa je delilo manje od minut. Suzan je bila sigurna daje bila napolju, sa načelnikom, više od jednog minuta.

Suzan se spusti do dna stranice. Ono stoje videla užasnulo ju je. Tri minuta kasnije, pojavljivao se drugi unos lozinke za zaključavanje i otključavanje. Prema podacima, nekoje otključao njen terminal dok je bila napolju.

"Nije moguće!" zagrcnula se. Jedini kandidat bio je Greg Hejl, a Suzan je bila sasvim sigurna da mu nikada nije rekla svoju lozinku. Postupajući u skladu sa ispravnom kriptografskom procedurom, Suzan je odabrala svoju lozinku nasumice i nikada je nije zapisala; nije dolazilo u obzir da je Hejl uspeo da pogodi tačnu lozinku od pet karaktera - bilo je trideset i šest na peti stepen, odnosno preko šezdeset miliona mogućnosti.

Ali podaci su bili jasni kao dan. Suzan je zapanjeno zurila u njih. Hejl je nekako uspeo da uđe u njen terminal dok je bila odsutna. On je poslao njenom "tragaču" komandu za ručno obustavljanje.

Pitanje koliko brzo je ustupilo mesto pitanju zašto? Hejl nije imao razloga da provaljuje u njen terminal. On čak nije ni znao daje Suzan poslala "tragača". Čak i da je znao, mislila je Suzan, zašto bi imao nešto protiv da njen "ragač" uđe u trag nekom tipu po imenu Nort Dakota?

Digitalna tvrđava

Pitanja na koja nije znala odgovor kao da su se množila u njenoj glavi. "Prvo ono sto je najvažnije", rekla je naglas. Za koji trenutak će se pozabaviti Hejlom. Usredsređujući se na problem pred sobom, Suzan ponovo pokrenu "tragača" i pritisnu tipku ENTER. Terminal se oglasio.

"TRAGAČ" POSLAT

Suzan je znala da će "tragaču" biti potrebni čitavi sati da pošalje povratnu informaciju. Proklela je Hejla, pitajući se kako je, zaboga, uspeo da sazna njenu ličnu lozinku, i pitajući se zašto ga je zanimalo njen "tragač". Suzan ustade i istog trenutka se zaputi ka Hejlovom terminalu. Ekran je bio zatamnjen, ali znala je da nije bio zaključan - monitor je slabašno svetleo oko ivica. Kriptografi su retko zaključavali svoje terminale, osim kada bi preko noći odlazili iz Čvora 3. Umesto toga, jednostavno bi prigušili svetlo na svojim monitorima - što je bio univerzalni znak, u skladu sa kodeksom časti, koji je govorio da niko ne treba da prilazi terminalu.

Suzan prionu na Hejlov terminal. "Do đavola i kodeks časti", rekla je. "Šta li si to, do vraga, naumio?"

Bacivši brz pogled ka napuštenom prizemlju Kriptografskog odeljenja, Suzan uključi osvetljenje na Hejlovom monitoru. Ekran se pojavio, ali je bio potpuno prazan. Suzan se namršti. Ne znajući šta dalje da uradi, Suzan pokrenu

pretraživač i ukuca:

TRAŽI: ""TRAGAČ""

Bilo je to malo verovatno, ali ako se u Hejlovom kompjuteru nalazio bar pomen o Suzaninom "tragaču", pronaći će ga. To bi moglo baciti malo svetla na pitanje zastoje Hejl ručno obustavio njen program. Nekoliko sekundi kasnije ekran se osvežio.

Nije PRONAĐEN NIJEDAN PODATAK

Suzan je za trenutak samo sedela, čak ne znajući ni šta traži. Potom je pokušala ponovo.

TRAŽI: "ZAKLJUČAVANJE EKRANA"

Hkran se osvežio i ponudio joj pregršt bezazlenih referenci - nije bilo ni migovešlaja o tome da je Hejl na svom kompjuteru imao kopiju Suzanine privatne lozinke.

Nir, nii glasno uzdahnu. Dakle, koje je programe danas koristio? Pokrenulo jr Ilejlov meni "skorijih aplikacija" kako bi pronašla poslednji program koji je koristio. Bio je to server za elektronsku postu. Suzan je pre-

Den Braun

traživala njegov hard-disk, i naposljetku je uspela da pronađe njegov folder sa elektronskom poštom, neupadljivo skriven u nekim drugim direktorijumi-ma. Otvorila je folder, i pojavilo se još foldera; izgledalo je da Hejl ima brojne naloge i identitete za elektronsku poštu. Jedan od njih je, primetila je Suzan bez imalo iznenađenja, bio anoniman. Otvorila je folder, kliknula na jednu od starih, dospelih poruka i pročitala je.

Istog trenutka je prestala da diše. Poruka je glasila:

ZA: NDAKOTA@ARA.ANON.ORG

OD: ET@DOSHISHA.EDU

VELIKI NAPREDAK! DIGITALNA TVRĐAVA JE SKORO ZAVRŠENA. OVA STVAR ĆE VRATITI AGENCIJU DECENIJAMA UNAZAD!

Kao u snu, Suzan je iznova i iznova čitala poruku. Potom, drhteći, otvori drugu.

ZA: NDAKOTA@ARA.ANON.ORG

OD: ET@DOSHISIIA.EDU

ROTIRAJUĆI OSNOVNI TEKST RADI! STVAR JE U MUTACIONIM STRINGOVIMA!

Bilo je to nezamislivo, a ipak istinito. Elektronska pošta od Enseija Tan-kada. Pisao je Gregu Hej tu. Radili su zajedno. Suzan je stajala kao obamrla dok je nezamisliva istina zurila u nju sa terminala.

Greg Hejl je NDAKOTA ?

Suzanin pogled je bio prikovan uz ekran. U glavi je očajnički tragala za nekim drugim objašnjenjem, ali nije ga bilo. Bio je to dokaz - neočekivan i neizbežan:

Tankado je koristio mutacione stringove da bi napravio funkciju rotirajuće osnovne poruke, a Hejl je kovao zaveru zajedno sa njim da sruše Agenciju.

"To..." mucala je Suzan, "to ... nije moguće."

Kao da želi daje opovrgne, Hejlov glas je odjeknuo iz prošlosti: Tankado mi je nekoliko puta pisao... Stratmorje rizikovao zaposlivši me... Jednog dana ću otići oдавde.

Ipak, Suzan i dalje nije mogla da poveruje u ono što je videla. Istina, Greg Hejl je bio odbojan i arogantan - ali nije bio izdajica. Znao je kako bi Digitalna tvrđava uticala na Agenciju; nije bilo šanse da je on umešan u za veru sa ciljem da se Digitalna tvrđava objavi!

A ipak, shvatala je Suzan, nije bilo ničega što bi ga zaustavilo - osim časti i poštenja. Pomislila je na Skipjack algoritam. Greg Hejl je već jednom uništio planove Agencije šta bi ga sprečilo da to ponovo pokuša?

Digitalna tvrđava

"Ali Tankado..." Suzan je bila zbunjena. Zašto bi neko, ko je bio toliko paranoičan kao Tankado, verovao nekome toliko nepouzdanom kao što je Hejl? Znala je da ništa od svega toga sada nije važno. Bilo je važno jedino stići do Stratmora. Zahvaljujući nekakvom ironičnom obrtu sudbine, Tankadov partner im je bio upravo pred nosom. Pitala se da li je Hejl već saznao daje Ensej Tankado mrtav.

Brzo je počela da zatvara Hejlove elektronske poruke kako bi terminal ostavila tačno u onakvom stanju u kakvom gaje zatekla. Hejl nije smeo ništa da posumnja - ne još. Ključ Digitalne tvrđave, shvatila je zaprepašćeno, ve-rovatno je bio sakriven upravo negde u tom kompjuteru.

Međutim, dok je zatvarala poslednji fajl, neka senka promiče pored prozora Čvora 3. Ona munjevito podiže pogled i vide kako se Greg Hejl približava. Osetila je nalet adrenalina. Bio je gotovo na vratima.

"Dovraga!" opsova ona, bacivši pogled na prostor koji ju je delio od mesta na kojem je sedela. Znala je da neće stići. Hejl skoro daje bio tu.

Očajnički se okrenula, pretražujući pogledom Čvor 3 u potrazi za nekakvim izlazom. Vrata iza nje se oglassiše. Potom počese da se otvaraju. Suzan oseti kako postupa instinktivno. Zarivajući cipele u tepih, potrčala je dugim, krupnim koracima ka ostavi. Dok su se vrata zujeći otvarala, Suzan se kli-zajući zaustavi ispred frižidera i jednim trzajem otvori vrata. Stakleni bokal na vrhu preteći se nakrivi, a potom se zaustavi uz ljuljanje.

"Gladna?" upita je Hejl, ulazeći u Čvor 3 i zaputivši se ka njoj. Glas mu je bio miran i flertujući. "Hoćeš da podelimo malo tofua?"

Suzan uzdahnu i okrenu se ka njemu. "Ne, hvala", rekla je. "Mislim da ću samo..." Ali reci joj zastaše u grlu. Prebledela je.

Hejl ju je sumnjičavo posmatrao. "Šta nije u redu?"

Suzan se ugrize za usnu i ukrsti pogled sa njegovim. "Ništa", uspela je da prozbori. Ali bila je to laž. Na drugoj strani prostorije, Hejlov terminal je blještavo svetleo. Zaboravila je da ga zatamni.

U prizemlju hotela Alfonso XIII Beker je umornim korakom ušetao u bar. Barmen koji je ličio na patuljka položio je salvetu ispred njega. "Que bebe usted? Šta pijete?"

"Ništa, hvala", odgovorio je Beker. "Da li možete da mi kažete da li u gradu postoje neki klubovi za pankere?"

Barmen gaje sumnjičavo odmeravao. "Klubovi? Za pankere?"

"Da. Postoji li neko mesto gde se oni okupljaju?"

"No lo se, señor. Ne znam. Ali to sasvim sigurno nije ovde!" Nasmehio se. "Šta kažete na jedno piće?"

Beker požele da zgrabi i pretrese tog tipa. Ništa nije išlo onako kako je planirao.

"Quiere Vd. algo?" ponovio je barmen. "Fino? Jerez?"

Slabašni zvuči klasične muzike dopirali su sa sprata. Brandenburški koncerti, pomislio je Beker. Koncert broj četiri. On i Suzan su prošlog meseca slušali kako Akademija svetog Martina na Univerzitetu izvodi Brandenburške koncerte. Iznenada požele daje pored njega. Strujanje vazduha koje je dopiralo iz otvora za ventilaciju podseti Bekera na vrućinu. Zamislio je kako hoda znojavim, sumnjivim ulicama Trijane tražeći nekakvu pankerku u majici sa britanskom zastavom. Ponovo je pomislio na Suzan. "Zumo de arandano", čuo je sebe kako izgovara. "Sok od brusnica."

Barmen gaje zbunjeno gledao. "Solo?" Sok od brusnica je u Španiji popularno piće, ali je nečuveno piti ga samog.

"Si", reče Beker. "Solo."

"Echo un poco de Smirnoff?" nije ga ostavljao na miru barmen. "Malo votke?"

"No, gracias."

"Gratis?" nagovarao gaje. "Kuća časti."

Kroz bubnjanje u glavi, Beker je zamišljao prljave ulice Trijane, zagušljivu vrućinu i dugu noć pred sobom. Neka ide život. On klimnu glavom. "Si, echame un poco de vodka."

Sankeru kao daje laknulo, i on požuri da spremi piće.

Beker je pogledom prelazio po kitnjasto ukrašenom bara, pitajući se da li sanja. Sve mu je delovalo besmisleno. Ja sam univerzitetski profesor, mislio je, na tajnom zadatku.

Sanker se trijumfalno vratio sa Bekеровim pićem. "A su gusto, sefior. Sok od brusnica sa malo votke."

Beker mu zahvali. Uzeo je gutljaj i zagrcnuo se. Jos je malo?

Hejl je zastao na pola puta do ostave Čvora 3 i zagledao se u Suzan. "Šta nije u redu, Sju? Izgledaš užasno."

Suzan se borila sa strahom koji je postajao sve snažniji. Na tri metra od nje, Hejlov monitor je blještao. "Ja... dobro sam", uspela je da prozbori, a srce joj je tuklo kao ludo.

Hejl ju je posmatrao sa zbunjenim izrazom na licu. "Hoćeš vode?"

Suzan nije mogla da odgovori. Proklinjala je samu sebe. Kako sam mogla da zaboravim da zatamnim prokleti monitor? Suzan je znala da će Hejl, onog trenutka kada posumnja da mu je prekopavala po terminalu, posumnjati da ona zna njegov pravi identitet – identitet Nort Dakote. Plašila se da bi Hejl učinio bilo šta da ta informacija ne napusti Čvor 3.

Suzan se pitala da li bi uspela da jurne ka vratima. Međutim, nije ni dobila šansu za to. Iznenada se začulo lupanje po staklenom zidu. Suzan i Hejl se trgoše. Bio je to Čartrukijan. Ponovo je lupao znojnim pesnicama po staklu. Izgledao je kao daje ugledao smak sveta.

Hejl se namršti na pomahnitalog tehničara SIGURNOSTi sistema sa druge strane stakla, a potom se okrenu natrag ka Suzan. "Odmah se vraćam. Uzmi nešto za piće. Bleda si." Okrenuo se i pošao napolje.

Suzan se umiri i brzo ode do Hejlovog terminala. Sagnula se i podesila osvetljenje monitora. Monitor se zatamneo.

Srce joj je tuklo. Okrenula se i počela da posmatra razgovor koji se vodio u Kriptografskom odeljenju. Čartrukijan očigledno ipak nije otišao kući. Mladi tehničar SIGURNOSTi sistema sada je u panici brbljao sve što je znao. Suzan je bilo jasno da to nije važno – Hejl je već znao sve.

Moram da doprem do Stratmora, pomislila je. to brzo.

Soba 301. Ročio Eva Granada stajala je naga ispred ogledala u kupatilu. Čitavog dana se užasavala onog što je upravo trebalo da usledi. Namac je ležao na krevetu, čekajući je. Najkrupnija mušterija koju je ikada imala.

Mrzovoljno, ona uze kockicu leda iz kofe sa vodom i pređe njome preko bradavica. One odmah otvrdnuše. To je bio njen dar – da učini da se muškarci osećaju željenima. Zbog toga su joj se stalno vraćali. Prešla je rukama preko svog gipkog, pocrnelog tela i ponadala se da će izdržati još četiri ili pet godina, dok ne bude zaradila dovoljno da se povuče. Seior Roldan je uzimao najveći deo njene zarade, ali i to je bolje nego da sa ostalim prostitutkama skuplja pijance po Trijani. Ovi ljudi su barem imali novaca. Nikada je nisu tukli i lako ih je zadovoljavala. Navukla je veš, duboko uzdahnula i otvorila vrata kupatila. Kada je kročila u sobu, Namac iskolači oči. Nosila je crni negliže. Koža boje kestena sijala je pod prigušenim osvetljenjem, a bradavice su stajale na gotovs pod čipkanom tkaninom.

"Kom doch hierher", rekao je nestrpljivo, odbacujući ogrtač i prevrćući se na leđa.

Ročio se na silu osmehnu i priđe krevetu. Pogledala je naniže u ogromnog Nemca i zakikotala se sa olakšanjem. Organ među njegovim nogama bio je sićušan.

Zgrabio ju je i nestrpljivo joj strgnuo negliže. Njegovi debeli prsti ispipavali su svaki centimetar njenog tela. Pala je na njega i zastenjala, uvijajući se u lažnoj ekstazi. Kada ju je prevrnuo i popeo se na nju, pomislila je da će je zdrobiti. Borila se za dah priklještena njegovim debelim vratom. Molila se da bude brz.

"Si! Si!" dahtala je između njegovih naleta. Zarila je nokte u njegova leđa kako bi ga podstakla.

Nepovezane misli su joj prolazile kroz glavu – lica bezbrojnih muškaraca koje je zadovoljila, tavanice u koje je zurila satima u mraku, snovi o tome da ima decu...

Odjednom, bez upozorenja, Namac se izvi, ukruti i gotovo istog trenuka sruči povrhu nje. To je sve? pomislila je, iznenađeno i sa olakšenjem.

Pokušala je da se izvuče ispod njega. "Dragi", prošaptala je hrapavim glasom.

"Pusti mene gore." Ali čovek se nije pomerao.

Pokušala je da odgurne njegova ogromna ramena. "Dragi, ja... ni- mogu da dišem!"

Osećala je nesvesticu i pucketanje u rebrima. "Despiertate!" Prsti joj instinktivno počupāše njegovu kosu. Probudi se!

Digitalna tvrđava

Tada je osetila toplu, lepljivu tečnost. Kosa mu je bila ulepljena – slana tečnost je tekla po njenom licu. Mahnito se uvijala pod njim. Iznad nje, neobični slap svetlosti otkrio je izobličeno lice. Iz rupe od metka na njegovom potiljku šikljala je krv svuda po njoj. Pokušala je da vrisne, ali u plućima

nije imala dovoljno vazduha. U delirijumu, pokušavala je da se iskobelja prema svetlosti koja je dolazila sa praga. Ugledala je nečiju ruku. Pištolj sa prigušivačem. Bljesak. A potom ništa.

Sa druge strane staklenog zida Čvora 3, Čartrukijan je izgledao očajno. Pokušavao je da ubedi Hejla daje TRANSLTR u opasnosti. Suzan je projurila pored njih sa samo jednom idejom u glavi - što pre pronaći Stratmora. Uspaničeni tehničar SIGURNOSTi sistema zgrabio ju je za ruku. "Gospođice Flečer! Imamo virus! Siguran sam! Morate..." Suzan se oslobodi i oštro ga pogleda. "Mislila sam da vam je načelnik rekao da idete kući."

"Ali monitor! Očitavam osamnaest..."

"Načelnik Stratmor vam je rekao da idete kući!"

"ZAJEBI STRATMORA!" povikao je Čartrukijan, a reci su odzvanjale čitavom kupolom.

Duboki glas dolazio je od gore. "Gospodine Čartrukijan?"

Troje zaposlenih u Kriptografskom odeljenju se ukopaše u mestu.

Visoko iznad njih, Stratmor je stajao uz ogradu ispred svoje kancelarije. Za trenutak, jedini zvuk koji se u kupoli čuo bilo je neravnomerno zujanje generatora ispod njih. Suzan je očajnički pokušavala da uhvati Stratmo-rov pogled. Načelnice! Hejlje Nort Dakota!

Međutim, Stratmor je svoju pažnju usredsredio na mladog tehničara SIGURNOSTi sistema. Silazeći niz stepenice nije ni trepnuo, držeći pogled uperen u Čartrukijana sve vreme silaska. Prešao je preko prizemlja Kriptografskog odeljenja i zaustavio se na petnaestak centimetara ispred tehničara koji je drhtao. "Šta ste rekli?"

"Gospodine", jedva je govorio Čartrukijan, "TRANSLTR je u nevolji."

"Gospodine načelnice?" ubacila se Suzan. "Ako bih mogla..."

Stratmor odmahnu rukom. Nije skidao pogled sa sistemskog tehničara.

Iz Fila pokulja: "Imamo zaraženi fajl, gospodine. Siguran sam u to!"

Stratmorov ten postade tamnocrven. "Gospodine Čartrukijan, već smo prošli kroz ovo. Ne postoji nikakav fajl koji bi zarazio TRANSLTR!"

"Ali, postoji!" povika on. "I ako stigne do glavne baze podataka..."

"Gde se, do đavola, nalazi taj zaraženi fajl?" Zaurla Stratmor. "Pokažite mi ga!"

Čartrukijan je oklevao. "Ne mogu."

"Naravno da ne možete! Ne postoji!"

Suzan reče: "Gospodine načelnice, moram..."

Ponovo je Stratmor ućutka ljutito odmahnuvši nikom.

Digitalna tvrđava Suzan je uznemireno posmatrala Hejla. Delovao je samozadovoljno i ne-zainteresovano. To savršeno ima smisla, mislila je. Hejla ne bi brinuo nikakav virus; on zna šta se zapravo dešava unutar TRANSLTR-a. Čartrukijan je ostao uporan. "Zaraženi fajl postoji, gospodine. Ali Oklopna rukavica ga nije otkrila."

"Ako ga Oklopna rukavica nije otkrila", pušio se Stratmor, "kako onda, do đavola, znate da on postoji?"

Čartrukijan je odjednom zvučao samouverenije. "Mutacioni stringovi, gospodine. Pokrenuo sam celovitu analizu, i test je otkrio mutacione stringove!" Suzan je sada shvatala zašto je tehničar SIGURNOSTi sistema bio toliko zabrinut.

Mutacioni stringovi, razmišljala je. Znala je da su mutacioni stringovi sekvence u programskom kodu koje su uništavale podatke na izuzetno složen način. Oni su veoma česta pojava kod kompjuterskih virusa, naročito kod virusa koji su izmenjivali velike blokove podataka. Naravno, Suzan je takode znala, zahvaljujući Tankadovoj elektronskoj poruci, da su mutacioni stringovi koje je Čartrukijan video bezopasni -jednostavno su bili deo Digitalne tvrđave.

Tehničar SIGURNOSTi sistema nastavi. "Kada sam prvi put ugledao te ttringove, gospodine, mislio sam da su filteri Oklopne rukavice zakazali. Ali omi.i .je pokrenuo neke testove i otkrio..." Zastao je, odjednom se osećajući Mi"l-ip HIIIO. "Otkrio sam daje neko ručno zaobišao Oklopnu rukavicu."

l.i je ijava dočekana iznenadnim ćutanjem. Stratmorovo lice poprими i nijansu grimizne boje. Nije bilo sumnje koga je Čartrukijan optu-f.lvnn, Slintmorov terminal je bio jedini u Kriptografskom odeljenju koji je hitim litvolu da zaobiđe filtere Oklopnu rukavicu.

i "hi je Ntrulmor progovorio, glas mu je bio poput leda. "Gospodine Čarliiiii i ni, mada vas se to ni na koji način ne tiče, ja sam zaobišao Oklopnu rukavicu N;i-;iuvio je gotovo proključavši. "Kao što sam vam već rekao, po-iiia naprednu dijagnostiku. Mutacioni stringovi koje vidite u " su te dijagnostike; tamo su zato što sam ih ja tamo stavio. |C odbila da mi dozvoli da ubacim taj fajl, tako da sam iiiulmoiove oči se oštro suziše dok je gledao u Čartruki-ii li jo" nešto pre nego što odete?" U", Suini je sve shvatila. Kada je Startmor preuzeo kodi-itnlim tvrduvc sa Interneta i pokušao da ga provuče kroz li- u i klnpne lukavice su primetili mutacioni string. Očajni-IIH ilu li je Digitalna tvrđava rešiv algoritam, Stratmor je od-U tihi li-HI kluf i i|ivlmii, uohilažcnje filtera je nezamislivo. Međutim, i nij"" hlllo nikakve opnsnosti u tome da se Digitalna tvrđava i 1 MANSI.TR; načelnik je tačno znao staje bio taj fajl i oda-

132 4" Den Braun

"Uz dužno poštovanje, gospodine", nije popuštao Čartrukijan, "nikada nisam čuo za dijagnostiku koja uključuje mutacioni..."

"Gospodine načelnice", ubacila se Suzan, koja više ni trenutak nije mogla da čeka. "Zaista moram da..."

Ovog puta prekinuo ju je prodoran zvuk Stratmorovog mobilnog telefona. Načelnik se javi. "Staje!" zarežao je. Potom je učutao i saslušao sagovornika. Suzan je za trenutak zaboravila na Hejla. Molila se da je s druge strane linije Dejvid. Recite mi da je dobro, mislila je. Recite mi da je pronašao prsten! Međutim, Stratmorov pogled se susrete sa njenim i on se namršti. Nije bio Dejvid.

Suzan oseti kako joj disanje postaje pliće. Sve što je želela da čuje je da je čovek koga je volela bezbedan. Stratmor je, znala je Suzan, bio nestrppljiv iz drugih razloga; ako Dejvidu bude trebalo još puno vremena, načelnik će morati da pošalje pojačanje - terenske agente Agencije. Bio je to rizik koji se nadao da će izbeći.

"Gospodine načelnice", Čartrukijan je bio uporan. "Zaista mislim da bi trebalo da proverimo..."

"Sačekajte", reče Stratmor, izvinjavajući se svom sagovorniku. Pokrio je rukom slušalicu i uputio žestoki pogled mladom tehničaru SIGURNOSTi sistema.

"Gospodine Čartrukijan", zarežao je, "ovaj razgovor je završen. Vi ćete otići iz Kriptografskog odeljenja. Sada. To je naređenje."

Čartrukijan je stajao zapanjen. "Ali, gospodine, mutacioni string..."

"ODMAH!" zaurao je Stratmor.

Čartrukijan je zurio u njega za trenutak, ostavši bez reci. Potom je odjurio prema laboratoriji SIGURNOSTi sistema.

Stratmor se okrenu i zbunjeno pogleda Hejla. Suzan je razumela zašto je načelnik zbunjen. Hejl je bio tih - suviše tih. Hejl je vrlo dobro znao da ne postoji takva dijagnostika koja bi sadržala mutacione stringove, a još manje ona koja bi mogla okupirati TRANSLTR u trajanju od osamnaest sati. A ipak, nije rekao ni reč. Činilo se da je ravnodušan prema čitavoj toj zbrci. Stratmor se očigledno pitao zašto. Suzan je znala odgovor.

"Gospodine načelnice", pokušavala je uporno, "ako bih samo mogla da razgovaram..."

"Za trenutak", prekinuo ju je, i dalje zbunjeno posmatrajući Hejla. "Moram da razgovoram." Rekavši to, Stratmor se okrenu na peti i zaputi ka svojoj kancelariji.

Suzan je zinula da nešto kaže, ali reci su joj ostale na vrh jezika. Hejl je Nort Dakota! Stajala je ukrućeno, nesposobna da diše. Osećala je da Hejl zuri u nju. Suzan se okrenu. Hejl se skloni u stranu i graciozno pokaza rukom u pravcu vrata Čvora 3. "Posle tebe, Sju."

41

T T ostavi za posteljину hotela Alfonso XIII na podu je bez svesti ležala vJ sobarica. Čovek sa naočarima sa žicanim okvirom vraćao je hotelski glavni ključ u njen džep. Nije čuo vrisak kada ju je udario, ali nije ni mogao - bio je gluv od svoje dvanaeste godine.

Posegnuo je za paketom sa baterijama za pojasom sa izvesnom vrstom poštovanja; taj uređaj, poklon klijenta, podario mu je nov život. Sada je mogao da prima poslove bilo gde u svetu. Komunikacija je bila trenutna, i to bez mogućnosti praćenja.

Nestrpljivo je pritiskao prekidač. Naočari mu zatreperiše i oživeše. Ponovo njegovi prsti krenuše kroz vazduh i poče da ih pritiska jedan o dragi. Kao i uvek, uneo je imena svojih žrtava - bilo je jednostavno potražiti novčanik ili tašnu. Kontakti na njegovim prstima se spojiše i slova se pojaviše U sočivu naočara poput duhova u vazduhu.

PREDMET: ROČIO EVA GRANADA - UKLONJENA PREDMET: HANS HUBER - UKLONJEN

Tri sprata niže, Dejvid Beker je platio račun i zaputio se kroz predvorje, sa napola popijenim pićem u ruci, ka otvorenoj terasi hotela. Udahnu svež vazduh. Doleti i odleti, mislio je. Stvari nisu ispale onako kako je očekivao. Morao je da donese odluku. Da li je trebalo da odustane i vrati se na aerodrom? Pitanje nacionalne SIGURNOSTi. Opsovao je sebi u bradu. Zašto su onda poslali nastavnika?

Beker se skloni iz barmenovog vidokruga i prosu ostatak pića u saksiju sa Jasminom. Od votke mu se malo vrtelo u glavi. Najjeftinija pijanica u istoriji, često mu je govorila Suzan. Nakon što je napunio tešku kristalnu čašu vodom iz fontane, Beker otpi veliki gutljaj.

Proteglio se nekoliko puta, pokušavajući da se oslobodi blage izmaglice. I "i" tom je spustio čašu i prešao preko predvorja.

I dok je prolazio pored lifta, vrata se otvoriše. Unutra se nalazio jedan čovek. Sve što je Beker uspeo da vidi bile su naočari sa žicanim okvirom. Čovek je podigao maramicu da obriše nos. Beker se ljubazno nasmeši i pođe dalje... u sparnu seviljsku noć.

M

Unutar Čvora 3, Suzan uhvati sebe kako žustro korača gore-dole po prostoriji. Kajala se što nije razotkrila Hejla kada je za to imala priliku.

Hejl je sedeo za svojim terinalom. "Stres ubija, Sju. Želiš li da olakšaš dušu?" Suzan se prisili da sedne. Mislila je da će Stratmor brzo završiti i vratiti se da razgovara sa njom, ali ga nije bilo. Suzan je pokušavala da ostane pribrana. Bacila je pogled na kompjuterski ekran. "Tragač" je i dalje radio - po drugi put. Sada to nije bilo važno. Suzan je znala čiju će adresu dobiti kao povratnu informaciju: GHEJL@kripto.nsa.gov.

Podigla je pogled ka Stratmorovoj radnoj stanici; znala je da ne može više da čeka. Bilo je vreme da prekine načelnikov telefonski razgovor. Ustala je i zaputila se ka vratima.

Hejlu kao daje odjednom bilo nelagodno - očigledno je primetio Suzanino neobično ponašanje. Pretrčao je prostoriju i stigao pre nje do vrata. Prekrstio je ruke na grudima, isprečivši joj se na putu.

"Reci mi šta se dešava", zahtevao je. "Nešto se danas ovde dešava. Šta?"

"Pusti me da izađem", rekla je Suzan što je mirnije mogla, osećajući opasnost.

"Hajde", insistirao je Hejl. "Stratmor skoro da je otpustio Čartrukijana zbog toga što je radio svoj posao. Šta se dešava sa TRANSLTR-om? Mi nemamo nikakvu dijagnostiku koja traje osamnaest časova. To je glupost, i ti to znaš. Reci mi šta se dešava."

Suzanine oči se suziše. Znaš ti prokleta dobro šta se dešava! "Skloni se, Greg", rekla je. "Moram u toalet."

Hejl se osmehnu. Sačekao je trenutak, a potom se sklonio u stranu. "Izvini, Sju. Samo flertujem."

Suzan izađe iz Čvora 3. Dok je prolazila pored staklenog zida, osećala je kako se u nju urezuje Hejlov pogled.

Zabrinuto se zaputila ka toaletima. Moraće da ide zaobilaznim putem da bi stigla do načelnika. Greg Hejl nije smeo ništa da posumnja.

Živahan četrdesetpetogodišnjak, Čed Brinkerhof je bio ispeglan, lepo ode-ven i dobro informisan. Letnje odelo, poput njegove osunčane kože, de-lovalo je uredno i novo. Kosa mu je bila gusta, plava i - što je najvažnije - potpuno prirodna. Prodorno plave oči blještale su ispod kontaktnih sočiva. Posmatrao je kancelariju obloženu lamperijom, znajući daje dospeo najviše što je mogao u okviru Agencije za nacionalnu SIGURNOST. Bio je na devetom spratu - Mahagonijev niz. Kancelarija 9A197. Direktorsko ODJELJENJE.

Subotom uveče, Mahagonijev niz je sasvim napušten, budući da visoki funkcioneri uživaju u razbibrigama. Premda je Brinkerhof oduvek maštao o "pravom" nameštenju u Agenciji, završio je kao "lični asistent", stoje zvanična šlepa ulica političke trke pacova. Činjenica da je radio rame uz rame sa najuticajnijim čovekom u američkoj obaveštajnoj službi bila mu je slaba uleha. Brinkerhof je diplomirao kao jedan od najboljih u klasi na fakultetu Andover i Vilijams, a ipak, eto ga tu - sredovečan, bez ikakve stvarne moći bez ikakvog stvarnog rizika. Provodio je dane brinući o tuđim obavezama.

Bilo je očiglednih prednosti u položaju direktorovog ličnog asistenta - liiinkerhof je imao luksuznu kancelariju u direktorskom odeljenju, neograničen pristup svim odeljenjima Agencije, izvestan stepen poštovanja. Obavljao je poslove za najviše ešalone moći. Duboko u sebi, Brinkerhof je znao da je rođen da bude lični asistent - bio je dovoljno pametan da hvata beleške, dovoljno lep da drži konferencije za štampu, i dovoljno lenj da time bude zadovoljan. Lepljivo-slatko otkucavanje njegovog sata na kaminu označilo je kraj još jednog dana njegovog bednog života. Sranje, pomislio je. Pet sati, subota. sta ja, do đavola, radim ovde ?

"Čed?" Na njegovim vratima se pojavila žena.

Brinkerhof podiže pogled. Bila je to Midž Milken, Fontejnova analitičar-kii unutrašnje SIGURNOSTi. Imala je šezdeset godina ali, stoje Brinkerhofa prilično zbunjivalo, delovala je privlačno. Kao vrhunska koketa, tri puta raz-vedena, Midž se šunjala direktorskim ODJELJENJEM od šest kancelarija sa drskim mitnriili"for. Pametna, intuitivna, radila je mnogo i znala je više o unutrašnjim bivanjima u Agenciji od samog Boga.

Prokletstvo, pomisli Brinkerhof, prelazeći pogledom preko njene sive kuftmirskr haljine. Ili ja starim, ili ona izgleda mlađe.

136 " Den Braun

"Nedeljni izveštaji." Nasmejala se, mašući hrpom papira. "Treba da pro-veriš brojke."

Brinkerhof je prelazio pogledom preko njenog tela. "Brojke izgledaju dobro."

"Stvarno, Čed", nasmejala se. "Mogla bih da ti budem majka."

Ne podsećaj me, pomislio je.

Midž uđe u prostoriju i priđe njegovom stolu. "Baš sam krenula, ali direktor je tražio da ovo bude pregledano i zavedeno dok se ne vrati iz Južne Amerike. To je u ponedeljak, rano ujutro."

"Šta sam ja, računovođa?"

"Ne, srce, ti si menadžer plovidbe. Mislila sam da to znaš."

"Zašto se onda bakćem brojka?"

Razbarušila mu je kosu. "Želeosi veću odgovornost. Evo ti je."

Tužno je podigao pogled. "Midž... Ja nemam nikakav život."

Kucnula je prstom po papirima. "Ovo je tvoj život, Čede." Nežno ga je pogledala.

"Želiš li da ti donesem nešto pre nego što odem?"

Molećivo ju je pogledao i iskrivio bolan vrat. "Ramena su mi ukočena."

Midž nije zagrizla. "Popij aspirin."

Nadurio se. "Nema masaže leđa?"

Odmahnula je glavom. "Kosmopolitan kaže da dve trećine masaže leđa završe seksom."

Brinkerhof je izgledao uvređeno. "Naše masaže nikada ne završe tako!"

"Tačno." Namignula mu je. "U tome i jeste problem."

"Midž..."

"Laku noć, Čed." Zaputila se ka vratima.

"Odlaziš?"

"Znaš da bih ostala", reče ona, zaustavljajući se na pragu, "ali ipak imam nešto ponosa. Jednostavno, ne vidim sebe kao drugu violinu - naročito ne u odnosu na neku tinejdžerku."

"Moja žena nije tinejdžerka", branio se Brinkerhof. "Samo se tako ponaša."

Midž ga iznenađeno pogleda. "Nisam mislila na tvoju ženu." Nedužno je zatrepkala. "Mislila sam na Karmen." Izgovorila je to ime snažnim portorikanskim akcentom.

Brinkerhofov glas postade promukao. "Na koga?"

"Karmen? Iz kafeterije?"

Brinkerhof je osetio da crveni. Karmen Huerta je dvadesetsedmogodišnja poslastičarka koja radi u kantini Agencije. Brinkerhof je uživao u nekoliko, kako je mislio, tajnih susreta sa njom, nakon radnog vremena.

Nevaljalo mu je namignula. "Upamti, Čed... Veliki brat sve zna."

Veliki brat? Brinkerhof proguta knedlu u nevrnci. Veliki hm! nadgleda i ostave?

Digitalna tvrđava 137

Veliki brat, ili samo "Brat", kako gaje Midž često zvala, bio je Centreks 333 smešten u maloj prostoriji nalik ostavi pored centrale direktorskog ode-ljenja. "Brat" je bio čitav Midžin svet. U njega su stizali podaci sa 148 internih video kamera, 399 elektronskih vrata, 377 prislušnih telefonskih uređaja i 212 slobodnih bubica za prisluškivanje u kompleksu Agencije.

Direktori Agencije su znali da 26.000 zaposlenih nije samo velika prednost, nego i veliki rizik. Svako veće narušavanje SIGURNOSTi u istoriji Agencije došlo je iznutra. Zadatak koji je Midž kao analitičar unutrašnje SIGURNOSTi imala bio je da nadgleda sve što se dešava u okviru zidova Agencije... uključujući, kako se ispostavilo, i ostavu kantine.

Brinkerhof ustade da se odbrani, ali Midž je već izlazila.

"Ruke iznad stola", dobacila mu je preko ramena. "Nema neobičnih radnji kada ja odem. Zidovi imaju oči."

Brinkerhof je sedeo i slušao kako zvuk njenih potpetica nestaje niz hodnik.

Barem je znao da ga ona nikada neće odati. Imala je i ona svoje slabosti. I sama se upustila u nekoliko indiskretnih aktivnosti - uglavnom lutajuće masaže leđa sa Brinkerhofom.

Misli mu se vratiše na Karmen. Zamišljao je njeno gipko telo, one tamne noći, onaj AM radio koji je odvrnula do daske - vrela sanhuanska salsa. Nasmešio se. Možda svratim na užinu kada završim.

Otvorio je prvi izveštaj.

KRIPTOGRAFIJA - PRODUKCIJATROŠKOVI

Raspoloženje mu se istog trenutka popravi. Midž mu je dala pravu poslasticu - izveštaj Kriptografskog odeljenja je uvek najlakši posao. Tehnički, trebalo je da on sastavi čitavu stvar, ali jedina cifra koju je direktor ikada tražio bila je SSD - srednja suma po dekodiranju. SSD je prosečna suma koja je potrebna da bi TRANSLTR resio jednu šifru. Dokle god je taj iznos ispod 1.000 dolara po šifri, Fontejn nije mario. Hiljadarka po komadu. Brinkerhof se zakikota. Naš poreski novac na delu.

Dok se udubljivao u dokument i proveravao dnevne troškove, prizori Karmen Huerta koja razmazuje med i poslastičarski šećer po sebi počеше da mu se vrte po glavi. Trideset sekundi kasnije bio je skoro gotov. Podaci iz Kriptografskog odeljenja su savršeni - kao i uvek.

Međutim, baš pre nego stoji prešao na sledeći izveštaj, nešto mu privuče pažnju. Na dnu stranice, poslednja brojka nije bila u redu. Iznos je bio toliko veliki da je prešao u sledeću kolonu i napravio rusvaj od čitave stranice. Brinkerhof je u šoku zurio u brojke.

999999999? Ostao je bez daha. Milijardu dolara? Prizori Karmen nesta-doše. Šifra od milijardu dolara."

Brinkerhof je čitav minul sedeo kao paralizovan. Potom, u naletu panike, istrča u hodnik. "Midž! Vрати se!"

Fil Čartrukijan je stajao i besneo u laboratoriji SIGURNOSTi sistema. Strat-morove reci su mu odjekivale u glavi: Idite, odmah! To je naređenje! Šutnuo je kantu za smeće i opsovao u praznoj laboratoriji.

"Dijagnostika, malo sutra! Od kada to zamenik direktora zaobilazi filte-re Oklopne rukavice!?"

Tehničari SIGURNOSTi sistema su bili dobro plaćeni da štite kompjuterske sisteme u Agenciji za nacionalnu SIGURNOST, a Čartrukijan je shvatio da postoje samo dva zahteva na njegovom poslu: biti izuzetno pametan i paranoičan do krajnjih granica.

Do đavola, opsovao je, ovo nije paranoja! Prokleti monitor očitava osamnaest sati!

To je bio virus. Čartrukijan je to mogao da oseti. Uopšte nije sumnjao da zna šta se događa: Stratmor je pogrešio kada je zaobišao filtere Oklopne rukavice i sada pokušava da to zataška nekom neuverljivom pričom o dijagnostici.

Čartrukijan ne bi bio toliko nervozan da mu je TRANSLTR jedina briga. Ali nije.

Uprkos svom izgledu, ta velika zver za dešifrovanje ni u kom slučaju nije samostalna. Iako su kritpografi verovali da je Oklopna rukavica konstruisana samo da bi štitila njihovo remek-delo od uređaja za dešifrovanje, tehničari systemske bezbedosti su znali istinu. Filteri Oklopne rukavice služili su mnogo većem bogu. Glavnoj bazi podataka Agencije.

Istorija koja je stajala iza konstrukcije baze podataka uvek je fascinirala Čartrukijana. Uprkos nastojanjima Ministarstva odbrane da krajem sedamdesetih sačuva Internet za sebe, bila je to suviše korisna alatka da bi izbegla interesovanje javnog sektora. Naposljetku su univerziteti uspjeli da se ume-šaju. Ubrzo je usledila pojava komercijalnih servera. Kapije su se otvorile i javnost je pokuljala unutra. Početkom devedesetih, vladin nekada poverljivi "Internet" bio je preplavljena pusta zemlja javne elektronske pošte i sajbei pornografije. Nakon izvesnog broja neobjavljenih, a ipak izuzetno štetnih kompjuter skih upada u Kancelariju pomorske obaveštajne službe, postalo je očigledno da vladine tajne više nisu sigurne na kompjuterima koji su povezani sa sve-razvijenijim Internetom. Predsednik je, u saradnji sa Ministarstvom odbrane, doneo poverljivi dekret kojim se odobrava finansiranje nove, potpuno bezbedne vladine mreže koja će zameniti ugroženi Internet i služiti kao veza i među američkih obaveštajnih agencija. Kako bi se sprečilo dalje kompjutersko

Digitalna tvrđava

L 139

pljačkanje vladinih tajni, svi poverljivi podaci premešteni su na jednu izuzetno bezbednu lokaciju - novokonstruisanu bazu podataka Agencije - Fort Noks američkih obaveštajnih podataka.

Bukvalno milioni najpoverljivijih državnih fotografija, traka, dokumenata i video-materijala digitalizovani su i prebačeni u ogromnu arhivu, nakon čega su originalni podaci uništeni. Baza podataka je bila zaštićena zahvaljujući trostrukom prenosnom sistemu napona i višeslojnom digitalnom zaštitnom sistemu. Pored toga, smeštena je 65 metara ispod zemlje, kako bi bila zaštićena od magnetskih polja i eventualnih eksplozija. Sve aktivnosti unutar kontrolne prostorije bile su označene Poverljivo... stoje najviši stepen državne SIGURNOSTi.

Državne tajne nikada nisu bile sigurnije. Ova neprobojna baza podataka sada je skladištila nacрте za napredno oružje, spiskove zaštićenih svedoka, lažna imena terenskih tajnih agenata, detaljne analize i predloge tajnih operacija. Spisak nije imao kraja. Više neće biti protivzakonitih upada koji bi naneli štetu američkoj obaveštajnoj službi.

Naravno, službenici Agencije su razumeli da pohranjeni podaci nečemu služe samo ako im se može prići. Istinska vrednost te baze podataka nije ležala u tome što su svi poverljivi podaci sklonjeni sa ulice, već u tome što je postignuto da im mogu prići samo poverljivi ljudi. Sve pohranjene informacije označene su stepenom poverljivosti, i stajale su na raspolaganju vladinim službenicima u zavisnosti od stepena odobrenja pristupa. Izvesni zapo-vednik podmornice je mogao da se poveže sa bazom podataka i da proveriti najnovije satelitske snimke ruskih luka, ali ne bi imao pristup planovima za akciju Odeljenja za narkotike u Južnoj Americi. Analitičari CIA-e mogli su pristupiti podacima o poznatim ubicama, ali nisu imali pristup šiframa lansiranja koje su rezervisane samo za predsednika.

Tehničari SIGURNOSTi sistema, naravno, nisu imali odobrenje da pristupe podacima u bazi podataka, ali su bili odgovorni za njenu SIGURNOST. Kao i sve velike baze podataka - od onih koje su pripadale osiguravajućim preduzećima do univerzitetskih - baza podataka Agencije za nacionalnu SIGURNOST je stalno bila meta napada kompjuterskih hakera koji su krišom pokušavali da virnu u njene tajne. Međutim, programeri koji su brinuli za njenu SIGURNOST bili su najbolji

na svetu. Niko nikada nije ni blizu uspeo da se ubaci u bazu podataka Agencije - i Agencija nije imala razloga da misli da bi to ikada ikome pošlo za rukom. U laboratoriji SIGURNOSTi sistema, Čartrukijan se znojio pokušavajući da odluči da li da ode kući. Ukoliko je TRANSLTR imao problema, to je značilo da i baza podataka ima problema. Zbunjivalo gaje to što Stratmor nije bio zabrinut.

140

Den Braun

Svi su znali da su TRANSLTR i glavna baza podataka neraskidivo povezani. Svaka nova šifra, nakon dešifrovanja, bila bi poslata iz Kriptografskog odeljenja kroz 410 metara dug fibro-optički kabl u bazu podataka, na čuvanje. Mesta preko kojih se moglo ući u tu svetu arhivu su ograničena - a TRANSLTR je jedno od njih. Oklopna rukavica je trebalo da bude neprobojni čuvar praga. A Stratmor gaje zaobišao.

Cartrukijan je mogao da čuje kako mu srce lupa. TRANSLTR je već osamnaest sati zaglavljen! Pomisao na to da kompjuterski virus ulazi u TRANSLTR i potom divlja u podrumu Agencije za njega je bila previše. "Moram ovo da prijavim", izlete mu glasno.

Cartrukijan je znao da postoji samo jedna osoba koju je u situaciji poput ove mogao da pozove: viši službenik SIGURNOSTi sistema, kompjuterski guru kratkih živaca od 180 kilograma, koji je konstruisao Oklopnu rukavicu. Nadimak mu je bio Džaba. Bio je polubožanstvo Agencije - lunjao je hodnicima, gasio virtualne požare i proklinjao glupost neznalica i nesposobnih. Cartrukijan je znao da će, čim Džaba čuje daje Stratmor zaobišao Gautleto-ve filtere, nastati pravi pakao. Baš šteta, pomislio je. Moram da radim svoj posao. Dohvatio je telefon i okrenuo broj Džabinog mobilnog telefona, dostupnog dvadeset i četiri časa dnevno.

Dejvid Beker je besciljno lutao niz Avenida del Cid, pokušavajući da sredi misli. Prigušene senke plesale su po kaldrmi ispod njegovih nogu. Votka gaje i dalje držala. Ništa u vezi sa njegovim životom mu se trenutno nije činilo jasnim. Misli mu odlutaše ka Suzan - pitao se da li je čula njegovu telefonsku poruku.

Ispred njega, seviljski tranzitni autobus se uz škripu kočnica zaustavio na stanici. Beker je podigao pogled. Vrata autobusa su se zatresla i otvorila, ali niko nije silazio. Dizel motor ponovo zagrme, ali baš dok je autobus polazio, troje tinejdžera se pojaviše iz jednog bara i potrčase za njim, vičući i mašući. Motor se ponovo utiša, i klinci pojuriše da stignu autobus.

Tridesetak metara iza njih, Beker je zurio u krajnjoj neverici. Vid mu se odjednom razbistrio, ali znao je da ono što vidi ne može biti moguće. Bila je to šansa od jedan prema milion.

Haluciniram.

Međutim, kad su se vrata autobusa otvorila, klinci se naguraše oko njih da se ukrcaju. Beker je ponovo ugleda. Ovog puta je bio siguran. Ugledao ju je, jasno osvetljenu maglovitim svetlom svetiljke na uglu.

Putnici su se popeli u autobus, i motor ponovo zabrunda. Beker iznenada potrča punom brzinom, a neobična pojava mu se ureza u svesti - crni ruž, blještava senka na kopcima i ta kosa... zašiljena naviše, u tri odvojena šiljka. Crvena, bela i plava.

Dok je autobus polazio, Beker je jurio ulicom, zapahnut tragom ugljen--monoksida koji je ostajao za vozilom.

"Espera!" povikao je, trčeći za autobusom.

Bekerove kordovske mokasine letele su ulicom. Međutim, nije ga krasila njegova uobičajena spretnost igrača skvoša; osećao je da gubi ravnotežu. Mozak je teško držao korak sa nogama. Proklinjao je barmena i umor zbog vremenske razlike.

Autobus je bio jedan od najstarijih dizelaša u Sevilji, i na sreću po Bekera, II prvoj brzini je radio dugo i naporno. Beker je osećao kako mu vreme ističe.

Morao je da stigne autobus pre nego što promeni brzinu.

Dvocevni auspuh je izbacio oblak gustog, crnog dima dok se vozač spremno da prebaci u drugu brzinu. Beker se trudio da trči brže. Kada je došao u ravan sa stražnjim branikom, pomeri se udesno. Trčao je iza autobusa. Mogao je da vidi

zadnja vrata - kao na svim autobusima u Sevilji, bila su Sirom otvorena: jeftini klima uređaj.

Beker usredsredi pogled na otvorena vrata, zanemarujući osećaj vatre u nogama. Gume se bile pored njega, do visine ramena, svake sekunde bruje-ći sve glasnije. Jurnuo je ka vratima, promašio ručku i gotovo izgubio ravnotežu. Potrčao je još brže. Ispod autobusa, kvačilo je kliknulo dok se vozač pripremao da promeni brzine.

Prebacuje! Neću stići!

Međutim, dok su se točkici motora premeštali da povuku vozilo, autobus je za nijansu usporio. Beker se baci napred. Autobus jurnu baš dok je obavijao prste oko drške na vratima. Rame mu gotovo izlete iz ležišta kad je motor snažno povukao, bacajući ga na prvi stepenik.

Dejvid Beker je ležao na samom pragu vozila. Put je promicao velikom brzinom na svega desetak centimetara od njega. Sada je bio potpuno trezan. Noge i rame su ga boleli. Teturajući se, on se uspravi, uspostavi ravnotežu i pope u autobus u kojem je vladao polumrak. U gomili obrisa, na svega nekoliko sedišta od njega, nalazila su se tri šiljka kose.

Crvena, bela i plava! Uspeo sam!

Beker pomisli na prsten, lirdzet 60 koji čeka, i naposljetku, na Suzan.

Kada je prišao devojčinom sedištu pitajući se šta da kaže, autobus je prošao ispod ulične svetiljke. Na trenutak je pankerkino lice bilo osvetljeno.

Beker se užasnuto zagleda u nju. Šminka na licu je bila razmazana preko guste kratke brade. To uopšte nije bila devojka, već mladić. Nosio je srebrnu mindušu u gornjoj usni, crnu kožnu jaknu i nije imao majicu.

"Šta, do đavola, ti hoćeš?" pitao je grub glas. Imao je njujorški akcenat.

Bilo mu je muka, gubio je ravnotežu i mislio je da će se srušiti; zurio je u putnike koji su ga posmatrali. Svi su bili pankeri. Barem polovina njih je imala crvenu, belu i plavu kosu.

"Sientate!" povikao je vozač.

Beker je bio suviše šokiran da bi ga čuo.

"Sientate!" urlao je vozač. "Sedi!"

Beker se neodređeno okrenu ka Ijutitom licu koje se videlo u retrovizoru.

Međutim, suviše dugo je oklevao.

Iznerviran, vozač nagazi kočnicu. Beker oseti kako gubi ravnotežu. Ispružio je ruku ka naslonu sedišta, ali je promašio. Za trenutak, leteo je kroz vaz-duh. Zatim je tresnuo na hrapavi pod.

Na Avenida del Cid, jedna figura je iskoračila iz senke. Namestio je na očari sa žicanim okvirom i zagledao se za autobusom koji je odlazio. Dejvid Beker je uspeo da umakne, ali ne zadugo. Od svih autobusa u Sevilji, gospo din Beker se upravo ukrcao u zloglasni broj 27.

Autobus broj 27 je imao samo jedno odredište.

Fil Čartrukijan zalupi slušalicu. Džabina linija je bila zauzeta; Džaba je odbijao da uključi opciju poziva na čekanju jer ju je smatrao nasilnom prevarom koju je telefonska kompanija uvela kako bi povećala profit pro-sleđivanjem svakog poziva; na jednostavnoj poruci "Na drugoj sam liniji, pozvaću vas", telefonske kompanije su zarađivale milione godišnje. Džabi-no odbijanje da prima pozive na čekanju bio je njegov način da izrazi svoje tiho neslaganje sa zahtevom Agencije da u svako doba nosi mobilni telefon za hitne slučajeve. Čartrukijan se okrenu i pogleda na napušteno prizemlje Kriptografskog odeljenja. Brujanje generatora koji su se nalazili ispod poda svakog minuta je bilo sve glasnije. Osećao je da mu vreme ističe. Znao je da je trebalo da ode, ali iz buke koja je dopirala odnekud ispod Kriptografskog odeljenja izdvojila se mantra tehničara SIGURNOSTi sistema koja počne da mu se vrti u glavi: Prvo delaj, objašnjavaj kasnije.

U svetu kompjuterske SIGURNOSTi, svetu visokih uloga, često su minuti odlučivali da li će sistem biti sačuvan ili izgubljen. Retko je bilo vremena za opravdavanje odbrambene procedure pre nego što se ona pokrene. Tehničari SIGURNOSTi sistema su plaćeni zbog njihove tehničke stručnosti... i instinkta. Prvo delaj, objašnjavaj kasnije. Čartrukijan je znao šta mora da uradi. Takođe je znao da će, kada se prašina slegne, biti ili heroj Agencije, ili nezaposlen.

Veličanstveni kompjuter za dekodiranje je imao virus - u to je ovaj tehničar SIGURNOSTi sistema bio siguran. Postojao je jedan odgovoran postupak. Isključiti ga.

Čartrukujan je znao da postoje samo dva načina da se TRANSLTR isključi. Jedan je preko načelnikovog privatnog terminala, koji je zaključan unutar njegove kancelarije - što nije dolazilo u obzir. Drugi je preko prekidača za ručno isključivanje, koji se nalazio najednom od podnivoa ispod prizemlja Odeljenja kriptografije.

Čartrukijan proguta knedlu. Mrzeo je podnivo. Tamo je bio samo jednom, u vreme obuke. Bilo je to kao da se našao u nekom vanzemaljskom prostoru, ispunjenom dugačkim lavirintom mostova, provodnika za freon, vrtoglavog pada od 41 metra koji se završavao zujećim napajanjima...

Bilo je to poslednje mesto na koje je želeo da ide, a Stratmor je poslednja Osoba koju je želeo da naljuti, ali dužnost je dužnost. Sutra će mi zahvaljivali, mislio je, pitajući se dali je u pravu.

Duboko uzdahnuvši, Čartrukijan je otvorio metalni ormarić višeg tehničara SIGURNOSTi sistema. Na polici od rastavljenih kompjuterskih delova, skrivena iza mrežnog koncentratora i LAN testera, nalazila se šolja sa grbom Stenforda. Ne dotičući ivicu, on gurnu ruku unutra i izvuče ključ.

"Neverovatno šta sve zaposleni u SIGURNOSTi sistema officers ne znaju o SIGURNOSTi", progundao je.

"Tvod od milijardu dolara?" prezrivo se zakikotala Midž, vraćajući se JE-hodnikom sa Brinkerhofom. "Dobar štos."

"Kunem se", reče on.

Pogledala ga je sa strane. "Bolje ti je da ovo ne bude neka fora da me svučesh."

"Midž, ne bih nikad..." rekao je uvređeno.

"Znam, Čed. Ne podsećaj me."

Trideset sekundi kasnije, Midž je sedela u Brinkerhofovoj fotelji i proučavala izveštaj Kriptografskog odeljenja.

"Vidiš?" rekao je, naginjući se nad nju i pokazujući joj sporni iznos. "Ovaj iznos? Milijardu dolara!"

Midž se zacereka. "Stvarno se čini daje malo previše, zar ne?"

"Da." zagundao je. "Samo malo."

"Izgleda kao podeljeno-sa-nulom."

"Kaošta?"

"Podeljeno-sa-nulom", reče ona, prelazeći pogledom preko ostalih podataka. "SSD se izračunava kao razlomak - ukupni troškovi podeljeni sa brojem dešifrovanih šifri."

"Naravno." Brinkerhof tupo klimnu, suzdržavajući se da ne pogleda u njen dekolte.

"Kada je delilac nula", objašnjavala je Midž, "količnik ide do beskonačnosti. Kompjuteri ne podnose beskonačnost, tako da kucaju sve devetke." Pokazala je na drugu kolonu. "Vidiš li ovo?"

"Da." Brinkerhof se ponovo usredsredi na izveštaj.

"To su današnji podaci o učinku. Pogledaj broj dešifrovanih kodova."

Brinkerhofov pogled poslušno pođe za njenim prstom koji se spuštao niz kolonu.

BROJ DEŠIFROVANIH KODOVA 0

Midž lupnu prstom po broju. "Kao što sam i pretpostavljala. Podeljeno-sa-nulom."

Brinkerhof podiže obrve. "Dakle, sve je u redu?"

Ona slegmi ramenima. "To samo znači da danas nismo dešifrovali nije-; il.in kod. Mora daTRANSLTR pravi pauzu."

"Pauzu?" Brinkerhof je gledao sumnjičavo. Dovoljno je dugo uz direktora da zna da "pauze" nisu deo njegovog omiljenog načina rada - naročito kada je TRANSLTR u pitanju. Fontejn je platio 2 milijarde dolara za tog giganta od uređaja za dekodiranje, i želeo je da mu se to isplati. Svaka sekunda koju je TRANSLTR proveo besposlen značila je bačen novac.

"Ovaj... Midž?" reče Brinkerhof. "TRANSLTR ne pravi pauze. On radi dan i noć. Znaš to."

Ona slegnu ramenima. "Možda se Stratmoru nije sinoć ostajalo da pripremi zalihi za vikend. Verovatno je znao da Fontejn nije tu i izvukao se da ranije ode na pecanje."

"Ma daj, Midž." Brinkerhof je zgroženo pogleda. "Ostavi ga na miru." Nije bila tajna da Midž Milken nije volela Trevora Stratmora. Stratmor je pokušao lukavim manevrom prepravljanja Skipjacka, ali su ga uhvatili na delu. Uprkos njegovim smelim namerama, Agencija je skupo platila. Fondacija za elektronske granice je ojačala, Fontejn izgubio kredibilitet pred Kongresom, i stoje najgore od svega, Agencija je izgubila znatan deo svoje anonimnosti. Odjednom su se pojavile domaćice u Minesoti koje su se preko Interneta žalile kako je moguće da Agencija čita njihovu elektronsku poštu - kao da je Agencija davala pet para za nekakav tajni recept za ušecereno tropsko voće. Stratmorova greška je Agenciju mnogo koštala, i Midž se osećala odgovornom - mada nije mogla predvideti ono što je načelnik uradio; međutim, suština je bila u tome da se neodobreni postupak desio iza leđa direktora Fontejna - iza leđa koja je Midž bila plaćena da čuva. Fontejnova politika nemešanja činila ga je ranjivim, a to je Midž činilo nervoznom. Međutim, direktor je još davno naučio da se skloni i pusti pametne ljude da rade svoj posao; upravo tako je postupio i sa Trevorom Stratmorom.

"Midž, prokleta dobro znaš da se Stratmor ne izvlači od posla", govorio je Brinkerhof. "On upravlja TRANSLTR-om kao opsednut."

Midž je klimnula glavom. Duboko u sebi znala je daje besmisleno optužiti Stratmora za zanemarivanje posla. Načelnik je bio posvećen poslu koliko i oni - do krajnjih granica. Nosio je sva zla na ovom svetu kao svoj lični krst. Skipjack plan je bio njegovo delo - hrabar pokušaj da se izmeni svet. Na nesreću, kao i toliki mnogi uzvišeni poduhvati, i ovaj je završio razapinjanjem na krst.

"U redu", priznala je, "malo sam oštra."

"Malo?" Brinkerhofove oči zaigraše. "Stratmor ima niz spremnih fajlov; i kilometrima dugačak. Sigurno neće pustiti da TRANSLTR sedi besposlen čitav vikend."

"Dobro, dobro." Midž uzdahnu. "Pogrešila sam." Nabrala je čelo i dala sr u razmišljanje zašto TRANSLTR nije resio nijednu sifru tog dana. "Samo da proverim nešto", rekla je i počela da prelistavši ivešlaj. Pronašla je ono

što je tražila i počela da preleće pogledom preko brojki. "U pravu si, Čed. TRANSLTR radi punom parom. Utrošak struje je čak i malo prevelik; preko pola miliona kilovat-časova od juče u ponoć." 1 "Dakle, šta nam to govori?"

Midž je bila zbunjena. "Nisam sigurna. Čudno je." "" "Želiš li da još jednom proveriš podatke?"

Pogledala ga je sa neodobravanjem. Postojale su dve stvari koje se kod Midž Milken nikada nisu dovodile u pitanje. Jedna od njih su bili njeni podaci. Brinkerhof je čekao dok je ona proučavala brojke.

"Uh", naposletku je zagundala. "Jučerašnja statistika izgleda dobro: 237 šifara rešeno. SSD, 874 dolara. Prosečno vreme po šifri, nešto preko šest minuta. Utrošak struje, prosečno. Poslednja šifra koja je ušla u TRANSLTR..." Ona zastade.

"Staje bilo?"

"Čudno", rekla je. "Poslednji fajl na jučerašnjem registru ušao je u TRANSLTR u 11:37."

"Pa?"

"Pa, TRANSLTR rešava šifre na otprilike svakih šest minuta. Poslednji fajl za određeni dan obično ide bliže ponoći. Sasvim sigurno se ne čini da je..." Midž odjednom zastade i zinu.

Brinkerhof skoči. "Staje!"

Midž je u neverici zurila u izveštaj. "Taj fajl? Taj koji je sinoć ušao u TRANSLTR?"

"Da?"

"Još ga nije resio. Njegovo vreme ulaska je bilo 23:37:08 - ali nema vremena dešifrovanja." Midž je prevrtala listove. "M juče ni danas!"

Brinkerhof slegnu ramenima. "Možda momci sprovode neku tešku dijagnostiku."

Midž odmahnu glavom. "Tešku osamnaest sati?" Zastala je. "Malo verovatno. Pored toga, podaci o ulazu kažu daje u pitanju spoljašnji fajl. Tre-halo bi da pozovemo Stratmora."

"Kući?" Brinkerhof proguta knedlu. "U subotu uveče?"

"Ne", reče Midž. "Koliko ja poznajem Stratmora, on se već bavi ovim. Kladim se u šta god hoćeš daje ovde. Samo predosećaj." Midžini predosećaji su bili ona

druga stvar u koju nije trebalo sumnjati. "Hajde", reče ona, listajući. "Idemo da vidimo da li sam u pravu."

Hi inkerhof je pošao za Midž u njenu kancelariju. Ona sede i poče da ba-rata tipkama Velikog brata poput virtuoza na orguljama.

Hiinkerhof podiže pogled ka nizu monitora na zidu, na čijim ekranima |sijao grb Agencije. "Spijuniraćeš Kriptografsko ODJELJENJE?" nervozno je rekao.

"Ne", odgovorila je. "Volela bih da mogu, ali to je zabranjeno. Bez video--nadzora. Bez zvuka. Bez bilo čega. Stratmorova naređenja. Sve što imam jesu lista dolazaka i osnovne stvari u vezi sa TRANSLTR-om. Srećni smo što smo i toliko dobili. Stratmor je želeo potpunu izolaciju, ali Fontejn je insistirao na osnovnim merama."

Brinkerhof je bio zbunjen. "Nemate video-snimke Kriptografskog ode-ljenja?"

"Zašto?" upitala je, ne okrećući se od monitora. "Ti i Karmen tražite malo više privatnosti?"

Brinkerhof progunda nešto nerazumljivo.

Midž je pritisnula još nekoliko tipki. "Tražim podatke o kretanju Strat-morovog lifta." Za trenutak je proučavala monitor, a potom zadobova prstima po stolu.

"On je ovde", rekla je kao da se to podrazumeva. "Sada je na Kriptografskom odeljenju. Pogledaj ovo. Kad već pričamo o dugom radnom vremenu - ušao je juče rano ujutro, i lift mu se od onda nije ni pomerio. Ne vidi se daje upotrebljavao svoju identifikacionu karticu na glavnim vratima. Dakle, definitivno je ovde." Brinkerhof odahnu sa olakšanjem. "Dakle, ako je Stratmor tamo, sve je u redu, zar ne?"

Midž je za trenutak razmišljala. "Možda", naposljetku je odlučila.

"Možda?"

"Trebalo bi da ga pozovemo i proverimo."

Brinkerhof zaječa. "Midž, on je zamenik direktora. Siguran sam da sve drži pod kontrolom. Hajde da ne dovodimo u pitanje..."

"Ma daj, Čed - ne budi dete. Samo radimo svoj posao. Nešto neočekivano se pojavilo u podacima i mi samo proveravamo. Pored toga", dodala je, "želela bih da podsetirn Stratmora da ga Veliki brat posmatra. Da dobro razmisli pre nego što ponovo ishitreno isplanira da spase svet." Midž podiže slušalicu i poče da okreće broj.

Brinkerhof nije izgledao ubeđeno. "Stvarno misliš da treba da ga uzne-miravaš?"

"Ne uznemiravam gaja", reče Midž, dobacivši mu slušalicu. "Nego ti."

Molim?" Promucala je Midž sa nevericom. "Stratmor tvrdi da naši XVJLpodaci nisu ispravni?" ;i, Brinkerhof klimnu glavom i spusti slušalicu.

"Stratmor je porekao daje TRANSLTR zaglavljen najednom fajlu već osamnaest sati?"

"Bio je sasvim prijatan po pitanju čitave stvari." Brinkerhof je blistao, zadovoljan što je preživeo taj telefonski razgovor. "Uveravao me je da TRANSLTR radi sasvim dobro. Rekao je da rešava šifre na svakih šest minuta, i to upravo sada. Zahvalio mi je što proveravam kako je."

"Laže", brecnu se Midž. "Vodim ovu statistiku podataka iz Kriptograf-skog odeljenja već dve godine. Podaci nikada nisu bili pogrešni."

"Uvek postoji prvi put", ležerno reče on.

Prostrelila ga je prekornim pogledom. "Ja sve podatke proveravam dva puta."

"Pa... znaš šta kažu za kompjutere. Kada nešto zeznu, bar su dosledni u tome."

Midž se okrenu i pogleda ga. "Ovo nije smešno, Čed! Zamenik direktora je upravo drsko slagao nekoga iz direktorove kancelarije. Ja želim da znam zašto!"

Brinkerhof iznenada požele da je nije pozvao da se vrati. Razgovor sa StratmoFom ju je samo izazvao. Još od afere Skipjack, kad god bi osetila da se nešto sumnjivo dešava, prolazila je kroz jezivu transformaciju od kokete do demona. Nije bilo ničega što bi je moglo zaustaviti sve dok ne resi stvar.

"Midž, jeste moguće da naši podaci nisu ispravni", odlučno reče Brinkerhof.

"Hoću da kažem, razmisli o tome - fajl koji je zakočio TRANSLTR osamnaest sati? To je nečuveno. Idi kući. Kasno je."

Prezrivo ga je pogledala i bacila izveštaj na pult. "Ja verujem podacima.

Instinkt mi govori da su tačni."

Brinkerhof se namršti. Čak ni direktor više nije dovodio u sumnju instinkte Midž Milken - imala je tu neshvatljivu naviku da uvek bude u pravu.

"Nešto se dešava", rekla je. "I ja nameravam da saznam šta."

Beker se sa mukom podigao sa poda autobusa i sručio na slobodno sedi-šte.

"Lep potez, seronjo." Klinac sa tri tornja na glavi mu se rugao. Beker je zaškiljio pod nejasnim osvetljenjem. Bio je to klinac za kojim je utrčao u autobus. Sumorno je pogledao po moru crvene, bele i plave kose.

"U čemu je stvar sa kosom?" upita Beker, pokazujući na ostale. "Svi imaju..."

"Crvenu, belu i plavu?" ubaci klinac.

Beker klimnu glavom, pokušavajući da ne zuri u inficiranu ranu od pir-singa na njegovoj gornjoj usni.

"Džudas Tabu", reče klinac kao da se podrazumeva.

Beker zbunjeno klimnu glavom.

Panker pijunu u prolaz između sedišta, očigledno zgađen Bekerovim neznanjem.

"Džudas Tabu? Najbolji panker posle Sida Višusa? Prosuo je sebi mozak ovde, pre godinu dana. Sada je godišnjica."

Beker neodređeno klimnu glavom. Očigledno nije uviđao vezu.

"Tabu je ovako sredio kosu onog dana kada je otperjao." Klinac ponovo pijunu.

"Svaki fan koji išta valja danas ima crvenu, belu i plavu kosu."

Jedan poduži trenutak Beker ne reče ništa. Polako, kao da su ga pogodili mecima za umirenje, on se okrenu napred. Prelazio je pogledom po grupi u autobusu. Svi do poslednjeg su bili pankeri. Većina je zurila u njega.

Svaki fan danas ima kosu ofarbanu u crveno, belo i plavo.

Beker podiže ruku i povuče ručicu za hitne slučajeve koja se nalazila na zidu. Bilo je vreme da siđe. Ponovo je povukao. Ništa se nije dešavalo. Povukao je po treći put, ovog puta paničnije. Ništa.

"Na liniji 27 ih isključuju." Klinac ponovo pijunu. "Da ih ne bi zajebavali."

Beker se okrenu ka njemu. "Hoćeš da kažeš da ne mogu da siđem?"

Klinac se nasmeja. "Ne, sve do kraja."

Pet minuta kasnije, autobus je jurio po neosvetljenom prigradskom putu. Beker se okrenu ka klincu koji je sedeo iza njega. "Hoće li se ovo čudo ikada zaustaviti?"

Klinac klimnu glavom. "Još nekoliko kilometara."

"Kuda idemo?"

Klinac se iznenada široko isceri. "Hoćeš da kažeš da ne znaš?"

Beker slegnu ramenima.

Klinac počeo histerično da se smeje. "E, sranje. Svideće ti se."

Na svega nekoliko metara od kućišta TRANSLTR-a, Fil Cartrukijan je stajao nad kratkim belim natpisom na podu Kriptografskog odeljenja.

KRIPTOGRAFIJA - PODNIVOI SAMO OVLAŠĆENO OSOBLJE

Znao je da ne spada u ovlašćeno osoblje. Bacio je brz pogled ka Stratmo-rovoj kancelariji. Zastori su i dalje bili navučeni. Cartrukijan je video daje Suzan Flečer otišla u toalet, tako da je znao da ona neće predstavljati problem. Jedino što ga je mučilo bio je Hejl. Bacio je pogled ka Čvoru 3, pitajući se da li ga kriptograf posmatra.

"Jebi ga", progundao je.

Pod njegovim nogama, ivica vrata u podu jedva da je bila vidljiva. Cartrukijan je držao ključ koji je upravo uzeo iz laboratorije SIGURNOSTi sistema.

Kleknuo je, ubacio ključ u otvor na podu i okrenuo ga. Brava ispod njega kliknu. On zatim okrenu veliku spoljašnju leptir-bravu i oslobodi vrata. Ba-civši još jedan pogled preko ramena, čučnuo je i snažno povukao. Ploča je bila mala, svega metar sa metar, ali teška. Kada se konačno otvorila, tehničar SIGURNOSTi sistema se zatetura.

Nalet vrelog vazduha pogodio ga je u lice. Imao je oštar miris freona. Stubovi pare kuljali su iz otvora, osvetljeni crvenim pomoćnim svetlom. Udaljeno brujanje generatora pretvorilo se u tutnjavu. Cartrukijan ustade i proviri u otvor. Izgledao je više kao prolaz koji vodi u pakao nego ulaz za kompjuter. Uske merdevine vodile su do platforme ispod poda. Iza toga, nalazile su se stepenice, ah sve što je on mogao da vidi bila je kuljajuća crvena izmaglica.

Greg Hejl je stajao sa neprozirne strane zatamnjenog stakla Čvora 3. Posmatrao je kako se Fil Cartrukijan spušta niz merdevine koje su vodile ka podnivoima. Sa mesta na kojem je stajao, Hejlu se činilo da je glava tehnicara SIGURNOSTi sistema odvojena od njegovog tela i ostavljena na podu Kriptografskog odeljenja. Potom, polako, ona uroni u kuljajuću izmaglicu.

"Hrabar potez", promrmljao je Hejl. Znao je kuda se Cartrukijan zaputio. Ručno isključivanje TRANSLTR-a u slučajevima nužde je bio logičan postupak ukoliko je mislio da kompjuter ima virus. Na nesreću, to je takođe bio siguran način da Kriptografsko ODJELJENJE preplave službenici bezbedno-

sti sistema u roku od desetak minuta. Postupci za hitne slučajeve prenosili su obaveštenje o uzbuni do glavne telefonske centrale. Hejl nije mogao da dopusti da službenici systemske SIGURNOSTi počnu da istražuju šta se dešava na Kriptografskom odeljenju. On izađe iz Čvora 3 i zaputi se ka vratima u podu. Morao je da zaustavi Čartrukijana.

31

Džaba je ličio na ogromnog punoglavca. Poput filmskog junaka po kojem je dobio nadimak, bio je čelavi sferoid. Kao dežurni anđeo-čuvar svih agencijskih kompjuterskih sistema, Džaba je marširao od jednog do drugog odeljenja, podešavajući, zalemljujući i potvrđujući svoj moto da je bolje sprečiti nego lečiti. Nijedan kompjuter Agencije nikada nije bio zaražen za vreme Džabine vladavine; nameravao je da tako i ostane.

Džabina baza je bila radna stanica smeštena na platformi sa koje se pružao pogled na podzemne nivoe, bazu podataka koja se držala u najvećoj tajnosti. Upravo tamo bi virusi prouzrokovali najveću štetu i upravo tamo je on provodio najveći deo svog vremena. Trenutno je, međutim, Džaba bio na pauzi i uživao u kalconi sa feferonama u kantini koja je radila preko cele noći. Upravo se spremio da zaroni u treću kalconu kada mu je zazvonio mobilni telefon.

"Reci", promrmljao je, zakašljavši se kada je progutao krupan zalogaj.

"Džaba", zagugutao je ženski glas. "Midž je."

"Kraljica podataka!" obradovao se krupni čovek. Uvek je gajio izvesnu slabost prema Midž Milken. Bila je bistra, a takođe i jedina žena koja je ikada flertovala sa njim. "Kako si, sto mu gromova?"

"Ne žalim se."

Džaba obrisa usta. "Na poslu?"

"Aha."

"Hoćeš na kalcone?"

"Volela bih, Džaba, ali vodim računa o bokovima."

"Stvarno?" Zakikotao se. "Mogu li da ti se pridružim?"

"Zločest si."

"Nemaš pojma koliko..."

"Drago mi je što sam te zatekla ovde", rekla je. "Treba mi savet."

Otpio je veliki gutljaj Dr Pepera. "Raspali."

"Moguće da nije ništa", rekla je Midž, "ali moji podaci iz Kriptograf-skog odeljenja pokazuju nešto čudno. Nadala sam se da bi mogao da mi to malo rasvetliš."

"Sta imaš?" Uzeo je još jedan gutljaj.

"Imam izveštaj koji kaže da TRANSLTR obrađuje jedan isti fajl već osamnaest sati i još ga nije resio."

Džabi izlete Dr Peper po čitavoj kalconi. "Molim!"

"Imaš li neku ideju?"

Brisao je kalconu salvetom. "Kakav je to izveštaj?"

"Izveštaj o učinku. Uobičajena osnovna analiza troškova." Midž mu brzo objasni šta su ona i Brinkerhof otkrili.

"Jeste li pozvali Stratmora?"

"Da. Rekao je da je u Kriptografskom odeljenju sve u redu. Rekao je da TRANSLTR radi punom parom. Rekao je da su naši podaci pogrešni."

Džaba nabra ispupčeno čelo. "Pa u čemu je onda problem? Tvoj izveštaj je zabrljao." Midž je ćutala. Džaba je shvatio na staje ciljalo. Namrštio se. "Ti ne misliš daje tvoj izveštaj zabrljao?"

"Upravo tako."

"Dakle, misliš da Stratmor laže?"

"Nije baš tako", reče Midž diplomatski, znajući da hoda po tankom ledu. "Samo, moji podaci nikada do sada nisu bili netačni. Mislila sam daje bolje da potražim još nečije mišljenje."

"Pa", počeo je Džaba, "žao mi je što ja moram ovo da ti saopštim, ali tvoji podaci su netačni."

"Misliš?"

"Kladim se u svoj posao." Džaba zagriže veliki zalogaj sočne kalcione i progovori punih usta. "Najduže što je neki fajl izdržao u TRANSLTR-u bilo je tri sata. To uključuje i dijagnostiku, granične testove, sve. Jedino što bi moglo da ga zaglavi na osamnaest sati mogao bi biti neki virus. Ništa drugo."

"Nekakav virus?"

"Da, nekakav ciklus koji se ponavlja. Nešto što je dospelo u procesore, napravilo petlju i zapravo zakočilo čitavu stvar."

"Pa", počela je Midž, "Stratmor je u Kriptografskom odeljenju već ravno trideset i šest sati. Možda se bori sa nekakvim virusom?"

Džaba se nasmeja. "Stratmor je tamo trideset i šest sati? Jadnik. Verovatno mu je žena rekla da ne sme da se vrati kući. Čujem da ga uništava."

Midž je za trenutak razmišljala. I ona je čula za to. Pitala se da li je paranoična.

"Midž." Džaba je zašištao i otpio još jedan popriličan gutljaj. "Da Strat-morova igračka ima neki virus, on bi me pozvao. Stratmor je pametan, ali nema pojma o virusima. Sve što on ima je TRANSLTR. Na prvi znak bilo kakve nevolje pritisnuo bi dugme za uzbunu - a to ovde znači da bi pozvao mene." Usisao je dugački rezanac mocarele. "Pored toga, nema nikakve šanse da TRANSLTR ima virus. Oklopna rukavica je najbolji set paket fil-tera koji sam ikada napisao. Ništa ne može da prođe kroz njega."

Nakon duge stanke, Midž uzdahnu. "Još nešto?"

"Aha. Tvoji podaci su pogrešni."

"To si već rekao."

"Upravo tako."

Namrštila se. "Ništa nisi naćuo? Baš ništa?"

Džaba se promuklo nasmeja. "Midž... saslušaj me. Skipjack je bio loš. Stratmor je uprskao. Ali idemo dalje - to je gotovo." Sa druge strane je usle-dila poduža pauza, i Džaba shvati daje preterao. "Izвини, Midž. Znam da si ti nastradala zbog čitavog tog cirkusa. Stratmor je pogresio. Znam šta misliš o njemu."

"Ovo nema nikakve veze sa Skipjackom", odlučno je rekla.

Kako da ne, pomislio je Džaba. "Čuj, Midž, ja ne marim za Stratmora kako god okreneš. Hoću da kažem, čovek je kriptograf. Svi su oni u osnovi sebićni šupci. Podaci su im potrebni za juće. Svaki prokleti fajl je upravo onaj koji bi mogao da spase svet."

"Šta želiš da kažeš?"

Džaba uzdahnu. "Želim da kažem da je Stratmor luđak kao i svi ostali. Ali takođe želim da kažem da voli TRANSLTR-a više nego tu svoju prokletu ženu. Da postoji nekakav problem, pozvao bi me."

Midž je dugo ćutala. Naposletku uzdahnu. "Dakle, kažeš da su moji podaci pogrešni?"

Džaba se zacereka. "Postoji li tamo nekakav eho?"

Ona se nasmeja.

"Vidi, Midž. Pošalji mi radni nalog. Doći ću u ponedeljak da proverim tvoju mašinu. U međuvremenu, gubi se dovraga odavde. Subota je uveće. Idi se valjaj po krevet sa nekim, ili nešto slično."

Ona uzdahnu. "Pokušavam, Džaba. Veruj mi, pokušavam."

lub Embrujo..."Vorlok" na engleskom - nalazio se u predgrađu, na raju autobuske linije broj 27. Nalikujući više utvrđenju nego plesnom klubu, bio je sa svih strana okružen visokim zidovima od gipsanog maltera u koje su umetnuti delići razbijenih pivskih flaša - gruba mera obezbeđenja zahvaljujući kojoj niko nije

mogao da ilegalno uđe a da pri tome ne ostavi za sobom popriličnu količinu sopstvenog mesa.

Za vreme vožnje, Beker se pomirio sa činjenicom da je omanuo. Bilo je vreme da pozove Stratmora i saopšti mu loše vesti - potraga je postala bez-nadežna. Dao je sve od sebe; sada je vreme da pođe kući.

Međutim, dok je posmatrao kako se gomila redovnih posetilaca gura da uđe u klub, Beker nije bio tako siguran da će mu savest dopustiti da odustane od potrage. Zurio je u najveću gomilu pankera koju je ikada video; svuda se nalazila crvena, bela i plava kosa.

Beker uzdahnu, procenjujući mogućnosti koje je imao pred sobom. Prešao je pogledom preko gomile i slegnuo ramenima. Na kom bi se drugom mestu ona nalazila u subotu uveče? Proklinjući sreću, Beker izađe iz autobusa.

Prilaz klubu Embrujo predstavljao je jedan uski kameni hodnik. Dok je ulazio, Beker oseti kako ga zahvata struja nestrpljivih posetilaca.

"Sklanaj mi se s puta, pederu!" Jastuče za igle u obliku čoveka proguralo se pored njega, munuvši ga laktom u bok.

"Dobra kravata." Neko gaje snažno povukao za kravatu.

"Hoćeš da se jebeš?" Tinejdžerka je zurila u njega. Ličila je na nešto što je izašlo iz Zore mrtvih.

Mrak koji je vladao u hodniku izlivaao se u ogromnu cementnu prostoriju koja je zaudarala na alkohol i znoj. Prizor je bio nadrealan - duboka pećina u planini u kojoj se hiljade tela pomeraju kao jedno. Talasali su se gore-dole, ruku čvrsto pripijenih uz telo, dok su im se glave mrdale poput beživotnih sijalica povrhu ukrućenih kičmi. Poludele duše su se zaletale i skakale sa po-dijuma, slećući u more ljudskih udova. Tela su bacakana naokolo poput lopti za plažu. Iznad njih, stroboskopi koji su pulsirali davali su čitavom prizoru izgled nekakvog starog, nemoj.- filma.

Na naspramnom zidu, zvučnici veličine mini-kombija vibrirali su toliko snažno da čak ni najposvčćuiji plesači nisu mogli da se približe na manje od deset metara od izvora buke.

Beker začepi uši i počeo da pogledom pretražuje gomilu. Ode god daje pogledao, video je još jednu crveno belo-plavu glavu. Tela su bila tako zbi-

jena da nije mogao da vidi kako su obučena. Nigde nije video ni nagovestaj britanske zastave. Bilo je očigledno da nikako neće moći da uđe u gomilu a da ga ne izgaze. Neko u njegovoj blizini počeo da povraća.

Divno. Beker je zagundao. Krenuo je dalje sprejom iscrtanim hodnikom.

Prostorija se sužavala u uski tunel prekriven ogledalima, koji je izlazio na spoljašnji plato sa razbacanim stolovima i stolicama. Plato je bio pretrpan pankerima, ali za Bekera je to bio izlaz koji je vodio ka savršenom blaženstvu - letnje nebo se otvaralo nad njim a muzika se gubila u daljini.

Ne obazirajući se na radoznale poglede, Beker je ušao u masu. Olabavio je kravatu i sručio se u stolicu za najbližim slobodnim stolom. Činilo mu se daje čitava večnost prošla otkako gaje tog jutra pozvao Stratmor.

Nakon stoje sklonio prazne pивske flaše sa stola, Beker zagnjuri glavu u šake. Samo nekoliko minuta, pomislio je.

Osam kilometara odatle, čovek sa naočarima sa žicanim okvirom sedeo je na stražnjem sedištu taksi vozila fijat, koje je nekontrolisanom brzinom jurilo prigradskim putem.

"Embrujo", progundao je, podsećajući vozača na odredište.

Vozač klimnu glavom, posmatrajući u retrovizoru svoju čudnu mušteriju.

"Embrujo", promrmljao je za sebe. "Svake večeri sve luđa gomila."

Tokugen Numataka je ležao nag na stolu za masažu u svojoj kancelariji na vrhu zgrade. Njegova lična maserka je radila na zgrčenim vratnim mišićima. Uranjala je dlanove u mesnate naslage koje su mu okruživale lopatice, polako se krećući naniže, ka peškiri koji mu je prekrivao stražnjicu. Ruke joj skliznuše niže... ispod peškira. Numataka jedva daje primetio. Misli su mu bile negde drugde.

Čekao je da telefon zazvoni.

Začulo se kucanje na vratima.

"Napred", zagundao je Numataka.

Maserka brzo izvuče ruke ispod peškira.

Telefonistkinja sa centrale uđe i nakloni se. "Poštovani predsjedniče?"

"Govorite."

Telefonistkinja se nakloni po drugi put. "Razgovarala sam sa telefonskom kompanijom. Poziv je stigao iz zemlje sa pozivnim brojem 1 - Sjedinjenih Država."

Numataka klimnu glavom. To su bile dobre vesti. Poziv je stigao iz Sjedinjenih Država. Nasmehio se. Ključ je bio original.

"Odakle iz Sjedinjenih Država?" upitao je.

"Rade na tome, gospodine."

"Dobro. Javite mi kada budete znali nešto više."

Telefonistkinja se ponovo nakloni i izađe.

Numataka oseti kako mu se mišići opuštaju. Pozivni broj 1. Zaista dobre vesti. Suzan Flečer je nestrpljivo koračala gore-dole po toaletu Kriptografskog odeljenja i polako brojala do pedeset. U glavi joj je bubnjalo. Samo još malo, govorila je sebi. Hejl je Nort Dakota!

Suzan se pitala kakve su Hejlove namere. Da li će objaviti ključ? Da li će biti pohlepan i pokušati da proda algoritam? Suzan nije mogla da podnese da i dalje čeka. Bilo je vreme. Morala je da stigne do Stratmora.

Oprezno je otškrinula vrata i provirila ka spolja neprozirnom staklenom zidu na udaljenom kraju Kriptografskog odeljenja. Nije mogla da zna da li je Hejl i dalje posmatra. Moraće brzo da ode do Stratmorove kancelarije. Naravno, ne suviše brzo - nije smela da dozvoli da Hejl posumnja da gaje otkrila. Pružila je ruku ka vratima i spremala se da ih otvori kada je začula neke glasove. Muške glasove.

Glasovi su dopirali kroz ventilacioni otvor blizu poda. Pustila je vrata i pošla ka otvoru. Recí je prigušivalo tupo brujanje generatora. Zvučalo je kao da razgovor dopire iz hodnika pod zemljom. Jedan glas je bio prodoran, ljutit. Zvučao je kao Fil Čartrukijan.

"Ne verujete mi?"

Ponovo se začu prepirka.

"Imamo virus!"

Potom gruba vika.

"Moramo da pozovemo Džabu!"

Zatim se začuše zvuči borbe.

"Pustite me!"

Zvuk koji je usledio jedva daje bio ljudski. Dug, zavijajući urlík užasa, poput izmučene životinje na samrti. Suzan se ukoči. Zvuk utihnu iznenada, kao što se i začuo. Potom nastade tišina.

Trenutak kasnije, kao po koreografiji za nekakav jeftini horor matine, svclla u toaletu polako postadoše prigušena. Zatim zatreperiše i ugasiše se. Suzan Flečer je stajala u potpunoj tami.

sediš na mom mestu, seronjo."

Beker podiže glavu sa ruku. Zar niko u ovoj proklesoj zemlji ne govori španski ? U njega je sa visine zurio niski, bubuljičavi tinejdžer izbrijane glave.

Polovina kože na glavi mu je bila crvena, polovina ljubičasta. Izgledao je kao uskršnje jaje. "Rekao sam da sediš na mom mestu, seronjo."

"Čuo sam te i prvi put", rekao je Beker, ustajući. Nije bio raspoložen za svađu. Bilo je vreme da pođe.

"Gde si sklonio moje flaše?" rešao je klinac. U nosu je imao zihericu.

Beker pokaza na pivske flaše koje je spustio na zemlju. "Bile su prazne."

"Bile su to moje jebene prazne flaše!"

"Izvinjavam se", rekao je Beker i okrenuo se da pođe.

Panker mu prepreći put. "Podigni ih!"

Beker je trepnuo. Nije ga to zabavljalo. "Šališ se, zar ne?" Bio je za čitavih trideset centimetara viši i oko dvadeset kilograma teži od klinca.

"Da li jebeno izgleda da se šalim?"

Beker ne odgovori.

"Podigni ih!" Glas mu se raspuče.

Beker je pokušao da ga zaobiđe, ali mu je tinejdžer ponovo preprečio put. "Rekao sam, jebeno ih podigni!"

Stondirani pankeri za okolnim stolovima počeli su da se okreću kako bi videli šta se događa.

"Ne želiš da radiš ovo, mali", tiho je rekao Beker.
"Upozoravam te!" Klinac je zapenio. "Ovo je moj sto! Dolazim ovde svako veče. A sada ih podigni!"
Bekeru ponestade strpljenja. Zar nije trebalo da bude u planinama sa Suzan? Zašto je u Španiji, gde se raspravlja sa duševno poremećenim tinejdžerom? Bez upozorenja, Beker uhvati klinca ispod pazuha, podiže ga i uz tresak ga spusti na sto. "Čuj ti, mali slinavi. Ove sekunde ćeš da prestaneš ili ću ti iščupati tu zihericu iz nosa i zatvoriti ti njome usta."
Klinac je prebledeo.
Beker gaje za trenutak držao, potom olabavi stisak. Ne skidajući pogled sa preplašenog klinca, Beker se sagnu, podiže flaše i vrati ih na sto. "Kako se kaže?" upitao je.
Klinac je bio bez reci.

"Nema na čemu", odseče Beker. Ovaj klinac je hodajuća reklama za kontrolu začeca.
"Idi do đavola!" viknu klinac, postavši svestan da mu se vršnjaci smeju.
"Seronjo!"
Beker se nije ni pomerio. Iznenada mu je doprlo do svesti nešto što je klinac rekao. Dolazim ovde svako veče. Beker se pitao da li bi klinac mogao da mu pomogne. "Izvinjavam se", reče Beker, "nisam čuo kako se zoveš."
"Dvobojni", prosiktao je klinac, kao da izgovara smrtnu osudu.
"Dvobojni?" Razmišljao je Beker. "Da pogodim... zbog kose?"
"Ne seri, šerloče." ft. "Upadljivo ime. Sam si ga smislio?"
"I te kako", ponosno je rekao. "Patentiraću ga." , Beker se namršti. "Misliš, zaštititi!"
Klinac je bio zbunjen. ".":;! "Biće ti potrebna zaštitna prava za ime", rekao je Beker. "Ne patent."
"Kako god!" povikao je iznervirano panker.
Sarenoliki asortiman pijanih i drogiranih klinaca za okolnim stolovima sada se histerično smeja. Dvobojni ustade i isceri se na Bekera. "Šta, do đavola, hoćeš od mene?"
Beker je za trenutak razmišljao. Hoću da opereškосу, počneš pristojno da se izražavaš i da se zaposliš. Shvatio je da je to suviše za prvi sastanak.
"Potrebna mi je jedna informacija", rekao je.
"Jebi se."
"Tražim nekoga."
"Nisam ga vid'o."
"Nisam ga video", ispravi ga Beker, dajući znak konobarici koja je pro-lazila. Kupio je dva Aguila piva i pružio jedno Dvoboynom. Momak je bio zapanjen. Uzeo je gutljaj piva i sumnjičavo se zagledao u Bekera.
"Nabacuješ mi se, gospodine?"
Beker se nasmeja. "Tražim jednu devojkę."
Dvobojni se piskavo nasmeja. "Sasvim sigurno nećeš dobiti nimalo akcije tako obučen!"
Beker se namršti. "Ne tražim akciju. Moram samo da razgovaram sa njom. Možda ti možeš da mi pomogneš daje pronađem."
Dobojni spusti pivo. "Ti si pajkan?"
Beker odmahnu glavom.
Mladićeve oči se suziše. "Izgledaš kao pajkan."
"Mali, ja sam iz Merilenda. Da sam policajac, bio bih malo izvan svoje jurisdikcije, zar ne misliš?"
To pitanje kao da ga je zbunilo.
"Ja sam Dejvicl Beker." Beker se nasmešio i pružio mu ruku preko stola.
panker sa gadjenjem ustuknu. "Odbij, pederu."

Beker povuče ruku.
Klinac se lukavo nacerio. "Pomoći ću ti, ali to će te koštati."
Beker je prihvatio igru. "Koliko?"
"Sto dolara."
Beker se namršti. "Imam samo pezete."
"Kakogod! Neka bude sto pezeta."

Pretvaranje valute Dvobojsnom očigledno nije bila jedna od jačih strana; sto pezeta je iznosilo oko osamdeset i sedam centi. "Dogovoreno", rekao je Beker, lupnuvši flašom o sto.

Klinac se nasmešio po prvi put. "Dogovoreno."

"U redu", nastavio je Beker prigušenim glasom. "Mislím da devojka koju tražim mora da izlazi ovde. Ima crvenu, belu i plavu kosu."

Dvobojsni prezirivo frknu. "Danas je godišnjica Džudasa Tabua. Svi imaju..."

"Ona nosi majicu sa britanskom zastavom i ima mindušu sa priveskom u obliku lobanje najednom uhu."

Preko lica Dvobojsnog prelete slabašan izraz prepoznavanja. Beker ga pri-meti i preplavi ga talas nade. Međutim, trenutak kasnije izraz na mladićevom licu postate oštar. Tresnuo je flašu o sto i zgrabio Bekera za košulju.

"Ona je Eduardova, seronjo! Ja bih pripazio! Pipni je i on će te ubiti!"

Midž Milken je Ijutito umarširala u salu za sastanke preko puta svoje kancelarije. Pored stola od mahagonija dugog deset metara sa intarzi-jom od tamnog trešnjinog drveta i orahovine u vidu grba Agencije, u sali za sastanke su se nalazila tri akvarela Merion Pajk, bostonska paprat, mermerni bar i, naravno, neizbežni aparat za vodu. Midž se posluži čašom vode u nadi da će joj to umiriti nerve.

Dok je pijuckala vodu, gledala je kroz prozor. Mesečina je dopirala kroz otvorene venecijanere i poigravala na teksturi stola. Uvek je mislila da bi ovo bila bolja direktorska kancelarija od Fontejsnog trenutnog mesta u pročelju zgrade. Umesto na parking, sala za sastanke je gledala na upečatljiv niz sporednih zgrada - uključujući i kupolu sa Kriptografskim ODJELJENJEm, ostrvo visoke tehnologije koje je lebdelo odvojeno od glavne zgrade, na tri pošumljena ara zemljišta. Namerno smešteno iza prirodnog zaklona u vidu zasada jasena, Kriptografsko ODJELJENJE se teško moglo videti sa većine prozori a u kompleksu Agencije. Međutim, pogled koji se pružao iz direktorskog odeljenja bio je savršen. Midž se činilo daje sala za sastanke savršeno mesto a kralja koji posmatra svoje kraljevstvo. Jednom je predložila da Fontejn premesti svoju kancelariju, ali direktor je jednostavno odgovorio: "Ne u zadnji deo." Fontejn nije bio čovek koji bi se nalazio na zadnjem kraju bilo čega. Midž je razmaknula zastore i zagledala se u brda. Žalosno uzdahnuvši, pustila je da joj pogled odluta ka mestu na kojem se nalazilo Kriptografsko mlcljenje. Uvek je pogled na kupolu Kriptografskog odeljenja uspevao da ji" uleši - bio je to svetionik koji je svetleo bez obzira na doba dana. Među-tim ni, večeras, dok ga je posmatrala, nije bilo nikakve utehe. Umesto toga, otkrila je da zuri u prazninu. Dok je prislanjala lice uz staklo, osećala je kako je zahvata divlja, dečja panika. Ispod nje nije bilo ničega osim tame. Kiiprtografsko ODJELJENJE je iščezlo!

U toaletima Kriptografskog odeljenja nisu postojali prozori; tama koja je okruživala Suzan Flečer bila je potpuna. Za trenutak je stajala nepomično, pokušavajući da se sabere, snažno svesna rastućeg osećaja panike koji joj je zahvatao telo. Činilo se da stravičan krik iz ventilacionog otvora lebdi svuda oko nje. Uprkos naporima da se izbori sa sve većim osećajem užasa, strah joj se širio telom i preuzimao kontrolu nad njom.

U naletu nagonskih kretnji Suzan je naslepo prelazila rukama preko vrata i umivaonika. Dezorijentisano se okretala u mraku, ruku ispruženih ispred sebe, pokušavajući da se seti izgleda prostorije. Prevrnula je kantu za smeće i našla se uz popločani zid. Povlačeći rakom preko zida, teturala je ka izlazu i pipala u potrazi za kvakom na vratima. Povukla ih je i teturajući se izašla u Kriptografsko ODJELJENJE.

Tamo se po drugi put ukopala na mestu.

Kriptografsko ODJELJENJE nije nimalo ličilo na ono što je videla pre svega nekoliko trenutaka. TRANSLTR je bio siva silueta pod bledom svetlošću sumraka koji je dopirao kroz kupolu. Svo osvetljenje koje se spuštalo sa tavanice bilo je ugašeno. Čak ni elektronske tastature na vratima nisu svetlele.

Kad su joj se oči privikle na tamu, Suzan je videla da je jedino svetio u Kriptografskom odeljenju dopiralo kroz otvorena vrata u podu - slabašno crveno pomoćno svetio u podzemnom nivou. Krenula je ka njemu. Slabi miris ozona osećao se u vazduhu.

Kada je stigla do vrata u podu, provirila je u otvor. Kroz crvenu svetlost i dalje su kuljali kovitlaci izmaglice, a na osnovu povišenog tona brujanja

generatora Suzan je znala da Kriptografsko ODJELJENJE opslužuje rezervno napajanje. Kroz izmaglicu je uspevala da razazna Stratmora koji je stajao na platformi ispod nje. Naginjao se preko ograde i zurio u dubine brujećeg vcr tikalnog otvora TRANSLTR-a.

"Gospodine načelnice!"

Nije bilo odgovora.

Suzan zakorači na merdevine. Vreo vazduh koji je dopirao odnekud ispod jurnu joj pod suknju. Prečke merdevina su bile klizave zbog kondenzacije. Spustila se na rešetkasto odmorište.

"Načelnice?"

Stratmor se nije okrenuo. I dalje je zurio naniže sa tupim izrazom šoku na licu, kao u transu. Suzan je pratila njegov pogled. Za Ireiuitak nije videla ništa osim pramenova pare. Polom ju je iznenadu ugledala. Nečiju ličinu

Šest spratova niže. Pojavila se nakratko u stubovima pare. Potom se pojavila ponovo. Zamršena masa isprepletanih udova. Na dvadeset i sedam metara ispod njih, Fil Čartrukijan je bio ispružen preko oštarih gvozdениh rebara glavnog generatora. Telo mu je potamnelo i izgorelo. Njegov pad je smanjio glavno napajanje Kriptografskog odeljenja.

Međutim, najjeziviji je bio prizor jednog drugog tela, na pola puta niz duge stepenice, skrupčanog, sakrivenog u senci. Nije bilo moguće ne prepoznati te mišićave obrise. Bio je to Greg Hejl.

Panker je urlao na Bekera. "Megan pripada mom prijatelju Eduardu! Kloni je se!"

"Gde je ona?" Bekerovo srce je udaralo kao ludo.

"Jebi se!"

"U pitanju je hitan slučaj!" Beker se brecnuo. Zgrabio je klinca za rukav. "Kod nje je prsten koji mi pripada. Platiću joj za njega! I to mnogo!"

Dvobojni se ukopa na mestu i prsnu u histeričan smeh. "Hoćeš da kažeš daje ono ružno, zlatno smeće tvoje?"

Beker razrogači oči. "Video si ga?"

Dvobojni prepredeno klimnu glavom.

"Gde je?" pitao je Beker.

"Nemam pojma." Dvobojni se cerekao. "Megan je bila ovde, pokušavajući da ga utopi."

"Pokušavala je da ga proda

"Ne brini, matori, nije imala sreće. Imaš odvratан ukus za nakit."

"Jesi li siguran da ga niko nije kupio?"

"Je 1" me ti to zezaš? Za četiri stotke? Rekao sam joj da ću joj dati pedeset, ali ona je htela više. Pokušavala je da kupi avionsku kartu - bez rezervacije."

Beker je osećao kako mu je sva krv nestala iz lica. "Za gde?"

"Jebeni Konektikat", brecnu se Dvobojni. "Edi je odlepio."

"Konektikat?"

"Sranje, da. Vraća se kod mamice i tatice u predgrađe. Mrzi špansku porodicu u koju je smeštena. Tri brata Spanca su je stalno muvala. Nije bilo jebene tople vode."

Beker je osećao kako mu se steže grlo. "Kada polazi?"

Dvobojni podiže pogled. "Kada?" Nasmejao se. "Do sada je već davno otišla.

Otišla je na aerodrom još pre nekoliko sati. Najbolje mesto da utopiš prsten - bogati turisti i ta sranja. Čim dobije lov, odleće."

Tupi osećaj mučnine razlio se Bekerovim stomakom. Ovo je nekakva bolesna šala, zar ne? Za trenutak je stajao nepomično. "Kako se preziva?"

Dvobojni je razmišljao, potom slegnu ramenima.

"Koji je njen let?"

"Pomenula je Gandža-liniju."

"Gandža-liniju?"

"Aha. Vikend linija neispavanih - Sevilja, Madrid, La Gvardija. Tako je zovu. Studenti putuju tako jer je jeftino. Pretpostavljam da sede u zadnjem delu i puše gandžu."

Sjajno. Beker zagunđa, prolazeći rukom kroz kosu. "Kad je poleteo?" "Tačno u dva ujutro, svake subote. Sada je već negde nad Atlantikom." Beker pogleda na sat. Pokazivao je 1:45 posle ponoći. Zbunjeno se okrenuo ka Dvoboju. "Kažeš daje to let u 2 ujutro?" Panker klimnu glavom, smejući se. "Čini mi se da si sjeban, matori." Beker ljutito pokaza na sat. "Ali tek je petnaest do dva!" Dvoboju je posmatrao sat, očigledno zbunjen. "Pa, neka sam proklet." Nasmejao se. "Obično nisam ovoliko razbijen do 4 ujutro!" "Koji je najbrži put do aerodroma?" brecnu se Beker. "Taksi stajalište ispred." Beker zgrabi novčanicu od hiljadu pezeta iz džepa i gurnu je Dvoboju u ruku. "Hej, čoveče, hvala!" viknuo je panker za njim. "Ako vidiš Megan, reci joj da sam je pozdravio!" Ali Beker je već otišao. Dvoboju uzdahnu i zatetura se natrag ka podijumu. Bio je suviše pijan da bi primetio čoveka sa naočarima sa žicanim okvirom koji je išao za njim. Ispred kluba, Beker je prelazio pogledom preko parkinga u potrazi za taksijem. Nije bilo nijednog. Pritrčao je krupnom izbacivaču. "Taksi!" Izbacivač je odmahnuo glavom. "Demasiado temprano. Suviše je rano." Suviše rano? Beker opsova. Dva sata ujutro! "Pidame uno! Pozovite ga!" Čovek je izvadio voki-toki. Izgovorio je nekoliko reci i potom prekinuo vezu. "Veinte minutos", rekao je. "Dvadeset minuta?!" viknuo je Beker. "Y el autobus?" Izbacivač slegnu ramenima. "Četrdeset i pet minutos." Beker podiže ruke u vazduh. Savršeno! Zvuk nekog malog motora natera Bekera da okrene glavu. Zvučalo je kao motorna testera. Neki ogromni klinac i njegova lancima prekrivena pratilja parkirali su stara vespu 250. Devojčina suknja se popela visoko na njene butine. Činilo se da nije ni primetila. Beker jurnu ka njima. Ne mogu da ve-rujem da radim ovo, mislio je. Ja mrzim motore. Povikao je vozaču: "Platiću ti deset hiljada pezeta da me odvezeš na aerodrom!" Klinac nije obraćao pažnju na njega. Ugasio je motor. "Dvadeset hiljada!" Viknu Beker. "Moram da stignem na aerodrom!" Klinac podiže pogled. "Scusi?" Bio je Italijan. "Aeroporto! Per favore. Sulla Vespa! Venti mille pesete!" Italijan pogleda svoj oronuli, mali motor i nasmeja se. "Venti mille pesete? La Vespa?"

168

Den Braun

"Cinquanta mille! Pedeset hiljada!" nudio je Beker. Bilo je to oko četiri stotine dolara. Italijan se sumnjičavo nasmeja. "Dov"e laplata? Gde je lova?" Beker izvuče pet novčanica od po deset hiljada pezeta iz džepa i pruži mu ih. Italijan pogleda novac, potom svoju devojku. Devojka je zgrabila novac i strpala ga u majicu. "Grazie!" nasmešio se Italijan. Dobacio je Bekeru ključeve od vespe. Potom je uhvatio devojku za ruku i oni otrčase ka zgradi, smejući se. "Aspetta!" povikao je Beker. "Čekaj! Hteo sam da me odvezeš!"

Suzan posegnu za rukom načelnika Stratmora dok joj je pomagao da se popne uz merdevine ka Kriptografskom odeljenju. Prizor tela Fila Čar-trukijana, slomljenog, kako leži preko generatora, bio joj je urezan u svest. Od pomisli na Grega Hejla koji se skrivao u utrobi Kriptografskog odeljenja vrtelo joj se u glavi. Istina se nije mogla poreći - Hejl je gurnuo Čartru-kijana. Suzan je posrtala pored senke TRANSLTR-a natrag ka glavnom ulazu u Kriptografsko ODJELJENJE - ka vratima kroz koja je nekoliko sati ranije ušla. Njeno mahnito udaranje po neosvetljenoj tastaturi nije učinilo ništa da se ogromna vrata pomere. Bila je zatočena; Kriptografsko ODJELJENJE je bilo zatvor. Kupola je ležala poput satelita, 100 metara udaljena od glavne strukture Agencije, i do

nje se moglo doći samo kroz glavni portal. Budući da je Kriptografsko ODJELJENJE samo generisalo struju, centrala verovatno nije ni znala da su u nevolji. "Glavni dovod struje je isključen", rekao je Stratmor, stigavši iza nje. "Na rezervnom smo napajanju."

Rezervno napajanje u Kriptografskom odeljenju je bilo zamišljeno tako tla TRANSLTR i njegovi sistemi rashlađivanja imaju prednost nad svim ostalim sistemima, uključujući i osvetljenje i ulaze. Na taj način neočekivani nestanak struje ne bi mogao da prekine rad TRANSLTR-a za vreme važne operacije. To je takođe značilo da TRANSLTR nikada neće raditi bez svog IVeonskog sistema rashlađivanja; u neohlađenoj zatvorenoj prostoriji, toplota koju stvara tri miliona procesora porasla bi do nesigurnih vrednosti - što bi možda dovelo do zapaljivanja silikonskih čipova i njihovog topljenja. Bio je to prizor koji se niko nije ni usuđivao da zamisli.

Suzan se trudila da se sabere. Misli su joj bile ispunjene jednim jedinim prizorom - prizorom tehničara SIGURNOSTi sistema koji leži na generatorima.

Ponovo je počela da kuca po tastaturi. I dalje nije bilo nikakve reakcije.

"Prekinite rad TRANSLTR-a!" zahtevala je od Stratmora. Ako bi izdali naredbu TRANSLTR-u da prestane da traga za ključem Digitalne tvrđave, to bi isključilo njegova strujna kola i oslobodilo dovoljno rezervnog napajanja da vrata ponovo prorade.

"Polako, Suzan", rekao je Stratmor, položivši joj ruku na rame.

Stratmorov umirujući dodir probudio je Suzan iz transa. Iznenada se setila zašto je pošla da ga potraži. Okrenula se ka njemu: "Gospodine načelnice! Greg Hejl je Noti Dakola!"

Den Braun

Tišina kao da je beskonačno pulsirala u tami. Naposljetku je Stratmor progovorio. Zvučao je više zbunjeno nego zapanjeno. "O čemu to govorite?"

"Hejl..." Prošaputala je Suzan. "On je Nort Dakota."

Ponovo nastade tišina. Stratmor je razmišljao o Suzaninim recima. "'Tragač'?"

Izgledao je zbunjeno. "Pronašao je Hejla?"

"'Tragač' se još nije vratio. Hejl gaje obustavio!"

Suzan mu objasni kako je Hejl zaustavio njeno istraživanje i kako je na Hejlovom nalogu otkrila elektronsku poruku od Tankada. Usledio je još jedan dugi trenutak tišine. Stratmor je u neverici odmahivao glavom.

"Nema šanse daje Greg Hejl Tankadovo osiguranje! To nema smisla! Tankado ne bi nikada verovao Hejlu."

"Načelnice", rekla je, "Hejl nas je već jednom nasamario - Skipjack. Tankado mu je verovao."

Činilo se da Stratmor ne uspeva da dođe do reci.

"Zaustavite TRANSLTR", molila ga je Suzan. "Znamo ko je Nort Dakota. Pozovite obezbeđenje. Idemo oдавde."

Stratmor podiže ruku - tražio je trenutak da razmisli.

Suzan nervozno pogleda u pravcu vrata u podu. TRANSLTR je skrivao otvor od pogleda, ali crvenkasta svetlost se prosipala preko crnih pločica poput vatre na ledu. Hajde, pozovite obezbeđenje, načelnice! Zaustavite TRANSLTR! Vadite nas oдавde!

Iznenada, Stratmor se dade u akciju. "Pođite za mnom", rekao je. Zaputio se ka vratima u podu.

"Načelnice! Hejl je opasan! On..."

Ali načelnik je nestao u tami. Suzan požuri za njegovom siluetom. Načelnik je obišao TRANSLTR i došao do otvora u podu. Provirio je u jamu ispunjenu uskovitlanom parom. U tišini se obazreo po zamračenom Kripto-grafskom odeljenju. Potom se sagnuo i povukao teška vrata u podu. ZANJI-hala su se u malom luku. Kada ih je pustio, zalupila su se uz zaglušujući tresak. Kriptografsko ODJELJENJE je ponovo bilo nema, zamračena pećina. Činilo se daje Nort Dakota u zamci.

Stratmor je kleknuo. Okrenuo je tešku leptir-bravu. Kliznula je na mesto.

Podnivoi su bili zapečaćeni.

Ni on ni Suzan nisu čuli prigušene korake koji su se kretali u pravcu Čvora 3.

Dvobojni se zaputio kroz hodnik obložen ogledalima koji je vodio od terase ka podijumu. Kada se okrenuo da u ogledalu proveri kako mu stoji zihherica, osetio je da se neko šunja iza njega. Okrenuo se, ali je bilo suviše kasno. Par ruku nalik steni priklještilo gaje licem uz staklo.

Panker je pokušavao da se okrene. "Eduardo? Hej, čoveče, jesi li to ti?"

Dvobojni oseti kako se neka ruka očešala o njegov novčanik pre nego što mu se nečije telo čvrsto oslonilo o leđa. "Edi!" povikao je panker. "Prestani da se izmotavaš! Neki tip je tražio Megan."

Lik gaje čvrsto držao.

"Hej, Edi, čoveče, prekini!" Ali kada je pogledao u ogledalo, Dvobojni je video da figura koja gaje priklještila uopšte nije pripadala njegovom prijatelju.

Lice je bilo rošavo i izbrazdano ožiljcima. Par beživotnih očiju poput uglja zurio je u njega iza naočara sa žicanim okvirom. Čovek se nagnuo na-pred, tako da su mu usta bila tik uz uho Dvobojnog. Čudan glas je prodah-tao: "Adonde fue? Kuda je otišao?" Reci su zvučale nekako deformisano.

Panker se ukočio od straha.

"Adonde fue?" ponovio je glas. "El Americano."

"A... aerodrom. Aeropuerto", promucio je Dvobojni.

"Aeropuerto?" ponovio je čovek, tamnim očima posmatrajući usne Dvobojnog u ogledalu.

Panker klimnu glavom.

"Tema el anillo? Da li je imao prsten?"

Užasnut, Dvobojni odmahnu glavom. "Nije."

"Viste el anillo? Da li si video prsten?"

Dvobojni je ćutao. Koji je bio tačan odgovor?

"Viste el anillo?" prigušeni glas je pitao.

Dvobojni klimnu potvrdno, nadajući se da će se iskrenost isplatiti. Nije se isplatila. Nekoliko sekundi kasnije, skliznuo je na pod, slomljenog vrata.

Džaba je ležao na leđima, napola uvučen u razmontirani glavni kompjuter. U ustima mu se nalazila minijturna lampa, u ruci lemilica, a veliki šematski plan bio mu je raširen na stomaku. Upravo je završio pričvršćivanje novog seta oslabljivača za neispravnu matičnu ploču kada mu je zazvonio mobilni telefon.

"Sranje", opsovao je, tragajući za telefonom kroz gomilu kablova. "Džabaje."

"Džaba, Midžje."

Oraspoložio se. "Dva puta za jedno veče? Ljudi će početi da govorkaju svašta."

"Imamo probleme u Kriptografskom odeljenju." Glas joj je bio napet.

Džaba se namršti. "Već smo prošli kroz ovo. Sećaš li se?"

"Imamo problem sa strujom."

"Ja nisam električar. Pozovi Tehničko održavanje."

"Kupola je u mraku."

"Priviđaju ti se stvari. Idi kući." Ponovo se okrenuo svom nacrtu.

"U mrklom mraku!" povikala je.

Džaba uzdahnu i spusti lampu. "Midž, kao prvo, tamo imamo pomoćno napajanje.

Nikada ne bi bio mrkli mrak. Kao drugo, Stratmor ima malo bolji pogled na

Kriptografsko ODJELJENJE nego ja trenutno. Zašto ne pozoveš njega?"

"Zato što ovo ima nekakve veze sa njim. On krije nešto."

Džaba zakoluta očima. "Midž, dušo, do grla sam upao u serijske kablove ovde. Ako ti treba neko za sudar, oslobodiću se. U protivnom, pozovi Tehničko održavanje."

"Džaba, ovo je ozbiljno. Osećam to."

Ona to oseća? Midž je, pomislio je Džaba, i zvanično u jednom od svojih čudljivih raspoređenja. "Ako se Stratmor ne brine, ni ja se ne brinem."

"U Kriptografskom odeljenju je mrkli mrak, do đavola!"

"Možda Stratmor posmatra zvezde."

"Džaba! Ne šalim se!"

"U redu, u redu", zagundao je, podižući se na lakat. "Možda je došlo do kratkog spoja u generatoru. Tim završim sa poslom ovde, svratiću do Krip-tografskog odeljenja i..."

"A staje sa pomoćnim napajanjem!" nastavila je Midž. "Ako je generator otkazao, zašto nema pomoćnog napajanja?"

"Ne znam. Možda je Stratmor ostavio TRANSLTR da radi, tako daje pomoćno napajanje iskorišćeno."

"Zašto onda ne prekine rad TRANSLTR-a? Možda je neki virus. Govorio si ranije nešto o virusu."

"Dovraga, Midž!" eksplodirao je Džaba. "Rekao sam ti, nema virusa u Kriptografskom odeljenju! Prestani da budeš tako prokleta paranoična!" Sa druge strane linije nastade ćutanje.

"O, sranje, Midž", izvinjavao se Džaba. "Pusti da ti objasnim." Glas mu je bio napet. "Kao prvo, imamo Oklopnu rukavicu - nijedan virus ne bi mogao da prođe kroz nju. Kao drugo, ako dođe do nestanka struje, to je u vezi sa hardverom - virusi ne obustavljaju struju, oni napadaju softver i podatke. Šta god da se dešava u Kriptografskom odeljenju, nije u pitanju virus."

Muk.

"Midž? Tu si?"

Njen odgovor bio je leden. "Džaba, ja moram da radim svoj posao. Ne očekujem da se na mene više zato što ga radim. Kada nazovem da pitam zašto je multimiliondolarsko postrojenje u mraku, očekujem profesionalni odgovor."

"Da, gospodo."

"Jednostavno "da" ili "ne" će biti dovoljno. Da li je moguće daje problem u Kriptografskom odeljenju u nekakvoj vezi sa virusom?"

"Midž... rekao sam ti..."

"Da" ili "ne". Dali je moguće da TRANSLTR ima virus?"

Džaba je uzdahnuo. "Ne, Midž. Sasvim je nemoguće."

"Hvala ti."

Na silu se nasmejao i pokušao da popravi atmosferu. "Osim ako ne misliš daje Stratmor sam napisao neki virus i zaobišao moje filtere."

Nastade muk. Kada je Midž progovorila, glas joj je imao nekakav jezivi prizvuk.

"Stratmor može da zaobiđe Oklopnu rukavicu?"

Džaba uzdahnu. "To je bila šala, Midž." Ali znao je daje suviše kasno.

Načelnik i Suzan su stajali pored vrata u podu i razmatrali šta sledeće da učine.

"Imamo Fila Čartrukijana koji je tamo dole mrtav", govorio je Stratmor. "Ako pozovemo pomoć, Kriptografsko ODJELJENJE će se pretvoriti u cirkus."

"Šta vi predlažete da učinimo?" pitala je Suzan. Ona je želela jedino da ode. Stratmor je za trenutak razmišljao. "Ne pitajte me kako se to dogodilo", rekao je, bacivši pogled na zaključana vrata u podu, "ali čini se da smo ne-namerno otkrili i uklonili Nort Dakotu." Odmahnuo je glavom u neverici. "Prokleta srećna slučajnost, ako mene pitate." I dalje se činilo daje šokiran idejom da je Hejl umešan u Tankadov plan. "Ja pretpostavljam da je Hejl negde u svom terminalu sakrio ključ - možda kod kuće ima kopiju. U svakom slučaju, on je zaključan." "Pa, zašto onda ne pozovemo obezbeđenje i ne dozvolimo im da ga otpreme odavde?" "Ne još", rekao je Stratmor. "Ako tehničari SIGURNOSTi sistema otkriju podatke o ovom beskonačnom TRANSLTR-ovom procesu, dobićemo čitavu jednu novu gomilu problema. Želim da se svi tragovi Digitalne tvrđave obrisu pre nego što otvorimo vrata."

Suzan je nevoljno klimnula glavom. Bio je to dobar plan. Kada obezbeđenje konačno bude izvuklo Hejla iz podnivoa i optužilo ga za Čartruki-janovu smrt, on će verovatno pretiti da će reći čitavom svetu za Digitalnu tvrđavu. Ali dokaz će biti izbrisan - Stratmor bi mogao da se pravi lud. Beskonačni niz? Nerešivi algoritam? Ali, to je besmisleno! Zar Hejl nije čuo za princip Bergofski?

"Evo šta moramo da uradimo." Stratmor je pribrano iznosio svoj plan. "Obrisaćemo svu Hej lov prepisku sa Tankadom. Izbrisaćemo sve tragove da sam zaobišao Oklopnu rukavicu, sve Čartrukijanove analize SIGURNOSTi sistema, podatke monitora koji beleži rad TRANSLTR-a - sve. Digitalna tvrđava će nestati. Nikada ni nije bila ovde. Zakopaćemo Hejlov ključ i moliti se da Dejvid pronađe Tankadov primerak."

Dejvid, pomislila je Suzan. Prisilila se da ne misli na njega. Morala je tla ostane usredsređena na ono šio ih je čekalo.

"Ja ću se pobrinuti za laboratoriju SIGURNOSTi sistema", rekao je Stratmor. "Za podatke sa monitora, podatke o mutaciji i sve ostalo. Vi se pobri

nite za Čvor 3. Izbrišite svu Hejlovu elektronsku poštu; sve tragove prepiske sa Tankadom, sve u čemu se pominje Digitalna tvrđava."

"U redu", odgovorila je Suzan, usredsređujući se na to što je govorio. "Obrisaću čitav Hejlov disk. Formatiraću sve ponovo."

"Ne!" Stratmorov odgovor bio je oštar. "Nemojte to uraditi. Hejl tamo najverovatnije ima primerak ključa. Želim ga."

Suzan je u neverici zurila u njega. "Vi želite ključ? Mislila sam da je svrha svega ovoga da se unište ključevi!"

"I jeste. Ali želim kopiju. Želim da otvorim taj prokleti fajl i da pogledam Tankadov program."

Suzan je delila Stratmorovo interesovanje, ali instinkt joj je govorio da nije mudro otključavati algoritam Digitalne tvrđave, bez obzira na to koliko on zanimljiv mogao biti. U ovom trenutku, smrtonosni program je bio na sigurnom, zaključan u svom kodiranom sefu - krajnje bezopasan. Čim bude dekodiran...

"Gospodine načelnice, zar ne bi bilo bolje samo da..."

"Želim taj ključ", odgovorio je.

Suzan je morala da prizna da je, još od kako je čula za Digitalnu tvrđavu, osećala izvesnu profesionalnu radoznalost da sazna kako je Tankado uspeo da ga napiše. Samo njegovo postojanje prkosilo je najosnovnijim pravilima kriptografije. Suzan je posmatrala načelnika. "Obrisaćete algoritam čim ga budemo videli?"

"Bespovratno."

Suzan se namrštila. Znala je da neće biti moguće odmah pronaći Hejlov ključ. Pronalaženje nasumično odabranog ključa na jednom od hard-disko-va Čvora 3 bilo je kao da pokušavate da pronađete jednu čarapu u spavaćoj sobi veličine Teksasa. Kompjuterske pretrage su bile od koristi samo ako ste znali za čim tragate; ova šifra je bila nasumično odabrana. Na sreću, međutim, zahvaljujući činjenici da je Kriptografsko ODJELJENJE radilo sa toliko mnogo nasumično odabranog materijala, Suzan je, zajedno sa nekolicinom saradnika, razvila složen proces poznat pod nazivom "pretraga nepodudarnosti". Ta pretraga je u osnovi zahtevala od kompjutera da prouči svaki niz karaktera na svom hard-disku, da uporedi svaki niz sa ogromnim rečnikom i označi svaki niz koji izgleda kao besmislen ili nasumičan. Bilo je problematično stalno podešavati parametre, ali ipak izvodljivo.

Suzan je znala daje logično da ona pokuša da pronađe ključ. Uzdahnula je i ponadala se da neće zažaliti zbog toga. "Ako sve prođe dobro, trebaće mi oko pola sata."

"U tom slučaju, bacimo se na posao", rekao je Stratmor. Spustio joj je ruku na rame i poveo je kroz mrak ka Čvoru 3.

Iznad njih, zvezdano nebo se protezalo preko kupole. Suzan se zapitala da li Dejvid može da vidi iste te zvezde u Sevilji.

176

Den Braun

Dok su se približavali teškim staklenim vratima Čvora 3, Stratmor opsova sebi u bradu. Tastatura pored vrata Čvora 3 nije bila osvetljena. Vrata su bila mrtva. "Prokletstvo", rekao je. "Nema struje. Zaboravio sam."

Stratmor počeo da proučava pokretna vrata. Položio je dlanove na staklo, a potom se nagnuo u stranu, pokušavajući da ih otvori. Dlanovi su mu bili znojav i skliznuše. Obrisa ih je o pantalone i pokušao ponovo. Ovog puta vrata se za nijansu pomeriše u stranu.

Suzan oseti da napreduju i stade iza Stratmora. Gurnuli su zajedno i vrata se otvoriše za nekoliko centimetara. Za trenutak su ih zadržali u tom položaju, ali pritisak je bio prevelik. Vrata se ponovo zatvoriše.

"Sačekajte", rekla je Suzan premeštajući se ispred Stratmora. "U redu, da probamo sada."

Gurnuli su. Ponovo su se vrata otvorila samo za nekoliko centimetara. Slabašan tračak plave svetlosti procurio je iz Čvora 3; terminali su i dalje bili uključeni; smatrali su se ključnim za rad TRANSLTR-a i imali su pomoćno napajanje.

Suzan zari petu svojih Feragamo cipela u pod i gurnu jače. Vrata počеше da se pomeraju. Stratmor se pomerio kako bi gurao iz boljeg ugla. Položivši dlanove na levo pomično krilo vrata, počeo je da gura. Suzan je desno krilo gurala u suprotnom smeru. Polako, istrajno, vrata počеше da se razdvajaju. Sada su bila gotovo trideset centimetara razmaknuta.

"Ne pušajte", rekao je Stratmor, gubeći dah dok su sve jače gurali vrata. "Samo još malo."

Suzan se pomeri i gurnu rame u procep. Ponovo je gurnula, ovog puta iz boljeg ugla. Vrata su se opirala.

Pre nego što je Stratmor stigao da je zaustavi, Suzan ugura svoje vitko telo u procep. Stratmor se pobunio, ali bila je uporna. Želela je da izađe i.

Kriptografskog odeljenja, a poznavala je Stratmora dovoljno dobro da zna da nikuda neće ići sve dok ne pronađu Hejlov ključ.

Stajala je u središtu procepa i gurala vrata svom svojom snagom. Činilo se da joj vrata uzvraćaju. Odjednom, Suzan izgubi snagu. Vrata jurnuše ka njoj.

Stratmor se upinjao da ih zadrži, ali bilo je to suviše za njega. Baš dok su se vrata zatvarala, Suzan se provuče kroz procep i sruči se sa druge strani".

Stratmor se upinjao da ponovo otvori vrata, makar za pedalj. Gurnuo jr lice u uski procep. "Isuse, Suzan - da li ste dobro?"

Suzan ustade i obrisala prašinu sa sebe. "Jesam."

Pogledala je oko sebe. Čvor 3 je bio prazan; osvetljavali su ga samu kompjuterski monitori. Plavičasle senke su davale čitavom mestu nekakvu sablasnu atmosferu. Okrenula se kn Stratmoru, koji je bio u procepu vrata. Lice muje izgledalo bledo i bolesno pod plavom svctlošću.

"Suzan", rekao je. "Dajte mi dvadeset minuta da obrišem fajlove u laboratoriji SIGURNOSTi sistema. Kada ne bude nikakvih tragova, otići ću do inog terminala i obustaviti rad TRANSLTR-a."

"I bolje vam je da to učinite", rekla je Suzan, posmatrajući teška staklena vrata. Znala je daje, sve dok TRANSLTR ne prestane da troši pomoćno napajanje, bila zatvorenik u Čvoru 3.

Stratmor je pustio vrata i ona se zatvoriše. Suzan je kroz staklo posma-trala kako načelnik nestaje u tami Kriptografskog odeljenja.

Bekeroва sveže kupljena vespa sa mukom se kretala prilaznim putem ka seviljskom aerodromu. Zglobovi prstiju na rukama su mu čitavim putem bili beli. Sat je pokazivao da je upravo prošlo 2 sata ujutro, po lokalnom vremenu.

Kada se našao nadomak glavne zgrade aerodroma, približio se ivičnjaku i skočio sa motora dok je još bio u pokretu. Motor se uz tresak sručio na put i uz grcanje zaustavio. Beker je na nesigurnim nogama jurnuo kroz okretna vrata. Nikada više, zakleo se u sebi.

Aerodromska zgrada je bila sterilno čista i jasno osvetljena. Da nije bilo domara koji je brisao pod, mesto bi delovalo potpuno napušteno. Na dragoj strani sale, službenik na prodaji karata je zatvarao šalter Iberia Airlines. Beker je to shvatio kao loš znak.

Pritrčao je šalteru. "El vuelo a los Estados Unidos?"

Privlačna Andaluzanka sa druge strane pulta podiže pogled i izvinjava-juće se osmehnu. "Acaba de salir. Upravo ste ga propustili." Reci koje je izgovorila ostadoše da vise u vazduhu.

Propustio sam ga. Bekeroва ramena se opustiše. "Da li je na tom letu bilo mesta za putnike bez rezervacije?"

"Mnogo", nasmešila se žena. "Avion je bio gotovo prazan. Ali sutrašnji let u osam ujutro takođe ima..."

"Moram da znam da li je moja prijateljica stigla na taj let. Nije imala rezervaciju."

Žena se namrštila. "Žao mi je, gospodine. Večeras je bilo nekoliko putnika bez rezervacije, ali naša klauzula o privatnosti putnika kaže..."

"Veoma je važno", požurio je da doda Beker. "Moram samo da znam da lije stigla na taj let. To je sve."

Žena mu saosećajno klimnu glavom. "Ljubavna svađa?"

Beker je za trenutak razmišljao. Potom se pokunjeno osmehnu. "Toliko je očigledno?"
Namignula mu je. "Kako se zove?"
"Megan", tužno je odgovorio.
Službenica se osmehnu. "Da li vaša prijateljica ima prezime?"
Beker je polako udahnuo. Da, ali gaja ne znam! "Zapravo, to je pomalo komplikovana situacija. Rekli ste daje avion bio skoro prazan. Možda biste mogli..."
"Bez prezimena zaista ne mogu..."

"Zapravo", prekinuo ju je Beker budući da mu je pala na pamet druga ideja. "Vi ste bili dežurni čitave noći?"
Žena klimnu glavom. "Od sedam do sedam."
"Onda ste je možda videli. Ona je mlada devojka. Možda petnaest ili šesnaest godina? Kosa joj je bila..." Pre nego stoje do kraja izgovorio rečenicu, shvatio je daje pogrešio.
Ženine oči se suziše. "Vaša devojka ima petnaest godina?"
"Ne!" viknuo je Beker. "Hoću da kažem..." Sranje. "Ako biste mogli da mi pomognete, veoma je važno."
"Žao mi je", reče žena hladno.
"Nije tako kao što zvuči. Ako biste samo mogli..."
"Laku noć, gospodine." Žena je navukla metalnu rešetku i nestala u stražnjoj prostoriji.
Beker podiže pogled ka tavanici. Vesto, Dejvide. Veoma vesto. Prešao je pogledom preko sale. Ništa. Mora daje prodala prsten i stigla na taj let. Zaputio se ka domaru. "Has visto a una nifia?" Povicao je da nadjača zvuk mašine za poliranje pločica. "Da li ste videli jednu devojku?"
Starac se sagnu i ugasi mašinu. "A?"
"Una nifia?" ponovi Beker. "Pelo rojo, azul, y blanco. Crveno-belo-plava kosa."
Domar se nasmeja. "Que fea. Zvuči ružno." Odmahnuo je glavom i vratio se svom poslu.
Dejvid Beker je stajao nasred napuštene aerodromske dvorane i pitao se šta da uradi. Čitavo veče je bilo komedija pometnje. Stratmorove reci su mu odjekivale u glavi: Nemojte zvati sve dok ne budete imali prsten. Obuzimao ga je duboki umor. Ako je Megan prodala prsten i stigla na taj let, nije mogao da zna kod koga je prsten sada.
Beker zatvori oči i pokuša da se skoncentriše. Koji mi je sledeći potez ?
Odlučio je da o tome razmišlja nešto kasnije. Prvo je morao da obavi dugo odlaganu posetu toaletu.

Suzan je stajala sama u slabo osvetljenoj tišini Čvora 3. Zadatak koji je imala pred sobom bio je jednostavan: pristupiti Hejlovom terminalu, pronaći njegov primerak ključa, a potom obrisati sve tragove njegove komunikacije sa Tankadom. Nigde nije smelo da bude ni pomena o Digitalnoj tvrđavi.
Prvobitni strah koji je osećala pri pomisli da će sačuvati ključ i otključati Digitalnu tvrđavu ponovo ju je mučio. Nije želela da izaziva sudbinu; do sada su imali sreće. Nort Dakota se kao nekim čudom pojavio baš njima ispred nosa i sada je bio zatvoren. Jedino je bilo nejasno staje uradio Dejvid; morao je da pronađe drugi ključ. Suzan se nadala da napreduje.
Dok je zalazila dublje u unutrašnjost Čvora 3, pokušavala je da razbistri misli. Bilo je čudno što se osećala toliko nelagodno na tako poznatom me-stu. Sve u Čvoru 3 joj se u mraku činilo nepoznatim. Međutim, bilo je tu još nečega. Suzan je za trenutak oklevala, bacivši pogled na neispravna vrata. Nije bilo izlaza. Dvadeset minuta, pomislila je.
Dok se okretala ka Hejlovom terminalu, osetila je neobičan miris nalik mošusu - miris koji sasvim sigurno nije pripadao Čvoru 3. Pitala se da li je moguće da se dejonizator pokvario. Miris joj je na neki neodređen način bio poznat, i bio je praćen uznemirujućim trncima. Zamislila je Hejla, zaključanog ispod, u svojoj ogromnoj ćeliji koja se puši. Da lije nešto zapalio? Podigla je pogled ka ventilacionim otvorima i udahnula. Međutim, činilo se da miris dolazi iz neposredne blizine.

Suzan baci pogled ka pregradnim vratima čajne kuhinje. Istog trenutka je prepoznala miris. Bila je to kolonjska voda... i miris znoja. Nagonski je ustuknula, nepripremljena na ono što je ugledala. Iza letvica vrata čajne kuhinje dva oka su zurila u nju. Bio je potreban samo trenutak da užasna istina dopre do nje. Greg Hejl nije bio zaključan u podnivoima bio je u Čvoru 3! Iskrao se uz merdevine pre nego što je Stratmor zatvorio vrata u podu. Bio je dovoljno snažan da sam otvori vrata. Suzan je jednom čula da čisti užas može da parališe - sada je znala da je to samo priča. One iste sekunde kada je njen mozak shvatio šta se dešava, bila je u pokretu - posrtala je natrag kroz mrak sa samo jednom mislju u gla vi: pobeći. Zvuk lomljave iza nje usledio je istog trenutka. Hejl je bez reci sedeo na štednjaku, a potom je ispružio noge poput dva borbena ovna. Vrata izleteše i, šaiki. Hejl se bacio ti prostoriju i sigurnim koracima pojurio a njom.

Suzan za sobom prevrnu lampu, pokušavajući da saplete Hejla koji je išao za njom. Osetila je kako ju je bez napora zaobišao. Brzo ju je stizao. Kada ju je desnom rukom obgrlio oko struka, osećala se kao daje naletela na čeličnu šipku. Isterao joj je sav vazduh i zadahtala je od bola. Bicepsu su mu se stezali naspram njenih rebara. Suzan se opirala; počela je mahnito da se uvija. Nekako gaje laktom pogodila u hrskavicu nosa. Pustio ju je i rukama se uhvatio za nos. Pao je na kolena, rukama prekrivajući lice. "Prokl..." viknuo je od bola. Suzan jurnu ka vratima moleći se u sebi da Stratmor tog trenutka uključi struju i da se vrata otvore. Umesto toga, zalupala je po staklu. Hejl se zateturao ka njoj, nosa oblivenog krvlju. Za sekund su se ponovo njegove ruke našle oko nje -jednom ju je čvrsto uhvatio preko leve dojke, dok ju je drugom držao po sredini tela. Povukao ju je od vrata. Vrisnula je, ispruživši ruku u uzaludnom pokušaju da ga zaustavi. Vukao ju je unatrag; njegova kopča od pojasa usecala joj se u kičmu. Nije mogla da veruje koliko je snažan. Vukao ju je unatrag preko tepiha; spale su joj cipele. Jednim spretnim potezom Hejl je podiže i baci na pod pored svog terminala. Suzan se odjednom našla na leđima, suknje zgužvane visoko na bedrima. Gornje dugme na njenoj bluzi je popustilo i grudi su joj se nadimale pod plavičastim svetlom. Užasnuto je zurila dok ju je Hejl opkoračivao, pri-klještivši je uz pod. Nije mogla da odredi ono što je videla u njegovim očima. Izgledalo je kao strah. Ili je to bio gnev? Pogled mu se zarivao u njeno telo. Osetila je novi nalet panike. Hejl je čvrsto sedeo na njoj, gledajući je ledenim pogledom. Sve što je ikada naučila o samoodbrani sada joj je iznenada jurilo kroz svest. Pokušala je da se odupre, ali telo je nije slušalo. Bila je obamrla. Zatvorila je oči. Oh, molim te, Bože. Ne!

Brinkerhof je koračao gore-dole po Midžinoj kancelariji. "Niko ne sme da zaobiđe Oklopnu rukavicu. To je nemoguće!" "Pogrešno", odvratila je Midž. "Upravo sam razgovarala sa Džabom. Rekao je daje prošle godine instalirao prekidač za zaobilaženje." Lični asistent direktora nije izgledao ubeđeno. "Ja za to nikada nisam čuo." "Niko nije čuo. To je bilo strogo poverljivo." "Midž", suprotstavio se Brinkerhof, "Džaba je opsednut kada je reč o SIGURNOSTi! On nikada ne bi ugradio prekidač za zaobilaženje..." "Stratmor gaje naterao da to uradi", prekinula gaje. Brinkerhof skoro daje mogao da čuje kako joj radi mozak. "Sećaš li se prošle godine", upitala ga je, "kada je Stratmor radio na onoj antisemitskoj terorističkoj grupi u Kaliforniji?" Brinkerhof klimnu potvrdno. Bio je to jedan od Stratmorovih velikih prošlogodišnjih poduhvata. Nakon što je uz pomoć TRANSLTR-a dešifro-vao uhvaćenu šifru, otkrio je zaveru čiji je cilj bio da se postavi bomba u jednoj jevrejskoj školi u Los Anđelesu. Dešifrovao je poruku terorista samo dvanaest minuta pre nego što je bomba trebalo da eksplodira, i zahvaljujući brzom telefoniranju uspeo je da spase tri stotine školske dece.

"Vidi ovako", rekla je Midž, nepotrebno snizivši glas. "Džaba je rekao da je Stratmor presreo tu šifru terorista šest sati pre nego što je bomba eksplodirala."

Brinkerhof zinu od iznenađenja. "Ali... zastoje onda čekao..."

"Zato što nije mogao da natera TRANSLTR da dešifruje taj fajl. Pokušavao je, ali gaje Gautlet stalno odbacivao. Bio je kodiran nekakvim novim kriptografskim algoritmom koji je koristio javni ključ, koji filteri još nisu bili videli. Džabi je trebalo gotovo šest sati da ih podesi."

Brinkerhof je bio zapanjen.

"Stratmor je bio izvan sebe od besa. Naterao je Džabu da u Oklopnu rukavicu instalira prekidač za zaobilaženje, za slučaj da se tako nešto ikada ponovo desi."

"Isuse." Brinkerhof zviznu. "Nisam imao pojma o tome." Potom mu oči zasuziše.

"Šta pokušavaš time da kažeš?"

"Mislim da je Stratmor danas iskoristio taj prekidač... kako bi obradio fajl koji je Oklopna rukavica odbacio."

"Pa? Tome taj prekidač i služi, zar ne?"

Midž odmahnu glavom. "Ne ukoliko je dati fajl virus."

Brinkerhof skoči. "Virus? Ko je pominjao virus!"

"To je jedino objašnjenje", rekla je. "Džaba je rekao da je virus jedino što bi moglo da natera TRANSLTR da radi ovoliko dugo, tako da..."

"Čekaj malo!" Brinkerhof joj dade znak da predahne. "Stratmor je rekao da je sve u redu!"

"Laže."

Brinkerhofu ništa više nije bilo jasno. "Hoćeš da kažeš da je Stratmor namerno pustio virus u TRANSLTR?"

"Ne", odvrati ona vatreno, "ne verujem da je on znao da je u pitanju virus."

Mislim da su ga prevarili."

Brinkerhof je ostao bez teksta. Midž Milken je definitivno poludela.

"To objašnjava mnogo toga", nastavljala je. "To objašnjava zašto je on ovde čitave noći."

"Da bi podmetao viruse u sopstveni kompjuter?"

"Ne", reče ona ozlojeđeno. "Da bi pokušao da zataška svoju grešku! A sada ne može da obustavi rad TRANSLTR-a i vrati pomoćno napajanje zato što je virus zaključao procesore!"

Brinkerhof zakoluta očima. Midž je i ranije imala sulude ideje, ali nikada ovakve. Pokušao je daje umiri. "Izgleda da se Džaba ne brine."

"Džaba je budala", prosiktala je.

Brinkerhof je bio iznenađen. Niko nikada Džabu nije nazvao budalom -prascem možda, ali budalom nikada. "Više veruješ ženskoj intuiciji nego Dzabinom visokom obrazovanju na polju antiinvanzivnog programiranja?"

Oštro gaje pogledala.

Brinkerhof podiže ruke u znak predaje. "Nije važno. Povlačim sve što sam rekao."

Nije mu trebalo podsećanje na Midžinu neshvatljivu sposobnost da oseti približavanje katastrofe. "Midž", preklinjao ju je, "znam da mrziš Stratmora, ali..."

"Ovo nema nikakve veze sa Stratmorom!" Midž je bila u petoj brzini. "Prvo što moramo da uradimo jeste da se uverimo da je Stratmor zaobišao Oklopnu rukavicu. Zatim zovemo direktora."

"Sjajno." Brinkerhof je zaječao. "Pozvaću Stratmora i zatražiti da nam pošalje potpisanu izjavu."

"Ne", reče ona, ne obraćajući pažnju na njegov sarkazam. "Stratmor nas je danas već jednom slagao." Podigla je pogled i ukrstila ga sa njegovim. "Imaš li ključeve od Fontejnove kancelarije?"

"Naravno. Ja sam njegov lični asistent."

"Potrebni su mi."

Brinkerhof je zurio u neverici. "Midž, nema nikakve proklete šanse da te pustim u Fontejnovu kancelariju."

"Moraš!" insistirala je. Okrenula se i počela da kuca po tastaturi Velikog brata. "Tražim listu fajlova TRANSLTR-a. Ako je Stratmor ručno zaobišao Oklopnu rukavicu, to će se videti na ispisu."

"Kakve to ima veze sa Fonteјnovom kancelariјom?"

Okrenula se i pogledala ga razrogačenim očima. "Lista fajlova se štampa samo na Fonteјnovom štampaču, znaš to!"

"Zato što јepoverljiva, Midž!"

"Ovo je hitan slučaja. Moram da vidim tu listu."

Brinkerhof joj položi ruke na ramena. "Midž, molim te, smiri se. Znaš da ne mogu..."

Glasno je uzdahnula i ponovo se okrenula ka tastaturi. "Odštampaču listu fajlova. Ući ću u kancelariју, uzeti je, i izaći napolje. A sada mi daj ključ."

"Midž..."

Završila je sa kucanjem i ponovo se okrenula ka njemu. "Čed, izveštaj se štampa u roku od trideset sekundi. Evo kako ćemo. Daj mi ključ. Ako je Stratmor zaobišao Oklopnu rukavicu, pozvaćemo obezbeđenje. Ako ja grešim, otići ću, a ti možeš da razmazuješ marmeladu po čitavom telu Karmen Huerte." Zlobno gaje pogledala i ispružila ruku da uzme ključ. "Čekam."

Brinkerhof zaječa, zažalivši što јu je uopšte pozvao da se vrati i pogleda izveštaj Kriptografskog odeljenja. Posmatrao je njenu ispruženu ruku. "Govorimo o poverljivim informacijama unutar direktorovih privatnih prostorija. Imaš li ti uopšte predstavu o tome šta bi se dogodilo da nas uhvate?"

"Direktor je u Južnoj Americi."

"Žao mi je. Jednostavno ne mogu." Brinkerhof prekrsti ruke na grudima i izađe napolje.

Midž je zurila za njim, a iz sivih očiju joj je kuljao gnev. "Oh, da, i te kako možeš", prošaputala je. Potom se okrenula natrag ka Velikom bratu i zatražila arhivu video snimaka.

Proći će je to, govorio je Brinkerhof sam sebi dok je sedao za svoj sto i spremio se da počne sa pregledanjem ostatka izveštaja. Nije mogla da očekuje od njega da joj da direktorove ključeve kad god postane paranoična.

Upravo je počeo da proverava izveštaj Odeljenja za SIGURNOST komunikacija kada mu misli prekidoše glasovi koji su dolazili iz susedne prostorije. Ostavio je posao i prišao pragu.

Glavni salon je bio u mraku - svuda je bio mrak, izuzev mutnog zraka sivkaste svetlosti koja je dopirala kroz Midžina poluotvorena vrata. Oslušnuo je. Glasovi su se i dalje čuli. Zvučali su uzbuđeno. "Midž?"

Nije bilo odgovora.

Zaputio se kroz mrak, ka njenoј kancelariјi. Glasovi su mu se, na neki neodređen način, učinili poznatima. Gurnuo je vrata. Prostorija je bila prazna. Na Midžinoј stolici nije bilo nikoga. Zvuk je dopirao od gore. Brinkerliol

podize pogled na video-monitore i istog trenutka oseti mučninu. Isti prizor se video na svakom od dvanaest ekrana - poput nekakve izopačene baletske koreografije. Brinkerhof se uhvati za naslon Midžine stolice, posmatrajući užasnuto.

"Čed?" začuo se glas iza njega.

Okrenuo se i zaškiljio u tamu. Midž je stajala sa druge strane prijemnog dela glavnog salona, ispred dvokrilnih vrata direktorove kancelariје. Dlan joj je bio ispužen. "Ključ, Čed."

Brinkerhof pocrvene. Okrenuo se natrag ka monitorima. Pokušavao je da zaustavi prizore koji se se ponavljali, ali bezuspešno. On je bio svuda, stenjući od zadovoljstva, požudno milujući male, medom namazane grudi Karmen Huerte.

Beker se zaputio preko aerodromske sale ka vratima toaleta i otkrio da mu se ispred vrata na kojima je pisalo CABALLEROS isprečio naran-džasti putokaz za piste u obliku kupe i kolica sa deterdžentom i krpama. Bacio je pogled na druga vrata. DAMAS. Prišao im je i glasno pokucao.

"Hola?" viknuo je, blago gurnuvši vrata ženskog toaleta. "Con permiso?"

Tišina.

Ušao je.

Toalet je bio sasvim uobičajen za španske institucije - savršeno kvadratnog oblika, sa belim pločicama i jednom blještavom sijalicom na tavanici. Kao i obično, postojala je jedna kabina i jedan pisoar. Nije bilo ni od kakve važnosti da li su se pisoari ikada upotrebljavali u ženskim toaletima - to što su ih građevinci postavljali značilo je uštedu troškova izgradnje još jedne kabine. Beker je sa gađenjem provirio u toalet. Bio je prljav. Lavabo je bio za-pušen i ispunjen prljavom, smeđom vodom. Prljavi papirni ubrusi bili su razbacani svuda okolo. Pod je bio poplavljen. Stara električna sušilica za ruke koja je stajala na zidu bila je zamrljana zelenkastim otiscima prstiju. Beker stade pred ogledalo i uzdahnu. Oči koje su mu obično uzvraćale oštar i jasan pogled večeras nisu bile toliko bistre. Koliko već dugo trčim okolo? zapitao se. Nije mogao da sračuna. Protresao je vindzor-čvor svoje kravate i čvršće ga namestio uz kragnu, iz profesionalne navike. Potom se okrenuo ka pisoaru iza sebe.

Dok je tamo stajao, pitao se da li se Suzan vratila kući. Kuda je mogla da ode ? U Stoun Menor bez mene ?

"Hej!" ljutito je viknuo ženski glas iza njega.

Beker se trgnu. "Ja -ja sam..." promućao je, požurivši da zakopča pan-talone.

"Izvinjavam se... Ja..."

Beker se okrenu da pogleda devojkicu koja je upravo ušla. Bila je to mla da uredna devojkica, upravo sišla sa gstranica časopisa Sedamnaest. Nosila je konzervativne karirane pantalone i belu bluzu bez rukava. U ruci je držala crvenu putnu torbu. Plava kosa joj je bila savršeno isfenirana.

"Izvinjavam se", petljao je Beker, zakopčavajući kaiš. "Muški toalet ji-bio... u svakom slučaju... odlazim."

"Jebeni čudak!"

Beker to nije očekivao. Njenim usnama nije pristajala lakva psotka kao daje kanalizacija potekla iz čiste boce. Međutim, kad ju je bolje

dao, video je da nije onako ugrađena kao što je isprva pomislio. Oči su joj bile otečene i krvave, a leva podlaktica otečena. Ispod crvenkaste mrlje na ruci meso je bilo plavo. , Isuse, pomislio je Beker. Intravenozne droge. Ko bi rekao?

"Izlazi!" povikala je. "Samo izadi!"

Beker je istog trenutka zaboravio na prsten, Agenciju, sve. Saosećao je sa devojkicom. Roditelji su je verovatno poslali ovamo na nekakvu pripremnu nastavu pre upisa na fakultet, opremivši je VISA karticom - a ona je završila sasvim sama u toaletu usred noći, drogirajući se.

"Jesi li dobro?" upitao je, povlačeći se ka vratima.

"Dobro sam." Govorila je sa visine. "Možeš sada da odeš!"

Beker se okrenuo da pođe. Bacio je poslednji pogled, ispunjen tugom, na njenu podlakticu. Ništa ne možeš da uradiš, Dejvide. Ostavi je na miru.

"Odmah!" zauralala je.

Beker klimnu glavom. Dok je izlazio, tužno joj se osmehnuo. "Pazi na sebe."

Suzan?" progovorio je Hejl, boreći se za dah, unoseći joj se u lice.

Sedeo je na njoj, a čitava njegova težina pritiskala joj je središnji deo tela. Repna kost mu se bolno usecala u njenu pubičnu kost kroz tanku tkaninu njene suknje. Iz nosa mu je kapala krv svuda po njoj. Osećala je ukus povraćanja u zadnjem delu grla. Ruke su mu bile na njenim grudima.

Da U me dodiruje? Trebalo joj je nekoliko trenutaka da shvati da joj Hejl zakopčava gornje dugme i da joj spušta suknju.

"Suzan", izgovorio je Hejl bez daha, "moraš da me izbaviš odavde."

Suzan je bila šokirana. Ništa nije imalo smisla.

"Suzan, moraš da mi pomogneš! Stratmor je ubio Cartrukijana! Video sam ga!"

Trebalo je da prođe momenat pre nego što je shvatila šta joj govori. Stratmor je ubio Cartrukijana? Hejl očigledno nije imao pojma da ga je Suzan videla tamo dole.

"Stratmor zna da sam ga video!" brzo je govorio Hejl. "Ubiće i mene!"

Da nije ostala bez daha zbog straha, nasmejala bi mu se u lice. Prepoznala je taktiku "zavadi pa vladaj" bivšeg marinca. Izmisli laži - nahuškaj svoje neprijatelje jednog na drugog.

"To je istina!" vikao je. "Moramo da pozovemo pomoć! Mislím da smo oboje u opasnosti!"

Nije mu poverovala ni reč.

Hejlove mišićave noge su se ukočile i on se prevrnu na bok kako bi pre-raspodelio težinu. Zinuo je da nešto kaže, ali nije dobio šansu za to.

Dok se Hejl podizao, Suzan je osetila kako joj je krv ponovo jurnula u noge. Pre nego što je postala svesna šta se događa, refleksnim pokretom je trznula levu nogu i čvrsto je zarila u Hejlovo međunožje. Čašicom kolena silovito je udarila u meku vrećicu tkiva između njegovih nogu.

Hejl zaječa od bola i istog trenutka izgubi snagu. Prevrmuo se na stranu, držeći se za mesto udarca. Suzan se izmigoljila ispod njegovog mlitavog tela.

Teturaјуći se, zaputíla se ka vratima, svesna da neće imati dovoljno snage da izađe napolje.

Donevši odluku u trenutku, Suzan je stala iza dugačkog stola za sastankel, od mahagonija, i zarila pete u tepih. Na svu sreću, stoje imao točkice. Koraknula je svom svojom snagom ka lučnom staklenom zidu, gurajući sto pred sobom. Točkici su bili ispravni i sto se dobro kotrljao. Kad je stigla na pola puta kroz Čvor 3, već je bila u punom trku.

Na metar i po od staklenog zida, Suzan je snažno odgurnula sto od sebe. Bacila se u stranu i pokrila oči. Nakon zaglušujućeg praska, zid je eksplodirao u kišu stakla. Zvuci iz Kriptografskog odeljenja pokuljase u Čvor 3 po prvi put otkako je napravljen.

Suzan je podigla pogled. Kroz rupu iskrzanih ivica ugledala je sto. I dalje se kotrljao. Vrteo se u širokim krugovima preko prizemlja Kriptografskog odeljenja, nestajući u tami.

Suzan je natukla svoje Feragamo cipele na noge, bacila poslednji pogled na Grega Hejla koji se i dalje uvijao od bola i jurnula kroz more razbijenog stakla u glavnu salu Kriptografskog odeljenja.

"9r Xar to nije bilo lako?" rekla je Midž uz prezriv osmeh kad joj je Brin-Jkerhof pružio ključ od Fonteјnove kancelarije.

Brinkerhof je delovao poraženo.

"Obrisaću snimak pre nego što pođem", obećala je Midž. "Osim ako ga ti i tvoja žena želite za svoju privatnu kolekciju."

"Samo uzmi prokletu listu", odvratio je ljutito. "A zatim se gubi odatle!"

"Si, sefior", zagugutala je sa snažnim portorikanskim akcentom. Nami-gnula mu je i zaputíla se kroz salon ka Fonteјnovim dvokrilnim vratima.

Privatna kancelarija Lilenda Fonteјna nimalo nije ličila na ostatak direktorskih prostorija. Nije bilo slika, preterano mekih fotelja, fikusa, antikvitet-nih satova. Njegov lični prostor je bio u službi efikasnosti. Njegov radni sto sa površinom prekrivenom staklom i crna kožna fotelja nalazili su se ispred ogromnog prozora koji se protezao preko čitavog zida. Tri arhivna ormarića stajala su u uglu, pored malog stola sa aparatom za kafu. Mesec se popeo visoko na nebu iznad Fort Mida, a blaga svetlost koja je dopirala kroz prozor potcrtavala je oskudnost nameštaja.

Sta ja to, kog đavola, radim? pitao se Brinkerhof.

Midž je otišla do štampača i zgrabila listu fajlova. Naprezala se da vidi u mraku. "Ne mogu da pročitam podatke", požalíla se. "Upali svetio."

"Čitaćeš ih napolju. A sada dođi."

Međutim, Midž se očigledno izvrsno zabavljala. Poigravala se sa Brin-kerhofom - prišla je prozoru i nakrivíla listu kako bi mogla bolje da vidi.

"Midž..."

I dalje je čítala.

Brinkerhof se nervozno premeštao sa noge na nogu na pragu. "Midž... hajde. Ovo su direktorove privatne odaje."

"Ovde je negde", mrmljala je, proučavajući listu. "Stratmor je zaobišao Oklopnu rukavicu, sigurna sam u to." Prišla je bliže prozoru.

Brinkerhof se preznojavao. Midž je i dalje čítala.

Nakon nekoliko trenutaka, zinula je od uzbuđenja. "Znala sam! Stratmor je to uradio! Zaista jeste! Idiot!" Podigla je papir i zamahala njime. "Zaobišao je Oklopnu rukavicu! Pogledaj!"

Brinkerhof je preneraženo zurio za trenutak, a potom potrča preko direktorove kancelarije. Priljubio se uz Midž, ispred prozora. Pokazivala je na kraj liste. Brinkerhof je sa nevericom Čitao. "Staje..."

Lista je prikazivala poslednjih trideset i šest fajlova koji su ušli u TRANS-LTR. Iza svakog fajla stajala je četvorocifrena šifra odobrenja Oklopne rukavice. Međutim, poslednji fajl na spisku nije imao šifru odobrenja - jednostavno je pisalo: RUČNO ZAOBILAŽENJE.

Isuse, pomislio je Brinkerhof. Midž je ponovo pogodila.

"Idiot!" uzbuđeno je rekla, peneći se od gneva. "Pogledaj ovo! Oklopna rukavica je dva puta odbacila fajl! Mutacioni stringovi! I on ga je ipak zaobišao! Šta lije, kog đavola, mislio?"

Brinkerhof je osećao slabost u kolenima. Pitao se kako to daje Midž uvek u pravu. Niko od njih nije primetio odraz koji se pojavio u prozoru. Jedna ogromna prilika stajala je na otvorenim vratima Fontejnove kancelarije.

"Bože", nije mogao da dođe do daha Brinkerhof. "Misliš li da imamo virus?"

Midž je uzdahnula. "Ne može biti ništa drugo."

"To se vas ne tiče!" začuo se duboki glas iza njih.

Midž udari glavom o prozor. Brinkerhof prevrnu direktorovu stolicu i munjevito se okrenu ka glasu. Istog trenutka je prepoznao siluetu.

"Direktore!" uspeo je da prozbori. Prišao mu je i ispružio ruku. "Dobrodošli kući, gospodine."

Ogromni čovek se ne osvrte na ponuđenu ruku.

"Ja - mislio sam", mucao je Brinkerhof, povlačeći ruku, "mislio sam da ste u Južnoj Americi."

Liland Fontejn prostreli pogledom svog pomoćnika. "Da... a sada sam se vratio."

-

Beker je koračao preko aerodromske glavne sale ka nizu javnih govornica. Zastao je i okrenuo se. Iza njega je išla devojka koju je upravo iznenadio u toaletu. Mahnula mu je daje sačeka. "Gospodine, stanite!" Staje sada? gundao je u sebi. Hoće da me tuži zbog narušavanja privatnosti? Devojka je vukla svoju torbu i išla ka njemu. Kada je stigla do njega, na licu je imala širok osmeh. "Izvinjavam se što sam tamo vikala na vas. Samo ste me prepali."

"Nije problem", uveri je Beker, pomalo zbunjen. "Bio sam na pogrešnom mestu."

"Ovo će vam zvučati suludo", rekla je, zatreptavši krvlju podlivenim očima, "ali da ne biste slučajno mogli da mi pozajmite nešto novca?"

Beker je zurio u nju u neverici. "Novca za šta?" pitao je. Nemam name-ru da sponzorišem tvoje drogiranje, ako si to htela.

"Pokušavam da se vratim kući", rekla je plavuša. "Možete li da mi pomognete?"

"Zakasnila si na avion?"

Klimnula je glavom. "Izgubila sam kartu. Nisu hteli da me puste da se ukrcam. Ljudi iz avio-kompanija umeju da budu pravi kreteni. Nemam gotovine da kupim novu kartu."

"Gde su ti roditelji?" pitao je Beker.

"U Sjedinjenim Državama."

"Možeš li da ih nazoveš?"

"Ne. Već sam probala. Mislim da provode vikend na nečijoj jahti."

Beker je odmeravao devojčinu skupu garderobu. "Nemaš kreditnu karticu?"

"Imala sam, ali ju je moj tata otkazao. Misli da se drogiram."

"Da li se drogiraš?" pitao je Beker, bezizražajnog lica, posmatrajući njenu otečenu podlakticu.

Devojka ga prostreli uvređenim pogledom. "Ne, naravno!" Nedužno c uzdahnula, i Beker je istog trenutka stekao utisak da ga laže.

"Hajde", rekla je, "izgledate kao bogat čovek. Zar ne možete da mi po zajmite nešto novca da stignem kući? Mogla bih vam ga kasnije poslati."

Beker je mislio da će sva gotovina koju bude dao ovoj devojci završili u rukama nekog dilera droge u Trijani. "Kao prvo", rekao je, "nisam bogat

čovjek -ja sam predavač. Ali evo šta ću uraditi..." Prihvatiću tvoju igru, eto šta ću uraditi. "Šta kažeš na to da ti platim kartu kreditnom karticom?" Plavuša je zurila u njega, krajnje zapanjena. "Učinili biste to?" promucala je, očiju razrogačenih u nadi. "Kupili biste mi kartu do kuće? Oh, Bože, hvala vam!" Beker je ostao bez reci. Očigledno nije dobro procenio situaciju. Devojka mu se baci oko vrata. "Imala sam grozno leto", gušila se od oseća-nja, gotovo grunuvši u plač. "Oh, hvala vam! Moram da odem oдавde!" Beker joj je mlitavo uzvratilo zagrljaj. Devojka ga pusti, i on ponovo baci pogled na njenu podlakticu. Uхватила je njegov pogled. "Grozno, zar ne?" Beker klimnu glavom. "Mislilo sam da si rekla da se ne drogiraš." Devojka se nasmeja. "To je nalepnica sa tetovažom! Ogulila sam pola kože pokušavajući daje skinem. Mastilo se razmazalo." Beker pogleda pažljivije. Pod fluorescentnim svetlom, zamrljane ispod crvenkaste otekline na njenoj ruci, mogao je da vidi slabašne obrise nekakvog natpisa - reci naškrabane na koži. "Ali... ali tvoje oči", rekao je Beker, osećajući se glupo. "Skroz su crvene." Nasmejala se. "Plakala sam. Rekla sam vam, propustila sam let." Beker ponovo pogleda reci napisane na njenoj ruci. Namrštila se. Bilo joj je neprijatno. "Uh, i dalje možete da pročitate, zar ne?" Beker se nagnu bliže. Mogao je da ih pročita. Poruka je bila kristalno jasna. Dok je čitao četiri izbledele reci, proteklih dvanaest sati mu sevnu pred očima. Dejvid Beker se ponovo našao i sobi hotela Alfonso XIII. Debeli Nemaц je pokazivao na sopstvenu podlakticu i govorio na nepravilnom engleskom: Fock off und die. "Jeste li dobro?" pitala je devojka, posmatrajući zapanjenog Bekera. Nije podizao pogled sa njene ruke. Vrtelo mu se u glavi. Te četiri reci nimrljane preko njene kože nosile su veoma jednostavnu poruku: ODJEBI I UMRI. Plavuša osramoćeno spusti pogled na reći. "Jedan moj prijatelj ih je napisao... prilično glupo, žarne?" Beker nije mogao da progovori. Fock off und die. Nije mogao da pove-nijo. Nemaц ga nije vređao - pokušavao je da mu pomogne. Beker podiže po-jtli"d na devojčino lice. Pod fluorescentnim svetlom aerodromske hale mogao ji" tla vidi slabašne tragove crvene i plave boje u devojčinoj svetloj kosi. "T-ti..." mucao je Beker, .ureći u njene neprobušene uši. "Da ne nosiš Nlučajno minduše?" I Vvojka ga je čudno pogledala. 11 džepu je pronašla mali predmet i izvadila ga Beker je zurio u piivcak u oMiku lobanje koji joj se klatio u ruci. "Minduša na klip?" piomm JIO |i "Pa da", odgovorila je devojka. "Užasno se plašim ij".ala."

Dejvid Beker je stajao u praznoj aerodromskoj dvorani i osećao slabost u nogama. Posmatrao je devojku koja je stajala pred njim i znao daje njegova potraga okončana. Bila je oprala kosu i presvukla se - možda u nadi da će tako imati više sreće sa prodajom prstena- ali nije se ukrcala na let za Njujork. Beker se borio sa zadrži prisebnost. Njegova suluda potraga će se uskoro završiti. Preleteo je pogledom preko njenih prstiju. Bili su goli. Bacio je pogled na njenu torbu. Tamo je, pomislio je. Mora daje tamo! Nasmešio se, jedva uspevajući da obuzda uzbuđenje. "Ovo će zvučati suludo", rekao je, "ali mislim da ti imaš nešto što mi je potrebno." "Oh?" Megan je odjednom izgledala nesigurno. Beker posegnu za novčanikom. "Naravno da ću ti sa zadovoljstvom platiti." Spustio je pogled i počeo da prekopava po svežnju novčanica u novčaniku. Dok ga je posmatrala kako prebrojava novac, Megan je zapanjeno uzdahnula, očigledno pogrešno shvatajući njegove namere. Bacila je preplašen pogled ka okretnim vratima... procenjujući njihovu udaljenost. Bila su na četrdeset i pet metara. "Ne mogu ti dati dovoljno da kupiš kartu ako..." "Nemojte mi ništa govoriti", prekide ga Megan, usiljeno se osmehnuvši. "Mislím da tačno znam šta vam treba." Sagnula se i počela da pretura po svojoj torbi. Beker oseti talas nade. Kod nje je! pomisli. Prsten je kod nje! Nije mu bilo jasno kako je znala šta je želeo, ali bio je suviše umoran da bi o tome

razmišljao. Svaki mišić u telu mu se opustio. Zamislio je kako predaje prsten ozarenom zameniku direktora Agencije. Potom će on i Suzan ležati na velikom krevetu sa baldahinom u Stoun Menoru i nadoknaditi izgubljeno vreme. Devojka je napokon pronašla ono što je tražila - svoj sprej sa biberom - alternativa suzavcu koja nije bila štetna po okolinu, napravljena od snažne mešavine kajen-bibera i čilija. Jednim munjevitim pokretom ona se okrenu i prsnu mlaz pravo Bekera u oči. Zgrabila je torbu i jurnula ka vratima. Kada se osvrnula, Dejvid Beker je bio na podu, držao se za lice i uvijao u agoniji.

II

Tokugen Numataka je zapalio četvrtu cigaru i nastavio da korača gore--dole. Dohvatio je telefon i pritisnuo dugme koje ga je povezivalo sa glavnom centralom.

"Ima li nekih vesti o onom telefonskom broju?" pitao je pre nego što je telefonistkinja stigla da progovori.

"Još ništa, gospodine. Traje malo duže nego što smo očekivali - poziv je došao sa mobilnog telefona."

Sa mobilnog telefona, pitao se Numataka. Pa, naravno. Na sreću po japansku ekonomiju, Amerikanci su imali nezajažljiv apetit kada su elektronske spraviče u pitanju.

"Predajnik je", dodala je telefonistkinja, "negde u oblasti sa pozivnim brojem 202. Ali još nemamo broj."

"202? Gde je to?" Gde se u ogromnom prostranstvu Amerike krije taj tajanstveni Nort Dakota ?

"Negde blizu grada Vašingtona, gospodine."

Numataka izvi obrve. "Pozovite me čim budete imali broj."

Suzan Flečer je posrtala kroz zamračenu glavnu prostoriju Kriptograf-skog odeljenja ka Stratmorovom mostu. Načelnikova kancelarija je bila onoliko udaljena od Hejla koliko je Suzan delilo od unutrašnjosti zaključanog kompleksa. Kada je stigla na vrh stepenica, otkrila je da vrata načelnikove kancelarije mlitavo vise na šarkama, budući da elektronska brava nije funkcionisala zbog nestanka struje. Upala je unutra.

"Načelnice?" Jedino svetio unutar prostorije poticalo je od Stratmorovih kompjuterskih monitora. "Načelnice!" ponovo gaje pozvala. "Načelnice!" Iznenada se setila da je načelnik bio u laboratoriji SIGURNOSTi sistema. Koračala je po njegovoj praznoj kancelariji, i dalje osećajući paniku zbog užasa kroz koju je prošla sa Hejlom. Morala je da ode iz Kriptografskog odeljenja. Bila u pitanju Digitalna tvrđava ili ne, vreme je da nešto učini -da prekine rad TRANSLTR-a i pobegne. Bacila je pogled na Stratmorove monitore koji su sijali, a potom jurnu ka njegovom radnom stolu. Petljala je po tastaturi. Prekini rad TRANSLTR-a! Sada kada se nalazila za autorizova-nim terminalom, zadatak je bio jednostavan. Suzan otvori odgovarajući komandni prozor i ukuca:

OBUSTAVI RAD

Prst joj je za trenutak lebdeo iznad tipke ENTER.

"Suzan!" viknuo je glas sa praga. Suzan se preplašeno okrenu, plašeći se daje Hejl. Ali bio je to Stratmor. Stajao je, bled i jezivog izgleda pod elektronskim odsjajem, a grudi su mu se nadimale. "Šta se to, do đavola, dešava!"

"Načelnice!" uspela je da kaže Suzan. "Hejl je u Čvoru 3! Upravo me je napao!"

"Šta? Nemoguće! Hejl je zaključan dole u..."

"Ne, nije! Na slobodi je! Moramo odmah da pozovemo obezbeđenjc! Prekidam rad TRANSLTR-a!" Suzan ispruži ruku ka tastaturi.

"NE DIRAJTE TO!" Stratmor se bacio ka terminalu i povukao Suzani-nu ruku.

Suzan zapanjeno ustuknu. Zurila je u načelnika i po drugi put tog dana nije uspevala da ga prepozna. hljednom se osetila strašno usamljenom.

Stratmor ugleda krv na Snaniinij košulji i istog trenutka požali zbog; svog ispada. "Isuse, Suzan, Jeste li dobro?"

Nije odgovarala.

Zažalio je što je nepotrebno skočio na nju. Nervi su mu bili oslabljeni. Sa suviše toga je morao da se nosi. Na umu su mu bile mnoge stvari - stvari za koje Suzan Flečer nije znala - stvari koje joj nije rekao i za koje se molio da nikada neće morati da joj kaže.

"Žao mi je", nežno je rekao. "Recite mi šta se dogodilo."

Okrenula se. "Nije važno. Krv nije moja. Samo me odvedite odavde."

"Jeste li povređeni?" Stratmor joj spusti ruku na rame. Suzan ustuknu. On spusti ruku i odvrati pogled. Kada ju je ponovo pogledao, činilo se da ona zuri preko njegovog ramena u nešto na zidu.

Tamo, u mraku, mala tastatura je sijala svom snagom. Stratmor pođe za njenim pogledom i namršti se. Nadao se da Suzan neće primetiti blještavu komandnu tablu. Osvetljena tastatura kontrolisala je njegov privatni lift. Stratmor i njegovi uticajni gosti su ga koristili da bi dolazili u Kriptografsko ODJELJENJE i odlazili iz njega a da ostalo osoblje o tome nema pojma. Taj lični lift se spuštao petnaest metara ispod kupole Kriptografskog odeljenja, a polom se postrance kretao dužinom od 100 metara kroz ojačani podzemni tunel do podnivoa glavnog kompleksa Agencije za nacionalnu SIGURNOST. Lift koji je povezivao Kriptografsko ODJELJENJE sa Agencijom imao je napajanje u glavnom kompleksu; radio je uprkos nestanku struje u Kriptografskom odeljenju.

Stratmor je sve vreme znao da lift radi, ali to nije pomenuo čak ni kada je Suzan počela da lupa na glavni izlaz u prizemlju. Nije smeo da dozvoli da Suzan izađe napolje - ne još. Pitao se koliko će toga morati da joj kaže kako ne bi napustila ODJELJENJE.

Suzan se progura pored Stratmora i pritrča stražnjem zidu. Ljutito je pritiskala osvetljene tipke.

"Molim vas", molila gaje. Ali vrata se nisu otvarala.

"Suzan", tiho je rekao Stratmor. "Potrebna je lozinka."

"Lozinka?" ljutito je ponovila. Netremice je gledala u komande. Ispod glavne tastature nalazila se još jedna tastatura - manja, sa sićušnim tipkama. Svaka tipka je bila označena po jednim slovom abecede. Suzan se okrenu ka njemu. "Koja je lozinka!" viknula je.

Suzan za trenutak razmisli, potom teško uzdahnu. "Suzan, sedite."

Suzan je izgledala kao da ne može da poveruje svojim ušima.

"Sedite", ponovio je načelnik odlučnim glasom.

"Pustite me napolje!" Suzan baci nesiguran pogled ka otvorenim vratima načelnikove kancelarije.

Stratmor je posmatrao uspaničenu Suzan Flečer. Mirno se zaputio ka vra-tima kancelarije. Iskoračio je na ođinorište i zagledao se u tamu. Nigde nije mnpao tla vidi Hejla. Slratmoi ponovo zakorači u kancelariju i zatvori vrata, nasloni stolicu na njih kako hi ostala zatvorena, vrati se do svog rad-

nog stola i izvadi nešto iz fioke. Pod bledim svetlom monitora Suzan je vi-dela šta drži u ruci. Prebledela je. Bio je to pištolj.

Stratmor povuče dve stolice i postavi ih u sredinu prostorije. Okrenuo ih je ka zatvorenim vratima. Potom je seo. Podigao je beretu poluautomatik koja je blistala pod slabim svetlom i sigurnom rukom naciljao u otšrkinuta vrata. Trenutak kasnije spustio je pištolj u krilo.

Progovorio je svečanim glasom. "Suzan, ovde smo bezbedni. Moramo da razgovaramo. Ako Greg Hejl prođe kroz ta vrata..." Nije završio rečenicu.

Suzan je bila bez reci.

Stratmor joj uputi pogled kroz prigušeno svetio u svojoj kancelariji. Rukom je potapšao stolicu pored svoje. "Suzan, sedite. Moram nešto da vam kažem." Nije se ni pomerila. "Kada završim", rekao je, "reći ću vam lozinku za pokretanje lifta. Moći ćete da odlučite da li želite da odete ili ne."

Nastade duga pauza. U magnovenju, Suzan se pokrenu i sede pored Strat-mora.

"Suzan", počeo je, "nisam bio sasvim iskren prema vama."

Dejvid Beker je imao osećaj da mu je lice iznenada uronjeno u terpentini zapaljeno. Prevrnuo se na podu i kroz zamagljeno vidno polje žmirkao u pravcu devojke koja se nalazila na pola puta ka okretnim vratima. Trčala je kratkim, prestravljenim koracima, tegleći torbu za sobom preko popločanog poda. Beker

pokuša da se osloni na noge, ali nije mogao. Zaslepljivala gaje užarena, crvena vatra. Ne srne da pobegne!

Pokušao ja da vikne za njom, ali u njegovim plućima nije bilo vazduha -samo bol i mučnina. "Ne!" Zakašljao se. Zvuk jedva da mu je skliznuo sa usana.

Beker je znao da će, onog trenutka kada izađe kroz ta vrata, devojka za-uvek nestati. Ponovo je pokušao daje vikne, ali grlo gaje peklo.

Devojka je skoro stigla do okretnih vrata. Beker se teturajući podigao na noge, boreći se za dah. Posrćući je krenuo za njom. Devojka je utrčala u prvi odeljak pokretnih vrata i uvukla torbu za sobom. Dvadesetak metara iza nje, Beker je naslepo teturao ka vratima.

"Čekaj!" uspeo je da procedi. "Čekaj!"

Devojka mahnito gurnu vrata, koja počese da se okreću, ali se zaglaviše.

Užasnuto se okrenula i videla da joj se torba zaglavila u procepu. Kleknula je i žustro počela da vuče kako bi je oslobodila.

Beker usmeri svoj zamagljeni pogled na tkaninu koja je virila iz vrata. Dok se bacao napred, sve što je mogao da vidi bilo je crveno parče najlona koje je virilo iz otvora. Poleteo je ka njemu, ispruženih ruku.

Dok je padao na pod, ruku na svega nekoliko centimetara od platna, ono skliznu u pukotinu i nestade. Prsti mu se zatvoriše oko vazduha dok su se vrata ponovo pokretala. Devojka i njena torba ispadoše na ulicu sa druge strane.

"Megan!" zaječao je Beker dok je padao na pod. Usijane iglice jurnuše inu kroz pozadinu očnih duplji. Vid mu se sužavao ni u šta, a novi talas mučnine gaje zahvatao. Sopstveni glas mu je odzvanjao u tami. Megan!

Dejvid Beker nije znao koliko dugo je ležao pre nego što je postao svestan zujanja fluorescentnih sijalica iznad sebe. Sve ostalo je bilo nepomično. Kroz tišinu, do njega dopre neki glas. Neko gaje dozivao. Pokušao je da podigne y, lavu sa poda. Svet je bio iskrivljen, razvodnjen. Ponovo onaj glas. Zaškiljio je preko prostranstva aerodmmskc dvorane i ugledao neku priliku na dva-desetak metara od sebe.

198 4 Den Braun

nog stola i izvadi nešto iz fioke. Pod bledim svetlom monitora Suzan je vi-dela šta drži u ruci. Prebledela je. Bio je to pištolj.

Stratmor povuče dve stolice i postavi ih u sredinu prostorije. Okrenuo ih je ka zatvorenim vratima. Potom je seo. Podigao je beretu poluautomatik koja je blistala pod slabim svetlom i sigurnom rukom nacicljao u otšrkinuta vrata.

Trenutak kasnije spustio je pištolj u krilo.

Progovorio je svečanim glasom. "Suzan, ovde smo bezbedni. Moramo da razgovaramo. Ako Greg Hejl prođe kroz ta vrata..." Nije završio rečenicu.

Suzan je bila bez reci.

Stratmor joj uputi pogled kroz prigušeno svetlo u svojoj kancelariji. Rukom je potapšao stolicu pored svoje. "Suzan, sedite. Moram nešto da vam kažem." Nije se ni pomerila. "Kada završim", rekao je, "reći ću vam lozinku za pokretanje lifta. Moći ćete da odlučite da li želite da odete ili ne."

Nastade duga pauza. U magnovenju, Suzan se pokrenu i sede pored Strat-mora.

"Suzan", počeo je, "nisam bio sasvim iskren prema vama."

73

D

"Gospodine?"

Beker je prepoznao glas. Bila je to ona devojka. Stajala je na drugom ulazu, malo dalje u dvorani, stegnuvši svoju torbu u naručju. Sada je izgledala preplašenija nego ranije.

"Gospodine?" upitala je drhtavim glasom. "Nikada vam nisam rekla kako se zovem. Kako to da znate moje ime?"

EOGUUE 74

Direktor Liland Fontejn je bio planina od čoveka - šezdesettrogodišnjak, kratko podšišan u vojničkom stilu i krutog držanja. Mastilo-crne oči nalikovale su ugljevlju kada se iznervira, što se često dešavalo. Uspinjao se le-stvicom činova unutar Agencije zahvaljujući napornom radu, vestom planiranju i zasluženom poštovanju koje je stekao kod svojih prethodnika. Bio je prvi

Amerikanac afričkog porekla koji je postao direktor Agencije za nacionalnu SIGURNOST, ali niko nikada nije pominjao tu činjenicu; Fontejnova politika je bila dosledno šlepa kada je boja kože u pitanju, a osoblje je mudro sledilo njegov primer.

Fontejn je ostavio Midž i Brinkerhofa da stoje dok je prolazio kroz nemi ritual pripremanja šolje gvatemalske kafe. Potom je seo za svoj radni sto, ostavio ih da i dalje stoje, i počeo da ih ispituje kao decu u kancelariji direktora škole. Midž je bila zadužena za priču - za objašnjavanje neobičnog sleda događaja koji ih je naveo da zadru u svetost Fontejnove kancelarije.

"Virus?" hladno je upitao direktor. "Vas dvoje mislite da imamo virus?"

Brinkerhof je oklevao.

"Da, gospodine", hitro je odgovorila Midž.

"Zato što je Stratmor zaobišao Oklopnu rukavicu?" Fontejn je posma-trao listu koja je bila pred njim.

"Da", rekla je ona. "A tu je i fajl koji nije dešifrovan već preko dvadeset sati!"

Fontejn se namršti. "Ili bar tako kažu vaši podaci."

Midž se spremala da se pobuni, ali zadrža jezik za zubima. Opredelila se za drugačiji pristup. "Kriptografsko ODJELJENJE je zamračeno."

Fontejn podiže pogled, očigledno iznenađen.

Midž potvrdi kratkim klimanjem glave. "Sva struja je isključena. Džaba je mislio da bi moglo biti..."

"Pozvali ste Džabu?"

"Da, gospodine, ja..."

"Džabu?" Fontejn ljutito ustade. "Zašto, do đavola, niste pozvali Strat-mora?"

"Jesmo!" branila se Midž. "kekao je daje sve u redu."

Fontejn je ustajao, i grudi su mu se nadimale. "U tom slučaju, nemamo nikakvog razloga da sumnjamo," Njegov ton je govorio daje razgovor završen. Otpio je gutljaj kafe. "A sada će te me izviniti, moram da radim."

Midž zinu. "Molim?"

Brinkerhof se već bio zaputio ka vratima, ali Midž je stajala kao ukopana.

"Rekao sam laku noć, gospođo Milken", ponovio je Fontejn. "Možete da idete."

"Ali - ali, gospodine", mucala je, "ja... moram da se pobunim. Mislim..."

"Vi se bunite?" upitao je direktor. Spustio je solju sa kafom. "Ja se bunim!"

Bunim se protiv vašeg prisustva u mojoj kancelariji. Bunim se protiv vaših insinuacija da zamenik direktora ove agencije laže. Bunim se..."

"Imamo virus, gospodine! Moj instinkt mi govori..."

"E pa, vaš instinkt greši, gospođo Milken! Po prvi put greši!"

Midž je stajala nepomično. "Ali, gospodine! Načelnik Stratmor je zaobišao Oklopnu rukavicu!"

Fontejn se zaputi ka njoj, jedva suzdržavajući gnev. "To je njegovo pravo! Plaćam vas da nadgledate analitičare i servisere - a ne da špijunirate zame-nika direktora! Da nije bilo njega, još bismo rešavali šifre uz pomoć olovke i papira! A sada me ostavite!" Okrenuo se ka Brinkerhofu, koji je stajao na pragu bez kapi krvi na licu i drhtao. "Oboje."

"Uz dužno poštovanje, gospodine", rekla je Midž, "želela bih da preporučim da pošaljemo ekipu tehničara SIGURNOSTi sistema u Kriptografsko ODJELJENJE samo da se uverimo..."

"Nećemo učiniti ništa slično!"

Nakon napete stanke, Midž klimnu glavom. "U redu. Laku noć." Okrenula se i otišla. Dok je prolazila pored njega, Brinkerhof joj je video u očima da nema nameru da pusti da to tako prođe - ne dok ne zadovolji svoju intuiciju. Brinkerhof je bacio pogled u svog ogromnog gazdu, koji je kipteo od besa za svojim stolom. To nije bio direktor kojeg je poznavao. Direktor kojeg je poznavao insistirao je na detaljima, lepo upakovanim paketima. Uvek je ohrabrivao svoje osoblje da ispituje i razjašnjava svaku nedoslednost u dnevnoj proceduri, bez obzira koliko ona sitna bila. A ipak, eto ga sad, -traži od njih da okrenu leđa veoma neuobičajenom nizu slučajnosti.

Bilo je očigledno da direktor nešto krije, ali Brinkerhof je bio plaćen tla pomaže, ne da ispituje. Fontejn je uvek iznova dokazivao da mu je stalo da svi budu zadovoljni; ako je sada to značilo da treba da zažmuri na jedno oku. neka

bude tako. Na nesreću, Midž je bila plaćena da postavlja pitanja, i Briu kerhof se plašio da se zaputita ka Kriptografskom odeljenju da učini upravo to Vreme je da se pripreme poslovne biografije, pomislio je Brinkerhol" dok se okretao ka vratima.

"Čed!" zarežao je Fontejn ia njega. Fontejn je video izraz u Miilinin očima dok je odlazila. "Ne puštaj je da izađe iz ovog odeljka." Brinkerhof klimnu glavom i požuri za njom.

Fontejn uzdahnu i spusti glavu na ruke. Oči boje samurovine bile su umorne. Dugo, neočekivano putovanje kući. Prošli mesec je za Lilanda Fontejna bio ispunjen velikim očekivanjima. Ovog trenutka su se u Agenciji dešavale stvari koje će promeniti istoriju i, da ironija bude veća, direktor Fontejn je za njih saznao slučajno.

Tri meseca ranije, Fontejn je primio vest da načelnika Stratmora napušta supruga. Takođe je čuo izveštaje koji su govorili da Stratmor radi besmisleno mnogo i da se čini da će se raspasti pod pritiskom. Uprkos tome što se po mnogim pitanjima nije slagao sa Stratmorom, Fontejn je uvek izuzetno cenio svog zamenika; Stratmor je bio genijalan čovek, možda najbolji kojeg je Agencija imala. Istovremeno je znao daje, još od fijaska sa Skipjack projektom, Stratmor bio pod izuzetnim stresom. Fontejna je to brinulo; načelnik je u Agenciji držao mnoge konce u svojim rukama - a Fontejn je morao da štiti agenciju.

Fontejnu je bio potreban neko ko će pratiti svaki potez nepredvidivog Stratmora i uveriti ga da je apsolutno pouzdan - ali to nije bilo tako jednostavno.

Stratmor je bio ponosan i moćan čovek; Fontejnu je bio potreban način da motri na načelnika a da ne ugrozi njegovo poverenje ili autoritet.

Iz poštovanja prema Stratmoru, Fontejn je odlučio da sam obavi taj posao. Na Stratmorovom nalogu u Kriptografskom odeljenju postavio je nevidljivu bubicu koja je snimala sve - njegovu elektronsku poštu, unutarodeljensku korespondenciju, ideje - sve. Ako bi pretila opasnost da se Stratmor raspadne pod pritiskom, direktor bi video znake upozorenja u njegovom radu. Ali ume-sto znaka nekakvog sloma, Fontejn je otkrio osnovu jednog od najneverova-nijih obaveštajnih planova na koje je ikada naišao. Nije ni bilo čudo što se Stratmor raspadao od posla; ako bi uspeo da sprovede u delo svoj plan, to bi ga stotinu puta iskupilo za fijasko sa Skipjack projektom.

Fontejn je zaključio da je Stratmor u redu i da radi sa 110 posto kapaciteta - jednako dovitljiv, pametan i patriota kao i uvek. Najbolje što je mogao da uradi bilo je da se drži po strani i posmatra kako načelnik izvodi svoju magiju. Stratmor je osmislio plan... plan u koji Fontejn nije imao nameru da se mesa.

Stratmor je držao beretu u krilu. Čak i sada kada je u njemu krv ključala od gneva, bio je programiran da razmišlja trezveno. Činjenica da se Greg Hejl usudio da makar prstom takne Suzan Flečer bila mu je mučna, ali još mu je mučnije saznanje daje sve to njegova krivica; sam je poslao Suzan u Čvor 3. Stratmor je znao kako da preraspodeli svoja osećanja - ona ni na koji način nisu smela da utiču na to kako će se izboriti sa Digitalnom tvrđavom. On je zamenik direktora Agencije za nacionalnu SIGURNOST - a posao koji je danas imao pred sobom bio je kritičniji nego ikada ranije.

Stratmor uspori disanje. "Suzan." Glas mu je bio poslovan i ozbiljan. "Da li ste obrisali Hejlovu elektronsku poštu?"

"Ne", reče ona zbunjeno.

"Da li imate ključ?"

Ona odmahnu glavom.

Stratmor se namršti, grickajući usnu. Misli su mu letele. Bio je u dilemi. Lako je mogao da unese lozinku koja je pokretala njegov lift i Suzan bi mogla da ode. Međutim, bila mu je potrebna ovde. Bila mu je potrebna njena pomoć da pronade Hejlov ključ. Stratmor joj to još nije rekao, ali pronalaženje tog ključa nije samo stvar akademskog interesovanja - to je bilo apsolutno neophodno. Stratmor je pretpostavljao da bi mogao sam da pronade ključ, ali već je naišao na probleme kada je pokrenuo njen "tragač". Nije imao na-meru ponovo da rizikuje.

"Suzan." Odlučno je uzdahnuo. "Želeo bih da mi pomognete da prona

đem Hejlov ključ." i

"Molim!" Suzan ustade, užarenih očiju.

Stratmor se odupirao nagonu da ustane i stane pored nje. Znao je mnogo toga o pregovaranju – moć je uvek ležala u položaju onog koji sedi. Nadao se da će se ona povesti za njegovim primerom. To se nije desilo.

"Suzan, sedite."

Nije obraćala pažnju na njega.

"Sedite." Bilo je to naređenje.

Suzan ostade da stoji. "Načelnice, ako i dalje imate nekakvu neutaživu želju da vidite Tankadov algoritam, možete to sami da uradite. Ja hoću napolje."

Stratmor pognu glavu i duboko uzdahnu. Bilo je jasno da će morati da joj objasni. zasluži objašnjenje, pomislio je. Stratmor je doneo odluku. Suzan Flečer će sve da čuje. Molio se daje njegova procena ispravna.

"Suzan", počeo je, "nije trebalo da dođe do ovoga." Provukao je ruku kroz kosu.

"Postoje neke stvari koje vam nisam rekao. Ponekad čovek na mom položaju..."

Stratmoru zadrhta glas, kao daje iznosio bolnu ispovest. "Ponekad je čovek na mom položaju primoran da laže ljude koje voli. Danas je bio jedan od takvih dana." Tužno ju je posmatrao. "Ono što se spremam da vam kažem, nikada nisam planirao da kažem... ni vama... niti bilo kome."

Suzan oseti žmarce. Stratmorovo lice je bilo smrtno ozbiljno. Očigledno je postojao neki aspekt njegovog posla sa kojim nije bila upoznata. Suzan sede. Nastade duga stanka za vreme koje je Stratmor zurio u tavanicu, prikupljajući misli. "Suzan", naposljetku je rekao drhtavi glasom, "ja nemam porodicu." Vratio je pogled na nju. "Nemam brak koji bi bio vredan pomena. Čitav moj život je moja ljubav prema ovoj zemlji. Moj život je bio moj posao ovde u Agenciji."

Suzan gaje bez reci slušala.

"Kao što ste možda pogodili", nastavio je, "planirao sam da se uskoro povučem. Međutim, želeo sam da se povučem dostojanstveno. Želeo sam da se povučem znajući da sam zaista učinio nešto vredno."

"Ali " jeste učinili nešto vredno", Suzan ču sebe kako govori. "Napravili ste

TRANSLTR."

Činilo se da je Stratmor ne čuje. "U toku poslednjih nekoliko godina, naš posao ovde u Agenciji postajao je sve teži i teži. Suočili smo se sa neprijateljima za koje nikada nisam ni mogao da pretpostavim da će nam se suprotstaviti. Govorim o našim državljanima. Advokatima, fanatičnim pristalicama ljudskih prava, Fondaciji za elektronske granice – svi su oni odigrali svoju ulogu, ali u pitanju je i nešto više od toga. Radi se o narodu. Ljudi su izgubili veru. Postali su paranoični. Odjednom vide nas kao neprijatelje. Ljudi poput vas ili mene, ljudi koji zaista žele sve najbolje svojoj naciji – takvi ljudi odjednom moraju da se bore za pravo da služe svojoj zemlji. Mi više nismo čuvari mira. Sada smo prisluškivači, voajeri, oni koji ugrožavaju ljudska prava." Stratmor duboko uzdahnu. "Nažalost, na svetu ima naivnih ljudi, ljudi koji ne mogu da zamisle užas sa kojim bi morali da se suoče da se mi nismo umešali. Iskreno verujem da je na nama da ih spasimo od njihovog sopstvenog neznanja."

Suzan je čekala da čuje poentu njegove priče.

Stratmor je umorno zurio u pod. Potom podiže pogled. "Suzan, saslušajte me", rekao je, nežno joj se osmehnuvši. "Zećete da me zaustavite, ali me saslušajte. Već dva meseca dekodiram Tankadovu elektronsku poštu. Kao što možete da pretpostavile, bio sam zapanjen kada sam prvi put pročitao njegove poruke. Nort Dakoli u kojima govori o nerešivom algoritmu po imenu Digitalna tvrdava. Nisam verovao daje to moguće. Međutim, svaki put kada bih naišao na novu poruku, Tankado je zvučao sve uverljivije.

206 Den Braun

Kada sam pročitao da je upotrebio mutacione stringove da bi napisao rotacionu šifru, shvatio sam da je nekoliko svetlosnih godina ispred nas; bio je to pristup koji niko ovde nikada nije probao."

"Zašto bismo?" upitala je Suzan. "To jedva da ima smisla."

Stratmor ustade i počeo da korača po prostoriji, pazeći jednim okom na vrata.

"Pre nekoliko nedelja, kada sam čuo za aukciju za Digitalnu tvrdavu, konačno sam prihvatio činjenicu da je Tankado ozbiljan. Znao sam da smo gotovi ako proda svoj algoritam nekoj japanskoj softverskoj kompaniji, tako da sam pokušao da smislim bilo koji način da ga u tome sprečim. Razmišljao sam i o tome da ga

ubijemo, ali uz sav publicitet koji je pratio ovaj algoritam i uz sve što je on u poslednje vreme pričao o TRANSLTR-u, mi bismo bili prvi osumnjičeni. Tada mi je sinulo." Okrenuo se ka Suzan. "Shvatio sam da Digitalnu tvrđavu ne treba zaustaviti."

Suzan je zurila u njega, očigledno zbunjena.

Stratmor je nastavio. "Odjednom sam video Digitalnu tvrđavu kao svoju životnu priliku. Shvatio sam da bi, uz nekoliko izmena, Digitalna tvrđava mogla da radi za nas, umesto protiv nas."

Suzan nikada ne bese čula ništa toliko besmisleno. Digitalna tvrđava je bila nerešivi algoritam; to bi ih uništilo.

"Ako bih", nastavio je Stratmor, "ako bih mogao da unesem malu izmenu u algoritam... pre nego što bude objavljen..." Pogledao ju je sa lukavim bljeskom u očima.

Bio joj je potreban samo trenutak da shvati.

Stratmor vide kako se zapanjenost ogleda u njenim očima. Uzbudeno joj je objasnio svoj plan. "Ako bih mogao da pronađem ključ, mogao bih da otključam našu kopiju Digitalne tvrđave i unesem izmenu."

"Tajni programski kod", reče Suzan, zaboravljajući da ju je načelnik ikada slagao. Osetila je nalet uzbuđenja. "Baš kao kod projekta Skipjack."

Stratmor klimnu glavom. "Tada bismo mogli da zamenimo Tankadov poklon-fajl na Internetu našom izmenjenom verzijom. Digitalna tvrđava je japanski algoritam, niko nikada neće posumnjati da je Agencija igrala bilo kakvu ulogu u tome. Sve što bi trebalo da uradimo jeste da izvedemo za-menu."

Suzan je shvatila daje plan više nego genijalan. Bio je to čisti... Stratmor. Nameravao je da olakša objavljivanje algoritma koji je Agencija mogla da resi!

"Potpuni pristup", rekao je Stratmor. "Digitalna tvrđava bi preko noći postala standard enkripcije."

"Preko noći?" rekla je Suzan. "Kako to mislite? Čak i kada bi Digitalna tvrđava mogla svuda da se nabavi i to besplatno, većina korisnika kompjutera bi se držala svojih starih algoritama jer im je tako zgodnije. Zašto bi se prebacili na Digitalnu Ividavu?"

Stratmor se nasmeja. "Jednostavno. Kod nas procuri informacija. Čitav svet sazna za postojanje TRANSLTR-a."

Suzan zinu od čuda.

"Jednostavno rečeno, Suzan, pustimo da istina dospe na ulice. Kažimo čitavom svetu da Agencija ima kompjuter koji može da resi svaki algoritam izuzev Digitalne tvrđave."

Suzan je bila zapanjena. "Dakle, svi će pohrliti da se prebace na Digitalnu tvrđavu... ne znajući da mi možemo da je resimo!"

Stratmor klimnu glavom. "Upravo tako." Nastade duga stanka. "Zao mi je što sam vas slagao. Pokušaj da se izmeni Digitalna tvrđava je prilično krupna stvar i nisam želeo da budete umešani."

"Ja... razumem", polako je odgovorila, još se oporavljajući od genijalnosti čitave zamisli. "Ne ide vam loše laganje."

Stratmor se zacereka. "Godine iskustva. Laganje je bio jedini način da vas držim podalje od te zavrzlame."

Suzan klimnu glavom. "A koliko je tačno velika ta zavrzlama?"

"Gledate u nju."

Suzan se nasmeši po prvi put za poslednjih sat vremena. "I plašila sam se da ćete to reći."

On slegnu ramenima. "Kada Digitalna tvrđava bude tamo gde treba, oba-vestiću direktora."

Suzan je bila zadivljena. Stratmorov plan je bio prava revolucija u globalnoj obaveštajnoj praksi čija se veličina nikada ranije nije mogla ni zamisliti. I pokušavao je da ga ostvari bez ičije pomoći. Uz to je i izgledalo da bi mu moglo uspeti. Ključ je bio u prizemlju. Tankado je mrtav. Tankadovog partnera su otkrili.

Suzan zastade.

Tankado je mrtav. To se činilo veoma zgodnim. Pomislila je na sve laži koje joj je Stratmor rekao i iznenada osetila kako je podilaze žmarci. Zbunjeno je pogledala u načelnika. "Da li ste vi ubili Enesia Tankada?"

Stratmor je iznenađeno pogleda. Odmahnuo je glavom. "Naravno da nisam. Nije bilo potrebe da se Tankado ubije. Zapravo, više bi mi odgovaralo daje živ. Njegova smrt bi mogla baciti sumnju na Digitalnu tvrđavu. Želeo sam da ova zamena prođe onoliko glatko i neupadljivo koliko je to moguće. Prvobitni plan je bio da izvedem zamenu i pustim Tankada da proda svoj ključ."

Suzan je morala da prizna da je to imalo smisla. Tankado ne bi imao razloga da posumnja da algoritam na Internetu nije original. Niko mu nije inugao prići izuzev njega i Norl Dakote. Tankado nikada ne bi znao za po-stojanje izmene, osim ako hi se vnilio algoritmu i proučio programski kod nakon objavljivanja Digitalni invlne. Dovoljno je dugo robovski radio na

Digitalnoj tvrđavi da verovatno nikada više ne bi želeo da vidi programski kod. Suzan pusti da se informacije slegnu. Odjednom je razumela načelnikovu potrebu za privatnošću u Kriptografskom odeljenju. Zadatak koji je imao pred sobom zahtevao je dosta vremena, kao i obazrivosti - trebalo je napisati skriveni programski kod, ubaciti ga u kompleksni algoritam i izvesti neopaženu zamenu na Internetu. Od izuzetne važnosti je bilo skrivanje iz-mene. Makar i samo nagoveštaj da je Digitalna tvrđava izmenjena mogla bi uništiti načelnikov plan. Tek sada je u potpunosti shvatala zašto je odlučio da ostavi TRANSLTR da radi. Ako Digitalna tvrđava treba da postane novo čedo Agencije, Strat-morje želeo da bude siguran daje zaista nerešiva!

"I dalje želite da odete?" upitao ju je.

Suzan podiže pogled. Sada kada je sedela tamo u mraku sa velikim Tre-vorom Stratmorom, njeni strahovi nekako iščileše. Unošenje izmene u Digitalnu tvrđavu je bila šansa da se uđe u istoriju - šansa da se učini nešto neverovatno dobro - i Stratmoru bi njena pomoć bila dobrodošla. Suzan se kiselo osmehnu. "Koji nam je sledeći potez?"

Stratmor se ozari. Nagnuo se ka njoj i spustio ruku na njeno rame. "Hvala vam." Nasmešio se i prešao na posao. "Otići ćemo dole zajedno." Podigao je beretu. "Vi ćete pretražiti Hejlov terminal. Ja ću paziti."

Suzan se ukoči od straha pri pomisli da treba da ode u prizemlje. "Zar ne možemo da sačekamo da Dejvid nazove i javi da ima Tankadov primerak?"

Stratmor odmahnu glavom. "Što pre obavimo zamenu, to bolje. Ništa nam čak ne garantuje da će Dejvid pronaći drugi primerak. Ako nekim slučajem prsten tamo padne u pogrešne ruke, više bih voleo da smo mi već obavili zamenu algoritama. Tako će onaj kod koga završi ključ preuzeti našu verziju algoritma." Stratmor podiže pištolj i ustade. "Moramo da pođemo po Hejlov ključ."

Suzan je ćutala. Stratmor je bio u pravu. Bio im je potreban Hejlov ključ. I to odmah.

Kada je ustala, osećala se nestabilno na nogama. Kajala se što nije snažnije udarila Hejla. Bacila je pogled na Stratmorovo oružje i odjednom oseli da joj je muka. "Stvarno biste ubili Grega Hejla?"

"Ne." Stratmor se namrštio, zaputivši se ka vratima. "Ali nadajmo se tla on to ne zna."

I spred aerodromske zgrade u Sevilji stajao je taksi sa uključenim taksime-trom. Putnik sa naočarima sa žicanim okvirom gledao je kroz prozore od debelog stakla dobro osvetljene zgrade. Znao je daje stigao na vreme.

Mogao je da vidi plavušu. Pomagala je Dejvidu Bekeru da ode do stolice. Beker je očigledno bio ophrvan bolovima. Ne zna on još šta je bol, pomislio je putnik. Devojka je izvukla neki mali predmet iz džepa i ispružila ga. Beker ga podiže i poče da ga proučava na svetlu. Potom ga natače na prst. Izvadio je svežanj novčanica iz džepa i platio devojci. Razgovarali su još nekoliko minuta, a potom ga devojka zagrlila. Mahnula mu je, prebacila torbu preko ramena i zaputila se preko prostrane aerodromske dvorane. Napokon, pomislio je čovek u taksiju. Napokon.

Stratmor je izašao iz svoje kancelarije i stupio na odmorište, držeći pištolj. Suzan je išla tik iza njega, pitajući se dali je Hejl i dalje u Čvoru 3.

Svetlost koja je dopirala sa Stratmorovog monitora bacala je jezive senke njihovih tela kroz rešetkastu platformu. Suzan priđe bliže načelniku. Dok su se udaljavali od vrata, svetlost postade bleđa i oni zaroniše u tamu. Jedina svetlost u prizemlju Kriptografskog odeljenja poticala je od zvezda iznad njih i slabašne izmaglice iza razbijenog prozora Čvora 3. Stratmor se polako kretao napred, tražeći mesto na kojem su počinjale uske stepenice. Prebacivši beretu u levu ruku, desnom je pipajući tragao za ogradom. Mislio je da verovatno jednako loše gađa levom rukom, a desna mu je trebala kao oslonac. Pad niz ove stepenice mogao je nekoga doživotno ubogaljiti, a snovi koje je Stratmor imao o svom penzionisanju nisu uključivali invalidska kolica. Suzan je, zaslepljena mrakom koji je vladao ispod kupole Kriptografskog odeljenja, silazila držeći ruku na Stratmorovom ramenu. Čak ni na svega pola metra od njega nije mogla da vidi njegove obrise. Svaki put kada bi stala na metalnu stepenicu, nogom je pipala u potrazi za ivicom. Predomišljala se u vezi sa riskantnom posetom Čvoru 3. Stratmor je tvrdio da Hejl ne bi imao hrabrosti da ih napadne, ali Suzan nije bila tako ubeđena u to. Hejl je bio očajan. Imao je dve mogućnosti: da pobegne iz Kriptografskog odeljenja ili da ode u zatvor. Neki glas je govorio Suzan da bi trebalo da sačekaju da se Dejvid javi i da upotrebe njegov ključ, ali znala je da ne postoje garancije da će ga on uopšte pronaći. Pitala se gde je toliko dugo. Potisnula je svoju zabrinutost i nastavila dalje. Stratmor je tiho silazio. Nije bilo potrebe da upozore Hejla da dolaze. Dok su se približavali podnožju stepenica, Stratmor je usporio, tragajući za poslednjim stepenikom. Kada ga je pronašao, peta njegove sportske cipele zvecnu o čvrste crne pločice. Suzan oseti kako su mu se ramena ukočila. Stupili su u zonu opasnosti. Hejl je mogao biti bilo gde. U daljini, sada skriveno iza TRANSLTR-a, nalazilo se njihovo odredište - Čvor 3. Suzan se molila da je Hejl i dalje tamo, da leži na podu i zavija od bola poput psa, što je po njoj i bio. Stratmor pusti rukohvat i vrati pištolj u desnu ruku. Bez reci je zakoračio u tamu. Suzan mu čvršće stegnu rame. Ako ga izgubi, jedini način da ga ponovo pronađe bio je da progovori. Hejl bi ih mogao čuli. Dok su se uda-

ljavali od SIGURNOSTi stepenica, Suzan se setila igara koje je kao dete igrala kasno uveče - odlazila je iz sigurnog, bila je na otvorenom. Bila je ranjiva. TRANSLTR je bio jedino ostrvo u prostranom crnom moru. Posle svakih nekoliko koraka Stratmor bi zastao, spremnog pištolja, i oslušnuo. Jedini zvuk koji se čuo bilo je prigušeno brujanje koje je dolazilo iz dubine. Suzan je želela da ga povuče natrag, na bezbedno. Činilo joj se daje vrebaju lica svuda okolo. Na pola puta do TRANSLTR-a tišina Kriptografskog odeljenja bi poremećena. Negde u tami, naizgled baš iznad njih, pištavi zvuk se probio kroz noć. Stratmor se okrenu i Suzan ga izgubi. Ispunjena strahom, Suzan ispruži ruku, pipajući u potrazi za njim. Ali načelnik je nestao. Zateturala se unapred, u ništavilo. Pištaviti zvuk se i dalje čuo. Bio je blizu. Suzan se okrenu u mraku. Začulo se šuštanje odeće i iznenada pištanje prestade. Suzan se ukopa u mestu. Trenutak kasnije, kao u nekoj od njenih najgorih noćnih mora iz detinjstva, pojavi se nekakvo obličje. Lice se materijalizovalo tik ispred nje. Bilo je jezivo i zeleno. Bilo je to lice demona, oštre senke koje su jurnule naviše, preko izobličenih crta. Odskočila je. Okrenula se da potrči, ali ju je nešto zgrabilo za ruku.

"Ne mrdajte!" naredilo je.

Za trenutak je pomislila daje u ta dva užarena oka videla Hejla. Ali glas nije bio njegov. I dodir je bio suviše nežan. Bio je to Stratmor. Osvetljavao ga je predmet koji je upravo izvukao iz džepa. Telo joj se opusti sa olakšanjem. Osetila je kako ponovo počinje da diše. Predmet u Stratmorovoj ruci je imao nekakav elektronski LED displej koji je sijao zelenkastom svetlošću.

"Prokletstvo", opsovao je Stratmor sebi u bradu. "Moj novi pejdzher." Sa prezirom je zurio u novi SkyPager koji je držao na dlanu. Zaboravio je da uključi vibraciju i isključi zvono. Ironija je u tome stoje otišao u lokalnu pro-clavnicu elektronike da bi kupio taj uređaj. Platilo je gotovinom kako bi ostao anonimn; niko nije znao bolje od njega koliko je pažljivo Agencija nadzirala sopstvene ljude - a digitalne poruke koje je slao i primao preko tog pej-džera bile su nešto stoje Stratmor definitivno želeo da sačuva samo za sebe.

Suzan se nelagodno obazre oko sebe. Ako Hejl i nije znao da dolaze, nada zna. Stratmor pritisnu nekoliko tipki i pročita poruku. Tiho je zagundao. Loše vesti iz Španije - ne od Dejvida Bekera, nego od druge osobe koju je poslao u Ševilju. Skoro pet hiljada kilometara odatle, kombi za mobilno osmatranje jurio je mračnim ulicama Sevilje. U tajnosti gaje naručila Agencija od vojne baze n Roli. Dvojica ljudi u njemu bili su napeti. Nije to prvi put da dobijaju hi-

212"

tna naređenja iz Fort Mida, ali ona obično nisu dolazila sa tako visokog položaja.

Agent za volanom viknu preko ramena. "Ima li traga našem čoveku?" Njegov partner nije skidao pogled sa slike koja se videla na širokougao-nom video-monitoru na krovu. "Ne. Vozi dalje."

Ispod zamršene gomile kablova, Džaba se preznojavao. Još je bio na leđima sa minijaturnom lampom stisnutom među zubima. Navikao se da preko vikenda radi do kasno; mirniji časovi u Agenciji su često jedina prilika kada je mogao da se bavi održavanjem hardvera. Dok je pomerao usijanu lemilicu kroz lavirint žica iznad sebe, kretao se izuzetno pažljivo; ako bi spalio bilo koju od oplata koje su visile odozgo, to bi bila katastrofa. Samo još desetak centimetara, mislio je. Posao je trajao daleko duže nego što je očekivao.

Baš dok je prislanjao vrh lemilice na poslednji komad metala za lemlje-nje, mobilni telefon mu prodorno zazvoni. Džaba se trgnu, ruka mu se zatrese i velika kap vrelog, tečnog olova kanu mu na ruku.

"Sranje!" Ispustio je lemilicu i praktično progutao lampu. "Sranje! Sranje! Sranje!"

Mahnito je trljao kap metala za lemljenje koja se hladila. Kap se otkotrlja, ostavljajući popriličnu oteklinu. Čip koji je pokušavao da zalemi je ispao i udario ga u glavu.

"Prokletstvo!"

Telefon mu je ponovo zvonio. Nije obraćao pažnju na njega.

"Midž", opsovao je sebi u bradu. Prokleta da si! Sa Kriptografskim ode-Ijenjem je sve u redu! Telefon je i dalje zvonio. Džaba se vrati poslu, postavljajući novi čip. Minut kasnije čip je bio na mestu, ali telefon mu je i dalje zvonio. Za ime sveta, Midž! Odustani!

Telefon je zvonio još petnaest sekundi i naposljetku prestade. Džaba oda-linu sa olakšanjem.

Šezdeset sekundi kasnije interfon iznad njega zapucketa. "Moli se glavni tehničar SIGURNOSTi sistema da se javi glavnoj centrali radi poruke."

Džaba zakoluta očima u neverici. Ne odustaje, zar ne? Odlučio je da se ogлуši o poziv.

Stratmor je vratio svoj SkyPager u džep i provirio kroz mrak ka Čvoru 3.

Posegnuo je za Suzaninom rukom. "Hajdemo."

Ali prsti im se ne dotakoše.

Začuo se dugi, grleni urlik odnekud iz mraka. Pojavilo se neko ogromno obličje - kamion koji je jurio bez upaljenih svetala. Sekund kasnije, došlo je do sudara i Stratmor je klizio preko poda.

Bio je to Hejl. Odao ih je pejdžer.

Suzan ču kako bereta pada. Za trenutak je stajala kao ukopana, ne znajući kuda da potrči, šta da uradi. Instinkt joj je govorio da pobegne, ali nije znala lozinku za lift. Srce joj je govorilo da pomogne Stratmoru, ali kako? Dok se okretala u očajanju, očekivala je da začuje zvuke borbe na život i smrt na podu, ali nije se čulo ništa. Sve je odjednom utihnulo - kao daje Hejl udario načelnika i potom nestao.

Suzan je čekala, naprežući oči u mraku, nadajući se da Stratmor nije po-vređen. Nakon, kako joj se činilo, čitave večnosti, prošaputala je: "Načelnice?"

Još dok je to izgovarala, shvatila je daje pogrešila. Sekund kasnije Hej-lov miris se pojavi iza nje. Suviše kasno se okrenula. Bez upozorenja, počela je da se uvija, da se bori za vazduh. Bila je zdrobljena i stegnuta, licem naspram Hejlovih grudi.

"Jaja me ubijaju", prodahtao joj je Hejl u uho.
Suzanina kolena popustiše. Zvezde na kupoli počеше da se vrte iznad nje.

Hejl čvrsto stegnu Suzan oko vrata i zaurla u tamu. "Načelnice, držim vašu dragu. Želim da izađem odavde!"

Tišina je bila jedini odgovor na njegove zahteve.

Hejlov stisak se pojača. "Slomiću joj vrat!"

Zvuk natezanja pištolja se začuo tik iza njih. Stratmorov glas je bio smiren i pribran. "Pustite je."

Suzan zadrhta od bola. "Načelnice!"

Hejl okrenu Suzan ka smeru iz kog je dopirao glas. "Ako pucate, pogo-dićete vašu dragocenu Suzan. Jeste li spremni na taj rizik?"

Stratmorov glas im se približi. "Pustite je."

"Nema šanse. Ubićete me."

"Nikoga ja neću ubiti."

"Oh, stvarno? Recite to Čartrukijanu!"

Stratmor se približi još više. "Cartrukijan je mrtav."

"Ma stvarno. Vi ste ga ubili. Video sam!"

"Prekinite s tim, Greg", mirno je rekao Stratmor.

Hejl jače stegnu Suzan i prošaputa joj u uho: "Stratmor je gurnuo Čar-trukijana - kunem se!"

"Ona neće nasesti na tu "zavadi pa vladaj" strategiju", reče Stratmor, približavajući se. "Pustite je."

Hejl prosikta u tamu: "Cartrukijan je bio samo klinac, za ime Boga! Zašto ste to uradili? Da biste zaštitili svoju malu tajnu?"

Stratmor je ostao pribran. "Kakvu malu tajnu?"

"Znate vi prokleta jebeno dobro kakvu tajnu! Digitalnu tvrđavu!"

"Opa", mrmljao je Stratmor prezrivo, glasa poput sante leda. "Dakle znate za Digitalnu tvrđavu. Već sam počeo da mislim da ćete i to poricati."

"Jebite se."

"Dovitljiva odbrana."

"Vi ste budala", prošištao je Hejl. "Za vašu informaciju, TRANSLTR se pregreva."

"Zaista?" zakikota se Stratmor. "Da pogodim - trebalo bi da otvorim vrata i pozovem Sistemsku SIGURNOST?"

"Tačno", odvrati Hejl. "Bili biste idiot da to ne učinite."

Ovog puta se Slralmor glasno nasmeja. "To je ta vaša velika ideja? TRANSLTR se pregreva, dakle otvorite vrata i pustite nas napolje?"

"To je istina, do đavola! Bio sam u podnivoima! Pomoćno napajanje ne dovodi dovoljno freona!"

"Hvala na savetu", reče Stratmor. "Ali TRANSLTR ima automatsko gašenje; ako se pregreje, Digitalna tvrđava će se sama od sebe zaustaviti."

Hejl se podrugljivo naceri. "Vi ste ludi. Šta mene, koji moj, briga da li će TRANSLTR eksplodirati? Prokletu mašinu bi svakako trebalo zakonom zabraniti."

Stratmor uzdahnu. "Dečja filozofija radi samo kada su deca u pitanju, Greg. Pustite je."

"Pa da možete da me ubijete?"

"Neću vas ubiti. Samo želim ključ."

"Kakav ključ?"

Stratmor ponovo uzdahnu. "Onaj koji vam je poslao Tankado."

"Nemam pojma o čemu govorite."

. "Lažljivče!" uspe da procedi Suzan. "Videla sam Tankadove poruke na tvom nalogu!"

Hejl se ukoči. Okrenu Suzan prema sebi. "Bila si na mom nalogu?"

"A ti si prekinuo rad "tragača"", brecnu se ona.

Hejl oseti kako mu pritisak raste do neba. Mislio je da će uspeti da zataška tragove; nije imao pojma da je Suzan znala šta je uradio. Nije ni bilo čudo što nije poverovala ni u jednu reč koju je rekao. Hejl je osećao kako zidovi počinju da se obrušavaju na njega. Znao je da nikada neće uspeti da se pričom izvuče iz ovoga - ne na vreme. U očajanju joj prošaputa: "Suzan... Stratmor je ubio Čartrukijana!"

"Pustite je", reče Stratmor ravnodušnim glasom. "Ne veruje vam."

"A i zašto bi?" odvrati Hejl kao iz topa. "Lažljivi skote! Isprali ste joj mozak! Govorite joj samo ono što odgovara vašim namerama! Da li ona zna šta zaista planirate da uradite sa Digitalnom tvrđavom?"

"A šta bi to bilo?" izazivao gaje Stratmor.

Hejl je znao da će ono što se spremio da kaže biti ili karta koja će ga dovesti do slobode ili osuda na smrt. Duboko je uzdahnio i krenuo na sve ili ništa.

"Planirate da ubacite izmenu u Digitalnu tvrđavu."

Njegove reci su naišle na tišinu koja je odavala zapanjenost. Hejl je znao daje pogodio pravo u metu.

Činilo se da je Stratmorova nepokolebljiva pribranost stavljena pred iskušenje.

"Ko vam je to rekao?" pitao je glasom u kojem se mogla osetiti napetost.

"Pročitao sam", reče samozadovoljno Hejl, pokušavajući da trenutak preokrene u svoju korist. "U jednom od vaših planova."

"Nemoguće. Ja nikada ne štampam moje planove."

"Znam. Pročitao sam ga direktno na vašem kompjuteru."

Stratmor mu nije verovao. "Ušli ste u moju kancelariju?"

"Ne. Špijunirao sam vas iz Čvora 3." Hejl se na silu samopouzdao za-kikota.

Znao je da će mu biti potrebne sve pregovaračke veštine koje je naučio u marincima da se iz Kriptografskog odeljenja izvuče živ.

Stratmor se približi, sa beretom uperenom u njega u mraku. "Kako znate za izmenu?"

"Rekao sam vam, špijunirao sam vaš nalog."

"Nemoguće."

Hejl se na silu drsko naceri. "To je jedan od problema koje imate kada zaposlite najbolje, načelnice - ponekad su bolji i od vas."

"Mladiću", siktao je Stratmor, "ne znam odakle vam ta informacija, ali uvalili ste se preko glave. Odmah ćete pustiti gospođicu Flečer ili ću pozvati obezbeđenje i narediti da vas doživotno ostave u zatvoru."

"Nećeto to uraditi", reče jednostavno Hejl. "Ako pozovete obezbeđenje, to će vam pokvariti planove. Sve ću im ispričati." Hejl zastade. "Ali ako me lepo pustite da odem, nikada neću reći ni reč o Digitalnoj tvrđavi."

"Nema pogodbe", odvrati brzo Stratmor. "Želim ključ."

"Nemam nikakav jebeni ključ!"

"Dosta s lažima!" zauriao je Stratmor. "Gde je?"

Hejl jače stegnu Suzanin vrat. "Pustite me da odem, ili će ona umreti!"

Trevor Stratmor je u svom životu često bio u situaciji da mnogo toga rizikuje, i znao je daje Hejl u veoma opasnom stanju uma. Mladi kriptograf je sam sebe saterao u čošak, a protivnik koji je sateran u čošak je uvek najopasniji - očajan i nepredvidiv. Stratmor je znao da će njegov sledeći potez biti ključan. Suzanin život je zavisio od toga - a takođe i budućnost Digitalne tvrđave. Stratmor je znao da prvo mora da umanji napetost situacije. Nakon poduže pauze uzdahnu. "U redu, Greg. Pobili ste. Šta želite da uradim?"

Muk. Činilo se da Hejl nije siguran kako da odgovori na načelnikov pomirljiv ton. Malo je popustio pritisak na Suzanin vrat.

"P-pa", promućao je, a glas mu je odjednom zadrhtao. "Prvo ćete mi predati svoj pištolj. Oboje polazite sa mnom."

"Taoci?" Stratmor se hladno nasmeja. "Greg, moraćete da smislite nešto bolje. Odatle do parkinga ćemo naići barem na desetinu naoružanih čuvara."

"Nisam budala", brecnu se Hejl. "Idemo vašim liftom. Suzan polazi sa mnom! Vi ostajete!"

"Mrsko mi je što moram ovo da vam kažem", odgovori Stratmor, "ali u liftu nema struje."

"Gluposti!" planu Hejl. "Lift pokreće struja iz glavne zgrade! Video sam nacrt!"

"Već smo ga probali", promućao Suzan, pokušavajući da pomogne. "Ne rudi."

"Oboje toliko lupetate da je to neverovatno." Hejl pojača stisak. "Ako lift ne radi, prekinuću rad TRANSLTR-a i osposobiti glavno napajanje."

"Za lift je potrebna lozinka", uspela je da svadljivo procedi Suzan.

"Vrlo važno." Hejl se nasmeja. "Siguran sam da će je načelnik podeliti sa mnom. Zar ne, načelnice?"

"Nipošto", prosiktao je Stratmor.

Hejl se razgnevi. "Slušaj me sada, matori - evo kako ćemo! Pustićeš Suzan i mene da odemo tvojim liftom, vozićemo se nekoliko sati, a potom ću je pustiti."

Stratmor je osećao da su se ulozi povećali. On je uvalio Suzan u ovo, i on je morao daje izvuče. Glas mu je i dalje bio postojan poput stene. "A šta je sa mojim planovima za Digitalnu tvrđavu?"

Hejl se nasmeja. "Možeš da napišeš i ubaciš svoju izmenu -ja neću reći ni reč." Potom mu glas zadobi nekakav preteći prizvuk. "Ali onog dana kada posumnjam da me nadgledaš, čitavu priču ću izneti novinarima. Reći ću im daje Digitalna tvrđava izmenjena, i unišću čitavu ovu jebenu organizaciju!"

Stratmor je za trenutak razmišljao o Hejlovoj ponudi. Bila je jasna i jednostavna. Suzan će ostati u životu, a Digitalna tvrđava će dobiti svoj skriveni programski kod. Dokle god Stratmor ne bude dirao Hejla, izmena će ostati tajna. Stratmor je znao da Hejl neće moći dugo da drži usta zatvorenima. A ipak... to što je znao za Digitalnu tvrđavu bilo mu je jedino osiguranje - možda će biti pametan. Šta god da se dogodi, Stratmor je znao da bi Hejl kasnije mogao biti uklonjen ako to bude neophodno.

"Odluči se, matori!" izazivački reče Hejl. "Krećemo li ili ne?" Hejlove ruke se steguše oko Suzan.

Stratmor je znao da će Suzan ostati u životu ako ovog trenutka podigne slušalicu i pozove obezbeđenje. Mogao je da se kladi životom u to. Jasno je mogao da vidi šta bi se dogodilo. Taj poziv bi u potpunosti iznenadio Hejla. Uspaničio bi se i, kada bi se našao suočen sa čitavom jednom malom vojskom, ne bi mogao ništa da uradi. Ubrzo bi se predao. Ali ako pozovem obezbeđenje, mislio je Stratmor, moj plan će biti uništen.

Hejl ponovo pojača stisak. Suzan uzviknu od bola.

"Šta si odlučio?" povika Hejl. "Da li daje ubijem?"

Stratmor je razmatrao mogućnosti. Ako dozvoli da Hejl odvede Suzan i Kriptografskog odeljenja, ništa nije mogao znati zasigurno. Hejl bi se mogao voziti oko neko vreme, a potom se parkirati u šumi. Imao bi pištolj... Strni moru se okrenu želudac. Nije mogao da zna šta bi se moglo desiti pre neg što bi Hejl oslobodio Suzan... ako bi je uopšte oslobodio. Moram da pozovem obezbeđenje, odlučio je Stratmor. Šta mi drugo preostaje? Zamislio je Hejl. I na sudu, kako govori sve što zna o Digitalnoj tvrđavi. Moj plan će propasti Mora da postoji neko drugo rešenje.

"Odluči!" povikao je Hejl, povlačeći Suzan ka stepenicama.

Stratmor ga nije slušao. Ako je morao da dozvoli da njegovi planovi budu uništeni da bi spasao Suzan, onda neka bude tako - ništa nije vredno toga da je izgubi. Suzan Flečer je bila cena koju je Trevor Stratmor odbijao da plati. Hejl zavrnu Suzaninu ruku iza njenih leđa i savi je na jednu stranu. "Ovo ti je poslednja šansa, matori! Daj mi taj pištolj!"

Stratmorove misli su i dalje jurile munjevito brzom, tragajući za drugačijim rešenjem. Uvek postoje drugačija rešenja! Naposletku je progovorio - tiho, gotovo tužno. "Ne, Greg, žao mi je. Jednostavno ne mogu da te pustim."

Hejl jedva daje progovorio od šoka. "Molim!"

"Pozvaću obezbeđenje."

Suzan je progovorila bez daha. "Načelnice! Nemojte!"

Hejl pojača stisak. "Ako pozoveš obezbeđenje, ona je mrtva!"

Stratmor skide mobilni telefon sa pojasa i uključi ga. "Blefiraš, Greg."

"Nikada to nećeš uraditi!" urlao je Hejl. "Progovoriću! Unišću tvoj plan! Samo vas nekoliko sati deli od vašeg sna! Neće više biti TRASLTR-a. Neće više biti ograničenja - samo slobodne informacije. To je životna šansa! Nećeš dozvoliti da ti promakne!"

Stratmorov glas je bio poput čelika. "Videćeš."

"Ali - šta je sa Suzan?" Hejl je mucao. "Ako okreneš taj broj, ona će umreti!"

Stratmor je bio nepokolebljiv. "Spreman sam da preuzmem taj rizik."

"Glupost! Više ti se diže na nju nego na Digitalnu tvrđavu! Poznajem te! Nećeš rizikovati!"

Suzan je htela da mu se ljutito suprotstavi, ali je Stratmor preteče. "Mladiću! Ti me ne poznaješ! Posao mi je da rizikujem. Ako hoćeš da igraš surovo, hajde da tako igramo!" Počeo je da ukucava broj. "Pogrešno si me procenio, dečko! Niko ne može da ugrozi živote mojih zaposlenih i da se izvuče!" Podigao je telefon i zaurao u slušalicu: "Centrala! Pozovite mi obezbeđenje!"

Hejl počeo da davi Suzan. "Ja - ubiću je. Kunem se!"

"Nećeš učiniti ništa slično!" suprotstavi mu se Stratmor. "Ako ubiješ Suzan, samo ćeš stvari pogorš..." Zaustavio se i pribio telefon uz usta. "Obezbeđenje! Ovde je načelnik Trevor Stratmor. Imamo taoce u Kriptografskom odeljenju! Pošaljite ljude ovamo! Da, sada, do đavola! Takođe imamo i kvar na generatoru. Želim da se premosti struja sa nekog od raspoloživih spoljašnjih izvora napajanja. Želim da svi sistemi rade u roku od pet minuta! Greg Hejl je ubio jednog od mojih mlađih tehničara SIGURNOSTi sistema. Uzeo je a taoce mog višeg kriptografa. Imate dozvolu da upotrebite suzavac na svima nama ako je to potrebno! Ako gospodin Hejl ne bude sarađivao, neka ga snajperisti ubiju. Ja preuzimam punu odgovornost. Učinite to odmah!"

Hejl je nepokretno stajao - obamro od neverice. Stisak kojim je držao Suzan oslabi. Stratmor uz tresak sklopi telefon i gurnu ga natrag za pojas. "Ti si na potezu, Greg."

Beker je stajao zamagljenog pogleda pored telefonske govornice u aero-dromskoj dvorani. Uprkos tome što ga je lice peklo i što je osećao neodređenu mučninu, bio je odlično raspoložen. Bilo je gotovo. Zaista gotovo. Putovao je kući. Prsten na njegovom prstu bio je gral za kojim je tragao. Podigao je ruku ka svetlu i žmirkajući pogledao zlatni prsten. Nije mogao dovoljno dobro da izoštri pogled da bi uspeo da pročita šta piše, ali činilo se da natpis nije bio na engleskom. Prvi znak je bio ili Q, ili O, ili nula - oči su ga suviše bolele da bi mogao da razazna. Beker je proučavao prvih nekoliko znakova. Nisu imali nikakvog smisla. Ovo je od značaja za nacionalnu SIGURNOST?

Beker je ušao u telefonsku govornicu i počeo da okreće Stratmorov broj. Pre nego što je ukucao pozivni broj za inostranstvo, začuo se snimak poruke. "Todos los circuitos estan ocupados", rekao je glas. "Molimo vas da spustite slušalicu i pokušate kasnije." Beker se namršti i spusti slušalicu. Bio je zaboravio: dobiti vezu sa inostranstvom iz Spanije je pitanje vremena i sreće. Moraće da pokuša ponovo za nekoliko minuta.

Upinjao se da se ne obazire na peckanje bibera u očima, koje je postepeno slabilo. Megan mu je rekla da će mu biti samo još gore ukoliko bude trljao oči; nije mogao to ni da zamisli. Budući nestrpljiv, pokušao je ponovo sa telefonskim pozivom. I dalje nije mogao da dobije izlaz. Nije mogao duže da čeka - oči su mu gorele; morao je da ih ispere vodom. Stratmor će morati da sačeka za trenutak. Napola šlep, Beker se zaputio ka toaletu.

Zamagljeni prizor kolica za čišćenje i dalje je stajao ispred toaleta za muškarce, i Beker se ponovo okrenu ka vratima na kojima je pisalo DAMAS. Učinilo mu se daje unutra začuo nekakve zvuke. Pokucao je. "Hola?"

Tišina.

Verovatno je to Megan, pomislio je. Trebalo je da utuče pet sati, koliko ju je delilo od leta, i rekla je da će ribati ruku sve dok ne bude čista.

"Megan?" viknuo je. Ponovo je pokucao. Nije bilo odgovora. Beker gurnu vrata.

"Ima li koga?" Ušao je. Činilo se daje kupatilo prazno. Slegnuo je ramenima i prišao umivaoniku.

Umivaonik je i dalje bio prljav, a voda hladna. Beker je osećao kako mu si .atežu pore dok je pljuska vodu po očima. Bolje počeo da slabi, i izmaglica poče postepeno da se razilazi. Pogledao se u ogledalu. Izgledao je kao da je daniima plakao.

Obrisao je lice rukavom sakoa i odjednom mu sinu. Od sveg uzbuđenja, zaboravio je gde se nalazi. Bio je na aerodromu! Negde tamo na pisti, u jednom od tri privatna hangara na seviljskom aerodromu, nalazio se lirdžet 60 koji je čekao da ga poveze kući. Pilot je vrlo jasno rekao: Imam naređenje da ostanem ovde sve dok se ne vratite.

Bilo je teško poverovati, mislio je Beker, da se posle svega našao tamo odakle je i krenuo. Pa šta čekam? nasmejao se. Pilot sigurno mole da pošalje poruku Stratmoru preko radija! Kikoćući se u sebi, Beker baci pogled u ogledalo i popravi kravatu. Spremao se da pođe kada mu pažnju privuče odraz nečega iza njega. Okrenuo se. Jedan kraj Meganine torbe je virio ispod de-limično otvorenih vrata pregratka.

"Megan?" pozvao ju je. Nije bilo odgovora. "Megan?"

Beker priđe pregratku. Snažno je zakucao na vrata. Ništa. Blago je gurnuo vrata. Otvorila su se.

Beker se trudio da zatomi uzvik užasa. Megan je bila na toaletnoj šolji, očiju prevrnutih nagore. Iz rupe od metka posred čela krv joj je curila na lice.

"On, Isuse!" povikao je prestravljeno.

"Esta muerta", jedva ljudski glas zakričao je iza njega. "Mrtva je."

Bilo je kao u snu. Beker se okrenu.

"Senor Beker?" upitao je čovek.

Beker je zapanjeno posmatrao čoveka koji je ulazio u toalet. Izgledao je neobično poznato.

"Soy Hulohot", rekao je ubica. "Ja sam Hulohot." Deformisane reci kao da su poticale iz dubina njegovog stomaka. Hulohot ispruži ruku. "El anillo. Prsten." Beker je tupo zurio u njega.

Čovek spusti ruku u džep i izvadi pištolj. Podigao je oružje i uperio ga Bekeru u glavu. "El anillo."

U jednom trenutku, Beker oseti nešto što nikada ranije nije. Kao vođeni nekakvim podsvesnim instinktom za preživljavanjem, svi mišići u telu mu se istovremeno napregnuše. Poleteo je kroz vazduh u trenutku kad se razlegao pucanj. Beker se sruči povrh Megan. Metak je udario o zid iza njega.

"Mierda!" prosiktao je Hulohot. Dejvid Beker se nekako, u poslednjem mogućem trenutku, bacio i sklonio sa puta. Ubica mu je prilazio.

Beker se podiže sa mrtve tinejdžerke. Koraci su mu se približavali. Disanje. Natezanje pištolja.

"Adios", prošaputao je čovek u trenutku kada je jurnuo poput pantera, zamahnuvši pištoljem u pregradak.

Pištolj je opalio. Nešto crveno je sevnulo. Međutim, nije to bila krv. Nekakav predmet se pojavio niotkuda, izleteo iz kabine i pogodioubicu u grudi, zbog čega je njegov pištolj opalio delić sekunde prerano. Bila je to na torba.

Beker izlete iz kabine. Zario je rame u čovekove grudi i odgurnuo ga ka umivaoniku. Začuo se tresak lomljenja kostiju. Ogledalo se razbilo. Pištolj je ispao. Dvojica ljudi se sručiše na pod. Beker se otrgnu i baci se ka izlazu. Hulohot je batrgao u potrazi za oružjem, okrenuo se i opalio. Metak se zario u vrata toaleta koja su se sa treskom zatvarala.

Pusto prostranstvo aerodromske dvorane prostiralo se pred Bekerom poput pustinje koju je bilo nemoguće preći. Noge su mu jurile brže nego što je ikada znao da mogu da se kreću.

Dok je uleteo u pokretna vrata, pucanj se razlegao za njim. Stakleno okno ispred njega rasulo se u pljusak staklića. Beker upre rame o okvir i vrata se pokrenuše. Trenutak kasnije, teturajući je izleteo na pločnik.

Jedan taksi je čekao.

"Dejame entrar!" viknuo je Beker, udarajući po zaključanim vratima. "Pustite me unutra!" Vozač je odbio; mušterija sa naočarima sa žicanim okvirom je tražila da je sačeka. Beker se okrenu i ugleda Hulohota kako žuri preko aerodromske dvorane, s pištoljem u ruci. Beker baci pogled na svoju malu vespu na pločniku. Mrtav sam.

Hulohot izlete kroz pokretna vrata baš na vreme da vidi kako Beker uzalud pokušava da pokrene vespu. Hulohot se osmehnu i podiže pištolj.

Saug! Beker je petljao sa ručicama ispod rezervoara za benzin. Ponovo je skočio na startnu pedal. Zakašljao se i utihnuo.

"El anillo. Prsten." Glas mu je bio blizu.

Beker je podigao pogled. Ugledao je cev pištolja. Bujanje se okretao. Ponovo sa bacio na pedal.

Hulohotov pucanj je promašio Bekerovu glavu baš u trenutku kad se mali motor pokrenuo i jurnuo napred. Beker se grčevito uhvatio kad je mo-torcikl odskočio o zatravljeni ivičnjak i zateturio se oko ugla zgrade, izlazeći na pistu.

Razljučen, Hulohot jurnu ka taksiju koji ga je čekao. Nekoliko sekundi kasnije, zapanjeni vozač je ležao na trotoaru i gledao kako njegov taksi nestaje uz škripu guma u oblaku prašine.

Kada je zaprepašćeni Greg Hejl počeo da shvata sav značaj načelnikovog poziva upućenog obezbeđenju, osetio je kako gubi snagu pod naletom panike. Obezbeđenje dolazi! Suzan počne da klizi iz njegovog stiska. Hejl se prenu, zgrabi je oko struka i povuče natrag.

"Pusti me!" povikala je, a glas joj je odzvanjao ispod kupole.

Hejlov mozak je radio u petoj brzini. Načelnikov poziv ga je krajnje iznenadio.

Stratmor je pozvao obezbeđenje! Žrtvuje svoje planove za Digitalnu tvrđavu!

Hejl nikada ne bi pomislio da će načelnik dozvoliti da mu Digitalna tvrđava isklizne iz ruku. Ta izmena mu je bila životna šansa.

Dok gaje obuzimala panika, Hejlu se činilo da se njegov mozak poigrava sa njim.

Video je cev Stratmorovog pištolja gde god bi pogledao. Počeo je da se okreće, držeći Suzan priljubljenju uz sebe, pokušavajući da uskrati načelniku priliku da puca. Gonjen strahom, Hejl je povukao Suzan naslepo ka stepenicama. Za pet minuta će se upaliti svetla, vrata će se otvoriti i ekipa za hitne slučajeve će pohrliti unutra.

"Boli me!" uspela je da prozbori Suzan. Borila se za dah dok se posrćući kretala u ritmu Hejlovih očajničkih pirueta.

Hejl je za trenutak razmišljao o tome da je pusti i pohrli ka Stratmorovom liftu - ali to je bilo ravno samoubistvu. Nije znao lozinku. Pored toga, znao je da je izvan Agencije bez taoca bio gotov. Čak ni njegov lotus nije mogao da pobegne floti helikoptera Agencije. Samo će Suzan sprečiti Stratmora da me ne ubije i tako ukloni s puta!

"Suzan", počne Hejl, povlačeći je ka stepenicama. "Pođi sa mnom! Kunem se da te neću povrediti!"

Dok se Suzan opirala, Hejl je shvatio da su se pojavili novi problemi. Čak i kada bi nekako uspeo da otvori Stratmorov lift i povede Suzan sa sobom, ona bi mu se bez sumnje opirala čitavim putem ka izlazu iz zgrade. Hejl je sasvim dobro znao da se Stratmorov lift zaustavlja samo najednom mestu: "Podzemnom autoputu", zabranjenom lavirintu podzemnih prilaznih tunela kojima se se moćnici Agencije u tajnosti kretali. Hejl nije imao na-meru da se izgubi u lagumima Agencije, sa taocem koji mu se opire. Bila bi to smrtonosna zamka. Čak i ako bi izašao, shvatio je, nije imao pištolj. Kako će prevesti Suzan preko parkinga? Kako će voziti?

Setio se saveta jednog od svojih profesora vojne taktike u mornarici:

Ako prisiljavaš ruku, upozoravao ga je glas, ona će ti se opirati. Ali ako ubediš um da misli ono što ti želiš da misli, tada imaš saveznika.

"Suzan", čuo je sebe kako govori, "Stratmor je ubica! Ovde si u opasnosti!"

Činilo se da ga Suzan ne čuje. Hejl je znao daje to besmislen pokušaj; Stratmor nikada ne bi povredio Suzan, i ona je to znala.

Hejl se naprezao da vidi u mraku, pitajući se gde se krije načelnik. Stratmor je odjednom začutao, a to je u Hejlu probudilo još veću paniku. Osećao je da mu vreme ističe. Obezbeđenje je trebalo da stigne svakog trenutka.

Prikupivši snagu, Hejl obavi ruke oko Suzaninog struka i snažno je povuče uz stepenice. Zakačila se petama za prvi stepenik i povukla ga unatrag. Ali nije vredelo - Hejl je bio snažniji.

Hejl se pažljivo povlačio uz stepenice, vukući Suzan za sobom. Možda bi mu bilo lakše da ju je gurao ispred sebe, ali svetlo je dopiralo sa odmorišta iznad njih, od Stratmorovih monitora. Kada bi Suzan išla prva, Stratmor bi lako mogao da pogodi Hejlova leđa. Ovako, budući daje vukao Suzan za sobom, Hejl je imao živi štit između sebe i prizemlja Kriptografskog ode-ljenja.

Kada se našao negde na trećini puta, Hejl oseti kretanje u podnožju stepenica. Stratmor se pokrenuo! "Ne pokušavajte ništa, načelnice", prosiktao je. "Samo ćete je ubiti."

Hejl je čekao. Međutim, čula se samo tišina. Pažljivo je oslušnuo. Ništa. U podnožju stepenica sve je bilo nepomično. Da li mu se privida? Nije ni bilo važno. Stratmor nikada ne bi rizikovao da puca dok je Suzan bila između njih. Međutim, dok se povlačio uz stepenice tegleći Suzan za sobom, dogodilo se nešto neočekivano. Začuo se slabašan tup udarac na odmorištu iza njega. Hejl zastade. Adrenalin mu je skočio. Da li je Stratmor klisnuo gore? Instinkt mu je govorio da je Stratmor u podnožju stepenica. Ali tada, iznenada, ponovo - ovog puta glasnije, začu jasan zvuk koraka na gornjem odmorištu!

Užasnut, Hejl je uvideo svoju grešku. Stratmor je na odmorištu iza mene! Moja leđa su mu otvorena meta! U očajanju, on okrenu Suzan tako daje bila iznad njega i počne da se povlači unatrag, niz stepenice.

Kada je stigao do poslednjeg stepenika, uznemireno je pogledao ka odmorištu i povikao: "Povucite se, načelnice! Povucite se ili ću joj slomiti..." Drška berete je munjevito zaparala vazduh u podnožju stepenica i sručila se na Hejlovu lobanju.

Oslobodivši se Hejla koji se slropoštao na zemlju, Suzan se zbunjeno okrenula. Stratmor je zgrabi i povuče k sebi, obuhvatajući rukama njeno drhtavo telo.

"Pssst", tešio ju je. "Ja sam. Dobro ste."

Suzan se resla. "Načelnice,,," rekla je bez daha, ne uspevajući da se bri-jcnliše. "Mislila sam... mislila sam da ste gore... Čula sam..."

"Polako", prošaputao je. "Čuli ste kako sam bacio svoje cipele gore na odmorište."

Suzan poče da plače i da se smeje u isto vreme. Načelnik Stratmor joj je upravo spasao život. Dok je stajala tako u tami, Suzan oseti kako je obliva osećaj olakšanja. Međutim, nije bila lišena osećanja krivice; dolazilo je obez-beđenje. Budalasto je dozvolila daje Hejl uhvati, i daje upotrebi protiv Stratmo-ra. Suzan je znala daje načelnik platio visoku cenu daje spase. "Žao mi je", rekla je.

"Zbog čega?"

"Zbog vaših planova vezanih za Digitalnu tvrđavu... Propali su."

Stratmor odmahnu glavom. "Ni najmanje."

"Ali... ali šta je sa obezbeđenjem? Biće ovde svakog trenutka. Nećemo imati vremena da..."

"Obezbeđenje ne dolazi, Suzan. Imamo sve vreme ovog sveta."

Suzan ništa nije shvatala. Ne dolaze? "Ali telefonirali ste..."

Stratmor se zacereka. "Najstariji trik na svetu. Odglumio sam poziv."

tanje

Bekeroва vespa je bez sumnje bila najmanje prevozno sredstvo koje je ikada jurilo seviljskom pistom. Zujanje koje je moglo da postigne maksimalnu brzinu od 80 kilometara na čas ličilo je više na motornu testeru nego na motorcikl i na nesreću je bilo daleko ispod potrebne sile za poletanje.

U bočnom retrovizoru Beker je video kako se taksi zaljuljao iza ugla i izleteo na neosvetljenu pistu, oko tristo pedeset metara iza njega. Odmah je počeo da ga sustiže. Beker usmeri pogled napred. U daljini, na oko pola kilometra, obrisi avionskih hangara su se ocrtavali na noćnom nebu. Pitao se da li će ga taksi sustići na toj razdaljini. Znao je da bi Suzan za dve sekunde mogla da proračuna koliko je šanse imao. Iznenada je osetio strah kakav još nije bio upoznao. Spustio je glavu i okrenuo ručicu najviše što je mogao. Vespa je bila na granici mogućnosti. Pretpostavljao je da taksi iza njega ide gotovo devedeset, dva puta brže od njega. Usredsredio je pogled na tri zgrade koje su se vi-dele u daljini. Ona srednja. Famo je lirdžet. Odjeknuo je pucanj.

Metak se zario u pistu, na nekoliko metara iza njega. Beker se osvrnu. Ubica je bio nagnut kroz prozor i ciljao. Beker naglo skrenu i bočni retrovizor mu se razlete u kiši stakla. Kroz korman je osećao silinu udara metka. Svom težinom je legao na njega. Neka mi je Bog na pomoći. Neću uspeti!

Pista pred Bekеровom vespom je postajala sve osvetljenija. Taksi se približavao, a njegova svetla su bacala jezive senke niz pistu. Začuo se pucanj. Metak se odbio o šasiju motora.

Beker se trudio da ne skrene s puta. Moram da stignem do hangara! Pitao se da li pilot lirdžeta može da vidi da se približavaju. Ima li on oružje? Hoće li na vreme otvoriti vrata aviona? Međutim, dok se približavao osvet-ljenom prostranstvu otvorenih hangara, shvatio je daje pitanje besmisleno. Nigde se nije video lirdžet. Škiljio je kroz maglu koja mu je prekrivala oči i molio se da mu se samo privida. Nije mu se prividalo. Hangar je bio pust. Oh, Bože! Gde je avion!

Dok su dva vozila uletala u prazan hangar, Beker je očajnički tragao za iJazom. Nije ga bilo. Na stražnjem zidu zgrade, prostranom sloju žljebastog metala, nije bilo ni vrata ni prozora. Taksi je tutnjao iza njega i Beker pogledu ulevo.

Hulohot je podizao pištolj.

Rcagovao je instinktivno. Nagazio je na kočnice. Jedva da je usporio. Pod hiinaia je bio klizav od lrii,hin. Vespa se klizala napred.

Pored njega se začula zaglušujuća škripa - kočnice taksija su se blokirale i prilično čelave gume poleteše po klizavoj podlozi. Kola se okrenuše u oblaku dima i zapaljene gume na svega desetak centimetara od Bekerove vespe koja je klizila.

Jedno pored drugog, dva vozila su se nekontrolisano kretala ka stražnjem delu hangara, preteći da se sa njim sudare. Beker je očajnički pritiskao kočnicu, ali nije bilo trenja; kao da vozi po ledu. Ispred ga je čekao metalni zid.

Približavao se brzo. Dok se taksi pored njega mahnito kretao u spirali, Beker se okrenu ka zidu i pripremi za udar.

Začuo se strašan sudar čelika i žljebastog metala. Ali nije bilo bola. Beker se iznenada nađe na otvorenom, i dalje na motoru koji je odskakivao preko travnatog polja. Kao da je zadnji zid hangara nestao pred njim. Taksi je još bio iza njega, krivudajući preko polja. Ogroman komad žljebastog metala sa stražnje strane hangara polete sa haube taksija i prelete mu preko glave.

Dok mu je srce luđački tuklo, Beker pritisnu gas do kraja i odjuri u noć.

Džaba je zadovoljno uzdahnio kada je završio sa poslednjim od svojih metala za lemljenje. Isključio je lemilicu, slustio lampu i za trenutak ostao da leži u mraku glavnog kompjutera. Bio je iscrpljen. Vrat ga je bolelo. Prostor za rad u unutrašnjosti kompjutera uvek je bio skućen, naročito za čoveka njegove veličine.

A oni ih stalno prave sve manje, mislio je.

Kada je sklapao oči spremajući se za zasluženi trenutak odmora, neko spolja počeo da ga vuče za čizme.

"Džaba! Izlazi odatle!" povikao je ženski glas.

Midž me je pronašla. Zaječao je.

"Džaba! Izlazi odatle!"

Ljutito se izmigoljio napolje. "Za ime Boga, Midž! Rekao sam ti..." Ali nije bila Midž. Džaba iznenađeno podiže pogled. "Soši?"

Soši Kuta bila je živa vatra od četrdeset kilograma. Bila je Džabina desna ruka, bistra tehničarka SIGURNOSTi sistema sa MIT-a. Često je radila sa Dža-bom do kasno i bila je jedini član njegovog osoblja koji ga se nije plašio. Pogledala ga je i upitala: "Zašto se, kog đavola, ne javljaš na telefon? Zašto ne odgovaraš na moju poruku?"

"Tvoju poruku", ponovio je Džaba. "Mislio sam daje..."

"Nije ni važno. Nešto čudno se dešava u glavnoj bazi podataka."

Džaba pogleda na sat. "Čudno?" Sada je već bio zabrinut. "Možeš li da budeš malo određeniji?"

Dva minuta kasnije, Džaba je jurio niz hodnik, ka bazi podataka.

Greg Hejl je ležao sklopčan na podu Čvora 3. Stratmor i Suzan tek što su ga dovukli kroz prizemlje Kriptografskog odeljenja i vezali mu ruke i noge dvanaestožilnim kablom laserskih štampača Čvora 3.

Suzan nije mogla da se oporavi od veštog manevra koji je načelnik upravo izveo.

Odglumio je poziv! Stratmor je nekako uspeo da zarobi Hejla, spase Suzan i

dobije vreme koje mu je bilo neophodno da unese izmene u Digitalnu tvrdavu.

Suzan je sa nelagodom posmatrala vezanog kriptografa. Hejl je teško di-sao.

Stratmor je sedeo na sofi, sa beretom koja mu je čudno ležala na krilu. Suzan

ponovo usmeri pažnju na Hej lov terminal i nastavi sa pretraživanjem nasumičnih stringova.

Četvrto pretraživanje stringova je prošla do kraja, bez ikakvih rezultata. "I

dalje nemamo sreće." Uzdahnula je. "Možda ćemo morati da sačekamo da Dejvid

pronađe Tankadov primerak ključa."

Stratmor je pogleda s neodobravanjem. "Ako Dejvid zakaže, i Tankadov ključ padne u pogrešne ruke..."

Nije morao da završi rečenicu. Suzan je razumela. Sve dok fajl Digitalne tvrdave koji se nalazio na Internetu ne bude zamenjen Stratmorovom iz-menjenom verzijom, Tankadov ključ je predstavljao opasnost.

"Nakon što izvedemo zamenu", dodao je Stratmor, "nije me briga koliko ključeva kruži okolo; što više to bolje." Dao joj je znak da nastavi pretraživanje. "Ali do tada, u pitanju je trka sa vremenom."

Suzan zausti da odgovori daje razumela, ali njene reci zatomi iznenadna zaglušujuća buka. Tišinu koja je vladala u Kriptografskom odeljenju razbilo je

upozoravajuće zavijanje sirene iz podnivoa. Suzan i Stratmor razmeniše zabrinute poglede.

"Staje to?" povika Suzan, umetnuvši pitanje između dve serije zavijanja.

"TRANSLTR!" doviknu joj Stratmor. Izgledao je uznemireno. "Suviše je toplo!

Možda je Hejl bio u pravu kada je rekao da pomoćno napajanje ne dovodi dovoljno freona!"

"A staje sa automatskim prekidom rada?"

Stratmor je za trenutak razmišljao, potom povika: "Mora da je negde došlo do kratkog spoja." Žuto svetlo upozorenja upalilo se u Kriptografskom odeljenju i bacilo pulsirajući zrak na njegovo lice.

"Bolje da ga zaustavite!" viknula je Suzan.

Stratmor klimnu glavom. Nije mogao ni da zamisli šta bi se dogodilo da se tri miliona silikonskih procesora pregreje i zapali. Morao je da ode na sprat, do svog terminala, i obustavi rad TRANSLTR-a - i to naročito pre nego što bilo ko izvan Kriptografskog odeljenja primeti problem i odluči da pošalje konjicu. Stratmor baci pogled na Hejla, koji je i dalje bio bez svesti. Spustio je beretu na sto pored Suzan i povikao da nadjača zvuk sirena: "Odmah se vraćam!" Dok je nestajao kroz rupu u zidu Čvora 3, Stratmor joj doviknu preko ramena: "I pronađite mi taj ključ!"

Suzan je posmatrala rezultate svog neuspešnog traganja za ključem i nadala se da će Stratmor požuriti i obustaviti rad TRANSLTR-a. Buka i svetla uzbune u Kriptografskom odeljenju izgledali su joj kao lansiranje projektila.

Dole na podu, Hejl je počeo da se meškolji. Ustuknuo bi pri svakom novom oglašavanju sirene. Suzan zgrabi beretu i sama sebe iznenadi. Hejl je otvorio oči i ugledao Suzan Flečer koja je stajala nad njim, sa pištoljem uperenim u njegovo međunožje.

"Gde je ključ?" upitala je.

Hejl je sa mukom pokušavao da se sabere. "Š-šta se desilo?"

"Uprskao si, eto šta se desilo. A sad mi reci gde je ključ."

Hejl pokuša da pomeri ruke, ali shvati daje vezan. Lice mu se izobličilo u naletu panike. "Oslobodi me!"

"Potreban mi je ključ", ponovila je Suzan.

"Nije kod mene! Oslobodi me!" Hejl pokuša da ustane. Jedva daje uspeo da se prevrne.

Suzan je urlala između dve serije zavijanja sirene. "Ti si Nort Dakota i Ensej Tankado ti je dao primerak svog ključa. Potreban mi je odmah!"

"Ti si luda!" procedi Hejl bez daha. "Ja nisam Nort Dakota!" Neuspešno je pokušavao da se oslobodi.

Suzan je ljutito vikala. "Nemoj da me lažeš. Zašto je onda, kog đavola, sva elektronska pošta Nort Dakote na tvom nalogu?"

"Već sam ti rekao!" objašnjavao je Hejl dok su sirene zavijale. "Špijunirao sam Stratmora! Ta elektronska pošta koja je na mom nalogu bila je pošta koju sam prekopirao sa Stratmorovog naloga - elektronska pošta koju je KOMINT ukrao od Tankada!"

"Gluposti! Nisi nikako mogao da špijuniraš načelnikov nalog!"

"Ne razumeš!" vikao je Hejl. "Na Stratmorovom nalogu je već postojao uređaj za špijuniranje!" Hejl je govorio u kratkim intervalima između oglašavanja sirene.

"Neko drugi je tamo postavio prislušni uređaj. Mislim daje lo bio direktor Fontejn! Ja sam se samo prikačio na njega! Moraš mi vero-vati! Tako sam i saznao za njegov plan da unese izmene u Digitalnu tvrđavu! Cilao sam Slralmoiovc nacрте!"

Nacrte? Suzan nije odgovarala. Stratmor je bez sumnje zapisivao svoje ideje u vezi sa Digitalnom tvrđavom pomoću svog BrainStorm softvera. Ako je neko špijunirao načelnikov nalog, to je značilo da su sve informacije bile na raspolaganju...

"Unošenje izmena u Digitalnu tvrđavu je bolesno!" urlao je Hejl. "Prokleta dobro znaš šta to podrazumeva - potpuni pristup od strane Agencije!" Sirene zaurlaše i ugušiše njegove reci, ali Hejl je bio kao opsednut. "Misliš li da smo spremni za takvu odgovornost? Misliš li daje bilo ko spreman za to? To je jebeno kratkovido! Kažeš da naša vlada misli o dobrobiti naroda? Sjažno! Ali šta će se desiti kada neka buduća vlada ne bude mislila na našu dobrobit! Ova tehnologija je zauvek!"

Suzan jedva daje mogla da ga čuje. Buka u Kriptografskom odeljenju je bila zaglušujuća.

Hejl se upirao da se oslobodi. Pogledao je Suzan pravo u oči i nastavio da viče. "Kako, do đavola, mogu civili da se brane protiv policijske države kada onaj ko se nalazi na samom vrhu ima pristup svim njihovim vidovima komunikacije? Kako da isplaniraju pobunu?"

Suzan je čula ovaj argument već mnogo puta. Argument u kojem se po-minje nekakva buduća vlada je bio stalni argument Fondacije za elektronske granice.

"Nekoje morao da zaustavi Stratmora!" Hejl je vrištao dok su sirene zavijale.

"Zakleo sam se da ću ja to uraditi. Eto šta sam radio ovde čitav dan - nadgledao njegov nalog, čekao da krene u akciju kako bih mogao da snimim zamenu dok se ona odigrava. Bio mi je potreban dokaz - dokaz da je uneo izmene. To je bio dokaz daje nadgledao Digitalnu tvrđavu. Nameravao sam da se obratim novinarima sa tim informacijama."

Suzanino srce poskoči. Da li gaje dobro čula? Odjednom je to zaista ličilo na Grega Hejla. Da lije moguće? Ako je Hejl znao za Stratmorov plan da pusti u opticaj izmenjenu verziju Digitalne tvrđave, mogao je da sačeka da čitav svet počne daje koristi i potom baci svoju bombu - i to sa dokazom!

Suzan je mogla da zamisli novinske naslove: KRJPTOGRAF GREG HEJL OTKRIVA TAJNI AMERIČKI PLAN ZA KONTROLU GLOBALNIH INFORMACIJA!

Da li se Skipjack ponavljao? Ako bi po drugi put otkrio skriveni programski kod, to bi moglo Grega Hejla učiniti slavnijim nego što je i u najluđim snovima mogao da zamisli. To bi takođe uništilo Agenciju. Odjednom je počela da se pita da li je moguće da Hejl govori istinu. Ne! odlučila je. Naravno da ne!

Hejl je i dalje govorio: "Obustavio sam tvoj "tragač" jer sam mislio da tražiš mene. Mislio sam da si posumnjala da neko špijunira Stratmora! Ni sam želeo da otkriješ gde cure informacije i da to dovedeš u vezu sa mnom!"

Bilo je to moguće, ali malo verovatno. "Zašto si onda ubio Čartrukijana?" napade ga Suzan.

"Nisam!" povikao je Hejl, pokušavajući da nadglasa buku. "Stratmor ga je gurnuo! Sve sam video od dole! Čartrukijan se spremao da pozove sistemsku SIGURNOST i uništi Stratmorove planove da unese izmene!"

Dobar je, pomislila je Suzan. Ima objašnjenje za sve.

"Pusti me!" molio ju je Hejl. "Ništa nisam uradio!"

"Ništa nisi uradiol" povikala je Suzan, pitajući se zašto Stratmoru treba toliko vremena. "Ti i Tankado ste čitavu Agenciju držali kao taoca. Barem dok ga ti nisi prevario. Reci mi", insistirala je, "da li je Tankado zaista umro od srčanog udara, ili gaje neki od tvojih drugara smaknuo?"

"Tako si šlepa!" urlao je Hejl. "Zar ne vidiš da ja nisam umešan u to? Odveži me! Pre nego što stigne obezbeđenje!"

"Obezbeđenje ne dolazi", odseče ona.

Hejl je prebledelo. "Molim?"

"Stratmor je odglumio telefonski poziv."

Hejl je razrogačio oči. Izgledalo je da se istog trenutka paralisao. Potom počeo mahnito da se koprca na podu. "Stratmor će me ubiti! Znam da hoće! Suviše toga znam!"

"Polako, Greg."

Sirene su trešteće zavijale dok je Hejl urlao: "Ali ja sam nedužan!"

"Lažeš! I ja imam dokaz za to!" Suzan obiđe terminale postavljene ukруг. "Sećaš li se onog "tragača" kojeg si obustavio?" upitala gaje, dolazeći do svog terminala. "Ponovo sam ga poslala! Da vidimo da li se vratio?"

Na ekranu joj je stajala trepćuća ikonica, obaveštavajući je da se "tragač" vratio. Uzela je miša i otvorila poruku. Ovi podaci će zapečatiti Hejlovu sudbinu, pomislila je. Hejl je Nort Dakota. Prozor sa podacima se otvorio. Hejl je...

Suzan zastade. "Tragač" se otvorio i Suzan je stajala, zapanjena, u tišini. Mora daje to bila nekakva greška; "tragač" je pronašao nekog drugog - naj-neverovatniju moguću osobu.

Suzan se osloni na terminal i ponovo pročitla podatke pred sobom. Bila je to ista ona informacija koju je Stratmor rekao daje dobio kada je on poslao "tragača"!

Suzan je mislila daje Stratmor negde pogrešio, ali znala je daje ona sama savršeno konfigurisala "tragač".

Ipak, informacija na ekranu je bila nezamisliva:

ND AKOT AET@ DOSHISHA.EDU

"ET?" upitala je Suzan, dok joj se vrtelo u glavi. "Ensei Tankado je Nort Dakota?"

To je bilo nepojmljivo. Ako je ta informacija bila tačna, Tankado i njegov partner su bili ista osoba. Misli joj odjednom postadoše nepovezane. Želela je da treštava buka prestane. Zašto Stratmor ne isključi tu prokletu stvar " Hejl se uvijao na podu, upinjući se da vidi Suzan. "Šta kaže? Reci mi!" Suzan se nije obazirala na Hejla i na kaos koji je vladao oko nje. Ensei Tankado je Nort Dakota...

Premeštala je deliče slagalice u pokušaju da ih nekako uklopi. Ako je Tankado bio Nort Dakota, onda je slao elektronsku poštu sam sebi... što znači da Nort Dakota ne postoji. Tankadov partner je prevara.

Nort Dakota je duh, rekla je u sebi. Dim i ogledala.

Zamisao je bila genijalna. Stratmor je očigledno posmatrao samo jednu stranu u ovom teniskom meču. Budući da se loptica stalno vraćala, pretpostavio je da se sa druge strane mreže nalazio neko. Ali Tankado je igrao protiv zida. Iznosio je prednosti Digitalne tvrđave u elektronskoj pošti koju je slao sam sebi. Pisao je pisma, slao ih serveru anonimne pošte, i nekoliko časova kasnije, server ih je slao pravo natrag, njemu.

Sada je, shvatila je Suzan, sve bilo tako očigledno. Tankado je želeo da ga načelnik otkrije... želeo je da on pročita njegovu elektronsku poštu. Ensei Tankado je sebi stvorio imaginarnu polisu osiguranja a da nikada nije morao da nekome drugom poveri svoj ključ. Naravno, kako bi čitava farsa delovala autentično, Tankado se poslužio tajnim nalogom... taman dovoljno tajnim da otkloni svaku sumnju da je čitava stvar nameštena. Tankado je bio sam svoj partner. Nort Dakota nikada nije ni postojao. Ensei Tankado je sam vodio čitavu predstavu.

Sam svoj majstor.

Suzan se javi jedna užasavajuća misao. Tankado je mogao upotrebiti svoju lažnu prepisku da ubedi Stratmora u sve što je želeo.

Setila se kakva je bila njena prva reakcija kada joj je Stratmor rekao za postojanje nerešivog algoritma. Zaklela bi se daje to nemoguće. Sve što ju je uznemiravalo u vezi sa ovom situacijom sada je pogodi posred stomaka. Koji su dokaz zapravo imali da je Tankado zaista napravio Digitalnu tvrđavu? Samo gomilu lažne elektronske pošte. I naravno... TRANSLTR. Kompjuter je zaglavljen u beskonačnoj petlji već gotovo dvadeset sati. Međutim, Suzan je znala da postoje i drugi programi koji su mogli TRANSLTR držali zauzetim toliko dugo, i to programi koje je bilo daleko lakše stvoriti nego nerešivi algoritam.

Virusi.

Hladni žmarci joj se razliše telom.

Ali kako bi virus mogao dospeti u TRANSLTR?

Poput glasa iz groba, Fil Čartrukijan joj je pružio odgovor. Stratmor je zaobišao Oklopnu rukavicu!

I u jednom trenutku mučnog otkrića, Suzan je shvatila istinu. Stratmor je preuzeo Tankadov fajl Digitalne tvrđave i pokušao da ga pošalje u TRANS-LTR kako bi ga resio. Međutim, Oklopna rukavica je odbacila fajl jer je sadržao opasne mutacione stringove. U normalnim okolnostima, Stratmor bi se zabrinuo, ali video je Tankadovu elektronsku prepisku - stvar je u mutacionim stringovima! Ubeđen da je bezbedno preuzeti Digitalnu tvrđavu, Stratmor je zaobišao filtere Oklopne rukavice i poslao fajl u TRANSLTR.

Suzan jedva da je mogla da govori. "Ne postoji Digitalna tvrđava", bez daha je rekla dok su sirene zavijale. Polako, bez snage, ona se osloni o terminal.

Tankado je pošao da peca budale... i Agencija za nacionalnu SIGURNOST je zagrizla mamac.

U tom trenutku se sa sprata začuo dugi urlik bola. Bio je to Stratmor.

Trevor Stratmor je sedeo pogrbljen za svojim radnim stolom kada je Suzan, bez daha, stigla do njegovih vrata. Glava mu je bila pognuta, a oz-nojano čelo mu se presijavalo pod svetlošću monitora. Sirene u podnivoima su treštale.

Suzan pritrča stolu. "Načelnice?"

Stratmor se nije ni pomerio.

"Načelnice! Moramo da isključimo TRANSLTR! Imamo..."

"Sredio nas je", reče Stratmor ne podižući pogled. "Tankado nas je sve prevario..."

Po tonu njegovog glasa znala je daje shvatio. Sve Tankadove laži o ne-rešivom algoritmu... prodaja ključa na aukciji - sve je to bila predstava, ša-rada. Tankado je prevario Agenciju i naveo je da špijunira njegovu poštu, naveo ih je da poveruju da ima partnera, i naveo ih je da preuzmu izuzetno opasan fajl.

"Mutacioni stringovi..." Stratmora izdade glas.

"Znam."

Stratmor polako podiže pogled. "Fajl koji sam preuzeo sa Interneta... to je bio..."

Suzan je pokušavala da ostane pribrana. Svi delići slagalice su se složili. Nikada nije ni postojao nerešivi algoritam - nikada nije postojala nikakva Digitalna tvrđava. Fajl koji je Tankado postavio na Internet bio je kodirani virus, verovatno zapečaćen nekakvim generičkim, široko upotrebljavanim kriptografskim algoritmom, dovoljno snažnim da svakog drži podalje od štete - sve osim Agencije. TRANSLTR je skinuo zaštitni pečat i oslobodio virus.

"Mutacioni stringovi", gušio se načelnik. "Tankado je rekao da su oni samo deo algoritma."

Stratmor se ponovo sruči na sto.

Suzan je shvatala načelnikov bol. Bio je u potpunosti prevaren. Tankado nikada nije ni nameravao da dovoli da neka kompjuterska kompanija kupi njegov algoritam. Nije postojao nikakav algoritam. Čitava stvar je bila šara-da. Digitalna tvrđava je bila duh, farsa, mamac stvoren kako bi privukao Agenciju. Pri svakom potezu koji je Stratmor načinio, Tankado je bio iza scene i vukao konce.

"Zaobišao sam Oklopnu niknivicii." Stratmor je ječao.

"Nisle znali."

Stratmor tresnu pesnicom o sto. "Trebalo je da znam! Njegovo ime, za ime Boga! NDAKOTA! Pogledajte ga!"

"Kako to mislite?"

"Smeje nam se! To je prokleti anagram!"

Suzan je za trenutak bila zbunjena. NDAKOTA je anagram ? Zamislila je slova i počela da ih premešta u glavi. Ndakota... kado-tan... Oktadan... Tan-doka... Kolena joj zaklecaše. Stratmor je bio u pravu. Bilo je jasno kao dan. Kako im je to moglo promaći? Nort Dakota se uopšte nije odnosilo na državu u Sjedinjenim Državama - bio je to Tankado koji im je trljao so na ranu! Čak je poslao Agenciji upozorenje, očigledan znak daje on sam bio NDAKOTA. Slova su ispisivala reč TANKADO. Ali najboljim kriptografima na svetu je to promaklo, baš kao što je i planirao.

"Tankado nam se rugao", rekao je Stratmor.

"Moramo da zaustavimo TRANSLTR", rekla je Suzan.

Stratmor je tupo zurio u zid.

"Načelnice. Ugasite ga! Sam Bog zna šta se tamo unutra dešava!"

"Pokušao sam", prošaputao je Stratmor, najslabashije što gaje ona ikada čula.

"Kako to mislite, pokušali ste?"

Stratmor okrenu svoj ekran ka njoj. Monitor mu se zatamneo do čudne nijanse kestenjastomrke boje. Pri dnu je dijalog-prozor prikazivao brojne pokušaje da se ugasi TRANSLTR. Svi su bili praćeni istim odgovorom.

ŽAO MI JE. NEMOGUĆE PREKINUTI. ŽAO MI JE. NEMOGUĆE PREKINUTI. ŽAO MI JE.

NEMOGUĆE PREKINUTI.

Suzan obli hladan znoj. Nemoguće prekinuti? Ali zašto? Plašila se da joj je odgovor već poznat. Dakle, ovo je Tankadova osveta ? Uništavanje TRANS-LTR-a! Godinama je Ensej Tankado želeo da svet sazna za postojanje TRANSLTR-a, ali niko mu nije verovao. Zato je odlučio da sam uništi tu veliku zver. Do smrti se borio za ono u šta je verovao - pravo pojedinaca na privatnost.

Sirene su zavijale.

"Moramo da isključimo svu struju", rekla je oštro Suzan. "Odmah!"

Suzan je znala da, ako požure, mogu da spasu veliku mašinu sa paralelnim procesiranjem. Na svakom kompjuteru na svetu - od najjednostavnijih PC računara do sistema kontrole satelita koje je koristila NASA - postojala je bezbednosna meni za situacije poput ove. Nije to bila glamurozna ideja, ali uvek je radila. Bila je poznata pod nazivom "izvlačenje čepa".

Ako bi isključili i preostalo napajanje u Kriptografskom odeljenju, mogli su tu naU-raju TRANSI .TU da se ugasi. Kasnije bi mogli da otklone virus.

Bila bi to jednostavna stvar koja bi se resila reformatiranjem TRANSLTR-ovih hard diskova. Reformatiranje bi u potpunosti izbrisalo memoriju kompjutera - podatke, programske kodove, virus, sve. U većini slučajeva, reformatiranje je za posledicu imalo gubitak hiljada i hiljada fajlova, ponekad čitavih godina rada. Međutim, TRANSLTR je bio drugačiji - mogao je da se reformatira a da bukvalno ne bude nikakvih gubitaka. Mašine sa paralelnim procesiranjem su napravljene da razmišljaju, a ne da pamte. Ništa, zapravo, nije bilo pohranjeno unutar TRANSLTR-a. Kada bi resio kod, slao je rezultate do glavne baze podataka Agencije kako bi...

Suzan se ukoči na mestu. U trenutku spoznaje, prinela je ruku ustima i prikrila vrisak. "Glavna baza podataka!"

Stratmor je zurio u mrak, a glas mu je zvučao odvojen od tela. Bilo je očigledno daje već došao do istog otkrića. "Da, Suzan. Glavna baza podataka..."

Suzan tupo klimnu glavom. Tankado je iskoristio TRANSLTR kako bi ubacio virus u našu glavnu bazu podataka.

Stratmor bolesnim pokretom pokaza na monitor. Suzan ponovo usmeri pogled na ekran i pogleda ispod dijaloga-prozora. Preko čitavog donjeg dela ekrana stajale su reci:

RECITE SVETU ZA POSTOJANJE TRANSLTR-a SAMO VAS ISTINA SADA MOŽE SPASITI...

Suzan oseti da joj je hladno. Najpoverljivije informacije nacije su bile pohranjene u Agenciji: protokoli vojnih komunikacija, SIGINT šifre potvrde, identiteti stranih špijuna, nacrti naprednog oružja, digitalizovani dokumenti, trgovački sporazumi - spisak je bio beskonačan.

"Tankado se ne bi usudio!" viknula je. "Da uništi poverljive podatke jedne zemlje?" Suzan nije mogla da poveruje da bi se makar i Ensei Tankado usudio da napadne bazu podataka Agencije. Zurila je u njegovu poruku.

SAMO VAS ISTINA SADA MOŽE SPASITI

"Istina?" upitala je. "Istina o čemu?"

Stratmor je teško disao. "O TRANSLTR-u", uspeo je da procedi. "Istina o TRANSLTR-u."

Suzan klimnu glavom. Savršeno se uklapalo. Tankado je primoravao Agenciju da svetu kaže za postojanje TRANSLTR-a. Bila je to učena. Dao je Agenciji izbor-ili će svetu reći da TRANSLTR postoji, ili će izgubiti svoju bazu podataka. Sa strahopoštovanjem je zurila u tekst pred sobom. Pri dnu ekrana, jedan red teksta je zlokobno treptao.

UNESITE KLJUČ

Zureći u reci koje su pulsirale, Suzan je shvatila - virus, ključ, Tankadov prsten, genijalna ideja učene. Ključ nije imao nikakve veze sa rešavanjem algoritma; bio je to protiv otrova. Ključ je zaustavljao virus. Suzan je mnogo toga pročitala o virusima poput ovog - smrtonosni programi koji su uključivali i ugrađeni lek, tajni ključ kojise mogao upotrebiti za njihovo deakti-viranje. Tankado nikada nije planirao da uništi bazu podataka Agencije -samo je želeo da se obelodani postojanje TRANSLTR-a! Potom bi nam dao ključ, kako bismo mogli da zaustavimo virus!

Suzan je sada shvatila da je Tankadov plan pošao naopako. Nije planirao da umre. Planirao je da sedi u nekom španskom baru i na CNN-u prati konferenciju za štampu o američkom supertajnom kompjuteru za dekodiranje. Potom je planirao da pozove Stratmora, pročita mu ključ sa prstena i za dlaku sačuva bazu podataka. Slatko bi se nasmejao i nestao u zaborav, kao heroj Fondacije za elektronske granice.

Suzan lupi pesnicom o sto. "Potreban nam je taj prsten! To je jedini ključ!" Sada je razumela - nije postojao Nort Dakota, nije postojao drugi ključ. Čak i da Agencija javno prizna da TRANSLTR postoji, više nije bilo Tan-kada da spase situaciju.

Stratmor je ćutao.

Situacija je bila daleko ozbiljnija nego stoje Suzan ikada zamišljala. Naj-šokantnija stvar od svih bila je to što je Tankado dozvolio da stvari dođu dovde. Očigledno je znao šta bi se dogodilo da Agencija ne dobije prsten -a

ipak, u poslednjim sekundama života, on je prsten poklonio. Namerno je pokušao da ga sakrije od njih. S drage strane, shvatila je Suzan, staje mogla očekivati od njega - da sačuva prsten za njih, i pored toga što je mislio da ga je Agencija ubila?

Ipak, Suzan nije mogla da veruje da bi Tankado dozvolio da se ovo dogodi. On je bio pacifista. Nije želeo da izazove katastrofu; sve što je želeo bilo je da ispravi stvari. Radilo se o TRANSLTR-u. Radilo se o svačijem pravu da sačuva svoju tajnu za sebe. Radilo se o tome da je svet trebalo da zna da Agencija prisluškuje. Brisanje baze podataka je bio agresorski čin, i Suzan nije mogla da veruje da gaje Tankado izveo.

Sirene su je vratile u stvarnost. Suzan je posmatrala skrhanog načelnika; znala je o čemu razmišlja. Ne samo da su njegovi planovi za izmenu Digitalne tvrđave propali, nego je njegova lakomislenost dovela Agenciju do ivice onoga što bi se moglo pokazati kao najgora bezbednosna katastrofa u istoriji Sjedinjenih Država. "Načelnice, ovo nije vaša krivica!" govorila je nadjačavajući zvuk sirena. "Da Tankado nije umio, mi bismo pregovarali - imali bismo razne mogućnosti pred sobom!"

Ali načelnik Stratmor nije čuo ni reč. Njegov život se završio. Prpveo je iridesel godina služeći svojoj zemlji. Ovo je trebalo da bude trenutak njego-

ve slave, njegovo remek-delo - tajni programski kod u svetu standarda enkripcije. Ali umesto toga, poslao je virus u glavnu bazu podataka Agencije za nacionalnu SIGURNOST. Nije postojao način da se on zaustavi - osim ako se ne isključi struja i izbriše i poslednji-od-nekoliko milijardi bajtova nepovratnih podataka. Jedino bi ih prsteri mogao spasiti, a ako Dejvid do sada nije pronašao prsten...

"Moram da isključim TRANSLTR!" Suzan je preuzela kontrolu. "Idem dole u podnivo da isključim napajanje."

Stratmor se polako okrenu ka njoj. Bio je to slomljen čovek. "Ja ću to uraditi", promuklo je rekao. Ustao je drhteći, posrnuvši dok je pokušavao da se izvuče iza stola.

Suzan ga blago gurnu da sedne. "Ne", odvratila je. "Idem ja." Njen ton nije ostavljao mesta raspravljanju.

Stratmor zari lice u ruke. "U redu. Poslednji nivo. Pored pumpi za freon."

Suzan se okrenu i zaputi ka vratima. Na pola puta se okrenula i pogledala natrag. "Načelnice", povikala je. "Ovo nije gotovo. Još nismo pobeđeni. Ako Dejvid na vreme pronađe prsten, možemo da spasemo bazu podataka!"

Stratmor nije odgovorio.

"Pozovite bazu podataka!" naredila je Suzan. "Upozorite ih na virus! Vi ste zamenik direktora Agencije. Vi ste borac!"

Kao na usporenom snimku, Stratmor podiže pogled. Poput čoveka koji donosi odluku od životne važnosti, tragično joj je klimnuo glavom.

Suzan odlučno zaroni u tamu.

Vespa se zanjihala na prevoju i uletela u sporu traku Carretera de Huel-va. Skoro da je bila zora, ali uz mnogo saobraćaja - mladi stanovnici Sevilje vraćali su se sa svojih celonoćnih žurki na plaži. Kamionet pun tinejdžera leže na sirenu i prolete pored njega. Na autoputu, Bekerov motorcikl ličio je na igračku.

Četvrt kilometra iza, ruinirani taksi je skrenuo na autoput, praćen kišom varnica. Dok je ubrzavao, očešao je pežo 504 i poslao ga da krivuda po travnatom pešačkom ostrvu.

Beker je prošao pored putokaza na autoputu koji je obavestavao: SEVILLA CENTRO - 2 KM. Samo kada bi uspeo da stigne do zaklona koji bi mu pružio centar, znao je da bi imao nekakve šanse. Brzinomer je očitavao 60 kilometara na sat. Dva minuta do izlaza. Znao je da nema toliko vremena. Negde iza njega, taksi je smanjivao razdaljinu koja ih je delila. Beker baci pogled na svetla centra Sevilje koja su mu bila sve bliža i pomoli se da živ stigne do njih.

Bio je tek na pola puta do izlaza kada se iza njega začuo zvuk struganja metala. Polegao je po motoru, okrenuvši ručicu za brzinu do maksimuma. Čuo se prigušeni pucanj i metak prolete pored njega. Beker skrenu levo, krivudajući preko traka u nadi da će tako dobiti na vremenu. Nije vredelo. Izlazna rampa je bila na tristo

metara kada mu se taksi približio na nekoliko dužina kola. Beker je znao da će za svega nekoliko sekundi biti ili ubijen ili pregažen. Pretraživao je predeo pred sobom u potrazi za bilo kakvom mogućnošću bega, ali autoput je sa obe strane bio oivičen pošljunčanim strminama nasipa. Još jedan pucanj. Beker donese odluku.

Uz škripanje guma i varnice, snažno je povukao motor na desnu stranu i skrenuo sa puta. Gume motora udariše o podnožje nasipa. Upinjao se da održi ravnotežu dok je vespa oko sebe bacala oblake šljunka, počinjući da gmiže uz strminu. Točkovi su se mahnito okretali, grabeći po rastresitoj zemlji. Mali motor je žalosno cvileo dok je Beker pokušavao da pronađe oslonac. Trudio se da potera motor naviše, nadajući se da neće stati. Nije se usuđivao da pogleda iza sebe, ubeden da će se svakog trenutka taksi zaustaviti i meci poleteti ka njemu. Ali nije bilo metaka.

Bekеров motor se popeo pivko prevoja nasipa i on ugleda centar. Svetla centra grada ležala su pred njim poput neba posutog zvezdama. Zaputio se motorom kroz nekakvo grmlje i preko ivičnjaka izbio na put. Vespa je odjed-

nom postala brža. Avenija Luis Montoto kao da je jurila pod njegovim gumama. Fudbalski stadion projuri pored njega sa leve strane. Bio je na sigurnom. Upravo tada je začuo poznati zvuk struganja metala po asfaltu. Podigao je pogled. Na oko stotinu metara ispred njega taksi je brujeći prolazio kroz izlaznu rampu. Skrenuo je na Aveniju Luis Montoto i počeo da ubrzava pravo ka njemu.

Beker je znao da je trebalo da oseti nalet panike. Međutim, nije ga ose-tio. Znao je tačno kuda ide. Skrenuo je levo na Menendez Pelavo i dao pun gas. Motor je jurnuo preko malog parka i izleteo na prolaz Mateusa Gaga, prekriven kaldrmom - usku jednosmernu ulicu koja je vodila do ulaza u četvrt Santa Kruz.

Samo još malo, pomislio je.

Taksi je jurio za njim, tutnjeći sve bliže. Pratio ga je kroz prolaz Santa Kruz, izgubivši bočni retrovizor u uskom prolazu. Beker je znao daje pobe-dio. Santa Kruz je bio najstariji deo Sevilje. Nije bilo ulica među zgradama - postojao je samo lavirint uskih prolaza izgrađen u rimsko doba. Prolazi su bili jedva dovoljno široki za pešake i poneki moped. Beker je jednom sate proveo izgubljen u uskim prolazima.

Dok je ubrzavao niz poslednji deo prolaza Mateus Gago, seviljska gotska katedrala iz jedanaestog veka izdigla se pred njim poput planine. Tik pored nje, kula Giralda uzdizala se 127 metara u nebo dok je zora rudela. To je bio Santa Kruz, sedište druge po veličini katedrale na svetu, kao i dom najstarije, najpobožnije katoličke porodice u Sevilji.

Beker je jurio preko kamenom popločanog trga. Začuo se jedan jedini pucanj, ali bilo je već kasno. Beker i njegov motorcicl nestadoše kroz uski prolaz - Callita de la Virgen.

Prednje svetio Bekerove vespe bacalo je oštre senke na zidove uskog prolaza. Pomućio se da promeni brzinu, tutnjeći između okrećenih zgrada, budeći stanovnike Santa Kruza pre vremena tog nedeljnog jutra.

Prošlo je manje od trideset minuta kako je Beker pobegao sa aerodroma. Sve od tada je bežao, dok mu se um borio sa pitanjima kojima nije bilo kraja: Ko pokušava da me ubije? Zašto je ovaj prsten toliko poseban? Gde je avion Agencije? Mislio je na Megan, koja je ležala mrtva u kabini toaleta. Osećaj mučnine mu se vratio.

Nadao se da će preći pravo kroz staru četvrt i izaći na drugoj strani, ali Santa Kruz je bio neverovatni lavirint uskih prolaza. Bio je ispresecan lažnim počecima ulica i ćorsokacima. Beker je brzo izgubio pojam o prostoru. Podigao je pogled tragajući za kulom Giralda kako bi video gde se nalazi, ali zidovi koji su ga okruživali bili su toliko visoki da nije mogao da vidi ništa osim uskog proreza zore koja je svanjivala nad njim.

Pitao se gde se nalazio čovek sa naočarima sa žicanim okvirom; nije se ni nadao da je njegov napadač tek tako odustao. Ubica se verovatno dao u poteru za njim pešice. Beker se mućio u pokušajima da upravlja vespom pri oštrim skretanjima.

Brujanje mašine je odjekivalo svuda po prolazima. Znao je da je laka meta u tišini Santa Kruza. U tom trenutku, mogla je spasiti jedino brzina. Moram da stignem na drugu stranu!

Nakon dugog niza skretanja i ulica koje nisu krivudale, Beker se uz škripanje guma zaustavi na ukrštanju tri puta, označenom kao Esquina de los Reyes. Znao je da je u nevolji – već je prošao tuda. Dok je stajao jednom nogom oslonjen na put a drugom na motor koji je radio, pokušavajući da odluči na koju stranu da skrene, motor se zakašlja i zaustavi. Kazaljka na meraču goriva pokazivala je VACIO. Kao po komandi, jedna senka se pojavi u uličici sa njegove leve strane. Ljudski umje najbrži kompjuter. U sledećem deliću sekunde, Bekerov um je zapazio oblik čovekovih naočara, pretražio sećanje u potrazi za nečim što je već video, pronašao to što je tražio, spoznao opasnost i doneo odluku. Bacio je beskorisni motor i potrčao punom brzinom.

Na nesreću po Bekera, Hulohot je sada bio na čvrstom tlu, umesto u taksiju koji juri. Mirno je podigao oružje i opalio.

Metak je pogodio Bekera u bok baš dok je, teturajući se, zamicao za ugao, IM-oči van dometa pištolja. Napravio je pet ili šest koraka pre nego stoje postao svestan Sta se dogodilo. Isprva mu je delovalo kao daje istegao mišić,

baš iznad kuka. Potom se osećaj pretvorio u toplo peckanje. Kada je ugledao krv, bilo mu je jasno. Nije bilo bola, uopšte nije bilo bola – samo jurnjava pravo kroz krivudavi lavirint Santa Kruza.

Hulohot je jurnuo za svojim plenom. Bio je u iskušenju da puca Bekeru u glavu, ali on je profesionalac; proračunao je šanse. Beker je meta u pokretu, i ukoliko bi ciljao u središnji deo njegovog tela imao je najviše prostora da pogodi, kako vertikalno tako i horizontalno. Proračun se pokazao tačnim. Beker se u poslednjem trenutku pomakao sa nišana i umesto da promaši njegovu glavu, Hulohot gaje pogodio u deo boka. Premda je Hulohot znao da je metak jedva okrznuo Bekera i da mu neće naneti nikakvu trajnu povredu, metak je poslužio svojoj svrsi. Uspostavljen je kontakt. Smrt je dotakla lovinu. Sada je to bila sasvim nova igra.

Beker je naslepo trčao. Skretao je. Krivudao je. Čuvao se podalje od pravih ulica. Koraci koje je čuo iza sebe činili su mu se neumornim. Um mu je bio prazan. U potpunosti prazan – nije znao gde se nalazi, ko ga juri – sve što mu je preostalo bio je instinkt, nagon samoodržanja, bez bola, samo sa strahom i sirovom energijom.

Metak se odbi o azulejo pločicu iza njega. Krhotine stakla mu se razleteše po vratu. Teturajući se, skrenuo je levo, u još jednu uličicu. Čuo je sebe kako doziva pomoć, ali osim zvuka koraka i teškog disanja, jutarnji vazduh je i dalje bio smrtno miran.

Bok mu je sada goreo. Plašio se da ostavlja grimizni trag po belo okrečenim pločnicima. Svuda je tragao za otvorenim vratima, otvorenom kapijom, bilo kakvim izlazom iz visokih zidina koje su ga gušile. Ništa. Prolaz se sužavao.

"Socorro!" Glas jedva da mu se čuo. "Upomoć!"

Zidovi su se sa obe strane približavali. Prolaz je krivudao. Beker je tragao za raskrsnicom, ulivanjem u širu ulicu, bilo kakvim izlazom. Prolaz se još više suzio. Zaključana vrata. Sužavanje. Zaključane kapije. Koraci koji se približavaju. Bio je u ravnoj ulici, i odjednom uličica počeo da se penje.

Strmiše. Beker je osećao kako mu se mišići napinju. Usporavao je.

I tada se našao tamo.

Poput autoputa za koji više nije bilo sredstava, uličica se jednostavno zaustavila. Naišao je na visok zid, drvenu klupu, i ništa više. Nije bilo izlaza. Beker podiže pogled tri sprata nagore, ka vrhu zgrade, a potom se okrenu i pojuri natrag, niz dugu ulicu. Međutim, napravio je svega nekoliko koraka pre nego što se ukopao u mestu.

U podnožju strme prave ulice pojavila se neka prilika. Čovek se kretao ka Bekeru sa odmerenom odlučnošću. U ruci mu je pištolj zasvetlucao u ranojutarnjem suncu.

Beker oseti iznenadni nalet lucidnosti dok se povlačio ka zidu. Odjednom je postao svestan bola u boku. Dotakao je bolno mesto i spustio pogled. Krv mu se

razmazala po prstima i po zlatnom prstenu Enseija Tankada. Zavrtelo mu se u glavi. Zbunjeno je zurio u gravirani prsten. Zaboravio je da ga nosi. Zaboravio je zašto je došao u Sevilju. Podigao je pogled ka prilici koja mu se približavala. Potom ponovo pogleda prsten. Da li je zato Megan umrla? Da li će zato on umreti?

Senka je prilazila sve bliže, penjući se strmim prolazom. Beker je svuda oko sebe video zidove – iza sebe ćorsokak. Između njih, nekoliko ulaznih kapija, ali bilo je suviše kasno da pozove pomoć.

Naslonio se leđima na stražnji zid. Odjednom je mogao da oseti svako ispupčenje na kamenim pločama pod donovima svojih cipela, svaku neravninu na zidu od gipsanog maltera iza sebe. Misli su mu se okrenule prošlosti, detinjstvu, roditeljima... Suzan.

Oh, Bože... Suzan.

Po prvi put otkako je odrastao, Beker je počeo da se moli. Nije se molio za život; nije verovao u čuda. Molio se da žena koju ostavlja za sobom smogne snagu, da nikada ne posumnja daje bila voljena. Zažmurio je. Sećanja ga preplaviše poput bujice. Nisu to bila sećanja na sastanke katedre, pitanja vezana za univerzitet, i stvari koje su činile devedeset posto njegovog života; bila su to sećanja na nju. Jednostavna sećanja: kako ju je učio da se služi štapićima za jelo, kako su jedrili na Kejp Kodu. Volim te, mislio je. Budi svesna toga... zauvek.

Kao da je svaki odbrambeni mehanizam, svaka fasada, svako nesigurno preterivanje u njegovom životu bilo strgnuto. Stajao je ogoljen – telo i kosti pred Bogom. Ja sam čovek, mislio je. I u jednom trenutku ironično pomisli: "ovek bez voska. Stajao je, zatvorenih očiju, dok mu se čovek sa naočarima sa žicanim okvirom približavao. Negde u blizini zvono je počelo da zvoniti. Beker je čekao u tami na zvuk koji će okončati njegov život.

Jutarnje sunce se upravo prolamalo nad krovovima Sevilje, obasjavajući visoke zidine ispod njih. Zvono na kuli Giralda pozivalo je na jutarnju misu. To je trenutak na koji čekaju svi stanovnici. Svuda u prastaraj gradskoj četvrti otvarale su se kapije i porodice su hrlile na ulice. Poput krvi koja je kolala venama starog Santa Kruza, kretali su se ka srcu naseobine, ka srži svoje istorije, ka svom Bogu, svom svetilištu, svojoj katedrali.

Negde u Bekerovim mislima zvonilo je zvono. Jesam li mrtav? Otvorio je oči i žmirkajući pogledao u prve zrake sunca. Tačno je znao gde se nalazi. Spustio je pogled u potrazi za svojim napadačem. Međutim, čoveka sa naočarima sa žicanim okvirom tamo nije bilo. Ali, bilo je drugih ljudi. Španske porodice, u svojim najboljim odelima, istupale su iz svojih kapija na uličice, razgovarajući, smejući se.

U podnožju uličice, skriven od Bekerovog pogleda, Hulohot je nemoćno psovao. Isprva se pojavio samo jedan par koji gaje odvojio od njegove žrtve. Hulohot je bio uveren da će ljudi otići. Međutim, zvuk zvona je i dalje odzvanjao niz uličicu, pozivajući druge ljude iz njihovih domova. Drugi par, sa decom. Pozdravili su se. Razgovarali su, smejali se, poljubili se tri puta u obraz. Još jedna grupa ljudi se pojavila, i Hulohot više nije mogao da vidi svoju lovinu. Sada, ključajući od gneva, zatrčao se ka gomili koja je brzo rasla. Morao je da stigne do Dejvida Bekera!

Ubica se probijao ka kraju uličice. Jednog trenutka uvide daje izgubljen u moru tela – kaputi i kravate, crne haljine, čipkani velovi prebačeni preko pogrbljenih žena. Činilo se da niko od njih nije svestan Hulohotovog prisustva; ležerno su šetali, svi u crnom, šušтали, išli kao jedan, isprečivši mu se na putu. Hulohot se progura kroz gomilu i jurnu uz uličicu ka njenom završetku, podignutog oružja. Potom ispusti prigušeni, neljudski urlik. Dejvid Beker je nestao.

Beker je posrtao, postrance se krećući kroz gomilu. Idi za gomilom, mislio je. Oni znaju gde je izlaz. Skrenuo je desno na raskrsnici i uličica se proširila. Svuda oko njega kapije su se otvarale i ljudi su kuljali napolje. Zvonjava je postaja sve glasnija.

Bok mu je i dalje goreo od bola, ali osećao je da je krvarenje prestalo. Potrčao je. Negde iza njega nalazio se čovek sa pištoljem, koji mu se brzo približavao.

Beker je uranjao u skupine vernika i izranjao iz njih, pokušavajući da drži glavu sagnutu. Bio je blizu cilja. Mogao je to da oseti. Gomila je postala sabijenija. Uličica se proširila. Više nisu bili u maloj, tek nešto široj pritoci – oyo je bio glavni tok reke. Kada je skrenuo za ugao, odjednom je ugledao kakoe pred njim izdižu katedrala i kula Giralda. Jekazvona je zaglušujuća, a odjeci zarobljeni na trgu okruženom visokim zidinama gomile se stičaše u jednu. Ljudi odeveni u crno, guraše se preko trga ka zjapećim vratima seviljske katedrale. Beker pokuša da se izvuče iz gomile i skrene ka prolazu Mateus Gago, ali bio je zarobljen. Išao je rame uz rame, nogu uz nogu sa gomilom koja se gurala. Španci su oduvek imali drugačiju predstavu o bliskosti od ostatka sveta. Beker je bio uklješten između dve krupne žene koje su žmurile, prepuštajući gomili da ih nosi. Sebi u bradu su mrmljale molitve i stiskale brojanice u rukama. Dok se gomila približavala ogromnoj kamenoj građevini, Beker ponovo pokuša da se otrgne i krene ulevo, ali struja je sada bila još jača. Iščekivanje, tiskanje i guranje, molitve koje su mrmljali žmureći. Okrenuo se u gomili, pokušavajući da se progura u suprotnom smeru, opirući se nestrpljivoj gomili. Bilo je to nemoguće – kao da pliva uzvodno u reci dubokoj čitav kilometar i po. Ponovo se okrenu. Vrata katedrale ukazaše se pred njim – poput otvorenog ulaza u nekakvu mračnu karnevalsku vožnju na koju je zažalio što je krenuo. Dejvid Beker iznenada shvati da ide u crkvu.

sirene u Kriptografskom odeljenju su zavijale. Stratmor nije imao predstavu o tome koliko se dugo Suzan zadržala. Sedeo je sam, u mraku, sa zujanjem TRANSLTR-a koje se obraćalo njemu. Ti si borac... Da, pomislio je. Ja sam onaj koji opstaje – ali opstanak nije ništa ako nema časti. Radije bih umro nego živeo u senci sramote. A sramota gaje čekala. Krio je informacije od direktora. Ubacio je virus u najbezbedniji kompjuter u čitavoj zemlji. Uopšte nije sumnjao u to da će ga obesiti i ostaviti da se osuši. Njegove namere su bile patriotske, ali ništa nije išlo onako kako je on planirao. Došlo je do smrti i izdaje. Doći će do suđenja, optužbi, gneva javnosti. Svojoj zemlji je toliko godina služio časno i dosledno; nije smeo da dozvoli da se to ovako završi. Ja sam borac, pomislio je. Ti si lažov, odgovarao je sam sebi. Bila je to istina. On jeste lažov. Postojali su ljudi prema kojima nije bio iskren. Suzan Flečer je jedna od njih. Bilo je toliko mnogo stvari koje joj nije rekao – stvari kojih se sada očajnički stideo. Godinama je ona bila njegova iluzija, njegova živa fantazija. Noću je sanjao o njoj; dozivao ju je u snu. Nije mogao protiv toga. Bila je najpametnija i najlepša žena koju je mogao da zamisli. Njegova žena je pokušala da bude strpljiva, ali kada je napokon upoznala Suzan, izgubila je svaku nadu. Bev Stratmor nikada nije krivila supruga zbog onog stoje osećao. Pokušala je da trpi bol koliko god je mogla, ali u poslednje vreme je to postalo suviše teško. Rekla mu je da je njihov brak gotov; nije želela da provede svoj život u senci druge žene. Sirene trgoše Stratmora iz omamljenosti. Njegov analitički mozak tragao je za izlazom iz te situacije. Um mu je nerado potvrdio ono što je njegovo srce već znalo. Postojao je samo jedan istinski izlaz, samo jedno rešenje. Stratmor je spustio pogled na tastaturu i počeo da kuca. Nije se ni potrudio da okrene monitor tako da može da vidi šta kuca. Prsti su mu polako i odlučno ispisivali reci. Najdraži moji prijatelji, danas oduzimam sebi život... Na ovaj način, niko se nikada neće čuditi. Neće biti pitanja. Neće biti optužbi. Objasniće čitavom svelu šta se dogodilo. Mnogi su umrli... ali postojao je jedan život koji je trebalo oduzeti.

U katedrali je uvek noć. Toplina dana pretvara se u vlažnu svežinu. Saobraćaj je ućutkan belim granitnim zidovima. Nijedan broj svećnjaka ne može osvetleti prostranost iznad njih. Senke padaju po svemu. Jedino kroz šareno staklo mozaika, visoko iznad, provejava ružnoća spoljasnjeg sveta u vidu zraka prigušene crvene i plave boje.

Seviljska katedrala, poput svih velikih katedrala Evrope, u svojoj osnovi ima oblik krsta. Svetilište i oltar se nalaze tik iza središnje tačke preseka. Drvene klupe ispunjavaju vertikalnu osu crkve visoku neverovatnih 103 metra, koliko ima od oltara do podnožja krsta. Sa leve i desne strane oltara, u transeptu krsta, smeštene su ispovedaonice, sveti grobovi i dodatna mesta za sedenje.

Beker se našao uklješten u sredini dugačke klupe, oko polovine stražnjeg dela crkve. Iznad njega, u vrtoglavom praznom prostoru, srebrna kadionica veličine frižidera ljuljala se opisujući ogromne krake na trošnom konopcu, ostavljajući za sobom trag tamjana. Zvona Giralde i dalje su zvonila, šaljući tupe, žumoreće talase kroz kamen. Beker je spustio pogled do pozlaćenog zida iza oltara. Bilo je mnogo razloga za zodovoljstvo. Disao je. Bio je živ. To je bilo čudo. Dok se sveštenik spremio da započne sa uvodnom molitvom, Beker pogleda svoj bok. Na košulji mu se videla crvena mrlja, ali krvarenje je prestalo. Rana je bila mala, više razderotina nego rupa. Beker ponovo upasa košulju i izvi vrat. Iza njega, vrata su se uz škripanje zatvarala. Znao je da je, ukoliko su ga pratili, sada bio u zamci. Seviljska katedrala je imala samo jedan ulaz, što je bio način gradnje popularan u doba kada su crkve služile kao tvrđave, utočišta pred naletima Mavara. Ako je postojao samo jedan ulaz, postojala su i samo jedna vrata koja je trebalo zabarikadirati. Sada je taj jedan ulaz imao drugu ulogu, što je značilo da će svi turisti koji uđu u katedralu kupiti kartu.

Šest i po metara visoka pozlaćena vrata zalupila su se uz snažan tresak. Beker je bio zatočen u Božjoj kući. Sklopio je oči i skupio se u svojoj klupi. Bio je jedini u čitavoj crkvi koji nije odeven u crno. Odnokud počeo pojanje. U stražnjem delu crkve jedna prilika se polako kretala sporednim prolazom između redova, držeći se senke. Kliznuo je unutra tik pre nego što su se vrata zatvorila. Nasmešio se sam sebi. Lov je postajao sve zanimljiviji. Beker je ovde... osećam to. Kretao se metodično, red po red. Iznad njega, kadionica sa tamjanom se ljuljala u dugim, lenjim lukovima. Fino mesto da se umre, pomislio je Hulohot. Nadam se da ću i ja tako. Beker je kleknuo na hladan pod katedrale i pognuo glavu, skrivajući se od pogleda. Čovek koji je sedeo pored njega ga pogleda - bilo je to izuzetno neuobičajeno ponašanje za Božju kuću.

"Enfermo", izvinio se Beker. "Bolestan."

Beker je znao da je morao da se krije. Krajičkom oka je spazio poznatu siluetu koja se kretala sporednim prolazom. To je on! Ovdeje!

Uprkos tome što se nalazio usred ogromnog skupa, Beker se plašio da predstavlja laku metu - njegov kaki sako bio je poput svetionika u gomili crnih odela. Razmišljao je da li da ga skine, ali bela oksfordska košulja koju je imao ispod nije bila nimalo bolje rešenje. Umesto toga se sagnuo.

Čovek pored njega se namršti. "Turista." zagundao je. Potom prošapta, napola sarkastično: "Llamo un medico? Da pozovem lekara?"

Beker podiže pogled ka starčevom licu prepunom bradavica. "No, gra-cias. Estoy bien."

Čovek ga osinu Ijutitim pogledom. "Pues sientate! Onda sedite!" Oko njih se začuše zvuči ućutkivanja i starac se ugrize za jezik, okrenuvši se napred. Beker je sklopio oči i spustio se još niže, pitajući se koliko će trajati služba. Budući daje vaspitavan kao protestant, oduvek je imao utisak da su katolici prilično blagolagoljivi. Molio se da je to tačno - čim se služba okonča, biće primoran da ustane i pusti ostale da izađu. U kaki sakou bio je gotov.

Znao je da trenutno nema izbora. Jednostavno je klečao na hladnom kamenom podu velike katedrale. Naposljetku, starac izgubi interesovanje za njega. Vernici su ustali kako bi opevali psalme. Beker je ostao na podu. Noge su počele da mu trnu. Nije bilo dovoljno mesta da ih protegli. Strpljenja, pomislio je.

Strpljenja. Zatvorio je oči i duboko uzdahnio.

Samo nekoliko minuta kasnije, kako mu se učinilo, osetio je kako ga neko šutira. Podigao je pogled. Bradavičavi čovek je stajao desno od njega, nestrpljivo čekajući da izađe iz reda.

Beker oseti kako ga hvata panika. Već želi da ode? Moraću da ustanem! Dao je znak čoveku da ga prekorači. Čovek jedva daje obuzdao gnev. Zgrabio je reverse svog crnog sakoa, Ijutitim gestom ih povukao naniže i nagnuo se kako bi otkrio čitav red ljudi koji su čekali da izađu. Beker pogleda ule-vo i vide daje žena

koja je tamo sedela već otišla. Čitav red sa njegove leve strane bio je prazan, sve do središnjeg prolaza.

Nije moguće daje služba gotova! Nemoguće! Tek smo stigli!

Ali kada je ugledao ministrantu na kraju reda i dve kolone koje su se središnjim prolazom kretale ka oltaru, znao je šta se dešava.

PričeSće. Zaječao je. Prokleti Sparni obave to na pocetku!

Suzan se spustila niz stepenice, u pklnivoe. Gusta para se sada skupljala oko kućišta TRANSLTR-a. MostoVi su bili vlažni zbog kondenzacije. Gotovo da je pala - njene ravne cipele u lako klizile po podlozi. Pitala se koliko će još TRANSLTR izdržati. Sirenesu i dalje upozoravajuće zavijale u intervalima. Svetla za opasnost su se palila i rotirala u intervalima od dve sekunde. Tri sprata niže, pomoćni generatori su se tresli, mučenički ječeći. Suzan je znala da se negde na dnu, u maglovitoj tami, nalazi prekidač za obustavljanje napajanja. Osećala je da vreme ističe.

Gore na spratu, Stratmor je u ruci držao beretu. Još jednom je pročitao poruku koju je napisao i položio je na pod prostorije u kojoj je stajao. Ono što se spremalo da učini bio je kukavički čin - u to nije bilo sumnje. Ja sam borac, prođe mu kroz glavu. Pomislio je na virus u bazi podataka, pomislio je na Dejvida Bekera u Španiji, pomislio je na svoje planove za unošenje izmene u Digitalnu tvrđavu. Izrekao je toliko mnogo laži. Bio je kriv za toliko mnogo toga. Znao je daje ovo bio jedini način da izbegne odgovornost... jedini način da izbegne sramotu. Pažljivo je uperio pištolj. Potom je sklopio oči i povukao obarač.

Suzan se spustila samo šest spratova kada je čula prigušeni pucanj. Bio je daleko, jedva čujan od brujanja generatora. Osim nateleviziji nikada nije čula pucanj, ali je znala daje to to.

Ukopala se u mestu dok joj je zvuk odzvanjao u ušima. U naletu straha uplašila se najgoreg. Zamislila je načelnikov san - skriveni programski kod u Digitalnoj tvrđavi - kakav bi to neviđen poduhvat bio. Zamislila je virus u bazi podataka, njegov brak koji se raspadao, ono njegovo jezivo klimanje glavom koje joj je uputio. Zaljuljalo joj se tlo pod nogama. Okrenula se na odmorištu, grabeći ogradu. Načelnice! Ne!

Za trenutak je stajala kao zaleđena, prazne glave. Činilo se ila eho pucnja zaglušuje haos oko nje. Um joj je govorio da nastavi dalje, ali noge je nisu slušale. Načelnice! Sekund kasnije, posrtala je uz stepenice, u potpunosti zaboravljajući opasnost koja ju je okruživala.

Trčala je naslepo, klizeći po glatkom metalu. Iznad nje, vlaga je bila poput kiše. Kada je stigla do merdevina i počela da se penje, oselila je kako je ogroman nalet pare podiže i bukvalno izbacuje kroz vratu u podu. Skotrljala

se na pod Kriptografskog odeljenja i osetila kako je preliiva hladan vazduh. Bela bluza joj je bila priljubljena za telo, sasvim mokra.

Bilo je mračno. Suzan je za trenutak zastala, pokušavajući da se sabere. Zvuk pucnja joj se neprekidno vrteo u glavi. Vrela para je kuljala kroz otvor u podu poput gasova iz vulkana koji samo što nije eksplodirao.

Proklinjala je samu sebe sto je Stratmoru ostavila beretu. Jeste je ostavila kod njega, zar ne? Ili je bila u Čvoru 3? Dok su joj se oči privikavale na mrak, bacila je pogled na otvor koji je zjapio u zidu Čvora 3. Odsjaj monitora je bio slab, ali u daljini je videla Hejla koji je nepokretno ležao na podu, tamo gde ga je i ostavila. Nije bilo traga Stratmoru. Užasnuta onim što bi mogla zateći, krenula je ka načelnikovoj kancelariji.

Međutim, dok je kretala, uočila je nešto neobično. Vratila se nekoliko koraka i ponovo provirila u Čvor 3. Pod slabim svetlom je videla Hejlovu ruku. Nije mu bila priljubljena uz telo. Više nije bio vezan poput mumije. Ruka mu je bila podignuta iznad glave. Ležao je na leđima, ispružen na podu. Da li se oslobodio? Nije se pomerao. Hejl je bio smrtno nepomičan.

Suzan podiže pogled ka Stratmorovoj radnoj stanici smeštenoj visoko na zidu.

"Načelnice?"

Muk.

Oprezno je krenula prema Čvoru 3. U Hejlovoj ruci se nalazio nekakav predmet. Svetlucao je pod svetlošću monitora. Suzan priđe bliže... i još bliže. Odjednom je videla staje Hejl držao. Bila je to bereta.

Suzan ostade bez daha. Pogled joj je prelazio preko luka koji je činila njegova ruka, sve do njegovog lica. Ono što je videla bilo je groteskno. Polovina Hejlove glave bila je oblivena krvlju. Tamna mrlja se proširila na tepih. Oh, Bože! Zateturala se unatrag. Nije čula načelnikov pucanj, već Hej lov! Kao u transu, Suzan je pošla ka telu. Kako se činilo, Greg Hejl je uspeo da se oslobodi. Kablovi od štampača su ležali na gomili, na podu pored njega. Mora da sam ostavila pištolj na sofi, pomislila je. Krv koja je isticala iz rupe od metka na njegovoj lobanji izgledala je crno pod plavičastom svetlošću. Na podu pored Hejla ležao je nekakav papir. Suzan mu nesigurnim korakom priđe i podiže ga. Bilo je lo pismo. Najdraži moji prijatelji, danas oduzimam sebi život kajući se zbog sledećih gr eha...

U krajnjoj neverici, SUZan je zurila u oproštajnu poruku koju je držala u ruci. Polako ju je čitala. Bila je nadrealna - toliko nije ličila na Hejla - čitav spisak zločina. Priznavao je sve - daje shvatio daje NDAKOTA bio varka, daje unajmio plaćenika da ubije Hnseija Tankada i uzme prsten, da je gurnuo Fila Cartrukijana, da je nameravao da proda Digitalnu tvrđavu. Suzan stiže do poslednjeg reda. Nije bila pripremljena za ono što je sledilo. Poslednje reci pisma zadale su joj udarac od kojeg je otupela. Povrh svega, iskreno mi je žao zbog Dejvida Bekera. Oprostite mi, bio sam zaslepljen ambicijom.

Dok je drhteći stajala nad Hejlovim telom, zvuk trčećih koraka se približavao odnekud iza nje. Ona se usporeno okrenu.

Stratmor se pojavio na razbijenom prozoru, bled i bez daha. Zaprepašće-no je "zurio u Hej lovo telo.

"Oh, moj bože!" rekao je. "Šta se dogodilo?"

pričešće.

JL Hulohot je odmah spazio Bekera. Nije bilo moguće ne primetiti kaki sako - naročito sa malom krvavom mrljom sa strane. Sako se kretao središnjim prolazom, u moru crne boje. Mora da ne zna da sam ovde. Hulohot se nasmešio. Mrtav je. Zamahnuo je sićušnim metalnim kontaktima na vrhovima prstiju, nestrpljivo očekujući trenutak kada će svom američkom partneru saopštiti dobre vesti. Uskoro, pomislio je, uskoro.

Poput grabljive zveri koja se kreće niz vetar, Hulohot je išao ka stražnjem delu crkve. Potom je počeo da se prikrada - pravo duž središnjeg prolaza. Nije bio raspoložen da prati Bekera kroz gomilu koja će napuštati crkvu. Njegova lovina je bila u zamci, zahvaljujući srećnom spletu okolnosti. Hulohot je samo tražio način da ga tiho ukloni. Njegov prigušivač, najbolji koji se mogao kupiti, zvučao je poput slabašnog kašljucanja. To će biti u redu.

Dok se približavao kaki sakou, nije primećivao tiho mrmljanje onih pored kojih je prolazio. Skupina vernika je mogla da razume da je ovaj čovek nestrpljiv da primi Božji blagoslov, ali ipak - postojala su stroga pravila protokola: jedna kolona od po dvoje u svakom redu.

Hulohot se i dalje približavao. Brzo je smanjivao razdaljinu. Zgrabio je pištolj koji je držao u džepu sakoa. Došao je taj trenutak. Dejvid Beker je do sada imao neverovatno mnogo sreće; nije bilo potrebe da se dalje izaziva sudbina.

Kaki sako je bio svega deset ljudi ispred njega, okrenut napred, pognute glave. Hulohot je u mislima prolazio kroz korake ubistva. Prizor koji je imao pred sobom bio je jasan - približiće se Bekera s leđa, držeći pištolj pored sebe, skriven od pogleda, ispaliće dva metka u njegova leđa, Beker će se sručiti, Hulohot će ga uhvatiti i pomoći mu da se spusti u klupu, poput zabrinutog prijatelja. Potom će brzo otići ka stražnjem delu crkve, kao da ide da pozove pomoć. U opštoj zbrci će nestati pre nego što bilo ko shvati šta se dogodilo. Još petoro ljudi. Četvoro. Troje.

Hulohot je stezao pištolj u džepu, držeći ga okrenutog nadole. Ispaliće hitac u nivou kuka, naviše u Bckrovu kičmu. Tako će metak pogoditi ili kičmu ili pluća pre nego šio pronađe srce. Čak i ako metak promaši srce, Beker će umreti. Pogodak u pluća je smrtonosan - možda ne u medicinski naprednijim delovima sveta, ;ili u španiji - svakako.

Dvoje ljudi... jedan čovek. I Hulohot stiže. Poput plesača koji izvodi dobro uvežban pokret, okrenuo se nadesno. Spustio je ruku na rame u kaki sakou, nanišanio i... opalio. Dva prigušena pljučkajuća zvuka.

Telo se istog trenutka ukočilo. Zatim poče da pada. Hulohot uhvati žrtvu ispod pazuha. Jednim jedinim potezom zanjihao je telo i spustio ga na klupu pre nego što se i jedna jedina kap krvi proširila preko leđa. Ljudi u blizini se okrenuše. Hulohot nije obraćao pažnju - za koji sekund će nestati. Pipao je čovekove beživotne prste u potrazi za prstenom. Ništa. Ponovo ih pregleda. Prsti su bili goli. Hulohot ljutito okrenu čoveka ka sebi. Užas je usledio istog trenutka. Lice nije pripadalo Dejvidu Bekeru. Rafael de la Maza, bankar iz predgrađa Sevilje, umro je gotovo odmah. I dalje je u ruci stiskao 50.000 pezeta, koliko mu je onaj čudni Amerikanac platio za jeftini crni sako.

Midž Milken je stajala, pušeci se od gneva, pored aparata za vodu blizu ulaza u salu za sastanke. Šta to, kog đavola, Fontejn radi? Zgužvala je papirnu čašu i snažno je zavitala u kantu za otpatke. Nešto se događa u Kripto grafskom odeljenju! Osećam to! Midž je znala da postoji samo jedan način da dokaže daje u pravu. Sama će otići da obiđe Kriptografsko odelje-nje - pronaći će Džabu, ako bude morala. Okrenula se na peti i zaputila ka vratima. Brinkerhof se pojavio niotkuda, isprečivši joj se na putu. "Kuda si pošla?" "Kući!" slagala je Midž. Brinkerhof je nije puštao da prođe. Midž ga ljutito pogleda. "Fontejn ti je rekao da me ne puštaš napolje, zar ne?" Brinkerhof odvrati pogled. "Čed, lepo ti kažem, nešto se dešava u Kriptografskom odeljenju - nešto veliko. Ne znam zašto se Fontejn pravi lud, ali TRANSLTR je u opasnosti. Večeras tamo dole nešto nije u redu!" "Midž", umirivao ju je, koračajući pored nje ka zastrtim prozorima sale za sastanke, "pustimo direktora da se time pozabavi." Midžin pogled postade oštiji. "Imaš li ti ikakvu predstavu o tome šta će se dogoditi sa TRANSLTR-om ako sistem rashlađivanja zataji?" Brinkerhof slegnu ramenima i priđe prozoru. "Struja je do sada verova-tno došla." Razmaknuo je zavese i pogledao. "I dalje je mrak?" upitala je Midž. Međutim, Brinkerhof nije odgovarao. Bio je kao začaran. Prizor koji se video ispod, u kupoli Kriptografskog odeljenja, bio je nezamisliv. Čitava staklena kupola bila je ispunjena svetlima koja su se okretala, sevanjem stro-boskopa i kovitlacima pare. Brinkerhof je stajao kao ukopan, zanjihavši se u naletu vrtoglavice i naslonivši se na staklo. Potom, u naletu panike, izjuri iz prostorije. "Direktore! Direktore!"

Tristova krv... pehar spasenja... Ljudi su se okupljali oko tela koje je oklembeseno ležalo na klupi. Iznad njihovih glava, kadionica sa tamjanom se ljuljala u smirenim lukovima. Hulohot se mahnito okrenu u središnjem redu i poče da preleće pogledom po crkvi. Mora daje ovde! Ponovo se okrenuo ka oltaru. Trideset redova ispred njega, sveto pričešće se i dalje neometano obavljalo. Padre Gustafes Herera, glavni nosilac pehara, radoznalo je bacio pogled na prigušeno komešanje u jednoj od središnjih klupa; nije bio zabrinut. Ponekad bi neke od starijih ljudi Sveti Duh savladao i onesvestili bi se. Malo svežeg vazduha je obično bilo sve stoje potrebno. U međuvremenu, Hulohot je panično pretraživao pogledom gomilu. Ni-gde nije video Bekera. Stotinak ljudi je klečalo pred dugačkim oltarom, primajući pričest. Hulohot se pitao da li se Beker nalazio među njima. Ispitivačkim pogledom je preletao preko njihovih leđa. Bio je spreman da puca sa razdaljine od četrdeset i pet metara i da jurne nakon toga. El cuerpo de Jesus, el pan de cielo. Mladi sveštenik koji je trebalo da pričesti Bekera pogledao ga je s neodobravanjem. Mogao je da razume da je stranac nestrpljiv, ali to nije bio izgovor da ide preko reda. Beker pognu glavu i zagriže hostiju što je bolje mogao. Osećao je da se iza njega nešto događa - nekakvo komešanje. Pomislio je na čoveka od kojeg je kupio sako i nadao se da je poslušao njegovo upozorenje i da nije uzeo njegov sako za uzvrat. Krenuo je da se okrene i pogleda, ali plašio se da će i čovek sa naočarima zuriti u njega. Pognuo se u nadi da mu crni sako prekriva kaki pantalone. Nije bilo tako.

Pehar mu se brzo približavao sa desne strane. Ljudi su već uzimali gutljaj vina, nakon čega bi se prekrstili i odlazili. Usporite! Beker nimalo nije žurio da napusti oltar. Međutim, budući daje dve hiljade ljudi čekalo na pričest a da je svega osam sveštenika služilo, zadržavanje nad gutljajem vina se smatralo za nevaspitanje.

Pehar se nalazio baš sa Bekerove desne strane kada je Hulohot ugledao kaki pantalone koje se nisu slagale sa crnim sakoom. "Estas ya muerto", tiho je prosiktao. "Već si mrtav." Hulohot krenu uz središnji prolaz. Vreme obzira je prošlo. Dva pucnja u leđa, i zgrabiće prsten i pobeći. Najveća taksi stanica u Sevilji nalazila se pola bloka dalje, na trgu Mateus Gago. Posegnuo je za oružjem.

Adios, senor Beker...

La sangre de Cristo, la copa de la salvacion.

Oštar miris crnog vina ispuni Bekeru nozdrve dok mu je Padre Herera prinosiso ručno uglačan srebrni putir. Malo je rano za piće, pomislio je Beker dok se naginjao napred. Međutim, dok mu je srebrni pehar promicao u nivou očiju, ugledao je nekakav nejasan pokret, neku priliku koja se brzo približavala, obrisa iskrivljenih u odrazu u putim.

Beker ugleda bljesak metala, isukanog oružja. Istog trenutka, nesvesno, poput trkača koji na zvuk pištolja izleće iz startnog bloka, Beker je skočio napred. Sveštenik se užasnuto sruči unazad dok je putir odletao u vazduh a crno vino pljuštalo po belom mermeru. Sveštenici i ministranti se raštrkaše dok je Beker preskakao preko ograde za pričest. Prigušivač se zakašljao samo jednom. Beker tresnu o zemlju, a pucanj se odbi o mermerni pod pored njega. Trenutak kasnije, sjurio se niz tri granitna stepenika u uski hodnik kroz koji je ulazilo sveštenstvo, zahvaljujući čemu su mogli da se pojave za oltarom kao nekakvom Božjom milošću.

U podnožju stepenica se spotakao i poleteo. Bio je svestan da leti preko klizavog uglačanog kamena, bez ikakve kontrole. Oštrica bola sevnu mu u stomaku dok je padao na bok. Sekund kasnije, posrtao je kroz zastrti prolaz, niz drvene stepenice.

Bol. Beker je trčao kroz prostoriju za presvlačenje. Bila je mračna. Iz pravca oltara su se začuli uzvici. Glasni koraci koji ga gone. Beker prolete kroz dvokrilna vrata i ulete u neku vrstu radne sobe. Bila je mračna, opremljena debelim orijentalnim tepisima i uglačanim mahagonijem. Na naspram-nom zidu se nalazilo raspeće u prirodnoj veličini. Beker se zatetura i zaustavi. Čorsokak. Bio je na vrhu krsta. Čuo je kako mu se Hulohot brzo približava. Žurio je u raspeće i proklinjao svoju lošu sreću.

"Do đavola!" povikao je.

Sa njegove leve strane se iznenada začuo zvuk lomljave stakla. On se okrenu. Čovek u crvenoj mantiji je zinuo od šoka i okrenuo se užasnuto ka Bekeru. Poput mačke koja je uhvaćena sa kanarincem, sveti čovek je brisao usta i pokušavao da sakrije razbijenu flašu vina za pričest koja mu je bila pred nogama.

"Salida!" povikao je Beker. "Salida! Pustite me napolje!"

Kardinal Guera je reagovao instinktivno. Demon je uleteo u njegove svete odaje urlajući da ga se oslobodi iz Božje kuće. Guera će mu tu želju i ispuniti - i to odmah. Demon je ušao u najnezgodnijem trenutku.

Prebledeli kardinal mu pokaza na zavesu na zidu, sa njegove leve strane. Iza zavesu su bila skrivena vrata. Postavio ih je tamo pre tri godine. Vodila su pravo do dvorišta. Kardinalu je dosadilo da, kao svaki običan grešnik izlazi iz crkve kroz glavna vrata.

Suzan je drhtala, oznojana i sklupčana na sofi u Čvoru 3. Stratmor joj je prebacio svoj sako preko ramena. Hejlovo telo ležalo je nekoliko metara dalje. Sirene su zavijale. Poput leda koji puca na zaleđenom jezeru, kućište TRANSLTR-a ispusti oštar zvuk lomljave.

"Idem dole da isključim struju", rekao je Stratmor, umirujuće joj položivši raku na rame. "Odmah se vraćam."

Suzan je odsutno zurila u načelnika koji se žurno zaputio preko prizemlja Kriptografskog odeljenja. To više nije bio onaj utučeni čovek kojeg je videla deset minuta ranije. Načelnik Trevor Stratmor se vratio - razborit, smiren, spreman da uradi sve što je potrebno da bi se posao priveo kraju.

Poslednje reci Hejlove oproštajne pomke jurile su joj mislima poput voza kojim niko nije upravljao: Povrh svega, iskreno mi je zao zbog Dejvida Be-kera. Oprostite mi, bio sam zaslepljen ambicijom.

Noćna mora Suzan Flečer upravo je dobila svoju potvrdu. Dejvid je bio u opasnosti... ili je bilo još gore do toga. Možda je već suviše kasno. Iskreno mi je žao zbog Dejvida Bekera.

Zurila je u poruku. Hejl je čak nije ni potpisao - samo je otkucio svoje ime pri dnu: Greg Hejl. Olakšao je sebi dušu, pritisnuo dugme ŠTAMPAJ i potom se ustrelio - samo tako. Hejl se zakleo da nikada više neće dospeti u zatvor; održao je svoj zavet - umesto toga, odabrao je smrt.

"Dejvide..." jecala je. Dejvide!

U tom trenutku, tri metra ispod prizemlja Kriptografskog odeljenja, načelnik Stratmor se spustio sa merdevina na prvo odmoriste. Bio je to dan ispunjen propastima. Ono stoje započelo kao patriotska misija bezumno se otelo kontroli. Načelnik je bio primoran da donosi nemoguće odluke, da počinu užasna dela - dela za koje nije ni mogao da zamisli daje sposoban.

To je bilo rešenje! To je bilo jedino proketo rešenje!

Morao je da misli na dužnost: na zemlju i čast. Stratmor je znao da je još bilo vremena. Mogao je da isključi TRANSLTR. Mogao je da upotrebi prsten da spase najvredniju bazu podataka u zemlji. Da, mislio je, još ima vremena.

Sliatmor pogleda na užas koji ga je okruživao. Prskalica na tavanici su bile uključene. TRANSLTR je stenjao. Sirene su zavijale. Svetla koja su se okretala ukруг ličila su na helikoptere koji se približavaju kroz gustu maglu. Nu svakom koraku, sve stoje mogao da vidi bio je Greg Hejl - mladi kripto-

graf podiže molećiv pogled, i potom - pucanj. Hejl je umro za svoju zemlju... za čast. Agencija nije sebi smela da dozvoli još jedan skandal. Stratmoru je bio potreban žrtveni jarac. Pored toga, Greg Hejl je predstavljao katastrofu koja je mogla da se desi svakog časa.

Stratmorove misli prekide zvono mobilnog telefona. Jedva da je mogao da ga čuje kroz zavijanje sirena i šuštanje pare. Strgnuo ga je sa pojasa ne zastajući u hodu.

"Kažite."

"Gde je moj ključ?" upitao je poznati glas.

"Ko je to?" zaurao je Stratmor kroz jeku.

"Numataka!" odvratio mu je ljutiti glas. "Obećali ste mi ključ!"

Stratmor je i dalje koračao.

"Želim Digitalnu tvrđavu!" siktao je Numataka.

"Ne postoji Digitalna tvrđava!" odvratio mu je Stratmor.

"Molim?"

"Ne postoji nerešivi algoritam!"

"Naravno da postoji! Video sam ga na Internetu! Moji ljudi već danima pokušavaju da ga otključaju!"

"To je kodirani virus, budalo - i imate proketo mnogo sreće što ne možete da ga otvorite!"

"Ali..."

"Dogovor otpada!" povikao je Stratmor. "Ja nisam Nort Dakota. Ne postoji Nort Dakota! Zaboravite da sam ikada bilo šta pomenuo!" Zalupi telefon, isključi zvono i ljutito ga vrati za pojas. Više ga niko neće prekidati.

Dvadeset hiljada kilometara odatle, Tokugen Numataka je zapanjeno stajao pored prozora od debelog stakla. Umami cigara mu je mlitavo visila među usnama. Posao njegovog života mu se upravo raspršio pred očima.

Stratmor je i dalje silazio. Dogovor otpada. Numatek korporacija nikada neće dobiti nerešivi algoritam... a Agencija za nacionalnu SIGURNOST nikada neće dobiti svoj skriveni programski kod.

Stratmor je dugo planirao svoj životni san - pažljivo je odabrao Numatek. Numatek je bila bogata kompanija, koja je imala najbolje šanse da po-bedi na aukciji za ključ Digitalne tvrđave. Niko ne bi posumnjao ako bi oni dobili ključ. Na sreću, nije postojala kompanija u koju bi manje posumnjali da sarađuje sa vladom Sjedinjenih Država. Tokugen Numataka je pripadao starovremenskom Japanu - pre bi umro nego što bi se osramotio. Mrzeo je Amerikance. Mrzeo je njihovu hranu, mrzeo je njihove običaje i, sto je najvažnije od svega, mrzeo je prevlast koju su imali na svetskom tržištu softvera.

Stratmorova zamisao je bila hrabra - svetski standard enkripcije sa skrivenim programskim kodom za potrebe Agencije. Žudeo je da podeli svoj san sa Suzan, da ga sprovede u delo sa njom pored sebe, ali znao je da ne može. Iako bi smrt Enseija Tankada u budućnosti spasla na hiljade života, Suzan se sa tim nikada ne bi složila; bila je pacifista. I ja sam pacifista, pomislio je Stratmor, samo što ne mogu sebi da dozvolim luksuz da se tako i ponašam.

Načelnik ni za trenutak nije posumnjao u to ko će ubiti Tankada. Tanka-do je bio u Španiji - a Španija je bio Hulohot. Četrdesetdvogodišnji portugalski plaćenik je bio jedan od načelnikovih omiljenih profesionalaca. Godinama je već radio za Agenciju. Rođen i odrastao u Lisabonu, Hulohot je obavljao poslove za Agenciju po čitavoj Evropi. Još nikada ubistva koja je počinio nisu dovedena u vezu sa Fort Midom. Jedino problematično bilo je to što je Hulohot gluv; telefonska komunikacija nije bila moguća. Nedavno se Stratmor pobrinuo da Hulohot dobije najnoviju igračku Agencije, kompjuter Monokl. Sebi je kupio SkyPager i podesio ga na istu frekvenciju. Od tog trenutka, njegova komunikacija sa Hulohotom ne samo da se odvijala brzo, nego se nije mogla prisluškivati.

Prva poruka koju je Stratmor postao Hulohotu nije mogla biti pogrešno shvaćena. Već su o tome razgovarali. Ubij Enseija Tankada. Uzmi ključ.

Stratmor nikada nije pitao kako je Hulohot izvodio svoju magiju, ali nekako je ponovo uspeo. Ensei Tankado je mrtav, i vlasti su bile ubeđene da se radilo o srčanom napadu. Školski primer ubistva - osim u jednoj stvari. Hulohot je pogrešno procenio lokaciju. Kako se činilo, neizostavni deo same iluzije bio je da Tankado umre na javnom mestu. Međutim, neočekivano, javnost se pojavila suviše rano. Hulohot je morao da pobegne i sakrije se pre nego što je stigao da pretraži telo i pronađe ključ. Kada se prašina slegla, Tankadovo telo se nalazilo u rukama seviljskog islednika.

Stratmor je bio izvan sebe od gneva. Hulohot je po prvi put upropastio misiju - i još je odabrao krajnje nepovoljan trenutak da to učini. Od presudne je važnosti bilo da se od Tankada uzme ključ, ali Stratmor je znao da je slanje gluvog ubice u seviljsku mrtvačnicu ravno samoubistvu. Razmatrao je ostale mogućnosti. U glavi je počela da mu se rađa druga ideja. Odjednom je uvideo priliku da ubije dve muve jednim udarcem - šansu da ostvari dva sna umesto jednog. U šest i trideset tog jutra pozvao je Dej vida Bekera.

97

Fontejn je u punom trku uleteo u salu za sastanke. Brinkerhof i Midž su ga pratili u stopu.

"Pogledajte!" prozbori Midž bez daha, uzbuđeno pokazujući kroz prozor. Fontejn pogleda kroz prozor, na stroboskop u kupoli Kriptografskog ode-Ijenja. Oči mu se razrogačiše. Ovo sasvim sigurno nije bio deo plana.

Brinkerhof planu: "Tamo dole je totalna ludnica!"

Fontejn je zurio napolje, pokušavajući da shvati šta se dešava. Za ovih nekoliko godina koliko je TRANSLTR bio u upotrebi, nikada se ovako nešto nije desilo. Pregreva se, pomislio je. Pitao se zašto ga, do đavola, Stratmor nije isključio. Fontejnu je trebalo samo nekoliko sekundi da donese odluku.

Zgrabio je međukancelarijski telefon sa stola za sastanke i ukucao broj lokala Kriptografskog odeljenja. Iz slušalice se začuo zvuk koji je upozoravao da lokal ne funkcioniše.

Fontejn tresnu slušalicu. "Prokletstvo!" Istog trenutka ponovo podiže slušalicu i okrenu broj Stratmorovog privatnog mobilnog telefona. Ovog puta telefon je počeo da zvoniti.

Odzvonio je šest puta.

Brinkerhof i Midž su posmatrali Fontejna koji je koračao po prostoriji koliko mu je dužina telefonskog kabla dozvoljavala, poput tigra na lancu. Nakon čitavog minuta, Fontejn je bio crven od gneva.

Ponovo je tresnuo slušalicu. "Neverovatno!" zaurao je. "Kriptografsko ODJELJENJE samo što nije odletelo u vazduh, a Stratmor se ne javlja na prokleti telefon!"

Hulohot je izleteo iz odaja kardinala Guere na jutarnje sunce koje gaje zaslepilo. Zaklonio je oči i opsovao. Stajao je ispred katedrale, na malom

platou okruženom visokim kamenim zidom, zapadnom fasadom kule Giralda i dvema ogradama od kovanog gvožđa. Kapija je bila otvorena. Ispred kapije se nalazio trg. Na njemu nije bilo nikoga. U daljini su se videli zidovi Santa Kruza. Nije bilo šanse da je Beker mogao tako brzo da stigne tako daleko. Hulohot se okrenu i počeo da prelazi pogledom preko platoa. Ovde je. Mora daje ovde!

Plato, Jardin de los Naranjos, sa svojih dvadeset stabala narandže u cve-tu, bio je čuven u Sevilji. Ta stabla su u Sevilji bila poznata kao mesto rođenja engleske marmelade. Jedan engleski trgovac iz osamnaestog veka kupio je tri tuceta gajbi narandže od seviljske crkve i odneo ih u London, i tek tamo otkrio da je voće toliko gorko da se ne može jesti. Pokušao je da napravi džem od kora, što se završilo tako što je morao da doda kilograme i kilograme šećera kako bi džem bio jestiv. Tako je rođena marmelada od narandži.

Hulohot se kretao kroz zasad, uperivši pištolj ispred sebe. Stabla su bila stara, i krošnje su se nalazile visoko na njihovim deblima. Najniže grane se nisu mogle dohvatiti, a tahke osnove-nisu pružale nikakav zaklon. Hulohot je brzo uvideo da tamo nikoga nije bilo. Podigao je pogled ispred sebe. Giralda. Pristup spiralnim stepenicama Giralde bio je ograđen kanapom i malim drvenim natpisom. Konopac je nepokretno visio. Hulohotov pogled se pope uz 127 metara visoku kulu; odmah je znao daje to suluda pomisao. Beker nipošto nije mogao biti toliko glup. Jedne jedine stepenice krivudale su pravo do kvadratne kamene prostorije. U zidovima su postojali uski prorezi kroz koje se moglo gledati napolje, ali izlaza nije bilo.

Dejvid Beker se pope uz poslednjih nekoliko stepenika i bez daha utetu-ra u majušnu kamenu ćeliju. Svuda oko njega su se nalazili visoki zidovi sa Uskim prorezima. Nije bilo izlaza.

Sudbina tog jutra Bekeru nije bila naklonjena. Kada je jurnuo iz katedrale na otvoreno dvorište, sako mu se zakačio za vrata. Tkanina ga je zaustavila Usred koraka i snažno ga zaljuljala ulevo pre nego što se pocepala. Beker je posrćući izleteo na zaslepljujuće sunce. Kada je podigao pogled, Vnl o c da je išao ravno prema stepenicama. Preskočio je konopac i jurnuo gnu- Kada je shvatio kuda stepenice vode, bilo je suviše kasno.

Sada je stajao u zatvorenoj ćeliji i borio se da dođe do daha. Bok mu je goreo. Uski zraci jutarnjeg sunca dopirali su kroz otvore u zidu. Pogledao je napolje. Covek sa naočarima sa žicanim okvirom bio je daleko ispod, leđima okrenut ka Bekeru, zureći ka trgu. Beker se premesti i stade ispred pukotine, kako bi imao bolji pogled. Pređi preko trga, u sebi je nagovarao čoveka.

Senka Giralde je padala preko trga poput ogromne posečene sekvoje. Hulohot ju je posmatrao, prateći je čitavom dužinom. Na njenom udaljenom kraju, tri zraka svetla prodirala su kroz otvore na zidu kule i padala u obliku oštarih pravougaonika na kaldrmu trga. Jedan od tih pravougaonika je upravo prekrila senka nekog čoveka. Bacivši tek jedan letimičan pogled ka vrhu kule, Hulohot se okrenu i jurnu ka stepenicama Giralde.

Fontejn lupi pesnicom o dlan. Koračao je gore-dole po sali za sastanke, zureći napolje, ka rotacionim svetlima Kriptografskog odeljenja. "Obustavi rad! Dovraga, obustavi rad!"

Midž se pojavila na pragu, mašući sveže odštampanim papirom. "Direktore! Stratmor ne može da ga isključi!"

"Molim!" viknuše Brinkerhof i Fontejn uglas.

"Pokušavao je, gospodine!" Midž je podigla izveštaj u vazduh. "Već četiri puta! TRANSLTR je zakočen u nekakvoj beskonačnoj petlji."

Fontejn se okrenu i zagleda kroz prozor. "Isuse Hriste!"

Telefon sale za sastanke je prodorno zazvonio. Direktor podiže ruke i vazduh. "Mora daje Stratmor! Bilo je i vreme, do đavola!" ;

Brinkerhof je zgrabio telefon. "Kancelarija direktora." i

Fontejn ispruži ruku, spremajući se da preuzme slušalicu. ;;;",

Brinkerhof se nelagodno okrenu ka Midž. "Džaba je. Hoće tebe ;"

Direktor usmeri pogled ka Midž, koja je već prilazila telefonu. Uključila je spikerfon. "Reci, Džaba."

Džabin metalni glas odjeknuo je prostorijom. "Midž, ja sam u glavnoj bazi podataka. Ovde nam se javljaju neke veoma čudne stvari. Pitao sam se da li bi..."

"Prokletstvo, Džaba!" planu Midž. "To sam i pokušavala da ti kažem!"

"Moguće da nije ništa", vrdao je Džaba, "ali..."

"Prekinksa tim! Nije da nije ništa! Šta god da se dešava tamo dole, shvati to ozbiljno, veoma ozbiljno. Moji podaci nisu pogrešni - nikada to nisu bili, niti će ikadVbjti." Krenula je da spusti slušalicu, a potom se zaustavi i dodade: "Oh, Džaba Ti znas šta još? Da ne bude nikakvih iznenađenja... Stratmor je zaobišao Oklopnu rukavicu."

Hulohot je preskakao po tri stepenika kule Giralda odjednom. Jedino svetio u spiralnom hodniku dopiralo je kroz male ventilacione prozore na svakih 180 stepeni kruga. Nema kud! Dejvid Beker će umreti! Hulohot je kružio naviše, pištolja uperenog ispred sebe. Držao se spoljašnjeg zida za slučaj da Beker odluči da ga napadne odoz gore. Gvozdeni svećnjaci sa dugačkom drškom kojih je bilo na svakom odmorištu pokazali bi se kao dobro oružje ukoliko bi Beker odlučio da ih iskoristi. Ali ako se bude držao sa strane, Hulohot će moći da ga primeti na vreme. Hulohotov pištolj je imao znatno veći domet od svećnjaka dugačkog metar i po.

Hulohot se kretao brzo, ali oprezno. Stepenice su bile strme; neki su na njima i poginuli. Ovo nije bila Amerika - nije bilo znakova upozorenja, nije bilo rukohvata, nije bilo osiguranja za slučaj pada. Ovo je bila Španija. Ako ste dovoljno glupi da padnete, sami ste krivi za to, bez obzira ko je izvođač radova.

Hulohot se za trenutak zaustavio pored jednog od otvora postavljenih u visini ramena i bacio pogled napolje. Bio je na severnoj strani kule i, kako mu se činilo, negde na pola puta do vrha.

Otvor koji je vodio do vidikovca na vrhu kule video se iza ugla. Na stepenicama koje su vodile do vrha nije bilo nikoga. Dejvid Beker ga nije izazivao. Hulohot shvati da ga možda Beker nije video da ulazi u kulu. To je značilo daje i element iznenađenja na njegovoj strani - mada mu i nije bio potreban. Hulohot je držao sve karte u rukama. Čak mu je i arhitektura kule išla u prilog; stepenice su izlazile na vidikovac na jugozapadnom uglu -moći će nesmetano da nišani na svaki deo ćelije, bez bojazni da će ga Beker napasti s leđa. I povrh svega, Hulohot će izlaziti iz mraka na svetio. Ubi-stvena kutija, pomislio je. Procenio je razdaljinu koja gaje delila od praga. Sedam koraka. U mislima je analizirao napad. Ako se bude držao desne strane dok se približava otvoru, moći će da vidi levi ugao platforme pre nego što stigne do njega. Ako je Beker tamo, Hulohot će pucati. Ako nije, premestiće se ka unutrašnjoj strani stepenica i ući će krećući se ka istoku, okrenut ka desnom uglu, jedinom preostalo mestu gde bi Beker mogao biti. Nasmeshio se.

PREDMET: DEJVID BEKER - UKLONJEN

Kucnuo je čas. Proverio je oružje.

Silovito jurnuvši, Hulohot potrča gore. Platforma izroni pred njim. U le-vom uglu nije bilo nikoga. Kao što je i uvežbao u mislima, Hulohot se pomeri ka unutrašnjem delu stepeništa i ulete kroz otvor, okrenut udesno. Opalio je u ugao. Metak se odbi o goli zid i za dlaku ga promaši. Hulohot se munjevito okrenu oko sebe i ispusti prigušen uzvik. Nikoga nije bilo. Dejvid Beker je iščezao.

Tri sprata niže, na 100 metara iznad Jardin de los Naranjos, Dejvid Beker je visio sa spoljašnje strane Giralde poput čoveka koji radi gibove na prozorskoj dasci. Dok je Hulohot trčao uz stepenice, Beker je sišao tri sprata niže i spustio se kroz jedan od otvora. Izmakao je iz vida taman na vre-me. Ubica je potrčao pored njega. Suviše je žurio da bi primelio bele zglobove koji se se držali za prozorski ispust.

Dok je visio sa spoljašnje strane prozora, Dejvid Beker je zahvaljivao Bogu što je njegova svakodnevna rutina igranja skvoša podrazumevala i dvadeset minuta vežbanja mišića, kako bi razvio bicepse za jači gornji servis. Na nesreću, uprkos snažnim rukama, Beker je sada imao poteškoće da se uvuče unutra. Ramena su mu gorela. Bok kao da mu se cepao. Nije mogao baš dobro da se uhvati za grubo

isklesani kameni ispust prozora, koji mu se usecao u prste poput razbijenog stakla.

Beker je znao da će se za svega nekoliko sekundi njegov napadač sjuriti prema njemu. Kada bude iznad mesta na kojem se on nalazio, bez sumnje će primetiti Bekerove prste na prozorskoj ivici.

Beker sklopi oči i povuče se nagore. Znao je da će mu biti potrebno čudo da bi izbegao v smrt. Prsti su mu gubili oslonac. bacio pogled nadole, pored nogu koje su mu se klatile. Visina pada do slahala naniuili je bila jednaka dužini fudbalskog stadiona. To se nije moglo prozi veti. bol u boku je postajao sve jači. Koraci su sada tutnjali negde iznad njega - glasni, trčeći koraci koji su se strmoglavljivali niz stepenice. Beker sklopi oči. Milo je sad ili nikad. Zaškrgutao je zubima i povukao se naviše.

Kamen rftu je gulio kožu na zglobovima dok se povlačio nagore. Koraci su se brzo približavali. Beker je naslepo pipao u potrazi za unutrašnjom stranom otvora, pokušavajući da se čvršće uhvati. Tr.nuo je nogom. Telo mu je bilo poput olova,kao da mu je neko za noge zavezao konopac i povlačio naniže. Borio se da povрати snagu. Izdigao se na laktove. Sada se jasno vi sa glavom napola uvučenom u prozor, poput čoveka na giljotini. Mrdao nogama pokušavajući da se otisne na prozor. Bio je na pola pula Telo mu je je sada visilo iznad stepenica. Koraci su bili blizu. Mckrr se uh val i za ivice otvora i jednim pokretom se prebaci preko ivice prozoru. Sa reskom je pao na stepenice.

Hulohot oseti da je Bekerovo telo palo na pod baš ispod njegu. Jurnuo je uapivd, podignutog pištolja. Ugledao je prozor. Evo ga! Ilulohot : pomori ka spoljašnjem zidu i nacilja niz stepenice. Beker jurnu i izmače iz vida, zamaknuvši za ugao. Hulohot ljutito opali. Metak se odbi o stepenište.

Dok je jurio niz stepenice za svojom žrtvom, držao se spoljašnjeg zida kako bi imao najširi vidik. Stepenice su se kretale ukруг pred njim; činilo mu se da je Beker uvek za 180 stepeni ispred njega, da mu je upravo izmakao iz vida. Beker je trčao unutrašnjom stranom stepenica, naglo skrećući za uglove i preskačući po četiri ili pet stepenika. Hulohot ga je u stopu pratio. Biće mu potreban samo jedan pucanj. Hulohot ga je stizao. Znao je da, čak i ako Beker stigne do podnožja stepenica, nema gde da pobegne; mogao gaje pogoditi u leđa dok bude prelazio preko otvorenog platoa. Očajnička trka se spiralno kretala naniže. Hulohot se pomeri ka unutrašnjoj strani stepenica kako bi brže silazio. Osećao je da ga stiže. Mogao je da vidi Bekerovu senku svaki put kada bi prošli pored otvora u zidu. Dole. Dole. Ukруг. Činilo mu se daje Beker uvek tik iza ugla. Hulohot je jednim okom posmatrao njegovu senku, a drugim stepenice.

Iznenada mu se učini da se Bekerova senka zateturala. Posrnula je ulevo i potom kao da se zavrtela u vazduhu, poletevši ka središtu stepenica. Hulohot jurnu napred. Imam ga!

Na stepenicama ispred Hulohota sevnuo je čelik. Pojavio se iza ugla i jurnuo kroz vazduh. Bio je izbačen poput mača, u visini gležnjeva. Hulohot je pokušao da se pomeri ulevo, ali bilo je suviše kasno. Predmet mu se našao među gležnjevima. Dok je povlačio drugo stopalo napred snažno udari o šipku i ona mu tresnu o potkolenicu prve noge. Ispružio je ruke u potrazi za osloncem, ali pronašao je samo vazduh. Iznenada se našao u vazduhu, prevrćući se na bok. Dok je leteo napred, preleteo je preko Dejvida Bekera, ispruženog na stomaku, ispruženih ruku. Šipka svećnjaka koju je držao u rukama sada je bila između Hulohotovih nogu, dok je leteo naniže.

Hulohot se odbio o spoljašnji zid pre nego što je pao na stepenice. Kada je konačno stigao do poda, počeo je da se kotrlja. Pištolj mu uz tresak ispade. Telo mu se i dalje kretalo; prevrtao se preko glave. Načinio je pet punih krugova od 360 stepeni, pre nego što se zaustavio. Još dvanaest koraka, i iskotrljao bi se na plato.

Dejvid Beker nikada ranije nije držao pištolj. Hulohotovo telo je ležalo iskrivljeno i izubijano u tami stepeništa kule Giralda. Beker je prislonio cev pištolja uz slepoočnicu svog napadača i oprezno se spustio na kolena. Ako se samo mrdne, pucaće. Ali nije se mrdnuo. Hulohot je bio mrtav.

Beker ispusti pištolj i sruči se na stepenice. Po prvi put u mnogo godina osetio je kako mu naviru suze. Borio se da ih zaustavi. Znao je da će kasnije biti vremena za osećanja; sada je vreme da se pođe kući. Pokušao je da ustane, ali bio je suviše umoran da se pomeri. Dugo je tako sedeo, iscrpljen, na kamenim stepenicama.

Odsutno je posmatrao iskrivljeno telo koje je ležalo pred njim. Oči ubice postale su staklaste; gledale su u prazno. Naočare su mu, začudo, bile netaknute. Bile su to čudne naočare, pomislio je Beker - nekakva žica je virila iza dela koji je išao iza uha i vodila do paketa što mu je visio o pojasu. Bio je suviše iscrpljen da bi ga to zanimalo.

Dok je sedeo na stepenicama i sabirao misli, spustio je pogled na prsten koji mu je bio na prstu. Vid mu se donekle razbistrio, i konačno je mogao da pročita urezana slova. Kao što je i pretpostavljao, natpis nije bio na engleskom. Dugo je zurio u slova, a potom se namršti. Zbog ovoga je vredelo ubiti?

Jutarnje sunce zaslepljujuće je sijalo kada je Beker konačno izašao iz Giralde i zakoračio na plato. Bol koji je osećao u boku se smanjio, a vid mu se povratio. Za trenutak je zastao, omamljen, uživajući u mirisu narandžinog cveta. Potom se polako zaputio preko platoa.

Dok se udaljavao od kule, jedan kombi se zaustavio u njegovoj blizini. Dvojica ljudi iskočiše iz njega. Bili su mladi, odeveni u vojničke uniforme. Zaputili su se ka Bekeru sa ukočenom odlučnošću dobro naštelovanih mašina.

"Dejvid Beker?" upitao je jedan od njih.

Beker se ukopao u nestu, zapanjen što su mu znali ime. "Ko... ko ste vi?"

"Pođite sa nama, molim vas. Odmah."

Bilo je nečeg nestvarnog u tom susretu - nečeg zbog čega su Dejvidovi nervni završeci ponovo počeli da se ježe. Nesvesno je ustuknuo.

Niži mladić gaje ledeno pogledao. "Ovuda, gospodine Beker. Odmah."

Beker se okrenuo u nameri da potrči. Međutim, uspeo je da napravi samo jedan korak. Jedan od mladića izvuče pištolj. Začuo se pucanj.

Oštar ubod bola eksplodirao je u Dejvidovim grudima. Jurnuo mu je u glavu. Prsti mu se ukočiše i on pade. Trenutak kasnije, nije postojalo ništa osim tame.

Stratmor je stigao do poslednjeg nivoa TRANSLTR-a i zakoračio sa mosta u vodu duboku nekoliko centimetara. Ogromni kompjuter se divlje tresao pored njega. Krupne kapi vode padale su poput kiše kroz kovitlace izmaglice. Sirene koje su pozivale na uzbunu zvučale su poput grmljavine.

Načelnik pogleda u glavne generatore koji su zatajili. Fil Čartrukijan je bio tamo, ugljenisanih ostataka raširenih preko lopatica za hlađenje. Čitav prizor je ličio na nekakvu izopačenu postavku iz Noći veštica.

Iako je Stratmoru bilo žao zbog smrti mladog čoveka, nimalo nije sumnjao daje to bila "opravdana žrtva". Fil Čartrukijan mu nije ostavio izbora. Kad mu je tehničar SIGURNOSTi sistema pritrčao iz dubina, urlajući o virusu, Stratmor gaje dočekao na odmorištu i pokušao da ga urazumi. Ali Čartrukijan je bio izvan sebe. Imamo virus! Pozvaću Džabu! Kada je pokušao da se progura pored njega, načelnik mu se isprečio na putu. Odmorište je bilo usko. Borili su se. Ograda je bila niska. Ironija je u tome što je, mislio je Stratmor, Čartrukijan sve vreme bio u pravu u vezi sa virusom.

Mladićev pad je bio jeziv - trenutni urlik užasa i potom muk. Međutim, nije bio ni upola jeziv koliko sledeće što je načelnik ugledao. Greg Hejl je zurio u njega, iz mraka, sa izrazom krajnjeg užasa na licu. U tom trenutku, Stratmor je znao da Greg Hejl mora umreti.

TRANSLTR zatutnja i Stratmor usredsredi pažnju na zadatak koji je imao pred sobom. Isključiti struju. Prekidač se nalazio sa druge strane fre-onskih pumpi, levo od tela. Stratmor ga je jasno video. Trebalo je samo da povuče ručicu i preostalo strujno napajanje u Odeljonju kriptografrje će se isključiti. Nakon nekoliko sekundi, mogao je ponovo da pokrene glavne generatore; sva vrata i sve funkcije će ponovo proradili, a TRANSLTR će biti bezbedan.

Međutim, dok se probijao ka prekidaču, shvatio je da postoji još jedna prepreka. Čartrukijanovo telo se i dalje nalazilo na lopaticama rashladnog uređaja glavnog generatora. Ukoliko bi isključio pa ponovo uključio struju, opet bi došlo do kratkog spoja. Telo je moralo biti uklonjeno.

Stratmor je posmatrao Čartrukijanove groleskričosliilke. Prišao im je. Posegnuo je i zgrabio ga za članak. Ruka je bilo poput stiropora. Meso je bilo sprženo. Iz čitavog tela je nestala vlaga. Stratmor je zatvorio oči, čvršće ga uhvatio za

zglob i povukao. Telo je kliznulo nekoliko metara. Stratmor je jače povukao. Telo ponovo kliznu. Sakupio je snagu i povukao svom silinom. Odjednom pade. - na leđa, udarivši o strujnu kutiju. Upi-
i

njući se da se uspravi u vodi čiji je nivo rastao, Stratmor se užasnuto zagleda u ono stoje držao u ruci. Bila je to Čartrukijanova ruka. Slomila se u laktu. Suzan je na spratu i dalje čekala. Sedela je na sofi u Čvoru 3, kao parali-sana. Hejl joj je ležao pored nogu. Nije mogla ni da zamisli zašto je načelniku trebalo toliko vremena. Prolazili su minuti. Pokušala je da potisne Dejvida iz misli, ali uzalud. Sa svakim zavijanjem sirene reci Grega Hejla odzvanjale su joj u mislima: Iskreno mi je zao zbog Dejvida Bekera. Pomislila je da će poludeti.

Samo što nije skočila i istrčala u prizemlje Odeljenja kriptografije kada se ono što je čekala konačno desilo. Stratmor je okrenuo prekidač i isključio svu struju.

Istog trenutka, ODJELJENJE kriptografije je zapalo u tišinu. Sirene se zaustaviše u pola zavijanja, a monitori u Čvoru 3 zatitraše i ugasiše se. Leš Grega Hejla nestao je u tami, i Suzan instinktivno priljubi noge uz telo, podižući ih na sofu. Uvila se čvršće u Stratmorov sako.

Tama.

Muk.

Nikada ne bese čula takvu tišinu u Odeljenju kriptografije. Uvek je bilo prisutno brujanje generatora. Međutim, sada nije bilo ničega - samo velika zver koja nadima grudi i ispušta uzdah olakšanja. Pucketa, šišti, polako se hladeći. Suzan sklopi oči i poče da se moli za Dejvida. Molitva je bila jednostavna - da Bog zaštiti čoveka kojeg je volela.

Kao ateista, Suzan nije očekivala odgovor na svoju molitvu. Međutim, kada je osetila iznenadno podrhtavanje na grudima, naglo se uspravila. Prislonila je ruke na grudi. Trenutak kasnije je shvatila. Vibracije koje je osetila nisu bile Božje delo - dopirale su iz džepa načelnikovog sakoa. Uključio je vibraciju bez zvuka na svom pejdžeru. Neko je načelniku slao poruku.

Šest spratova niže, Stratmor je stajao pored prekidača strujnog kola. Pod-nivoi Odeljenja kriptografije sada su bili mračni poput najcrnje noći. Za trenutak je stajao, uživajući u tmini. Voda se slivala sa krova. Bila je to ponoćna oluja. Stratmor zabaci glavu i pusti da mu tople kapljice speru osećanje krivice. Ja sam onaj koji opstaje. Spustio se na kolena i sprao ostatke Čartru-kijanovog mesa sa svojih ruku.

Snovi koje je vezivao za Digitalnu tvrđavu su propali. To je mogao da prihvati. Sada je Suzan bila sve što mu je važno. Po prvi put u nekoliko decenija, iskreno je razumeo da je u životu bilo i dragih stvari osim države i časti. Žrtvovao sam najbolje godine zbog države i časti. Ali staje sa ljubavlju? Suviše dugo se lišavao ljubavi. to zbog čega? Da mirno gleda kako nekakav mladi profesor krade njegov san? Stratmor je stvorio Suzan. On ju je štiti-

tio. On ju je zaslužio. A sada će je napokon i dobiti. Suzan će potražiti utočište u njegovom zagrljaju kada ne bude nikoga kome bi se mogla okrenuti. Obratiće se njemu, bespomoćna, pogođena gubitkom - i vremenom će joj on pokazati da ljubav leci sve rane.

Čast. Država. Ljubav. Dejvid Beker je trebalo da umre zbog svega toga.

Načelnik Stratmor se popeo kroz vrata u podu poput Lazara iz sveta mrtvih. Uprkos natopljenoj odeći, korak mu je bio lak. Zaputio se ka Čvoru 3 - ka Suzan. Ka svojoj budućnosti.

Prizemlje Odeljenja kriptografije ponovo je bilo okupano svetlošću. Fre-on je tekao naniže, kroz TRANSLTR koji se pušio, poput oksidirane krvi. Stratmor je znao da će proteći nekoliko minuta pre nego što rashladni gas stigne do podnožja kućišta i spreči zapaljenje najnižih procesora, ali bio je siguran daje na vreme

delovao. Pobednički je uzdahnuo, ne sluteći ni za trenutak istinu - da je već suviše kasno.

Ja sam onaj koji opstaje, pomislio je. Ne obazirući se na zjapeću rupu u zidu Čvora 3, prišao je elektronskim vratima. Zujeći su se otvorila. Zakoračio je unutra.

Suzan je stajala pred njim, mokra i razbarušena u njegovom sakou. Izgledala je poput brucoškinje koju je iznenadila kiša. On se osećao poput studenta diplomca koji joj je pozajmio svoj džemper sa grbom fudbalskog univerzitetskog tima. Po prvi put u mnogo godina, osetio se mladim. San mu se ostvarivao. Međutim, kada se približio, osetio je da gleda u oči ženu koju nije prepoznavao. Pogled joj je bio poput leda. Nežnost i blagost behu nestale. Suzan Flečer je stajala ukočeno, poput nepomične statue. Jedino kretanje koje se moglo videti bile su suze koje su joj navirale na oči.

"Suzan?"

Jedna suza joj se skotrlja niz obraz koji je podrhtavao.

"Sta je bilo?" upitao ju je.

Bara krvi ispod Hejlovog tela proširila se po tepihu poput naftne mrlje. Stratmor sa nelagodom pogleda leš, potom vrati pogled na Suzan. Da U je moguće da zna? To nikako nije moglo biti moguće. Stratmor je znao daje zametnuo svaki trag.

"Suzan?" rekao je, koraknuvši ka njoj. "Sta je bilo?"

Suzan se nije pomerila.

"Jeste li zabrinuti zbog Dejvida?"

Gornja usna joj lako zadrhta.

Stratmor joj priđe bliže. Zeleo je da ispruži ruku ka njoj, ali je oklevao.

Pomen Dejvidovog imena je očito razbio branu tuge. Isprva polako - drhtaj, pa drhtanje. A potom gromoviti talas tuge kao daje potekao njenim vena-

ma. Jedva u stanju da kontroliše usne koje su podrhtavale, Suzan zausti da nešto kaže. Ništa se nije čulo.

Ne skidajući ledeni pogled sa Stratmora, izvukla je ruku iz džepa njegovog sakoa. U ruci joj se nalazio nekakav predmet. Ispružila je ruku, drhteći. Stratmor kao daje napola očekivao da spusti pogled i ugleda beretu uperenu u svoj stomak. Međutim, pištolj je i dalje bio na podu, bezbedno smešten u Hejlovu ruku. Ono što je Suzan držala bilo je manje. Stratmor spusti pogled i trenutak kasnije shvati.

Dok je zurio u nju, stvarnost se izvitoperila, a vreme usporilo tako da je sad mililo. Mogao je da čuje otkucaje sopstvenog srca. Čovek koji je toliko godina pobeđivao divove sada je pobeđen u trenutku. Poražen ljubavlju -sopstvenom ludošću. U jednostavnom nastupu viteštva, dao je Suzani svoj sako. I zajedno sa njim, svoj pejdžer.

Sada je Stratmor bio taj koji se ukrutio. Suzanina ruka se tresla. Pejdžer pade blizu Hejlovihi nogu. Sa izrazom zapanjenosti i osećanja izdaje, koji Stratmor nikada neće zaboraviti, Suzan Flečer žurno projuri pored njega i izađe iz Čvora 3.

Načelnik ju je pustio da ode. Usporenim pokretom se sagnuo i dohvatio pejdžer. Nije bilo novih poruka - Suzan ih je sve pročitala. Stratmor je očajnički čitao listu.

PREDMET: ENSEITANKADO - UKLONJEN PREDMET: PJER KLUŠ AR - UKLONJEN PREDMET: HANS HUBER - UKLONJEN PREDMET: ROSIO EVA GRANADA - UKLONJENA...

Spisak"se nastavljao. Stratmor oseti kako ga preplavljuje talas užasa. Mogu da joj objasnim! Ona će razumeti! Čast! Država! Ali postojala je još jedna poruka, poruka koju još nije bio video -jedna poruka koju nikada ne bi mogao da objasni. Drhteći, došao je do nje.

PREDMET: DEJVID BEKER - UKLONJEN Stratmor pognu glavu. Njegov san je bio završen.

uzan je teturajući izašla iz Čvora 3.

PREDMET: DEJVID BEKER - UKLONJEN

Kao u snu, kretala se ka glavnom izlazu iz Odeljenja kriptografrje. Glas Grega Hejla odzvanjao joj je u glavi: Suzan, Stratmor će me ubiti! Suzan, načelnik je zaljubljen u tebe!

Stigla je do ogromnih kružnih vrata i očajnički počela da pritiska tipke na tastaturi. Vrata se nisu ni pomerila. Pokušala je ponovo, ali ogromna ploča se

nije okretala. Suzan prigušeno vrisnu - činilo se da je nestanak struje izbrisao sve izlazne šifre. I dalje je bila zatočena.

Bez upozorenja, dve ruke se stegnuše oko nje, obuhvatajući poluobamrlo telo.

Dodir je bio poznat, a ipak odvratn. Nedostajala mu je sirova snaga Grega Hejla, ali je u njemu bilo nekakve očajničke grubosti, nekakve unutrašnje odlučnosti, poput čelika.

Suzan se okrenu. Čovek koji ju je zadržavao bio je očajan, prestravljen. Bilo je to lice kakvo još ne bese videla.

"Suzan", molio ju je Stratmor, držeći je. "Mogu da objasnim."

Pokušala je da ga odgurne.

Stratmor ju je čvrsto držao.

Pokušala je da vrisne, ali nije imala glasa. Pokušala je da pobegne, ali snažne ruke su je držale, povlačeći je natrag.

"Volim te", šaputao je glas. "Uvek sam te voleo."

Želudac joj se prevrtao.

"Ostani sa mnom."

Po glavi su joj se rojili užasni prizori - Dejvidove svetlozelene oči, kako se polako sklapaju po poslednji put; leš Grega Hejla iz kojeg krv ističe na tepih; Fil Cartrukijan spržen i slomljen na generatorima.

"Bol će proći", rekao je glas. "Ponovo ćeš voleti."

Suzan ništa nije čula.

"Ostani sa mnom", preklinjao ju je glas. "Ja ću ti zalečiti rane." ,

Bespomoćno se opirala.

"Učinio sam to radi nas. Stvoreni smo jedno za drugo. Suzan, volim te." Reci su kuljale iz njega kao daje čekao čitavu deceniju da ih izgovori. "Volim te! Volim te!"

Tog trenutka, tridesetak metara odatle, kao da opovrgava Stratmorovo ogavno priznanje, TRANSLTR se oglasi divljim, bezosećajnim piskom. Zvuk

I

je bio potpuno nov - udaljeno, zlosutno pištanje koje kao da je poput zmiје raslo u dubinama silosa. Freon, kako se činilo, nije na vreme stigao do cilja. Stratmor pusti Suzan i okrenu se ka kompjuteru vrednom dva milijarde dolara. Oči mu se razrogačiše od užasa. "Ne!" Uhvatio se za glavu. "Ne!"

Raketa od šest spratova počela je da podrhtava. Stratmor se zatetura nesigurnim korakom ka grmećoj konstrukciji. Potom pade na kolena, poput grešnika pred razgnevljenim bogom. Nije vredelo. U podnožju silosa, titani-jumsko-stroncijumski procesori TRANSLTR-a su se upravo zapalili.

Vatrena lopta koja je jurila naviše, kroz tri miliona silikonskih čipova, ispuštala je jedinstven zvuk. Pucketanje logorske vatre, zavijanje tornada, kuljanje gejzira praćeno parom... sve to je bilo zatočeno unutar ljuštore koja je odzvanjala. Bio je to đavolji dah koji je jurio kroz zatvorenu pećinu, tragajući za izlazom. Stratmor je klečao, prikovan na mestu užasnom bukom koja se dizala ka njima. Najskuplji kompjuter na svetu samo što nije postao osmospratni pakao.

Usporenim pokretima, Stratmor se okrenuo ka Suzan. Stajala je kao para-lisana pored vrata Odeljenja kriptografije. Stratmor je zurio u njeno suzama obliveno lice. Činilo se da svetluca pod fluorescentnim svetlom. Ona je anđeo, pomislio je. Pokušavao je da uhvati njen pogled, nadajući se raju -ali sve što je video bila je smrt. Bila je to smrt poverenja. Ljubav i čast su iščezle. Fantazija koja gaje održavala svih tih godina bila je mrtva. Nikada neće imati Suzan Flečer. Nikada. Iznenadni osećaj praznine koji ga je šćepao bio je jači od njega.

Suzan je neodređeno gledala u pravcu TRANSLTR-a. Znala je daje vatrena lopta, zatočena u svojoj keramičkoj ljusci, jurila ka njima. Osećala je kako se penje sve brže, hraneći se kiseonikom koji su oslobađali zapaljeni čipovi. Za koji trenutak, ODJELJENJE kriptografije će se pretvoriti u pakao.

Razum joj je govorio da beži, ali teret Dejvidove smrti pritiskao je sve oko nje. Učinilo joj se da čuje njegov glas kako je doziva, kako joj govori da pobegne, ali nije imala kuda. ODJELJENJE kriptografije je bila zatvorena grobnica. Nije važno; pomisao na smrt je nije plašila. Smrt će zaustaviti bol. Biće sa Dejvidom.

Prizemlje Odeljenja kriptografije poče da podrhtava, kao da se ispod njega ljutito morsko čudovište izdizalo iz dubina. Činilo joj se daje Dejvi-dov glas doziva. Beži, Suzan! Beži!

Stratmor se sada kretao ka njoj, a lice mu je bilo poput nekakvog udaljenog sećanja. U njegovim hladnim sivim očima nije bilo života. Patriota koji je u njenim očima živeo kao heroj sada je bio mrtav – sada je bio ubica. Iznenada je osetila njegove ruke ponovo na sebi, kako je očajnički stežu. Poljubio ju je u obraze. "Oprosti mi", molio ju je. Pokušala je da ga odgurne, ali Stratmor ju je držao.

TRANSLTR poče da se trese poput projektila koji se sprema za poleta-nje.

Prizemlje Odeljenja kriptografije takođe se treslo. Stratmor ju je držao još čvršće. "Zagrli me, Suzan. Potrebna si mi."

Mahniti nalet gneva proširio joj se udovima. Dejvidov glas joj se ponovo obraćao. Volim te! Beži! Pod iznenadnim naletom energije, Suzan se otrgla. Rika TRANSLTR-a je postala zaglušujuća. Vatra je bila na vrhu silosa. TRANSLTR je ječao, napinjući se po šavovima.

Dejvidov glas kao da je podigao Suzan, kao da ju je vodio. Jurnula je preko prizemlja Odeljenja i počela da se penje Stratmorovim stepenicama. Iza nje, TRANSLTR je ispuštao zaglušujući krik.

Dok se poslednji od silikonskih čipova raspadao, strašan nalet vreline probio se kroz gornji poklopac silosa; delići keramike razleteše se deset metara u vazduh. Istog trenutka, vazduhom ispunjen kiseonik u Odeljenju kriptografije jurnuo je unutra, ispunjavajući ogroman vakuum.

Suzan je stigla do gornjeg odmorišta i čvrsto se uhvatila za ogradu kada je ogroman nalet vetra zahvatio njeno telo. Okrenuo ju je na vreme da vidi kako zamenik direktora operative, daleko ispod, zuri u nju, stojeći pored TRANSLTR-a. Svuda oko njega besnela je oluja, a ipak je u njegovim očima videla mir. Usne mu se razdvojiše, i ona na njima pročitla njegovu po-slednju reč. "Suzan."

Vazduh koji je jurnuo u TRANSLTR se zapalio. U jednom sjajnom bljesku svetlosti, načelnik Stratmor se pretvorio iz čoveka u siluetu, u legendu.

Kada je eksplozija stigla do Suzan, odbacila ju je oko pet metara unazad, u Stratmorovu kancelariju. Sve čega se sećala bila je vrelina koja je pržila.

Na prozoru direktorske sale za sastanke, visoko iznad kupole Odeljenja kriptografije, pojavila se se tri lica, bez daha. Eksplozija je potresla čitav kompleks Agencije. Liland Fontejn, Ced Brinkerhof i Midž Milken su zurili kroz prozor u bezglasnom užasu.

Na dvadeset metara ispod njih, kupola Kriptografskog odeljenja je gore-la. Krov od polikarbonata je i dalje bio netaknut, ali ispod providne ljuske besnela je vatra. Crni dim se kovitlao poput magle unutar kupole.

Tri lica su bez reci zurila naniže. Prizor je bio na neki jeziv način veličanstven.

Fontejn je dugo stajao. Naposletku progovori, tihim ali sigurnim glasom: "Midž, neka se tim okupi ovde... smesta."

Na drugoj strani sale, Fontejnov telefon je počeo da zvoni.

Bio je to Džaba.

Suzan nije imala predstavu koliko je vremena proteklo. Grlo joj je gore-lo, i to ju je prizvalo k svesti. Dezorijentisano je gledala oko sebe. Ležala je na tepihu iza radnog stola. Jedino svetlo u prostoriji bilo je neobično narandžasto treperenje. Vazduh je mirisao na spaljenu plastiku. Prostorija u kojoj se nalazila bila je tek ogoljena ljuska. Zavesa su gorele, a zidovi od pleksiglasy su tinjali.

Potom se setila svega.

Dejvid.

U naletu panike, podigla se na noge. Vazduh ju je peckao u dušniku. Teturajući, zaputila se ka pragu, tražeći izlaz. Dok je prelazila preko praga, noga joj se zaljuljala iznad ambisa; u poslednji čas se uhvatila za dovratnik. Most je nestao. Petnaest metara ispod nje nalazila se izuvijana ruševina metala koji se pušio. Suzan je užasnuto prelazila pogledom preko prizemlja Odeljenja kriptografije. Bilo je to more vatre. Istopljeni ostaci tri miliona silikonskih

čipova izletali su iz TRANSLTR-a poput lave. Gust, oštar dim kuljao je naviše. Suzan je prepoznala taj miris. Silikonski dim. Smrtonosan otrov. Povlačeći se u ono što je ostalo od Stratmorove kancelarije, počela je da oseća slabost. Grlo joj je gorelo. Čitavo mesto je bilo ispunjeno svetlošću vatre. Kriptografsko ODJELJENJE je umiralo. I ja ću umreti, pomislila je. Za trenutak joj je na pamet pao jedini mogući izlaz - Stratmorov lift. Ali znala je da nema koristi od toga; nije bilo šanse da je elektronika preživela eksploziju. Međutim, dok se probijala kroz sve gušći dim, setila se Hejlovih reci: Lift pokreće struja iz glavne zgrade! Video sam nacrt! Suzan je znala da je to tačno. Takođe je znala daje čitav tunel obložen ojačanim betonom. Dim se u kovitlacima podizao svuda oko nje. Posrtala je ka vratima lifta. Međutim, kada je stigla tamo, videla je da dugme za pozivanje lifta nije svetlelo. Uzaludno je udarala po beživotnoj tabli; potom pade na kolena i zalupa po vratima. Zaustavila se gotovo istog trenutka. Nešto je zujalo iza zatvorenih vrata. Ona preplašeno podiže pogled. Zvučalo je kao da njen provo, stiže! Suzan ponovo počela da pritiska dugme. Ponovo se čulo zujanje iza vrata. Odjednom je videla. Dugme za pozivanje liftu uopšte nije neispravno samo je prekriveno crnim pepelom. Sada je slabašno sijalo ispod njenih umrljanih prstiju.

Ima struje!

U naletu nade, ona ponovo pritisnu dugme. Iza vrata se nešto iznova i iznova čulo. Mogla je da čuje kako radi ventilator u kabini lifta. Lift je ovde! Zašto se prokleta vrata ne otvaraju? Kroz dim je uspela da nazre malu sekundarnu komandnu tablu - tipke obeležene slovima, od A do Z. Suzan se seti i preplavi je očajanje. Lozinka.

Dim je počinjao da se provlači između istopljenih okvira prozora. Ona ponovo zalupa po vratima. Nisu htela da se otvore. Lozinka! mislila je. Stratmor mi nikada nije rekao lozinku! Silikonski dim je sada ispunjavao kancelariju. Gušeći se, Suzan klonu na vrata lifta. Bila je poražena. Ventilator je radio na svega metar od nje. Ležala je tamo, omamljena, boreći se da udahne vazduh.

Sklopila je oči, ali ponovo ju je probudio Dejvidov glas. Beži, Suzan! Otvori vrata! Beži! Otvorila je oči očekujući da ugleda njegovo lice, te užarene zelene oči, taj nestašni osmeh. Ali ugledala je slova od A do Z. Lozinka...

Zurila je u slova na komandnoj tabli. Jedva daje mogla da se usredsredi na njih. Na LED ekranu ispod tastature pet praznih mesta čekalo je da se u njih unese lozinka. Lozinka od pet slova, pomislila je. Istog trenutka je izračunala verovatnoću: dvadeset i šest na peti stepen; 11.881.376 mogućih varijanti. Ako bi svaki unos trajao po jednu sekundu, trebalo bi joj devetnaest nedelja... Dok je ležala, gušeći se, na podu ispod komandne table, javio joj se na-čelnikov molećivi glas. Ponovo ju je dozivao. Volim te, Suzan! Uvek sam te voleo! Suzan! Suzan! Suzan...

Znala je daje mrtav, a ipak je njegov glas bio neumoran. Iznova i iznova je čula svoje ime.

Suzan... Suzan...

Potom, u jednom trenutku jasne, jezive vizije, ona shvati.

Slabašno podrhtavajući, pružila je ruku ka tastaturi i ukucala lozinku.

S... U... Z... A... N

Sekund kasnije, vrata se otvoriše.

Stratmorov lift se brzo spuštao. U kabini, Suzan je duboko uvlačila svež vazduh u pluća. Omamljena, oslonila se na zid kabine dok se lift zaustavljao. Trenutak kasnije, začulo se prebacivanje nekakvih menjača i prenosnik ponovo počeo da se kreće, ovog puta horizontalno. Suzan je osećala kako lift ubrzava, tutnjeći ka glavnom kompleksu Agencije. Naposljetku se uz zujanje zaustavi i vrata se otvoriše.

Zakašljavši se, Suzan Flečer teturajući izađe u mračni betonski hodnik. Našla se u tunelu - uskom tunelu sa niskom tavanicom. Dvostruka žuta linija protezala se ispred nje. Nestajala je u praznoj, mračnoj šupljini.

Podzemni autoput...

Nesigurnim korakom se zaputila ka tunelu, pridržavajući se za zid. Iza nje, vrata lifta se zatvoriše. Suzan Flečer je ponovo bila gurnuta u mrak.

Muk.

Ničega osim tihog brujanja u zidovima.

Brujanja koje je postajalo sve glasnije.

Odjednom, kao da je počelo da sviće. Tama se pretvorila u sivu izmaglicu. Zidovi tunela počеше da poprimaju oblik. Iznenada, neko malo vozilo izjuri iza ugla; farovi je zaslepeše. Posrnula je ka zidu, zaklonivši oči. Osetila je nalet vazduha i vozilo prozuja pored nje.

Trenutak kasnije, začula se zaglušujuća škripa guma po betonu. Zujanje joj se ponovo približavalo, ovog puta u rikverc. Nekoliko sekundi kasnije vozilo se zaustavilo pored nje.

"Gospođice Flečer!" uzviknuo je zapanjeni glas.

Suzan pogleda odnekud poznatu priliku na vozačkom sedištu električnih kolica za golf.

"Isuse." Covek je bio bez daha. "Jeste li dobro? Mislili smo da ste mrtvi!"

Suzan je tupo zurila.

"Čed Brinkerhof", promucio je, zureći u zapanjenu kriplogial"kiiju. "Lični asistent direktora."

Jedino što je Suzan uspela da izusti bio je omamljeni jecaj. "TRANS-LTR..."

Brinkerhof klimnu glavom. "Zaboravite na lo. Upadajte"

Snop farova kolica za golf bacao je svetlosl po zidu limcla, "Imamo virus u glavnoj bazi podataka", rekao ji- Unuki-ihol, "Znam", Suzan ču sebe kako šapuće.

"Morate da nam pomognete." Suzan je potiskivala suze. "Stratmor... on je..."

"Znamo", rekao je Brinkerhof. "Zaobišao je Oklopnu rukavicu." "Da... i..." Reci joj zapeše u grlu. Ubio je Dejvida! Brinkerhof joj spusti ruku na rame. "Skoro smo stigli, gospođice Flečer. Samo se držite."

Brza golf kolica zavise iza ugla i zaustaviše se. Pored njih se pod pravim uglom u odnosu na tunel pružao hodnik, mutno osvetljen crvenim podnim osvetljenjem.

"Hajdete", rekao je Brinkerhof, pomažući joj da izađe.

Poveo ju je u hodnik. Suzan je lebdela iza njega u magli. Popločani prolaz se strmo spuštao. Suzan se uhvatila za rukohvat i počela da se spušta za

Brinkerhofom. Vazduh je postajao hladniji. Nastavili su da se spuštaju.

Kada su se spustili dublje u zemlju, tunel je postao uži. Odnekud iza njih začuo se eho koraka - snažan, odlučan hod. Koraci postadoše glasniji. I Brinkerhof i Suzan se zaustaviše i okrenuše.

Ka njima je išao ogroman crni muškarac. Suzan ga nikada ranije ne bese videla.

Dok im je prilazio, posmatrao ju je prodornim pogledom.

"Ko je to?" upitao je.

"Suzan Flečer", odgovorio je Brinkerhof.

Ogromni čovek upitno izvi obrve. Čak i tako čađava i mokra, Suzan Flečer je bila lepša nego što je zamišljao. "A načelnik?" upitao je.

Brinkerhof odmahnu glavom.

Čovek ne reče ništa. Za trenutak je odvratio pogled. Potom se ponovo okrenu ka Suzan. "Liland Fontejn", rekao je, pružajući joj ruku. "Drago mi je da ste dobro."

Suzan je zurila u njega. Uvek je znala da će jednog dana upoznati direktora, ali ovo nije bilo upoznavanje kakvo je zamišljala.

"Hajdete, gospođice Flečer", rekao je Fontejn, polazeći ispred njih. "Biće nam potrebna sva moguća pomoć."

U crvenkastoj izmaglici u dnu tunela pojavio se čelični zid koji im se is-prečio na putu. Fontejn mu priđe i ukuca ulaznu lozinku u uvučenu kutiju sa tastaturom.

Potom položi desnu ruku na malu staklenu tablu. Bljesnuo je snop svetlosti.

Trenutak kasnije, ogroman zid se tutnjeći pomeri ulevo.

Postojala se samo jedna prostorija u Agenciji koje je bila svetija od Ode-ljenja kriptografije, i Suzan Flečer je osećala da će upravo ući u nju.

Komandni centar glavne baze podataka Agencije za nacionalnu bezbed-nost izgledao je poput umanjene kontrolne prostorije agencije NASA. Desetak kompjuterskih radnih stanica stajalo je okrenuto ka video-bimu dimenzija devet sa dvanaest metara, koji je zauzimao čitav jedan zid na drugom kraju prostorije. Na ekranu su se brzo smenjivali brojevi i dijagrami, pojavljujući se i nestajući kao da neko surfuje po kanalima. Šačica tehničara mahnito je jurcala od stanice do stanice, vukući sa sobom duge nizove kompjuterskih ispisa i uzvikujući zapovesti i uputstva. Bio je to haos.

Suzan je zurila u to neverovatno ODJELJENJE. Nejasno se sećala da je 250 tona zemlje bilo iskopano kako bi se ono napravilo. Prostorija je bila smeštena na 65 metara ispod zemlje, gde je bila potpuno otporna na elektroma-gnetne bombe i nuklearne eksplozije.

Za izdignutom radnom stanicom u središtu prostorije stajao je Džaba. Urlao je naređenja sa svoje platforme kao daje kralj koji se obraća podanicima. Na osvetljenom ekranu tik iza njega nalazila se poruka. Suzan je se suviše dobro sećala. Tekst veličine bilborda zlosutno je visio nad Džabinom glavom:

SAMO ĆE VAS ISTINA SADA SPASITI

UNESITE KLJUČ:

Kao da je zatočena u nekakvoj nadrealnoj noćnoj mori, Suzan je pošla za Fontejnem ka podijumu. Čitav njen svet pretvorio se u usporenu mrlju.

Džaba ih ugleda i okrenu se ka njima poput razjarenog bika. "Sa razlogom sam ugradio Oklopnu rukavicu!"

"Oklopna rukavica ne postoji više", mirno je odgovorio Fontejn.

"Bajate vesti, direktore", brecnuo se Džaba. "Vazdušni udar me je bacio na dupe! Gde je Stratmor?"

"Načelnik Stratmor je mrtav."

"Jebena poetska pravda."

"Smirite se, Džaba", naredio je direktor. "Obavestite nas o razvoju događaja. Koliko je opasan ovaj virus?"

Džaba je za trenutak zurio u direktora a potom, bez upozorenja, prсну u smeh.

"Virus?" Njegovo grubo, promuklo cerekanje odzvanjalo je podzemnom prostorijom.

"Mislite da je ovo virusi"

Fontejn je i dalje bio priseban. Džaba je preterao sa svojom drskošću, ali Fontejn je znao da ovo nije ni vreme ni mesto da se time bavi. Ovde dole, Džaba je bio iznad samog Boga. Kompjuterski problemi se, nekim čudom, nisu osvrtnali na uobičajeni komandni lanac.

"Ovo nije virus?" sa nadom je uzviknuo Brinkerhof.

Džaba prezrivo frknu. "Virusi imaju replikacione stringove, lepi moj! Ovo nema!" Suzan se motala okolo, nesposobna da se usredsredi.

"Pa, šta se onda dešava?" upitao je Fontejn. "Mislilo sam da imamo virus."

Džaba duboko uzdahnu i snizi glas. "Virusi...", počeo je, brišući znoj sa lica.

"Virusi se razmnožavaju. Oni stvaraju klonove. Oni su tašti i glupi -binarni egomanijacii. Pune naše mile kompjutere brže od zečeva. U tome je njihova slabost - možete da ih ukrstite sa nečim i tako uništite, ako znate šta radite. Na nesreću, ovaj program nema ego, nema potrebu da se razmnožava. Razborit je i usredsređen. Zapravo, kada ispuni svoj zadatak ovde, ve-rovatno će počinuti digitalno samoubistvo." Džaba pobožno ispruži ruke ka propasti projektovanoj na ogromnom ekranu. "Dame i gospodo." Uzdahnuo je. "Upoznajte kamikazu među kompjuterskim napastima... a to je kompjuterski crv."

"Crv?" zaječao je Brinkerhof. Termin je bio suviše običan za tako podmuklog uljeza.

"Crv." Džaba se pušio od gneva. "Nema kompleksne strukture, samo instinkt - jedi, kenjaj, puzi. To je to. Jednostavnost. Smrtonosna jednostavnost. Čini ono stoje programiran da čini i potom nestaje."

Fontejn je oštro posmatrao Džabu. "A staje ovaj crv programiran da radi?"

"Nemam pojma", odgovori Džaba. "Za sada se širi i vezuje za sve naše poverljive podatke. Nakon toga bi mogao da uradi bilo šta. Mogao bi da odluči da izbriše sve fajlove, ili bi mogao jednostavno da odluči da nacрта nasmejana lica po izvesnim izveštajima iz Bele kuće."

Fontejnov glas je bio miran i pribran. "Možete li ga zaustaviti?"

Džaba ispusti dug uzdah i okrenu se ka ekranu. "Nemam pojma. Sve zavisi od toga koliko je ljut bio njegov tvorac." Pokazao je na poruku na zidu. "Želi li iko da mi kaže šta to, do đavola, znači?"

SAMO ĆE VAS ISTINA SADA SPASITI

UNESITE KLJUČ:

Džaba je čekao odgovor; nije bilo nijednog. "Čini mi se da se neko poigrava sa nama, direktore. Učena. Ovo je zahtev za otkup, ako gaje ikada bilo." Suzanin glas je bio šapat, prazan, šupalj. "To je... Ensei Tankado." Džaba se okrenu ka njoj. Za trenutak ju je posmalrao razrogačenih očiju. "Taiikatlo?"

Suzan slabašno klimnu glavom. "Želeo je naše priznanje... u vezi sa TRANSLTR-om... ali to gaje koštalo..."

"Priznanje?" zapanjeno je prekide Brinkerhof. "Tankado želi da priznamo da imamo TRANSLTR? Rekao bih daje za to malo kasno!"

Suzan zausti nešto da kaže, ali Džaba ulete. "Čini se da Tankado ima obustavni kod", rekao je, podigavši pogled ka poruci na ekranu.

Svi se okrenuše.

"Obustavni kod?" ponovi Brinkerhof.

Džaba klimnu glavom. "Da. Ključ koji će zaustaviti crva. Jednostavno rečeno, ako mi priznamo da imamo TRANSLTR, Tankado će nam dati obustavni kod. Mi ćemo ga uneti i sačuvati bazu podataka. Dobrodošli u svet digitalnog iznuđivanja."

Fontejn je stajao poput stene, ne trepnuvši. "Koliko vremena imamo?"

"Oko jedan sat", rekao je Džaba. "Taman dovoljno vremena da sazove-mo konferenciju za štampu i olakšamo sebi dušu."

"Dajte nam preporuku", zahtevao je Fontejn. "Šta predlažete da uradimo?"

"Preporuku?" u neverici je ponovio Džaba. "Hoćete preporuku? Daću vam ja preporuku! Prekinite da se zajebavate, eto šta treba da uradite!"

"Polako", upozorio ga je direktor.

"Direktore", Džaba uzbuđeno reče. "U ovom trenutku, Ensei Tankado poseduje ovu bazu podataka! Dajte mu šta god da želi. Ako želi da čitav svet sazna za TRANSLTR, zovite CNN i priznajte sve što imate da priznate. TRANSLTR je sada ionako samo rupa u zemlji - više nije važno."

Nastade muk. Činilo se da Fontejn razmatra mogućnosti. Suzan zausti da nešto kaže, ali Džaba je preteče.

"Šta čekate, direktore! Pozovite Tankada telefonom! Recite mu da pristajete na njegovu igru! Potreban nam je taj obustavni kod, ili će čitavo ovo mesto propasti!"

Niko se nije ni pomerio.

"Jeste li poludeli?" urlao je Džaba. "Pozovite Tankada! Recite mu da se predajemo! Nabavite mi taj obustavni kod! SMESTA!" Džaba zgrabi svoj mobilni telefon i uključi ga. "Nema veze! Dajte mi njegov broj! Sam ću pozvati tog malog skota!"

"Nemojte se truditi", prošaputa Suzan. "Tankado je mrtav."

Nakon trenutka zbunjenosti i zapanjenosti, sav značaj toga pogodi Džabu poput metka u stomak. Ogromni tehničar SIGURNOSTi sistema izgledao je kao da će se raspasti. "Mrtav? Ali onda... to znači... mi ne možemo..."

"To znači da nam je potreban novi plan", reče Fontejn jednostavno.

Džabine oči su i dalje bile staklaste od šoka kada je neko u stražnjem delu sobe počeo mahnito da urla.

"Džaba! Džaba!"

Bila je to Soši Kuta, njegov glavni tehničar. Pritrčala je podijumu, vukući za sobom ogromni kompjuterski ispis. Bila je prestravljena.

"Džaba!" rekla je bez daha. "Crv... Upravo sam otkrila sta je programiran da uradi!" Soši mu gurnu papir u ruke. "Izvukla sam ovo nakon testa aktivnosti sistema! Izolovali smo izvršnekomande crva - pogledaj programski kod! Pogledaj šta namerava da uradi!"

Šef SIGURNOSTi sistema zbunjeno je čitao. Potom se uhvatio za rukohvat da ne padne.

"Oh, Isuse", rekao je bez daha. "Tankado... skote jedan!"

Džaba je tupo zurio u ispis koji mu je Soši upravo pružila. Prebledevši, obrisao je rukavom čelo. "Direktore, nemamo izbora. Moramo da isključimo napajanje baze podataka."

"Neprihvatljivo", odgovorio je Fontejn. "Posledice bi bile užasne."

Džaba je znao daje direktor u pravu. Preko tri hiljade ISDN linija iz čitavog sveta bilo je povezano sa bazom podataka Agencije. Svakog dana su vojni zapovednici pristupali najnovijim satelitskim snimcima suparničkih pokreta. Inženjeri su preuzimali njima dostupne nacрте novog naoružanja. Terenski operativci pristupali su najnovijim podacima o misijama. Baza podataka Agencije pružala je osnovu hiljadama američkih vladinih operacija. Ako bi je bez upozorenja isključili, izazvali bi obaveštajni mrak od kojeg bi zavisili životi širom planete.

"Svestan sam šta to znači, gospodine", rekao je Džaba, "ali nemamo izbora." "Objasnite", naredio je Fontejn. Bacio je brz pogled na Suzan koja je stajala pored njega, na podijumu. Činilo se daje kilometrima daleko. Džaba duboko uzdahnu i ponovo obrisa čelo. Samo jedan pogled na njegovo lice govorio je grupi okupljenoj na podijumu da im se neće dopasti to što je imao da im kaže.

"Ovaj crv", počeo je Džaba. "Ovaj crv ne predstavlja običan degenerativni ciklus. To je selektivni ciklus. Drugim recima, to je crv sa razvijenim ukusom." Brinkerhof zausti da nešto kaže, ali Fontejn mu dade znak da ćuti.

"Najdestruktivnije aplikacije sasvim izbrišu bazu podataka", nastavio je Džaba, "ali ova aplikacija je složenija. Ona briše samo one fajlove koji potpadaju pod izvesne parametre."

"Hoćete da kažete da neće napasti čitavu bazu podataka?" pun nade upita Brinkerhof. "To je dobro, zar ne?"

"Nije!" provalilo je iz Džabe. "To je loše! To je veoma loše!"

"Smirite se!" naredio je Fontejn. "Kakve to parametre ovaj crv traži? Vojne? Tajne operacije?"

Džaba je odmahivao glavom. Pogledao je Suzan, koja je i dalje bila odsutna, a potom mu se pogled susrete sa direktorovim. "Gospodine, kao što znate, svako ko spolja želi da se poveže sa ovom bazom podataka mora da prođe kroz niz sigurnosnih kapija pre nego što mu pristup bude dozvoljen."

Fontejn klimnu glavom. Hijerarhija pristupa bazi podataka je bila genijalno osmišljena; ovlašćeno osoblje je moglo da pristupi bazi preko Interneta i globalne mreže. U zavisnosti od nivoa autorizacije, bio im je odobren pristup samo njima dostupnim oblastima.

"Budući da smo povezani na globalni Internet", objašnjavao je Džaba, "hakeri, strane vlade i ajkule Fondacije za elektronske granice kruže oko ove baze podataka dvadeset četiri časa dnevno, pokušavajući da provale u nju."

"Da", rekao je Fontejn, "i naši bezbednosni filteri ih dvadeset četiri časa dnevno drže na odstojanju. Šta pokušavate da kažete?"

Džaba spusti pogled na ispis. "Pokušavam da kažem sledeće. Tankadov crv se nije okomio na naše podatke." Pročistio je grlo. "Okomio se na naše bezbednosne filtere."

Fontejn je prebledelo. Očigledno je razumeo šta to znači - ovaj crv je imao na meti filtere zahvaljujući kojima je baza podataka Agencije bila po-verljiva. Bez filtera, sve informacije u bazi podataka bi stajale na raspolaganju svakome ko bi im spolja prišao.

"Moramo da isključimo bazu podataka", ponovio je Džaba. "Za oko sat vremena, svaki učenik trećeg razreda koji ima modem moći će da dobije odobrenje za pristup strogo poverljivim informacijama Sjedinjenih Država."

Fontejn je stajao, ne progovorivši ni reč.

Džaba je nestrpljivo čekao; naposljetku se okrenu ka Soši. "Soši! VR! Smesta!" Soši odjuri.

Džaba se često oslanjao na VR. U većini kompjuterskih krugova, VR je označavalo "virtuelnu realnost", ali u Agenciji je značilo viz-rep - vizuelnu reprezentaciju, odnosno vizuelni prikaz događanja. U svetu punom tehničara i političara koji su na različitim nivoima razumevanja tehnike, grafička prezentacija je često bila jedini način da se nešto dokaže; jedan jedini rečiti grafikon obično bi izazivao deset puta veću reakciju od čitavih hrpa tabela. Džaba je znao da će VR trenutne krize istog momenta dokazati ono što je pokušavao da im objasni.

"VR!" povikala je Soši, stojeći za terminalom u zadnjem delu prostorije.

Kompjuterski dijagram pojavio se na zidu ispred njih. Suzan odsutno podiže pogled, izolovana od ludila koje ju je okruživalo. Svi u prostoriji pratili su Džabin pogled, okrenut ka ekranu.

Dijagram koji se nalazio pred njima ličio je na metu. U središtu se nalazio crveni krug sa oznakom PODACI. Oko središta se nalazilo pet koncentričnih kružnica različite debljine i boje. Spoljašnji krug je bio zamagljen, gotovo prozračan.

"Imamo petoslojnu odbranu", objašnjavao je Džaba. "Primarni Bastion Host, dva niza paket filtera za FTP i X-eleven, blokada tunela i PEM prozor autorizacije preuzet direktno sa projekta Tniflc. Spoljašnji stil koji nestaje

predstavlja izloženog domaćina. Gotovo da je sasvim nestao. Za sat vremena, svih pet štitova će takođe nestati. Nakon toga, unutra će pokuljati čitav svet. Svaki bajt podataka Agencije postaće javna svojina."

Fontejn je proučavao VR, a u očima mu se video pritajeni gnev.

Brinkerhof prigušeno jeknu. "Ovaj crv može da čitavom svetu otvori našu bazu podataka?"

"Dečja igra za Tankada", odvratio je Džaba. "Oklopna rukavica je bila naš odbrambeni mehanizam. Stratmor je to upropastio."

"To je objava rata", prošaptao je Fontejn, a u glasu mu se osećala napetost. Džaba odmahnu glavom. "Zaista sumnjam daje Tankado ikada želeo da dođe dovde. Verujem da je nameravao da bude u blizini kako bi mogao to da zaustavi."

Fontejn podiže pogled ka ekranu taman na vreme da vidi kako prvi od pet zidova odbrane u potpunosti nestaje.

"Bastion Host je gotov!" povikala je tehničarka iz pozadine. "Drugi štit je izložen!"

"Moramo da počnemo sa gašenjem", požurivao ih je Džaba. "Sudeći po VR-u, imamo oko četrdeset i pet minuta. Gašenje je složen proces."

To je bilo tačno. Baza podataka Agencije bila je osmišljena tako da bude sasvim sigurno da nikada neće ostati bez napajanja - bilo slučajno, bilo zbog nekog napada. Mnoge mere zaštite za telefon i struju bile su zakopane u ojačanim metalnim kanisterima duboko pod zemljom, a pored napajanja unutar kompleksa Agencije postojala su i mnoga rezervna napajanja sa javne mreže. Gašenje je uključivalo složeni niz potvrda i protokola - i bilo je znatno komplikovanije od prosečnog lansiranja nuklearnih projektila sa podmornice.

"Imamo vremena", rekao je Džaba, "ako požurimo. Ručno gašenje bi trebalo da traje oko trideset minuta."

Fontejn je i dalje zurio u VR; odmeravao je mogućnosti.

"Direktore!" povikao je Džaba. "Kada ti zaštitni zidovi padnu, svaki korisnik na planeti će dobiti odobrenje za pristup najpoverljivijim podacima! I pri tome mislim na gornji nivo! Podaci o tajnim operacijama! Agenti u ino-stranstvu! Imena i lokacije svih unutar federalnog programa zaštite svedo-ka! Potvrde o šiframa za lansiranje! Moramo da gasimo bazu! Smesta!"

Činilo se da to nije delovalo na direktora. "Mora da postoji neko drugo rešenje"

"Da", viknu Džaba, "postoji! Obustavni kod! Međutim, jedini čovek koji ga zna slučajno je mrtav!"

"A staje sa grubom silom?" izlete Brinkerhof sa pitanjem. "Možemo li il.i pogodimo obustavni kod?"

Den Braun

Džaba podiže ruke u vazduh. "Zaboga! Obustavni kodovi su poput ključeva za kodiranje - nasumični! Nemoguće ih je pogoditi! Ako mislite da možete da ubacite 600 triliona varijanti u narednih četrdeset i pet minuta, samonapred!"

"Obustavni kod je u Španiji", rekla je Suzan slabim glasom.

Svi na platformi se okrenuše ka njoj.

Suzan je podigla zamagljen pogled. "Tankado ga je dao nekome dok je umirao."

Svi su izgledali izgubljeno.

"Ključ..." Suzan je drhtala dok je govoirla. "Načelnik Stratmor je poslao nekoga da ga pronađe."

"I?" pitao je Džaba. "Da li ga je Stratmorov čovek pronašao?"

Suzan je pokušala da se suzdrži, ali suze potekoše iz njenih očiju. "Da", gušila se u suzama. "Mislim da jeste."

Vrisak koji je parao uši prolomio se kontrolnom prostorijom. "Ajku!"

BilajetoSoši.

Džaba se munjevito okrenu ka VR-u. Dve tanke linije pojavile su se sa spoljašnje strane koncentričnih kružnica. Ličile su na spermatozoide koji pokušavaju da prodru u nevoljnu jajnu ćeliju.

"Krv je u vodi, narode!" Džaba se ponovo okrenuo ka direktoru. "Potrebna mi je odluka. Ili počinjemo odmah da gasimo bazu, ili nećemo uspeti. Čim ova dva uljeza vide daje Bastion Host pao, začuće se ratni poklič."

Fontejn nije odgovarao. Bio je duboko zamišljen. Smatrao je da vesti Suzan Flečer o tome da je ključ u Španiji obećavaju. Bacio je pogled na Suzan koja je stajala u stražnjem delu prostorije. Nakon što se sručila u stolicu, zarila je glavu u šake i ostala tako, kao u nekom svom svetu. Fontejn nije bio siguran staje tačno dovelo do takve reakcije, ali šta god daje bilo, on sada nije imao vremena.

"Potrebna mi je odluka!" zahtevao je Džaba. "Smesta!"

Fontejn podiže pogled. Mirno je progovorio: "U redu, dobićete je. Nećemo da gasimo bazu podataka. Sačekaćemo."

Džaba zinu od zaprepašćenja. "Molim? Ali to je..."

"Kocka", prekinuo gaje Fontejn. "Kocka na kojoj bismo mogli i da dobijemo." Uzeo je Džabin mobilni telefon i okrenuo broj. "Midž", rekao je. "Ovde je Liland Fontejn. Pažljivo me slušajte..."

bolje bi bilo da znate šta radite, direktore", siktao je Džaba. "Upravo ćemo izgubiti mogućnost da isključimo bazu."

Fontejn nije odgovarao.

Kao na znak, vrata u stražnjem delu komandne prostorije se otvoriše i Midž ulete unutra. Bez daha je stigla do platforme. "Direktore! Centrala upravo sada prebacuje poziv!"

Fontejn se sa očekivanjem okrenu ka ekranu na prednjem zidu. Petnaest sekundi kasnije, ekran je oživeo.

Prizor koji se na ekranu video bio je isprva prekriven snegom i zamrljan, ali postepeno počeo da dobija jasnije obrise. Bila je to QuickTime digitalni prenos podataka - svega pet frejmova u sekundi. Slika je prikazivala dva čoveka. Jedan je bio bled, ošišan mašinicom, dok je drugi bio plav - oličenje Amerikanca. Sedeli su okrenuti ka kameri poput dvojice vođitelja koji čekaju početak emisije.

"Staje, kog đavola, ovo?" upitao je Džaba.

"Tišina", naredio je Fontejn.

Činilo se da su dvojica muškaraca u nekakvom kombiju. Elektronski kablovi su visili svuda oko njih. Audio veza je zapucketala i oživela. Iznenada se začula pozadinska buka.

"Ulazni zvuk", objavio je tehničar iza njih. "Pet sekundi do dvosmeme komunikacije."

"Ko su oni?" oprezno je upitao Brinkerhof.

"Nebesko oko", odgovorio je Fontejn, podižući pogled ka dvojici ljudi koje je poslao u Španiju. Bila je to neophodna mera opreza. Fontejn je ve-rovao u gotovo sve aspekte Stratmorovog plana - žalosno ali neophodno uklanjanje Enseija Tankada, unošenje izmene u Digitalnu tvrđavu - sve je to bilo u redu. Ali zbog jedne stvari je brinuo: zbog angažovanja Hulohota. Hulohot je bio vest, ali ipak je bio plaćeni ubica. Da li mu se moglo vero-vati? Da li će uzeti ključ za sebe? Fontejn je želeo da neko nadgleda Hulohota, za svaki slučaj, i preduzeo je potrebne mere.

vikao je čovek ošišan mašinicom u kameru. "Dobili smo naređenja! Podnosimo izveštaj samo i isključivo direktoru Lilandu Fontejnu!"

Fontejn je delovao kao da se pomalo zabavlja. "Ne znate ko sam ja, zar ne?"

"To uopšte nije važno, zar ne?" vatreno odvrati čovek sa plavom kosom.

"Dopustite da vam objasnim", ubacio se Fontejn. "Da vam odmah sada nešto objasnim."

Nekoliko sekundi kasnije, dvojica ljudi su, crveni u licu, govorili direktoru Agencije za nacionalnu SIGURNOST sve što su znali. "Ja sam agent Ko-lijander. Ovo je agent Smit."

"U redu", rekao je Fontejn. "Samo nas informišite."

U stražnjem delu prostorije, Suzan Flečer je sedela i borila se protiv usamljenosti koja ju je gušila, pritiskajući je sa svih strana. Zatvorenih očiju je plakala, dok joj je u ušima odzvanjalo. Telo joj je otupelo. Galama u kontrolnoj sobi je izbledela u tupi žamor.

Ljudi okupljeni na podijumu su nestrpljivo slušali izveštaj agenta Smita.

"Po vašim naređenjima, direktore", počeo je Smit, "ovde u Sevilji smo već dva dana i pratimo gospodina Enseija Tankada."

"Ispričajte mi o ubistvu", nestrpljivo je rekao Fontejn.

Smit klimnu glavom. "Posmatrali smo iz kombija, sa udaljenosti od oko pedeset metara. Ubistvo je glatko proteklo. Hulohot je očigledno bio profesionalac.

Međutim, posle toga je njegov plan pošao po zlu. Dobio je društvo. Hulohot nikada nije uzeo predmet."

Fontejn klimnu glavom. Dok je bio u Južnoj Americi agenti su mu javili da je nešto pošlo naopako, tako da je Fontejn skratio svoje putovanje.

Kolijander preuze reč. "I dalje smo pratili Hulohota, kao što ste naredili.

Međutim, nije pošao u mrtvačnicu. Umesto toga, počeo je da prati nekog drugog momka. Izgledao je kao civil. Sako i kravata."

"Civil?" ponovio je zamišljeno Fontejn. To je i ličilo na Stratmora - je držao Agenciju podalje od svega.

"FTP filteri posustaju!" viknuo je tehničar.

"Potreban nam je taj predmet", insistirao je Fontejn. "Gde je Hulnhol sada?"

Smit pogleda preko ramena. "Pa... sa nama je, gospodine."

Fontejn uzdahnu. "Gde?" Bile su to najbolje vesti koje je čuo čitavog dana.

Smit se nagnu ka objektivu da ga podesi. Kamera se okrenu po unutrašnjosti kombija i prikaza dva mlitava tela naslonjena na zadnji zid. Oba tela su bila nepokretna. Jedan je bio ogroman čovek sa naočarima sa iskrivljenim žicanim okvirom. Drugi je bio mlad, tamne kose i krvave košulje.

"Hulohot je onaj levo", rekao je Smit.

"Hulohot je mrtav?" upitao je direktor.

"Da, gospodine."

Fontejn je znao da će kasnije biti dovoljno vremena za objašnjavanje. Bacio je pogled na štitove koji su postajali sve slabiji. "Agente Smit", rekao je polako i razgovetno. "Predmet. Potreban mi je."

Smit je izgledao pokunjeno. "Gospodine, mi i dalje nemamo predstavu šta je taj predmet. Potrebno nam je još informacija."

"u tom slučaju, tražite ponovo!" naredio je Fontejn.

vJ Direktor je zabrinuto posmatrao kako magloviti obrisi agenata pretražuju dva mlitava tela u kombiju u potrazi za listom slučajnih brojeva i slova.

Džaba je bio bled. "Oh, Bože, ne mogu da ga pronađu. Mrtvi smo!"

"Gubimo FTP filtere!" doviknuo je jedan glas. "Treći štit je izložen!" Ponovo nastade gužva.

Na glavnom ekranu agent ošišan mašinicom je poraženo raširio ruke. "Gospodine, ključ nije ovde. Pretražili smo ih obojicu. Džepove. Odeću. Novčanike. Nikakvog znaka. Hulohot je nosio Monokl kompjuter, i njega smo takođe pregledali. Ne čini se daje ikada preneo bilo šta što bi makar izdaleka ličilo na slučajan niz brojeva i slova - samo spisak ubistava."

"Do đavola!" penio je Fontejn, odjednom izgubivši pribranost. "Mora da je tamo! Tražite i dalje!"

Džabi je očigledno bilo dovoljno ono što je video - Fontejn se kockao i izgubio je. Džaba preuze stvari u svoje ruke. Ogromni šef SIGURNOSTi sistema sišao je sa svoje platforme poput oluje koja se spušta sa planine. Projurio je kroz svoju vojsku programera uzvikujući naređenja. "Pristupite pomoćnim sredstvima obustave! Počnite da ih isključujete! Odmah!"

"Nećemo stići!" viknula je Soši. "Potrebno nam je pola sata! Kada uspemo da isključimo bazu podataka, već će biti kasno!"

Džaba zausti da odgovori, ali prekide ga vrisak agonije iz zadnjeg dela prostorije.

Svi se okrenuše. Poput prikaze, Suzan Flečer se podigla iz svog sklupčano-položaja u stražnjem delu prostorije. Lice joj je bilo bledo, pogled uperen u zamrznuti prizor Dejvida Bekera, nepokretnog i krvavog, naslonjenog na zadnji zid kombija.

"Ubili ste ga!" vrištala je. "Ubili ste ga!" Zateturala se ka prizoru i ispružila ruku. "Dejvide..."

Svi zbunjeno podigoše pogled. Suzan je koračala napred, i dalje dozivajući, ne skidajući pogled sa prizora Dejvidovog tela. "Dejvide", govorila je bez daha, teturajući se napred. "Oh, Dejvide... kako su mogli..."

Fonlejn ništa nije shvatao. "Vi poznajete ovog čoveka?"

Suzan se nestabilno zanjihala dok je prolazila pored podijuma. Zaustavila se oko metar ispred ogromne projekcije i zurila u nju, zapanjena i obamrla, neprekidno dozivajući čoveka kojeg je volela.

Praznina je vladala umom Dejvida Bekera. Ipak, čuo je nekakav zvuk. Udaljeni glas...

"Dejvide."

Osećao je da ga peče nešto ispod ruke; toliko ga je peklo da mu se vrtelo u glavi. Krv mu je bila ispunjena vatrom. Moje telo ne pripada meni. A ipak, bio je tu glas, glas koji gaje dozivao. Bio je jedva čujan, udaljen. Ali bio je deo njega. Bilo je i drugih glasova - nepoznatih, nebitnih. Obračali su mu se.

Upirao se da ih isključi. Postojao je samo jedan glas koji mu je bio važan.

Dopirao je do njega, da bi potom ponovo utihnuo.

"Dejvide... žao mi je..."

Pojavilo se tačkasto, nejasno svetlo. Isprva slabo, jedan jedini prorez sivila.

Rastao je. Beker pokuša da se pomeri. Bol. Pokušao je da govori. Muk. Glas ga je i dalje dozivao.

Nekoje bio blizu njega, podizao ga jo. Beker se pomeri u pravcu glasa. Ili su ga drugi pomerili? Glas je dozivao. Odsutno je pogledao u osvetljenu priliku. Mogao je da je vidi na malom ekranu. Bila je to žena; zurila je u njega iz drugog sveta. Da li me gleda kako umirem?

"Dejvide..."

Glas mu je bio poznat. Bila je anđeo. Došla je po njega. Anđeo je progovorio.

"Dejvide, volim te."

Odjednom je shvatio.

Suzan ispruži ruku prema ekranu, plačući, smejući se, izgubljena u vrtlogu

emocija. Oštro je brisala suze. "Dejvide, ja - mislila sam..."

Agent operativac Smit spustio je Dejvida na sedište okrenuto ka monitoru. "Malo je omamljen, gospođo. Dajte mu koju sekundu."

"A-ali", mucala je Suzan, "videla sam poruku. Pisalo je..."

Smit klimnu glavom. "I mi smo je videli. Hulohot je suviše rano prebro-jao svoje piliće."

"Ali krv..."

"Površinska rana", odgovorio je Smit. "Prilepili smo mu gazu."

Suzan nije mogla da progovori.

Agent Kolijander oglasio se odnekud izvan kamere. "Pogodili smo ga novim .123 - pištoljem koji parališe na duže vreme. Verovatno je bolelo kao sam vrag, ali barem smo ga sklonili sa ulice."

"Ne brinite, gospođo", uveravao ju je Smit, "biće on dobro."

Dejvid Beker je zurio u monitor. Nije znao gde se nalazi i vrtelo mu se u glavi. Prizor koji se video na ekranu prikazivao je nekakvu sobu - sobu u kojoj je vladao haos. Suzan je bila tamo. Stajala je na otvorenom prostoru poda i gledala u njega.

Plakala je i smejala se. "Dejvide. Hvala Bogu! Mislila sam da sam te izgubila!"

Protrljao je slepoočnice. Pomerio se ka ekranu i privukao mikrofona. "Suzan?"

Suzan začuđeno podiže pogled. Krupni plan koji je prikazivao Dejvida sada je ispunjavao čitav zid ispred nje. Glas mu je odzvanjao.

"Suzan, moram da te pitam nešto." Glasno odjekivanje Dejvidovog glasa kao da je na trenutak zaustavilo svo kretanje u bazi podataka. Svi se za-ustaviše u mestu i okrenuše ka ekranu.

"Suzan Flečer", odjekivao je glas, "hoćeš li da se udaš za mene?"

Muk preplavi prostoriju. Jedna podloga za pisanje uz zveket pade na pod, zajedno sa šoljom punom olovaka. Niko se nije sagnuo da ih pokupi. Čulo se jedino slabašno brujanje ventilatora terminala i zvuk Dejvidovog postojanog disanja u mikrofona.

"D-Dejvide...", mucala je Suzan, nesvesna da je trideset i sedam ljudi stajalo kao ukopano iza nje. "To si me već pitao, sećaš se? Pre pet meseci. Rekla sam da hoću."

"Znam." Nasmehio se. "Ali ovog puta" - ispružio je levu ruku ka kameri i pokazao zlatni prsten na svom četvrtom prstu..."ovog puta imam prsten."

pročitajte, gospodine Beker!" naredio je Fontejn.

jL Džaba je sedeo, preznojavajući se, ruku u niskom startu nad tastaturom. "Da", rekao je, "pročitajte prokleti natpis!"

Suzan Flečer je stajala pored njih, osećajući slabost u kolenima. Sijala je. Svi u prostoriji su zurili u ogroman projektor. Profesor je okretao prsten među prstima, proučavajući ugravirani tekst.

"I čitajte pažljivo!" naređivao je Džaba. "Jedna greška, i gotovi smo!"

Fontejn oštro pogleda Džabu. Ako je postojalo nešto o čemu je direktor Agencije znao sve, to su bile napete situacije; nikada nije pametno unositi dodatni pritisak. "Opustite se, gospodine Beker. Ako pogrešimo, ponovo ćemo uneti šifru, sve dok to ne učinimo kako treba."

"Loš savet, gospodine Beker", odseče Džaba. "Neka bude kako treba prvi put. Kod obustavnih kodova obično postoji kaznena klauzula - kako bi se sprečila metoda pokušaja i pogrešaka. Ako unesemo pogrešnu šifru, ciklus će se verovatno ubrzati. Ako pogrešimo dva puta, zauvek će nas izbaciti. Kraj igre."

Direktor se namršti i ponovo se okrenu ka ekranu. "Gospodine Beker? Pogrešio sam. Čitajte pažljivo - čitajte izuzetno pažljivo."

Beker klimnu glavom i za trenutak se zagleda u prsten. Potom mirno počeo da diktira natpis. "Q... U... I... S... razmak ... C ..."

Džaba i Suzan ga prekinuše u isti glas. "Razmak?" Džaba prestade sa kucanjem.

"Postoji razmak!"

Beker slegnu ramenima i proveri natpis na prstenu. "Da. Ima ih čitava gomila."

"Da li mi je nešto promaklo?" upitao je Fontejn. "Šta čekamo?"

"Gospodine", rekla je Suzan, očigledno zbunjena. "Radi se o tome da... da..."

"Slažem se", reče Džaba. "To jeste čudno. U ključevima nikada ne postoji razmak."

Brinkerhof proguta knedlu. "Dakle, šta pokušavate da kažete?"

"Pokušava da kaže", ubaci se Suzan, "da ovo možda nije šifra za obustavljanje."

Brinkerhof uzviknu: "Naravno da jeste šifra za obustavljanje! Šta bi drugo moglo biti? Zašto bi ga inače Tankado dao nekome? Ko, zaboga, gravira gomilu nasumičnih slova na svoj prsten?"

Fontejn ućutka Brinkerhofa jednim oštrim pogledom.

"Ovaj... narode?" prekinuo ih je Beker; izgledalo je da okleva da se ume-ša.

"Stalno pominjete nasumična slova. Mislim da bi trebalo da znate... slova na ovom prstenu nisu nasumična."

Svi na podijumu uzviknuše u isti glas. "Molim!"

Beker uzdahnu: "Žao mi je, ali ovde definitivno ima reci. Priznajem da su napisane poprilično blizu jedna drugoj; na prvi pogled se čini da su u pitanju nasumična slova, ali ako bolje pogledate videćete daje natpis zapravo... pa... na latinskom je."

Džaba zinu. "Zezaš me!"

Beker odmahnu glavom. "Ne. Glasi ovako: "Quis custodiet ipsos custodes." Grubi prevod glasi..."

"Ko će čuvati čuvare!" prekide ga Suzan, završavajući rečenicu umesto njega.

Beker se iznenadi. "Suzan, nisam znao da umeš..."

"To je iz Juvenalovih Satira", uzviknula je. "Ko će čuvati čuvare? Ko će čuvati Agenciju dok mi čuvamo svet? To je bila Tankadova omiljena izreka!"

"Dakle", upitala je Midž, "dali je to ključ, ili ne?"

"To mora biti ključ", rekao je Brinkerhof.

Fontejn je stajao bez reci, razmišljajući o novoj informaciji.

"Ne znam da li je to ključ", rekao je Džaba. "Čini mi se malo verovatnim da bi Tankado upotrebio nenasumičnu strukturu."

"Jednostavno izostavite razmake", povika Brinkerhof, "i ukucajte proketu šifru!"

Fontejn se okrenu ka Suzan. "Šta vi kažete, gospođice Flečer?"

Razmišljala je za trenutak. Nije mogla tačno da kaže, ali nešto joj se činilo pogrešnim. Suzan je dovoljno dobro poznavala Tankada i znala je koliko je vrednovao jednostavnost. Njegovo dokazivanje i programski kodovi uvek su bili kristalno jasni i konačni. Ideja da bi trebalo izbaciti razmake činila joj se ludom. Bio je to samo mali detalj, ali ipak nepravilnost; definitivno nije bilo čisto - nije to bilo ono što bi Suzan očekivala od završnog udarca Enseija Tankada.

"Ne čini se ispravnim", naposletku reče Suzan. "Ne verajem da je to ključ."

Fontejn duboko uzdahnu; pogled njegovih crnih očiju urezivao se u njen.

"Gospodice Flečer, ako ovo, po vašem mišljenju, nije ključ, zašto bi ga Tankado ipak dao nekome? Ako je znao da smo ga mi ubili - zar ne biste rekli da bi želeo da nas kazni tako što bi učinio da prsten nestane?"

Novi glas prekide ovaj razgovor. "Ovaj... Direktore?"

Sve oči se uperiše u ekran. Bio je to agent Kolijander iz Sevilje. Naginjao se preko Bekerovog ramena i govorio u mikrofona. "Ako to išta znači, nisam baš tako siguran da je gospodine Tankado znao da je ubijen."

"Molim?" upita I"onlcjii.

"Hulohot je bio profesionalac, gospodine. Videli smo ubistvo - sa samo pedeset metara razdaljine. Svi dokazi upućuju na to da Tankado nije znao da ga neko ubija."

"Dokazi?" viknuo je Brinkerhof. "Koji dokazi? Tankado je dao nekome svoj prsten. To je dovoljan dokaz!"

"Agente Smit", prekide ga Fontejn. "Zbog čega mislite da Ensei Tankado nije znao da ga neko ubija?"

Smit pročisti grlo. "Hulohot ga je ubio pomoću NTM - neinvazivnog trauma metka. To je gumena ljuštura koja pogađa grudni koš i širi se. Tiho. Veoma čisto. Gospodin Tankado je verovatno osetio samo oštar udar pre nego što mu je srce prestalo sa radom."

"Trauma metak", ponovio je Beker sam za sebe. "To objašnjava modrice."

"Ne verujem", dodao je Smit, "da je Tankado povezao taj osećaj sa ubi-com."

"A ipak je dao nekome prsten", rekao je Fontejn.

"Tačno, gospodine. Ali nikada nije potražio pogledom napadača. Žrtva uvek potraži pogledom svog napadača, kada je pogođena. To je instinkt."

Fontejn je bio zbunjen. "I vi kažete da Tankado nije potražio Hulohota?"

"Nije, gospodine. Imamo to na traci ako biste želeli..."

"X-eleven filter propada!" viknuo je tehničar. "Crv je na pola puta!"

"Zaboravite film", rekao je Brinkerhof. "Ukucajte prokletu obustavnu šifra i završimo s ovim!"

Džaba uzdahnu; odjednom je on bio onaj koji je pribran. "Direktore, ako unesemo pogrešnu šifra..."

"Da", prekide ga Suzan, "ako Tankado nije sumnjao da smo ga mi ubili, postoje pitanja na koja moramo da pronađemo odgovore."

"Kako stojimo s vremenom, Džaba?" upitao je Fontejn.

Džaba podiže pogled ka VR-u. "Oko dvadeset minuta. Predlažem da to vreme mudro iskoristimo."

Fontejn za trenutak ne reče ništa. Potom teško uzdahnu. "U redu. Pustite film."

"Tri kazujemo video za deset sekundi", zapucketao je glas agenta Smita.

-L "Izostavljamo svaki drugi frejm, kao i audio - približićemo se realnom vremenu što je više moguće."

Svi na podijumu su stajali u tišini, posmatrajući, čekajući. Džaba je pritisnuo nekoliko tipki i promenio raspored na video-bimu. Tankadova poruka se pojavila u levom uglu:

SAMO ĆE VAS ISTINA SADA SPASITI

Na desnoj polovini zida nalazio se snimak unutrašnjosti kombija sa Be-kerom i dva agenta zbijena oko kamere. U središtu se pojavio nejasni kadar. Raspršio se u crno-bele tačkice, a potom u crno-belu sliku parka.

"Prikazujemo", objavio je agent Smit.

Snimak je ličio na stari film. Bio je nekako neprirodan i mrdao se - što je nuspojava ispuštanja kadrova, procesa koji je prepolovio količinu informacija koje se šalju i omogućio brže prikazivanje.

Snimak je prikazivao ogromno prostranstvo parka, na jednom kraju zatvoreno polukružnom fasadom - seviljskim skupštinskim domom. U prvom planu se videlo drveće. U parku nije bilo nikoga.

"X-eleven je uništen!" objavio je tehničar. "Ovaj opasni momak je gladan!"

Smit počeo da objašnjava snimak. U njegovom komentaru se osećala ne-pristrasnost iskusnog agenta. "Ovo je snimak iz kombija", rekao je, "oko pedeset metara od mesta ubistva. Tankado se približava sa desne strane. Hulohot je skriven među drvećem sa leve."

"Ovde imamo problema sa vremenom", požurivao ih je Fontejn. "Hajde da pređemo na srž."

Agent Kolijander pritisnu nekoliko tipki i brzina smenjivanja kadrova se poveća.

Svi na podijumu su sa nestrpljenjem posmatrali kako njihov bivši kolega, Ensei Tankado, stupa u kadar. Zahvaljujući ubrzanom prikazivanju, čitav prizor je delovao komično. Tankado je isprekidanim koracima išao na otvoren prostor parka; činilo se da uživa u prirodi. Zaklonio je oči i podigao pogled ka tornjevima visoke fasade.

"Hvo sada", upozorio ih je Sinil. "Hulohot je profesionalac Ivo je prvi njegov otvoren pucanj."

Smit je bio u pravu. Video se bljesak svetlosti odnekud iza drveća, sa leve strane ekrana. Sekund kasnije, Tankado se uhvatio za grudi. Istog trenutka se zateturio. Kamera gaje snimala u krupnom planu; bila je nestabilna -gubila je fokus.

Dok se snimak vrteo velikom brzinom, Smit hladno nastavi sa pripove-danjem. "Kao što vidite, istog trenutka je dobio srčani napad."

Suzan oseti da će joj pozliti. Tankado se, sa zbunjenim izrazom užasa na licu, osakaćenim rukama uhvatio za grudi.

"Primetićete", dodao je Smit, "da mu je pogled oboren nadole. Nijednom nije pogledao oko sebe."

"A to je važno?" Džaba je napola konstatovao, napola upitao.

"Veoma", rekao je Smit. "Daje Tankado ijednog trenutka posumnjao na nekakvu zaveru, instinktivno bi pogledom pretražio okolinu. Ali, kao što vidite, nije."

Na ekranu, Tankado je pao na kolena, i dalje se grčevito držeći za grudi. Ni jednom nije podigao pogled. Ensei Tankado je bio usamljen čovek, koji je sam umirao svojom privatnom, prirodnom smrću.

"To je čudno", rekla je zbunjeno Suzan. "Traumatski meci obično ne ubijaju ovoliko brzo. Ponekad, ako je meta dovoljno velika, ne ubijaju uopšte."

"Slabo srce", odseče Fontejn.

Smit zadivljeno izvi obrve. "U tom slučaju, dobar izbor oružja."

Suzan je posmatrala kako se Tankado skotrljao sa kolena na bok, i napo-sletku na leđa. Ležao je tako, zureći naviše, stežući grudi. Odjednom se kamera odmaknu od njega, vrativši se na drveće. Pojavio se neki čovek. Nosio je naočari sa žicanim okvirom i veliku akten-tašnu. Dok je prilazio središtu parka i Tankadu koji se uvijao, prsti počеше da mu dobuju u tihom, neobičnom plesu po mehanizmu koji mu je bio pričvršćen za ruku.

"Radi na Monoklu", obznanio je Smit. "Šalje poruku daje Tankado uklonjen." Smit se okrenu ka Bekeru i zakikota se. "Izgleda daje Hulohot imao lošu naviku da objavi izvršenje ubistva pre nego što njegova žrtva zaista umre."

Kolijander još malo ubrza film; kamera je sada pratila Hulohota koji se kretao ka svojoj žrtvi. Iznenada neki stariji čovek istrča iz obližnjeg dvorišta, pritrča Tankadu i kleknu pored njega. Hulohot uspori. Trenutak kasnije, još dvoje ljudi se pojavilo iz dvorišta - neki debeli čovek i crvenokosa žena. I oni priđoše Tankadu.

"Nesrećan izbor mesta ubistva", reče Smit. "Hulohot je mislio da je izo-lovao svoju žrtvu."

Na ekranu, Hulohot je za trenutak posmatrao prizor, a potom se povuče među drveće, očigledno sa namerom da sačeka.

"Sada ide predaja prstena", objašnjavao je Smit. "Prvi put to nismo pri-metili."

Suzan podiže pogled ka prizoru od kojeg joj je bilo muka. Tankado se borio za dah, očigledno pokušavajući da nešto kaže Samarićanima koji su klečali oko njega. Potom, u očaju, ispruži levu ruku iznad sebe, gotovo pogodivši starijeg čoveka u lice. Držao je svoj ubogaljeni deo tela ispružen pred starčevim očima. Kamera se zadrža na Tankadova tri deformisana prsta; najednom od njih, jasno sijajući na španskom suncu, nalazio se zlatni prsten. Tankado ponovo ispruži ruku. Starac ustuknu. Tankado se okrenu ka ženi. Držao je svoja tri deformisana prsta tik ispred njenog lica, kao daje moli da razume. Prsten je blistao na suncu. Žena odvrati pogled. Tankado, sada se već gušeći, ne mogavši da izusti ni zvuka, okrenu se debelom čoveku i pokuša po poslednji put. Stariji čovek iznenada ustade i odjuri, verovatno da pozove pomoć. Činilo se da Tankado gubi snagu, ali i dalje je držao prsten, gurajući ga debelom čoveku u lice. Debeli čovek pruži svoju ruku i uhvati zglob umirućeg čoveka, pridržavajući ga. Tankado kao da je podigao pogled do sopstvenih prstiju, ka prstenu, a potom ka čovekovim očima. Kao u znak poslednje molbe pre smrti, Ensei Tankado gotovo neprimetno klimnu glavom čoveku, kao da želi da kaže da.

Potom klonu.

"Isuse", jeknuo je Džaba.

Kamera se iznenada okrenu ka mestu na kojem se krio Hulohot. Ubica bese nestao. Policijski motorcicl se pojavio, tutnjeći uz Avenida Firelli. Kamera se vrati na mesto na kojem je ležao Tankado. Žena koja je klečala pored njega očito je čula policijske sirene; nervozno se obazrela oko sebe a potom poče da vuče svog debelog pratioca, moleći ga da pođu. Njih dvoje se žurno udaljiše. Kamera se usredsredi na Tankada, ruku prekrštenih preko beživotnih grudi. Prstena na njegovoj ruci više nije bilo.

to je dokaz", odlučno je rekao Fontejn. "Tankado se oslobodio prste na. Želeo je da bude što dalje od njega - kako ga nikada ne bismo pronašli."

"Ali, direktore", usprotivila se Suzan. "To nema nikakvog smisla. Ako Tankado nije znao da ga je neko ubio, zašto bi dao nekome obustavnu šifru?"

"Slažem se", rekao je Džaba. "Taj momak jeste buntovnik, ali buntovnik koji ima savest. To što je želeo da nas natera da priznamo da imamo TRANSLTR je jedna stvar; ali otkrivanje poverljive baze podataka je nešto sasvim drugo."

Fontejn je u neverici zurio u njih. "Vi mislite daje Tankado želeo da zaustavi ovog crva? Vi mislite da je na samrti mislio na jadnu Agenciju?"

"Blokada tunela se raspada!" viknuo je tehničar. "Potpuna ranjivost za najviše petnaest minuta!"

"Da vam ja kažem", počeo je direktor, preuzimajući kontrolu. "Za petnaest minuta svaka zemlja Trećeg sveta će saznati kako se pravi interkontinentalni balistički projektil. Ako neko u ovoj prostoriji misli da ima boljeg kandidata za obustavni kod nego što je ovaj prsten, sav sam se pretvorio u uho." Direktor je čekao. Niko nije progovorio. Ponovo je pogledao Džabu i ukrstio pogled sa njegovim.

"Tankado se resio tog prstena sa razlogom, Džaba. Zaista me ne zanima da li je pokušavao da sakrije prsten ili je mislio da će debeljko potrčati do govornice i nazvati nas da nas obavesti. Ali do-neo sam odluku. Unećemo taj citat. Smesta." Džaba duboko uzdahnu. Znao je da je Fontejn bio u pravu - nisu imali nikakvo bolje rešenje. Ponestajalo im je vremena. Džaba je sedeo. "U redu... učinimo tako." Privukao se do tastature. "Gospodine Beker? Natpis, molim vas. Polako i pažljivo."

Dejvid Beker je čitao, a Džaba ukucavao. Kada su završili, još jednom su proverili slovo po slovo, izostavljajući sve razmake. Na središnjem delu video-bima, blizu vrha, nalazila su se slova:

QUISCUSTODIETIPSOSCUSTODES

"Ne sviđa mi se", tiho je promrmljala Suzan. "Nije čisto." Džaba je oklevao, držeći ruku iznad tastera ENTER. "Pritisnite", naredio je Fontejn.

Džaba udari tipku. Nekoliko sekundi kasnije, svi u prostoriji su znali da je to bila greška.

"T Tbrzava se!" povikala je Soši iz zadnjeg dela prostorije. "Šifra je po-J grešna!"

Svi su užasnuto stajali, bez reci. Na ekranu ispred njih nalazila se poruka o grešci:

POGREŠAN UNOS. DOZVOLJEN UNOS SAMO BROJEVA

"Prokletstvo!" vrištao je Džaba. "Samo numeričko polje! Tražimo prokleti broj! Sjebani smo! Ovaj prstenje sranje!"

"Crv radi dvostrukom brzinom!" viknula je Soši. "Kaznena runda!"

Na središnjem delu ekrana, tik ispod poruke o grešci, VR je prikazivao zastrašujuću sliku. Dok je treći odbrambeni zid nestajao, nekolicina crnih linija koje su predstavljale hakere-napadače jurila je napred, nemilosrdno se približavajući samom središtu. Svakog trenutka se pojavljivala po jedna nova linija. Potom još jedna.

"Naviru u roju!" vikala je Soši.

"Potvrđeno povezivanje iz inostranstva!" povikao je drugi tehničar. "Pročulo se!"

Suzan odvrati pogled od prizora zaštitnih zidova koji se ruše i okrenu se ka bočnom delu ekrana. Snimak ubistva Enseija Tankada vrteo se u beskonačnoj petlji. Svaki put isto - Tankado se hvata za grudi, pada, i sa izrazom očajničke panike na licu gura svoj prsten ka grupi turista koja ništa ne sumnja. Nema nikakvog smisla, mislila je. Ako nije znao da smo ga mi ubili... Ništa joj nije bilo jasno. Bilo je suviše kasno. Nešto nam je promaklo.

Na VR-u, broj hakera koji su navirali na vrata baze podataka se u posled-njih nekoliko minuta udvostručio. Od sada pa nadalje, broj će rasti geometrijskom progresijom. Hakeri su, poput hijena, bili jedna velika porodica, uvek spremna da proširi vest o novom plenu.

Liland Fontejn je video dovoljno. "Isključi", rekao je. "Isključi prokletu itvar."

Džaba je zurio pravo ispred sebe, kao kapetan broda koji tone. "Suviše je kasno, gospodine. Gotovi smo."

Sef SIGURNOSTi sistema od svojih 180 kilograma nepomično je stajao, glave zagnjuren u ruke, paralisan nevericom. Naredio je isključenje struje, ali biće dobrih dvadeset minuta prekasno. Ajkule sa brzim modemima će za to vreme uspeti da preuzmu zapanjujuću količinu poverljivih informacija.

Iz noćne more ga probudi Soši, koja je dotrčala do platforme sa novim kompjuterskim ispisom. "Otkrila sam nešto, gospodine!" rekla je uzbuđeno.

"Siročad u izvoru! Alfa grupacije. Svuda!"

Džaba nije bio dirnut. "Potrebna nam je numerička šifra, do đavola! Ne alfa! Ova obustavna šifra je nekakav broji"

"Ali imamo siročad! Tankado je suviše dobar da bi ostavio siročad - naročito ovoliko mnogo njih!"

Termin "siročad" odnosio se na dodatne redove programskog koda koji ni na koji način nisu služili cilju programa. Ništa nisu unosili, nisu se ni na šta odnosili, nikuda nisu vodili i obično bi bili uklonjeni u postupku konačnog debugiranja i kompajliranja.

Džaba uze kompjuterski ispis i počeo da ga proučava.

Fontejn je stajao bez reci.

Suzan je preko Džabinog ramena posmatrala printout. "Napada nas grubi nacrt Tankadovog crva?"

"Usavršen ili ne", odvratio je Džaba kao iz topa, "svejedno nas razbija."

"Ne sviđa mi se to", nastavila je Suzan. "Tankado je bio perfekcionista. Znae to. Nema šanse da bi on ostavio bagove u svom programu."

"Ali, ima ih mnogo!" viknula je Soši. Zgrabila je kompjuterski ispis od Džabe i gurnula ga ispred Suzan. "Pogledajte!"

Suzan klimnu glavom. Bilo je očigledno: na svakih dvadesetak redova programskog koda nalazila su se po četiri slobodna slova. Suzan ih je proučavala.

PZEN VSOGLRLĐA

"Četvorobitne alfa grupacije", razmišljala je. "Sasvim je izvesno da nisu deo programskog koda."

"Zaboravile na to", zarežao je Džaba. "Hvatate se za slamku."

"Možda ne", reče Suzan. "Mnogi kriptografski algoritmi upotrebljavaju četvorobitne grupacije. Ovo bi mogla biti nekakva šifra."

"Aha." Džaba je progundao. "I glasi ovako - "Ha, ha. Sjebani ste."" Podigao je pogled ka VR-u. "Za oko devet minuta."

Suzan mu ne odgovori. Okrenula se ka Soši. "Koliko ima siročadi?"

Soši slegnu ramenima. Prišla je Džabinom terminalu i otkucala sve grupacije.

Kada je završila, odmakla se od terminala. Svi u prostoriji pogledaše na ekran. PZEN VSOGLRLĐA OMŠA OIUT RRIS SKEA NTMA TALO IUIK AIED HHII RZMG ZINJ AMEO ARAU Jedino se Suzan smešila. "Sigurno je da izgleda poznato", rekla je. "Skupine od po četiri slova - baš kao Enigma."

Direktor klimnu glavom. Enigma je bila najpoznatija mašina za pisanje šifara u istoriji - kodirajuća zver od dvanaest tona koju su koristili nacisti. Kodirala je u skupinama od po četiri slova.

"Sjajno." Zaječao je. "Da nemate slučajno jednu negde u blizini?"

"Nije u tome stvar!" reče Suzan, odjednom živnuvši. Ovo je bila njena specijalnost. "Stvar je u tome daje ovo šifra. Tankado nam je ostavio trag! On nas izaziva, čika nas da na vreme otkrijemo ključ. Ostavio nam je nago-veštaje baš izvan našeg domašaja!"

"Besmislica", breкнуo se Džaba. "Tankado nam je ostavio samo jedan izlaz - da otkrijemo da TRANSLTR postoji. I to je to. To nam je bio izlaz. I mi smo ga upropastili."

"Moram da se složim sa njim", rekao je Fontejn. "Sumnjam da bi Tankado ikada rizikovao da skliznemo sa udice tako što bi nam ostavio tragove da otkrijemo obustavnu šifru."

Suzan odsutno klimnu glavom; sedla se kako im je Tankado otkrio NDA-KOTU. Zurila je u slova pitajući se da li je to bila još jedna od njegovih igara.

"Blokada tunela napola nestala!" viknuo je tehničar.

Na VR-u, gomila crnih ulaznih linija prodirala je sve dublje u dva preostala štita.

Dejvid je sedeo bez reci, posmatrajući na monitoru odvijanje drame. "Suzan?" rekao je. "Imam ideju. Da li je taj tekst ispisan u vidu šesnaest grupacija od po četiri slova?"

"Oh, zaboga", progundao je Džaba u pola glasa. "Sad svi žele da se igraju?"

Suzan se ne obazre na Džabu i prebroja grupacije. "Da. Šesnaest."

"Ukloni razmake", odlučno je rekao Beker.

"Dejvide", počela je Suzan; bilo joj je pomalo neprijatno. "Mislim da ne shvalaš. Grupacije od po čelici karaktera su..."

"I [kloni razmake, ponovio je Dejvid.

Suzan je za trenutak oklevala, a potom dade znak Soši. Soši brzo izbrisa sve razmake. Rezultat nije delovao ništa bolje od prethodnog.

PZENVSOGRLĐAOMŠAOIUTTRISSKEANTMATALOIIUIKAIEDH HII RZMGZINJAMEOARAU

Džaba planu. "DOSTA! Igranje je završeno! Ova stvar radi dvostrukom brzinom! Imamo još oko osam minuta! Tražimo broj, a ne gomilu besmislenih slova!"

"Četiri puta šesnaest", mirno reče Dejvid. "Izračunaj, Suzan".

Suzan je zurila u Dejvida na ekranu. Izračunaj? Njemu užasno ide matematika! Znala je da je bio u stanju da zapamti glagolske konjugacije i reč-nik poput mašine za fotokopiranje, ali matematika?...

"Tablica množenja", rekao je Beker.

Tablica množenja? Suzan nije shvatala. O čemu on to govori?

"Četiri puta šesnaest", ponovio je profesor. "Morao sam da naučim napamet tablicu množenja u četvrtom razredu."

Suzan se seti standardne tablice množenja iz osnovne škole. Četiri puta šesnaest. "Šezdeset i četiri", tupo je odgovorila. "Pa šta?"

Dejvid se nagnuo ka kameri. Lice mu je ispunjavalo čitav ekran. "Šezdeset i četiri slova..."

Suzan klimnu glavom. "Da, ali ona su..." Zastala je u pola rečenice.

"Šezdeset i četiri slova", ponovio je Dejvid.

Suzan je ostala bez daha. "Oh, Bože! Dejvide, ti si genije!"

" " Redaru minuta!" viknuo je tehničar,

kD "Osam redova od po osam slova!" uzbuđeno je vikala Suzan.

Soši je kucala. Fontejn je bez reci posmatrao. Pretposlednji štitić je bio sve bleđi.

"Šezdeset i četiri slova!" Suzan je vladala situacijom. "To je savršeni kvadrat!"

"Savršeni kvadrat?" upitno je ponovio Džaba. "I šta s tim?"

Deset sekundi kasnije Soši je preraspodelila naizgled nasumična slova na ekranu. Sada su stajala u osam redova od po osam slova. Džaba je pogledao slova, a potom u očajanju podigao ruke u vazduh. Novi raspored mu nije govorio ništa više nego prvobitni.

PZENVSOG RLĐAOMŠA OIUTTRIS SKEANTMA T A L O I U I K A I E D H H 11 RZMGZINJ AMEOARAU

"Jebeno jasnije", progundao je Džaba.

"Gospođice Flečer", počeo je Fontejn, "objasnite šta radite." Sve oči su bile uprte u Suzan.

Suzan je zurila naviše, u kvadrat teksta. Postepeno počeo da klima glavom, a potom prsnu u mahniti smeh. "Dejvide, tako mi svega!"

Ljudi na podijumu razmjenjivali zbunjene poglede.

Dejvid namignu sićušnoj prilici Suzan Flečer na ekranu ispred njega. "Šezdeset i četiri slova. Julije Cezar ponovo napada."

Midž je izgledala izgubljeno. "O čemu vi to govorite?"

"Cezarova kutija." Suzan se ozareno smešila. "Čitajte od vrha ka dnu. Tankado nam šalje poruku."

sest minuta!" viknuo je tehničar.

Suzan je uzvikivala naređenja. "Prekucajte od vrha ka dnu! Čitajte vertikalno, ne horizontalno!"

Soši se žustro kretala po kolonama, prekucavajući tekst.

"Julije Cezar je na ovaj način slao šifrovane poruke!" Na brzinu je objašnjavala Suzan. "Broj slova u njegovim porukama je uvek bio savršen kvadrat!"

"Gotovo!" viknula je Soši.

Svi podigoše pogled ka presloženom tekstu, koji je sada stajao u jednom redu na video-bimu.

"I dalje glupost", prezirivo frknu Džaba. "Pogledajte samo. Potpuno na-sumični delovi..." Reci mu zastadoše u grlu. Oči mu se razrogačiše. "Oh... oh, Bože..." I Fontejn je video. Očigledno zadivljen, izvio je obrve.

Midž i Brinkerhof tiho rekoše uglas: "Do đavola."

Šezdeset i četiri slova su sada glasila ovako:

PROSTARAZLIKAIZMEĐUELEMENATAODGOVORNIHZASMRT UHIROŠIMIINAGASAKIJU

"Ubacite razmake", naredila je Suzan. "Moramo da resimo zagonetku."

Tehničar bled kao krpa pritrčao je podijumu. "Blokada tunela samo što nije nestala!"

Džaba se okrenu ka VR na ekranu. Napadači su prodirali napred, tek za dlaku udaljeni od napada na peti i poslednji štit. Bazi podataka je ponestaja-, lo vremena.

Suzan je isključila kaos koji je vladao oko nje. Iznova i iznova je čitala Tankadovu čudnu poruku:

PROSTA RAZLIKA IZMEĐU ELEMENATA ODGOVORNIH ZA SMRT U HIROŠIMII NAGASAKIJU

"To čak nije ni pitanje!" zavapio je Brinkerhof. "Kako onda može da ima odgovor?"

"Potreban nam je broj", podsetio ih je Džaba. "Šifra za obustavu je numerička šifra."

"Tišina", mirno je rekao Fontejn. Okrenuo se ka Suzan. "Gospođice Fle-čer, doveli ste nas dovde. Želim da pogodite najbolje što možete."

Suzan duboko uzdahnu. "Ulazno polje obustavne šifre prihvata samo brojeve. Ja bih rekla daje ovo neka vrsta nagoveštaja koji će nas dovesti do tačnog broja. U tekstu se pominju Hirošima i Nagasaki - dva grada na koja su bačene atomske bombe. Možda se obustavni ključ odnosi na broj žrtava, visinu procenjene štete u dolarima..." Za trenutak je zastala i ponovo pročitala tekst. "Čini se daje reč "razlika" ovde važna. Prosta razlika između Hirošime i Nagasakija. Čini se daje Tankado smatrao da se ova dva događaja na neki način razlikuju."

Izraz na Fontejnovom licu se nije menjao. Ipak, nada se brzo gasila. Činilo se daje političku pozadinu koja se nalazila iza ove dve eksplozije sa najvećim posledicama u istoriji trebalo analizirati, uporediti i prevesti u nekakav magični broj... i sve to u narednih pet minuta.

"poslednji štit na meti napada!"

JL Na VR-u, PEM program za autorizaciju sada je nestajao. Crne linije okružile su poslednji zaštitni zid i počele da prodiru ka njegovom sre-. dištu.

Vrebajući hakeri su se sada pojavljivali iz čitavog sveta. Njihov broj se udvostručavao gotovo svakog minuta. Uskoro će svako ko je imao kompjuter - strani špijuni, radikali, teroristi - imati pristup svim poverljivim informacijama Sjedinjenih Država.

Dok su tehničari uzalud pokušavali da preseku napajanje strujom, skupina ljudi okupljenih na podijumu proučavala je poruku. Čak su i Dejvid i dvojica agenata Agencije pokušavali da rese šifru, sedeći u svom kombiju u Spaniji.

PROSTA RAZLIKA IZMEĐU ELEMENATA ODGOVORNIH ZA SMRT U HIROŠIMII NAGASAKIJU

Soši je naglas razmišljala. "Elementi odgovorni za smrt u Hirošimi i Nagasakiju... Perl Harbur? To stoje Hirohito odbio da..."

"Potreban nam je broj", ponavljao je Džaba, "ne političke teorije. Govorimo o matematici - ne o istoriji!"

Soši ućuta.

"A staje sa nuklearnim bombama?" predlagao je Brinkerhof. "Žrtvama? Štetom izraženom u dolarima?"

"Tražimo tačan broj", podseti ga Suzan. "Procene štete se razlikuju." Zurila je u poruku na ekranu. "Elementi odgovorni..."

Pet hiljada kilometara odatle, oči Dejvida Bekera se razrogačiše. "Elementi!" viknuo je. "Govorimo o matematici, ne o istoriji!"

Sve glave se okrenuše ka satelitskom ekranu.

"Tankado se igra recima!" uzviknu Beker. "Reč "elementi" ima višestruko značenje!"

"Da čujemo, gospodine Beker", oštro reče Fontejn.

"Govori o kemijskim elementima - a ne o sociopolitičkim!"

Odgovorili su mu tupim pogledima.

"Elementi!" ponavljao je. "Periodni sistem! Hemijski elementi! Zar niko od vas nije gledao film Debeli čovek i mali dečak - o projektu Menhetn? Te dve atomske bombe jesu bile različite. Koristile su različito punjenje - različite elemente" Soši pljesnu rukama. "Da! U pravu je! Čitala sam o tome! Te dve bombe su imale različito punjenje! U jednoj je bio uranijum, a u drugoj plutoni-jum! Dva različita elementa!"

Muk zavlada prostorijom.

"Uranijum i plutonijum!" uzviknuo je Džaba, odjednom pun nade. "Ovaj putokaz traži razliku između ta dva elementa!" Munjevito se okrenuo ka svojoj armiji zaposlenih. "Razlika između uranijuma i plutonijuma! Ko zna staje to?"

Tupi pogledi svuda oko njega.

"Hajde!" reče Džaba. "Zar vi, deco, niste studirali? Neko! Bilo ko! Potrebna mi je razlika između plutonijuma i uranijuma!"

Nije bilo odgovora.

Suzan se okrenu ka Soši. "Treba mi pristup Internetu. Imamo li nekakav pretraživao ovde?"

Soši klimu glavom. "Netskejp je najsladi."

Suzan je uhvati za ruku. "Hajdemo. Idemo da surfujemo."

"Ilyroliko još vremena?" upitao je Džaba sa svog podijuma.

Tehničari u stražnjem delu prostorije nisu odgovarali. Stajali su kao ukopani, pogleda prikovanog za VR. Poslednji štit je postajao opasno tanak.

U blizini, Suzan i Soši su pregledale rezultate svoje pretrage. "Laboranti odmetnici?" upitno pročitava Suzan. "Ko su oni?"

Soši slegnu ramenima. "Hoćete da otvorim?"

"Naravno da hoću", reče ona. "Šest stotina i četrdeset sedam tekstualnih referenci za uranijum, plutonijum i atomske bombe. Zvuči kao najbolji izbor."

Soši otvori stranicu. Pojavilo se obaveštenje.

Informacije u ovom fajlu su namenjene isključivo upotrebi u akademске svrhe.

Svaki laik koji pokuša da napravi bilo koju napravu opisanu ovde izlaže se opasnosti od radijacijskog trovanja i ili dizanju samog sebe u vazduh.

"Dizanju samog sebe u vazduh?" ponovi Soši. "Isuse."

"Istražite to", odseče Fontejn preko ramena. "Da vidimo šta imamo."

Soši se zadubi u dokument. Prelazila je preko recepta za urea nitrat, eksploziv deset puta jači od dinamita. Podaci su se nizali poput sastojaka u receptu za kolačiće.

"Plutonijum i uranijum", ponovi Džaba. "Dajte da se usredsredimo."

"Vratite se", naredila je Suzan. "Ovaj dokument je suviše velik. Pronađite sadržaj."

Soši je listala unatrag, sve dok nije našla sadržaj.

I. Mehanizam atomske bombe

A Altimetar

B Vazdušni detonator

C Glave detonatora

D Eksplozivno punjenje

E Neutronske deflektor

F Uranijum i plutonijum

G Štit od olova

H Osigurači

II. Nuklearna fisija Nuklearna fuzija

A Fisija A-bomba i Fuzija H-bomba

B U-235, U-238 i plutonijum

III. Istorija atomskog oružja

A Razvoj Projekat Menhetn

B Detonacija

1 Hirošima

2 Nagasaki

3 Nuspojave atomskih detonacija

4 Zone udara

"Drugi odeljak!" povika Suzan. "Uranijum i plutonijum! Otvori!"

Svi su čekali dok Soši nije pronašla odgovarajući odeljak. "Evo ga", rekla je. "Samo malo." Brzo je prelazila preko podataka. "Ovde ima mnogo informacija. Čitava tabela. Kako da znamo koju razliku tražimo? Jedan element se pojavljuje prirodno, drugi delovanjem čoveka. Plutonium je otkrio..."

"Broj", ponovio je Džaba. "Treba nam broj."

Suzan ponovo pročita Tankadovu poruku. Prosta razlika između elemenata... razlika između... potreban nam je broj... "Čekajte!" rekla je. "Reč "razlika" ima višestruka značenja. Potreban nam je broj - dakle govorimo o matematici. To je još jedna od Tankadovih igara recima - reč "razlika" znači oduzimanje." "Da!" složio se Beker sa ekrana na zidu. "Možda ti elementi imaju različite brojeve protona ili tako nešto? Ako oduzmete..."

"U pravu je!" reče Džaba, okrećući se ka Soši. "Zar nema nikakvih brojeva u toj tabeli? Broj protona? Vreme poluraspada? Bilo šta što možemo da oduzmemo?"

"Tri minuta!" viknuo je tehničar.

"A šta je sa kritičnom masom?" predložila je Soši. "Piše da je kritična masa plutonijuma 16 kilograma."

"Da!" reče Džaba. "Proveri uranijum! Koja je kritična masa uranijuma?"

Soši je pretraživala podatke. "Ovaj... 50 kilograma."

"Sto deset?" Činilo se daje Džaba odjednom pun nade. "Koliko je 110 minus 35,2?"

"Sedamdeset i četiri zapeta osam", odvrati Suzan kao iz topa. "Ali ne veru je m..."

"Sklanjanje se s puta", naredi Džaba, bacajući se ka tastaturi. "Mora da je to obustavna šifra! Razlika između njihovih kritičnih masa! Sedamdeset i četiri zapeta osam!"

"Čekajte", reče Suzan, provirujući preko Sošinog ramena. "Ovde ima još toga. Atomska masa. Broj neutrona. Tehnike ekstrakcije." Prelazila je pogledom preko tabele. "Uranijum se razlaže na barijum i kripton; plutoni-j 111 i radi nešto drugo. Uranijum ima 92 protona i 146 neutrona, ali..."

"Potrebna nam je najočiglednija razlika", ubacila se Midž. "Poruka kaže "glavna razlika između elemenata.""

"Isuse Hriste!" viknu Džaba. "Kako mi da znamo staje Tankado smatrao za glavnu razliku?"

Dejvid se ubaci: "U stvari, u poruci piše prosta, a ne glavna."

Ta reč pogodi Suzan pravo u lice. "Prosta!" uzviknula je. "Prosta!" Okrenula se ka Džabi. "Obustavna šifra je prost broj! Razmislite o tome! Savršeno se uklapa!"

Džaba je istog trenutka znao da je Suzan u pravu. Ensei Tankado je čitavu svoju karijeru izgradio na prostim brojevima. Prosti brojevi su bili osnovna građa svih kriptografskih algoritama - univerzalne vrednosti koje se nisu mogle podeliti ni sa jednim drugim brojem osim sa jedan i sa samima sobom. Prosti brojevi su dobro funkcionisali u kodiranju jer nije bilo moguće da ih kompjuteri pogode pomoću uobičajenog faktorisanja brojev-nog stabla.

Soši se ubaci. "Da! To je savršeno! Prosti brojevi su osnova japanske kulture! Haiku poezija se služi prostim brojevima. Tri stiha i broj slogova koji iznosi pet, sedam, pet. Sami prosti brojevi. Svi hramovi Kjota imaju..."

"Dosta!" uzviknu Džaba. "Čak iako obustavna šifra jeste neki prost broj, pa šta s tim! Postoje beskonačne mogućnosti!"

Suzan je znala da je Džaba u pravu. Budući da je niz brojeva beskonačan, uvek se moglo tražiti dalje i pronaći još jedan prost broj. Između nula i milion, postojalo je preko 70.000 mogućnosti. Sve je zavisilo do toga koliko veliki prost broj je Tankado odlučio da upotrebi. Što je bio veći, to gaje teže bilo pogoditi.

"Sigurno je ogroman", progundao je Džaba. "Koji god broj daje Tankado odabrao, mora daje prava grdosija."

Začuo se povik iz stražnjeg dela prostorije. "Upozorenje: dva minuta!"

Džaba poraženo podiže pogled ka VR-u. Poslednji štit je počinjao da se raspada. Tehničari su jurcali okolo.

Suzan je nešto govorilo da su blizu. "Možemo da uspemo!" rekla je, preuzimajući kontrolu. "Od svih razlika između uranijuma i plutonijuma, kladim se da samo jedna može biti predstavljena kao prost broj! To nam je poslednji putokaz. Broj koji tražimo je prost!"

Džaba je posmatrao tabelu sa karakteristikama uranijuma i plutonijuma na monitoru; potom podiže ruke u vazduh. "Ovde mora da ima stotinu podataka! Nema šanse da ih sve oduzmemo jedne od drugih i pronađemo proste brojeve." "Mnogo tih podataka nije numeričke prirode", ohrabrivala ih je Suzan. "Njih možemo zanemariti. Uranijum je prirodan, plutonijum je delo čoveka. Uranijum ima iglični detonator, plutonijum imploziju. To nisu brojevi, dakle nisu bitni!" "Učinite tako", naredio je Fontejn. Na VR-u, poslednji zid je bio tanak popni ljske jajeta.

Džaba je brisao čelo. "U redu, odoše nevažni podaci. Počnite sa oduzimanjem. Ja ću uzeti gornju četvrtinu. Suzan, vama ide sredina. Svi ostali, podelite ostatak. Tražimo prost broj." Za nekoliko sekundi je postalo jasno da neće uspeti. Brojevi su bili ogromni, a u mnogim slučajevima vrednosti nisu bile izražene istim jedinicama. "To su babe i proklete žabe", reče Džaba. "Imamo gama zrake naspram elektromagnetnih talasa. Fisiju naspram nefisije. Nešto su čeli brojevi. Nešto procenti. Prava zbrka!" "Mora da je tu", odlučno reče Suzan. "Moramo da razmislimo. Postoji neka razlika između uranijuma i plutonijuma koja nam je promakla! Nešto jednostavno!" "Ovaj... narode?" reče Soši. Otvorila je drugi prozor u kojem je prolazila kroz ostatak dokumenta. "Šta je bilo?" upitao je Fontejn. "Otkrili ste nešto?" "Ovaj, recimo." Zvučala je kao da joj je neprijatno. "Sećate se da sam rekla daje bomba koja je bačena na Nagasaki bila plutonijumska?" "Da", odgovoriše svi ujedan glas. "E pa..." Soši duboko uzdahnu. "Izgleda da sam pogrešila." "Molim!" reče bez daha Džaba. "Sve vreme tražimo pogrešnu stvar?" Soši pokaza na ekran. Zgurali su se oko kompjutera i pročitali sledeći tekst: ...česta zablude jeste to daje bomba bačena na Nagasaki bila plutonijumska. Zapravo, sadržala je uranijum, baš kao i bomba bačena na Hirošimu. "Ali..." zaustila je Suzan. "Ako su oba elementa uranijum, kako onda da pronađemo razliku između njih?" "Možda je Tankado pogrešio", natuknu Fontejn. "Možda nije znao da su bombe bile iste." "Ne." Suzan uzdahnu. "Postao je bogalj upravo zbog te dve bombe. Savršeno je poznavao činjenice."

"jedan minut!" J Džaba pogleda VR. "PEM autorizacija brzo nestaje. Poslednja linija odbrane. A pred vratima se skupila gomila." "Usredsredimo se!" naredio je Fontejn. Soši je sedela ispred kompjutera sa pretraživačem i naglas čitala: "...Bomba bačena na Nagasaki nije sadržala plutonijum, nego veštački napravljen izotop uranijuma 238, neutron - zasićen neutronima." "Prokletstvo!" opsovao je Brinkerhof. "Obe bombe su sadržale uranijum. Elementi odgovorni za Hirošimu i Nagasaki su u oba slučaja predstavljali uranijum. Nema nikakve razlike!" "Gotovi smo", zajeca Midž. "Čekajte", reče Suzan. "Pročitaj ponovo poslednji deo!" Soši ponovi tekst, "...veštački napravljen izotop uranijuma 238, zasićen neutronima." "238?" uzviknu Suzan. "Zar nismo upravo videli nešto o tome kako je bomba bačena na Hirošimu sadržala neki drugi izotop uranijuma?" Zbunjeno su se pogledali. Soši mahnito počeo da se vraća do mesta koje su tražili. "Da! Ovde piše da je bomba bačena na Hirošimu sadržala drugačiji izotop uranijuma!" Midž zinu od zaprepašćenja. "Obe sadrže uranijum - ali različite vrste!" "Obe su uranijumske?" Džaba se progura i zagleda u terminal. "Babe i babe? Divno!" "Kako se razlikuju ta dva izotopa?" upita Fontejn. "Mora biti nešto elementarno." Soši je pretraživala dokument. "Čekajte... tražim... u redu..." "Četrdeset i pet sekundi!" viknuo je glas.

Suzan podiže pogled. Poslednji štít je bio gotovo nevidljiv.
"Evo ga!" uzviknu Soši.
"Čitaj!" Džaba se preznojavao. "U čemu je razlika! Mora da postoji nekakva razlika između njih!"
"Da!" Soši pokaza na monitor. "Gledajte!"
Svi su čitali tekst:
...dve bombe su sadržale različito punjenje... potpuno istih hemijskih karakteristika. Uobičajenom hemijskom ekstrakcijom se ne mogu razdvojiti ta dva izotopa. Oni su, izuzev najsitnijih razlika u težini, potpuno identični.
"Atomska masa!" uzbuđeno je uzviknuo Džaba. "To je! Jedina razlika je u njihovim masama! To je ključ! Dajte mi njihove mase! Izračunaćemo razliku!"
"Čekajte", rekla je Soši, pretražujući dokument. "Skoro sam tu! Da!" Svi su prelazili pogledom preko teksta.
...razlika u masi izuzetno mala...
...difuzija gasova pri njihovom razdvajanju...
...10,032498x10A134 naspram 19,39484x10A23.
"Evo ih!" uzviknuo je Džaba. "To je to! To su mase!"
"Trideset sekundi!"
"Hajde", prošaputao je Fontejn. "Oduztnite ih. Brzo."
Džaba zgrabi digitron i počeo da ukucava brojeve.
"Šta znači asterisk?" upita Suzan. "Iza brojeva stoji asterisk!"
Džaba se nije obazirao na nju. Već je mahnito udarao po tipkama digi-trona.
"Pažljivo!" upozorila gaje Soši. "Potreban nam je tačan broj."
"Asterisk", ponovi Suzan. "Tu je fusnota."
Soši je kliknula na fusnotu obeleženu asteriskom. Prebledela je. "Oh... blagi Bože."
Džaba podiže pogled. "Staje?"
Svi se nagnuše ka monitoru i poraženo uzdahnuše. Sitna fusnota je glasila:
12 odklon greške. Objavljeni iznosi variraju od laboratorije do laboratorije.

Među skupinom okupljenom na podijumu odjednom je zavládala pobožna tišina. Kao da su posmatrali pomračenje sunca ili vulkansku erupciju - neverovatni lanac događaja nad kojima nisu imali nikakvu kontrolu. Sekunde kao da su milele.
"Gubimo kontrolu!" zavapio je tehničar. "Povezuju se! Sve linije!"
Na levom delu ekrana Dejvid i agentí Smit i Koliander tupo su zurili u svoju kameru. Na VR-u, poslednji zaštitni zid bio je tek senka. Okruživala ga je masa crnih linija, stotina linija koje su čekale da se povezu. S desne strane tog prizora video se Tankado. Neprirodan snimak poslednjih trenutaka njegovog života tekao je u beskonačnoj petlji. Izraz očajanja - prsti ispruženi ka napred, prsten koji blista na suncu.
Suzan je gledala snimak koji je čas bio jasan, čas ne. Zurila je u Tanka-dove oči - kao da su bile ispunjene žaljenjem. On nikada nije želeo da ovo ode ovoliko daleko, rekla je sama sebi. Zeleo je da nas spase. A ipak, iznova i iznova, Tankado je pružao prste, gurajući prsten ljudima u lice. Pokušavao je da nešto kaže, ali nije uspevao. Samo je i dalje pružao prste ka njima.
U Sevilji, Bekeru su se misli i dalje vrtele po glavi. Mrmljao je za sebe: "Kako su ono rekli, koja su to dva izotopa? U238 i U...?" Duboko je uzdahnúo - nije ni bilo važno. On je bio nastavnik jezika, ne fizičar.
"Dolazne linije se pripremaju za autorizaciju!"
"Isuse!" zaurlao je Džaba u očajanju. "Kako se prokleti izotopi razlikuju! Do đavola, zar niko ne zna kako se razlikuju?!" Nije bilo odgovora. Prostorija je bila ispunjena tehničarima koji su bespomoćno posmatrali VR. Džaba se munjevito okrenu natrag ka monitoru i podiže ruke u vazduh. "Gde je prokleti nuklearni fizičar kada je potreban!"
Suzan je zurila u prizor na video-bimu i znala da je sve gotovo. Gledala je na usporenom snimku kako Tankado umire iznova i iznova. Pokušavao je da progovori, gušeći se recima, pružajući deformisanu ruku... pokušavajući nešto da poruči. Pokušavao je da spase bazu podataka, rekla je Suzan sama sebi. Ali nikada nećemo znati kako.
"Društvo je pred vratima!"
Džaba je zurio u ekran. "Evo ih!" Znoj mu se slivao niz lice.
U središtu ekrana, poslednji tragovi poslednjeg zaštitnog zida skoro da su nestali. Crna masa linija koje su okruživale središte bila je neprozirna.

Pulsirala je. Midž odvrati pogled. Fontejn je stajao uspravno, kruto, pogleda uprtog ispred sebe. Brinkerhof je izgledao kao da će mu pozliti.

"Deset sekundi!"

Suzan nije skidala pogled sa Tankada. Očajanje. Kajanje. Ruka koja se pruža, stalno iznova, napred, i prsten koji blista na suncu, deformisani prsti iskrivljeni pred licima stranaca. Pokušava nešto da im kaže! Šta ?

Na ekranu iznad njih video se Dejvid, zadubljen u misli. "Razlika", mrmljao je sebi u bradu. "Razlika između U238 i U235. Mora biti nešto jednostavno."

Tehničar počeo da odbrojava. "Pet! Četiri! Tri!"

Reč je stigla do Spanije za samo malo manje od desetog dela sekunde. Tri... tri. Dejvid Beker kao da je ponovo pogođen iz električne puške. Svet oko njega se usporio toliko da se činilo da stoji. Tri... tri... tri. 238 minus 235! Razlika je tri! Kao na usporenom snimku, nagnuo se ka mikrofonu...

U istom trenutku, Suzan je zurila u Tankadovu ispruženu ruku. Odjednom je videla dalje od prstena... dalje od izgraviranog zlata. Videla je meso ispod... njegove prste. Tri prsta. Uopšte se nije radilo o prstenu. Radilo se o ruci. Tankado im nije govorio - pokazivao im je. Izricao je svoju tajnu, otkrivao ključ za obustavu... moleći se da njegova tajna na vreme nađe svoj put do Agencije.

"Tri", prošaputala je zapanjeno Suzan.

"Tri!" viknuo je Beker iz Spanije.

Ali, u opštem haosu, činilo se da ih niko ne čuje.

"Gotovi smo!" zaurao je tehničar.

VR počeo mahnjito da trepće u trenutku kada se središte prikaza predalo navali. Sa visine se oglašile sirene.

"Podaci izlaze!"

"Brzo povezivanje spoljašnjih linija u svim sektorima!"

Suzan se kretala kao u snu. Munjevito se okrenula ka Džabinoj tastaturi. Dok se okretala, pogled joj se zaustavio na vereniku. Na Dejvidu Bekeru. Njegov glas ponovo zabruja sa visine.

"Tri! Razlika između 235 i 238 je tri!"

Svi u prostoriji podigoše pogled.

"Tri!" povikala je Su.an, nadjačavajući zaglušujuću kakofoniju sirena i tehničara. Pokazala je na ekran. Svi pogledi su pratili njenu ruku do Tanka-dove ruke, ispružene, sa tri prsta koja se očajnički njišu na seviljskom suncu. Džaba se ukoči. "h, moj Bože!" Iznenada je shvatio da im je ubogaljeni genije sve vreme pokazivao odgovor.

"Tri je prost!" Sosi viknu. "Tri je prost broj!"

Fontejn je izgledao apiinjono. "Da li je moguće daje toliko jednostavno?"

"Podaci napuštaju IHK".II!" nviipin je tehničar. "Ide brzo!"

Svi na podijumu poleteše ka terminalu u isto vreme - gomila ispruženih ruku. Međutim, kroz tu gužvu, poput kratkih zaustavljanja koja prekidaju linijsku vožnju, Suzan dotaknu metu. Ukucala je broj 3. Svi se okrenuše ka video-bimu. Iznad svog tog haosa, jednostavno je pisalo:

UNESI LOZINKU? 3

"Da!" viknuo je Fontejn. "Odmah!"

Suzan zadrža dah i spusti prst na tipku ENTER. Kompjuter zapišta.

Niko se nije ni pomerio. "

Tri mučne sekunde kasnije, i dalje se ništa nije dogodilo. Sirene su i dalje zavijale. Pet sekundi. Šest sekundi. "Podaci izlaze iz baze podataka!" "Nema promene!"

Odjednom Midž počeo da uzbuđeno pokazuje na ekran iznad njih. "Pogledajte!"

Na njemu se pojavila poruka:

OBUSTAVNA ŠIFRA POTVRĐENA.

"Podignite zaštitne zidove!" naredio je Džaba.

Ali Soši je bila jedan korak ispred njega. Već je izdala naredbu.

"Izlaz informacija prekinut!" povikao je tehničar.

"Ulazne veze prekinute!"

Na VR-u, prvi od pet odbrambenih zidova počeo je da se pojavljuje. Crne linije koje su napadale središte istog trenutka se prekinuše.

"Ponovo se uspostavlja!" viknuo je Džaba. "Prokleta stvar se ponovo uspostavlja!"

Nastupio je trenutak oprezne neverice, kao da bi svakog trenutka sve moglo da se raspadne. Potom poče da se pojavljuje drugi odbrambeni zid... a zatim i treći. Nekoliko trenutaka kasnije, ponovo se pojavio čitav niz filtera. Baza podataka je bila bezbedna.

Čitava prostorija je eksplodirala. Pandemonijum. Tehničari su se grlili, bacajući od radosti kompjuterske ispise u vis. Sirene začutaše. Brinkerhof zgrabi Midž i Čvrsto je zagrlili. Soši granu u plač.

"Džaba", upitao je Fontejn. "Koliko su preuzeli?"

"Veoma malo", rekao je Džaba, gledajući u svoj monitor. "Veoma malo. I ništa kompletno."

Fontejn polako klimnu glavom. Iskrivljeni osmeh poče da mu se pojavljuje u uglovima usana. Tražio je pogledom Suzan Flečer, ali ona je već koračala ka prednjem delu prostorije. Na zidu ispred nje, lice Dejvida Bekern ispunjavalo je čitav ekran.

"Dejvide?"

"Zdravo, lepotice." Nasmehio se.

"Vrati se kući", rekla je. "Vrati se kući, i to odmah."

"Vidimo se u Stoun Menoru?" upitao je.

Ona klimnu glavom dok su joj suze navirale na oči. "Dogovoreno."

"Agente Smit?" pozvao ga je Fontejn.

Smit se pojavio na ekranu, iza Bekera. "Da, gospodine?"

"Izgleda da gospodin Beker ima sastanak. Možete li da se postarate da odmah stigne kući?"

Smit klimnu glavom. "Naš mlažnjak je u Malagi." Potapšao je Bekera po leđima.

"Čeka vas prava poslastica, profesore. Jeste li nekada leteli lirdže-tom 60V Beker se zacereka. "Od juče nisam."

Kada se Suzan probudila, sunce je sijalo. Nežni zraci prosejavali su se kroz zavese i padali po krevetu od guščjeg perja. Ispružila je ruku ka Dejvidu. Sanjam li? Telo joj je i dalje bilo nepomično, iscrpljeno, sa vrtoglavicom od prethodne noći.

"Dejvide?" zaječala je.

Nije bilo odgovora. Otvorila je oči; koža ju je i dalje peckala. Caršav na drugoj strani kreveta je bio hladan. Dejvida nije bilo.

Mora da sanjam, pomislila je. Uspravila se u krevetu. Soba je bila viktorijanska, sva u čipkama i antikvitetima - najbolji apartman u Stoun Menoru; Njena mala putna torba nalazila se nasred poda od grubih dasaka... njen veš bio je na stolici iz doba kraljice Ane.

Da li je Dejvid zaista stigao? Sećala se - njegovog tela pored njenog, kako je budi nežnim poljupcima. Da li je sve to sanjala? Okrenula se ka noćnom stočiću. Prazna boca šampanjca, dve čaše... i poruka.

Trljajući pospane oči, Suzan obmota pokrivač oko svog nagog tela i pročita poruku.

Najdraža Suzan,
volim te.

Bez voska, Dejvid.

Ozareno se osmehnula, prislonivši poruku na grudi. Bez sumnje, to je bio Dejvid. Bez voska... bila je to šifra koju je tek trebalo da resi.

Nešto se pomaknu u uglu i Suzan podiže pogled. Na plišanom divanu, okupan jutarnjim suncem, uvijen u debeli ogrtač, sedeo je Dejvid Beker, bez reci je posmatrajući. Ispružila je ruku ka njemu, pozivajući ga da joj priđe.

"Bez voska?" zagugutala je, zagrlivši ga.

"Bez voska." Nasmehio se.

Strasno gaje poljubila. "Reci mi šta to znači."

"Nema šanse." Nasmejao se. "Svako mora da ima svoje tajne - tako stvari ostaju zanimljive."

Suzan se nestašno nasmehi. "Ako budu makar malo interesantnije nego prošle noći, neću više moći da hodam."

Dejvid je uze u naručje. Osećao se bestelesno. Juče je gotovo umro, a ipak, evo ga ovde, življi nego ikada.

Suzan je ležala glave naslonjene na njegove grudi, slušajući otkucaje njegovog srca. Nije mogla da veruje daje mislila kako gaje zauvek izgubila.

"Dejvide", uzdahnula je, pogledavši poruku pored kreveta. "Reci mi šta "bez voska" znači. Znaš da mrzim šifre koje ne mogu da resim."

Dejvid je ćutao.

"Reci mi." Napućila je usne. "Ili me više nikada nećeš imati."

"Lažljivice."

Suzan ga udari jastukom. "Reci mi! Smesta!"

Ali Dejvid je znao da joj nikada neće reći. Tajna koja je ležala iza tog izraza, "bez voska", bila je suviše slatka. Imala je drevne korene. Za vreme renesanse, španski skulptori koji bi napravili grešku pri klesanju skupocenog mermera često su prikrivali svoje greške uz pomoć cera..."voska". Statua koja nije imala grešaka i koju nije trebalo krpiti hvaljena je kao "skulptura sin cera" ili "statua bez voska". Sam izraz je postepeno počeo da se upotrebljava za sve što je bilo iskreno i pravo. Engleski oblik reci "iskren"³ tako-đe je potekao od španskog sin cera..."bez voska". Dejvidova tajna šifra nije bila nikakva misterija -jednostavno je potpisivao svoja pisma sa "iskreno". Nešto mu je govorilo da se Suzan to neće dopasti.

"Biće ti drago da znaš", rekao je Dejvid u pokušaju da promeni temu, "da sam, dok sam se vraćao kući, iz aviona nazvao rektora univerziteta."

Suzan podiže pogled ispunjen nadom. "Reci mi da si dao otkaz na mesto šefa katedre."

Dejvid klimnu glavom. "Sledećeg semestra se vraćam u učionicu."

Ona sa olakšanjem odahnu. "Baš tamo gde i pripadaš."

Dejvid se nežno osmehnu. "Da, pretpostavljam da me je Španija podse-tila na ono stoje važno."

"Vraćaš se slamanju srca studentkinja?" Suzan ga poljubi u obraz. "E pa, barem ćeš imati vremena da mi pomogneš da sredim svoj rukopis."

"Rukopis?"

"Da. Odлучila sam da ga objavim."

"Da objaviš?" Dejvid nije znao o čemu govori. "Da objaviš šta?"

"Neke ideje koje imam po pitanju protokola promenljivih filtera i kvadratnih ostataka."

On zaječa. "Zvuči kao pravi best-seler."

Ona se nasmeja. "Iznenadio bi se."

Dejvid gurnu ruku u džep svog bade-mantila i izvuče mali predmet. "Za-žmuri.

Imam nešto za tebe."

Suzan sklopi oči. "Da pogađam - kič zlatni prsten sa natpisom na latinskom svuda po sebi?"

eng. sincnr. l"iim. prev.

328

Den Braun

"Ne." Dejvid se zakikota. "Postarao sam se da Fontejn to vrati u zaostav-štinu Enseija Tankada." Uzeo je Suzan za ruku i stavio joj nešto na prst.

"Lažljivče." Suzan se nasmejala, otvarajući oči. "Znala sam..."

Ali prekide u pola rečenice. Prsten na njenom prstu uopšte nije bio Tan-kadov.

Bio je to platinasti prsten sa jednim sjajnim dijamantom.

Suzan ostade bez reci.

Dejvid je pogleda u oči. "Hoćeš li se udati za mene?"

Suzan zastade dah. Pogledala je Dejvida, potom ponovo prsten. Oči joj se iznenada ispuniše suzama. "Oh, Dejvide... ne znam šta da kažem."

"Reci "da"."

Suzan okrenu glavu, ne izgovorivši ni reč.

Dejvid je čekao. "Suzan Flečer, volim te. Uđaj se za mene."

Suzan podiže glavu. Oči su joj bile ispunjene suzama. "Žao mi je, Dejvide", prošaputala je. "Ja... ne mogu."

Dejvid je zapanjeno zurio u nju. Gledao ju je u oči, očekujući da u njima ugleda onaj nestašan sjaj. Nije ga bilo. "S-Suzan", mucao je. "Ja - ne razumem."

"Ne mogu", ponovila je. "Ne mogu da se udam za tebe." Okrenula je glavu. Ramena počеше da joj se tresu. Prekrila je lice rukama.

Dejvid je bio zapanjen. "Ali, Suzan... Mislio sam..." Uhvatio ju je za ramena koja su drhtala i okrenuo je ka sebi. Tada je shvatio. Suzan Flečer uopšte nije plakala; histerično se smejala.

"Neću se udati za tebe!" Smejala se, ponovo ga napadajući jastukom. "Neću, sve dok mi ne objasniš "bez voska"! Izluđuješ me!"

EPILOG

Kažu da u smrti sve stvari postaju jasne. Tokugen Numataka je sada znao da je to istina. Dok je stajao nad kovčegom u carinskoj kancelariji u Osaki, osetio je gorcu jasnoću koju nikada ranije ne bese spoznao. Njegova vera je govorila o krugovima, o međupovezanosti života, ali Numataka nikada nije imao vremena za religiju.

Carinski službenici su mu dali kovertu sa dokumentima o rođenju i usvo-jenju.

"Vi ste jedini živi srodnik ovog mladića", rekli su. "Namučili smo se da vas pronađemo."

Misli mu se vratiše trideset i dve godine unazad, do one kišom natopljene noći, do bolničkog odeljenja na kojem je napustio svoje deformisano dete i suprugu na umoru. Učinio je to u ime menboku - časti - sada samo prazne senke.

Uz papire je bio priložen i zlatni prsten. Na njemu su bile ugravirane reci koje Numataka nije razumeo. Nije ni bilo važno; reči ionako više nisu imale nikakvog značaja za njega. Odrekao se jedinog sina. A sada ih je najsirovija od svih sudbina ponovo spojila.

Kraj.